

Giới thiệu Nữ Phụ Xuyên Nhanh Thẻ Muốn Phác Gục Nam Chủ

Hán Việt: Khoái xuyên chỉ nữ phối thể yếu phác đảo nam chủ -POPOV văn

Editor: Thiếu Máu Team

Thể loại: Nguyên sang, Ngôn tình, Cổ đại,Cận đại, Hiện đại, Tương lai, HE, Tình cảm,H, Hệ thống, Xuyên nhanh, Nữ phụ

Nữ chính có xuất thân bình thường, cô chỉ là một nhân viên bình thường ở một công ty nhỏ đáng tiếc cô lại mất trong một vụ tai nạn xe cộ. Ông trời thương xót cho cô khiến cô bị một cái Hệ thống không hề biết xấu hổ và ngại ngần tên là Phác gục nam chủ bắt được. Hơn nữa, vì sao muốn hoàn thành nhiệm vụ thì lại phải làm trên giường nhà!?

Không được đâu! Cô biết xấu hổ và ngại ngần nha! Cái gì? Không làm thì sẽ chết sao?!

Nima, xấu hổ là cái gì? Nam chủ, mau tới đây, chúng ta tiến hành hiểu biết nhau hơn ở trên giường đi, tâm sự chuyện giường kỹ, không không không... Là tâm sự chuyện cuộc sống!

Có quà tặng dành cho người chơi mới sao?!! Phức lợi?!! Hệ thống đột nhiên lên con cấp chỗ tốt cho cô, phúc lợi cho nhân viên cũng không tồi a! Nhưng ai có thể nói cho cô biết, 10 đại danh khí là cái gì không? Còn tự thân có mùi thơm lạ lùng là cái gì? Còn nữa, thẻ chất có thể khôi phục trong nháy mắt và chơi mãi không chán...

Hệ thống, người mau ra đây, chúng ta nói chuyện, người đang muốn làm cái gì a?!

Không phải nói là chỉ cần cô phác gục nam chủ là được sao? Vậy tại sao mấy tên nam chủ này không làm theo cốt truyện nha? Cô không muốn bị dè dặt! A, mấy tên nam chủ này thật đáng sợ! Những lời nam chủ nói đều không thể tin, trong đó có một câu nhất quyết không thể tin đó chính là “Ngoan, anh không động đâu!” hoặc là câu “Tin tưởng anh, đây là lần cuối!”

Bạn đang đọc truyện Nữ Phụ Xuyên Nhanh Thẻ Muốn Phác Gục Nam Chủ được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full(cham)Net.

Quyển 1 - Chương 1: Mở đầu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit & Beta: Ami Cuteo

“Kiểm tra đo lường độ thích hợp của linh hồn, kiểm tra đo lường độ thích hợp của linh hồn, chủ nhân linh hồn đang vô ý thức cho nên hệ thống sẽ tự khởi động hình thức trôi buộ... Bắt đầu khởi động..... Đình..... Hệ thống đang trong quá trình khởi động... 10%....40%.....85%...100%, khởi động thành công, chúc mừng ký chủ đã trở thành người chơi thứ 250 trong trò Nữ phụ thật văn xoay người, tôi là quân gia tùy thân 484 của ký chủ”.

Chu Mẫn nằm trên mặt đất và đang lắc lắc đầu óc giảm bớt đau đớn thì nghe thấy có một thanh âm vui sướng ríu rít ở bên tai.

250?!! Cái quỷ gì vậy?!! Chu Mẫn ngồi dậy, một tay chống đầu không hiểu ra sao, cô rõ ràng nhớ là mình đang đi trên phố lấy bánh kem đặt trước ngày hôm qua, sao bây giờ lại....

A, cô nhớ ra rồi, tai nạn xe cộ, cô nhớ rõ khi cô lấy bánh kem xong chuẩn bị về nhà thì đột nhiên một chiếc xe Audi lao ra từ chỗ hẻm, cho nên... Vậy là cô đã chết sao?!

Chu Mẫn vội vàng kiểm tra thân thể và tay chân nhưng phát hiện tất cả đều vẫn giống như cũ, đang lúc Chu Mẫn không hiểu rõ đầu đuôi ra sao thì bên trong người lại lần nữa vang lên thanh âm khi này.

“Chào người chơi mới thứ 250, ta là quân trị gia tùy thân số hiệu 484 hình dạng loại nhỏ trí năng linh thể, ta.....”

“250?!! Người mới là 250, cả nhà người đều là 250.....”

Chu Mẫn vừa nghe nói tới đây liền khó thở, tức giận gầm lên với một mình không khí xám xịt xung quanh, nhưng vừa nói xong liền ngơ ngẩn, đây là đâu?

Cô đứng lên, nghi hoặc cẩn thận đánh giá hoàn cảnh bốn phía khiến cô càng thêm mê mẩn, rõ ràng cô bị xe đâm, cho dù may mắn không chết thì cũng là được hàng xóm đưa về nhà vì cô con phố đó, xảy ra tai nạn không có khả năng không bị hàng xóm phát hiện, xui xẻo nhất thì bị tai xe gây tai nạn có lương tâm quay lại đưa đi bệnh viện nha, đây là chỗ quỷ quái nào nha?

Còn nữa, người vừa mới nói chuyện là ai? Nơi này trống trải một mình, không có bóng người, chẳng lẽ đây là địa phủ?!!Cô đã chết thật sao?!

Chu Mẫn tự miễn man suy nghĩ khiến cho thần kinh sắp rối loạn, cô vỗ vỗ đầu, nhớ đến tiếng nói lúc nãy, cô lẽ nó biết tất cả nên cô dùng thái độ thật cẩn thận hỏi “Người là ai, đây là đâu?”

“250, tốt cuộc cô cũng đề ta nói chuyện. Về vấn đề có hỏi..... À ừm.....”

Chu Mẫn vừa nghe đến đây, gần xanh trên trán muốn hiện lên, thật muốn cắn người nha, nhưng cô tự an ủi mình, ở hoàn cảnh lạ lẫm tốt nhất vẫn là nhịn một chút, không thể hành động thiếu suy nghĩ, nhưng cái Hệ thống sung sướng kêu cô là 250 kia, tốt nhất chờ mong không bị cô tìm được, nếu không, nhất định cô sẽ xé nó ra. Thật là một với cái Hệ thống thiếu năng trí tuệ này.

Chu Mẫn cười thực miễn cưỡng “Cho nên tôi muốn hỏi đây là đâu? Sao tôi lại ở đây? Tôi đã chết rồi sao?”

“Theo lý thuyết, cô đã chết nhưng cũng chưa chết.....”

Chu Mẫn nắm chặt tay nỗ lực nói cho bản thân, không cần so đo với cái Hệ thống thiếu năng trí tuệ này, đừng nóng giận, phải nhịn xuống!

Nghiến răng nghiến lợi tiếp tục cười gượng “Người nói cũng giống như chưa nói, vận dụng lại vốn từ rồi trực tiếp nói cho tôi những chuyện chủ yếu!”

Nhìn có gái sắp phun trào núi lửa, 484 run lên, lập tức trả lời “Cô bị Hệ thống xuyên nhanh trôi buộ nên sau này cô phải xuyên qua nhiều thế giới để làm nhiệm vụ.”

“Cái gì?!” Chu Mẫn cảm thấy mình giống như đang nghe người ngoài hành tinh nói chuyện. Nó nói từ từ cô còn nghe hiểu, nói liên tục khiến cô thấy mơ hồ.

“Dù sao thì cũng chúc mừng người chơi thứ250 tiến vào Trò chơi xây dựng tình yêu với nam chủ, thật chán ghét-- một trò chơi công lược chính thức, ký chủ có thể tận tình hưởng thụ các cốt truyện ngôn tình trong trò chơi.” Chu Mẫn còn đang ngốc nghếch chưa kịp phản ứng thì lại nghe thấy giọng nói đáng đánh đòn kia lần nữa. Cô có xát hăm răng, cô đang nghĩ rằng và rất muốn cắn người!

Nhưng thực rõ ràng là Hệ thống 484 vẫn không biết. Nó còn đang vô tư vui mừng tiếp tục giới thiệu trò chơi: “Dù xuyên đến bất kỳ thế giới nào thì nhiệm vụ của người chơi 250 đều là công lược vai chính Đại BOSS (nam chủ) trong thế giới đó, tăng lên độ hào cảm, bắt tù binh ‘trái tim’ của Đại BOSS, hơn nữa hoàn thành nguyện vọng nữ phụ giao cho, tiêu trừ oán khí của nữ phụ làm thế giới hòa bình!”

“Nam chủ..... Thật chán ghét--”

Khi Chu Mẫn nghe thấy 484 dùng giọng điệu éo éo kỳ dị nói ra thì nỗi da gà. Cô chợt nhớ ra là khoảng thời gian trước cô có trộm download một trò chơi 18+ cùng tên trong máy tính..... Kỳ thật chính là khắc sâu quan hệ giao lưu giữa trai và gái. Cô thật sự chỉ là tò mò nhìn thoáng qua, thật sự chỉ là liếc mắt một cái mà thôi a!

“Mỗi lần người chơi 250 thành công phác gục một vị nam chủ và hoàn thành nguyện vọng của nữ phụ thì người chơi có thể nhận được sự chúc phúc từ nữ phụ. Chờ sau khi độ chúc phúc đầy, người chơi liền có thể được đến cơ hội trọng sinh, có phải người chơi cảm thấy rất vui mừng và kích động hay không, cảm thấy mình thật được báo bồi, có phải thực cảm kích bốn hệ thống hay không, là tôi chọn trúng ký chủ nha.....”

Nghe thấy thanh âm tranh công từ chỗ nào đó của cái Hệ thống ngu ngốc, nghe thấy cách gọi xưng hô làm người tức đến nghiền răng nghiền lợi của nó, Chu Mẫn liền cảm thấy sức mạnh thủ dữ trong cô khó có thể khống chế! Cô ắt muốn hành hung cái Hệ thống chết tiệt này nha!

“Nếu công lược thất bại……”

“Bỏn Hệ thống thực dễ dãi, thất bại không quan trọng, nghe nói thành công là mẹ của thất bại, cho nên thất bại cũng không sao, ta sẽ không trừng phạt người chơi nhưng người chơi sẽ phải đi ‘huấn luyện và huấn luyện’, đó là tiếp thu một nhiệm vụ quý sức dừ tợn, thật sự là không hề đáng sợ!”

Loại ngữ khí lừa gạt này thật quen thuộc, còn nữa, Chu Mẫn tuy không thể nhìn thấy cái Hệ thống này ở đâu nhưng lại có thể tìm được nơi phát ra giọng nói, cô cười hỏi: “Có thể giải thích cái gì gọi là nhiệm vụ quý sức cho tôi nghe một chút được không?”

“Người chơi 250, cô muốn biết sao? Cô muốn biết sao? Cô muốn biết sao? Tò mò sao? Tò mò sao? Tò mò sao?……” Tiếng nói đáng ăn đòn của 484 lại lần nữa vang lên, gần xanh giữa trán Chu Mẫn bạo liệt, cô nhin!

Note:

– *Mau xuyên, xuyên nhanh: ý là nữ chủ sẽ xuyên vào nhiều thế giới khác nhau thi hành nhiệm vụ, phác gục anh nam chính và đánh bại nữ chính trong thế giới đó.*

– *Bối cảnh truyện: vì nhiều thế giới nên có thế giới là cổ đại, cũng có thể là hiện đại, hoặc là trung đại, thế giới tu tiên, mạt thế, tương lai,*

– *Mỗi thế giới là một câu chuyện tình hay.*

– *Ami đọc thấy truyện này rất hay, vừa có thị lực vừa có nội dung, đọc đi đọc lại mà rớt nước mắt, rất cảm động và cũng mắt máu nhiều.*

– *Mong mấy nàng ủng hộ.*

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Xuyên Nhanh Thẻ Muốn Phác Gục Nam Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 1-2: Thế giới 1: Hoàng muội yếu đuối kiêu mềm quật khởi

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit & Beta: Ami Cuteo

“Rất tò mò nha~” Chu Mẫn cười cực kỳ run rẩy nói.

“Ta sẽ không nói cho ký chủ!” Thanh âm đáng ăn đòn của 484 lại vang lên lần nữa, Chu Mẫn bị nghẹn thiếu chút sắc mũi phụt máu.

“……”

Nói chuyện nửa buổi với tên Hệ thống thiếu năng, thứ nên biết cô cũng đã biết, nhưng mà sao cô cứ cảm thấy thứ trò chơi tên ‘Nam chủ, thật chán ghét’ này lạ lạ ở chỗ nào ấy?!

“Tốt 250, chuẩn bị nhận nhiệm vụ đầu tiên đi!” 484 đột nhiên ra tiếng làm Chu Mẫn trong nháy mắt hết chỗ nói: “Tôi đầu đông ý trò chơi này, tôi không thích.” Mặc kệ thế nào, Chu Mẫn đều cảm thấy đây là một cái Hệ thống kì lạ, đặc biệt là cái Hệ thống thiếu năng trí tuệ đáng đánh đòn này lại gọi cô là 250! Thật mệt mỏi, nhờ lại liền cảm thấy đây là một cái bẫy!

“250, nếu ký chủ không chơi thì sẽ lập tức bị giết, hiện tại ký chủ còn muốn từ chối sao?”

Chu Mẫn:“……”

Cảm giác thật đau khổ, Chu Mẫn muốn sống, cô nhớ đến ba mẹ và tên đàn ông ghê tởm giấu cô ngoại tình với bạn thân cô trong đời thực kia, thực là không cam lòng!

“Sau khi ký chủ trọng sinh, Hệ thống sẽ tặng cho ký chủ một bàn tay vàng giúp ký chủ chụp chết tên đàn ông ngoại tình và cô bạn thân bỏ nhĩ kia!”

“Tôi đồng ý, nói đi, tôi phải làm thế nào?!” Chu Mẫn bị món quà của cái hệ thống thoát nhìn không đáng tin cậy này hấp dẫn, cuối cùng mắc bẫy không lối thoát cho bản thân.

“Ok, hiện tại xem xét giá trị thuộc tính của 250.”

Giá trị thuộc tính? Ngay khi Chu Mẫn còn chưa hiểu rõ, trong không gian vang lên tiếng “Tinh!”, giữa không trung hiện lên một cái màn hình lóe ánh huỳnh quang, thấy thứ trên đó, Chu Mẫn như cũ nhin không được mặt đen hơn phần nữa.

Gói tính: Nữ (có thể biến đổi giới tính)

Danh hiệu: 250

Họ tên: Chu Mẫn

Tuổi: 23

Trí lực: 39 (100 là đầy)

Dung mạo: 50 (100 là đầy)

Thể lực: 22 (100 là đầy)

Độ mềm mại: 75 (100 là đầy)

Ký năng: Không có

Sở trường đặc biệt: Không có

Mị lực: 10 (100 là đầy)

“Độ mềm mại là cái gì?” Mấy thứ khác Chu Mẫn cảm thấy dễ hiểu, nhưng độ mềm mại là ý gì nha?! Có cảm giác ‘đi 1 bước sai’ nha!

“Ặc..... Khụ khụ, sau này kí chủ sẽ hiểu, nhìn thuộc tính của ký chủ, ta đều cảm thấy thấm đến mức không nở nhìn, chỉ có 10 điểm mị lực, trời ơi, sao ký chủ có thể sống bình an đến 23 tuổi mới chết nha!” 484 khoa trương kêu lên.

Chu Mẫn cũng đỏ mặt, lảng sang chuyện khác: “Nói nửa ngày trời mà không thấy người, người rốt cuộc ở đâu?”

“Hệ thống này chính là ta, ta chính là hệ thống, chờ 250 tháng cấp, có thể cung cấp đủ năng lực cho ta, ta liền có thể biến ảo thực thể.” Thanh âm ngao kiều của 484 lại vang lên, Chu Mẫn cảm giác tựa hồ nghe ra một ít tin tức.

“Người còn có thể thăng cấp sao?”

“Ta cuối cùng cũng biết chỉ số thông minh của ký chủ thật sự chỉ có 39, chú ý chút, ký chủ có thể thăng cấp nhờ vào điểm thưởng.”

484 lại cất giọng nói mang chút ghét bỏ lên, Chu Mẫn cảm thấy đả ngộ trước sau khác biệt có hơi lớn nha, không đợi Chu Mẫn nói cái gì, thanh âm tiêu nhân đặc ý của 484 lại lần nữa vang lên “250, ta đã tìm được một bộ truyện thực thích hợp với người hiện tại nha, bây giờ bắt đầu truyền tống nga, xét thấy chỉ số thông minh của người quá thấp, bốn Hệ thống quyết định lấy ra bảo bối cất dưới đáy hòm tặng người coi như làm quà cho người chơi mới nếu người hoàn thành tốt nhiệm vụ!”

Một trận chói sáng, Chu Mẫn còn không kịp phản ứng thì đã bị một trận hấp lực mạnh mẽ hút vào một chỗ, thanh âm của 484 từ trong đầu truyền đến “Hiện tại tiếp thu cốt truyện!”

Đại não đau nhức, một đoạn ký ức truyền vào trong não cô, đây là một câu chuyện điển hình nữ chủ dùng thân thể mở ra một con đường rộng thênh thang để báo thù.

Nữ chủ là công chúa của một quốc gia đã chìm vào lịch sử, lớn lên có gương mặt thanh tú như sen hé nở trên mặt nước, người gặp người thương, mặc quần áo nhìn gầy, cơi quần áo lại có thịt, da dẻ mềm nhẵn, kỹ thuật giường chiếu lợi hại, miệng thì luôn nói không muốn nhưng lại dầy dưa không dứt với những người có quyền có tiền trong vương triều, ở trên giường hưởng thụ giống như yêu tinh, xuống giường liền làm bộ người bức ta, đều là do người bức ta, ủy khuất kiểu tức phụ, là nhân vật sống đại biểu cho những cô bồ nhí ở xã hội hiện đại, cuối cùng thành công đánh đổ các nam phụ, tàn nhẫn xử lý tất cả nữ phụ muốn bỏ lên trên giường nam chủ, cuối cùng dùng kỹ thuật ở trên giường và bộ dáng ôn nhu sẵn sàng thành công chinh phục nam chủ, đến lúc nam chủ dù có 3000 mỹ nhân cũng chỉ lưu luyến với nữ chủ thì nàng ta lại hợp mưu với phần đông nam sủng lật đổ nam chủ. Tuy không thể xử lý tận gốc nhưng lại thành công làm nam chủ quý dưới váy nàng ta khiến nam chủ tuy là chính cung của nữ chủ nhưng như cũ vẫn chỉ là một thành viên trong đám đông nam sủng của nàng ta. Còn nữ chủ cuối cùng cũng đạt được mục đích. Nàng ta trở thành nữ hoàng của Lam quốc, đây là một bộ truyện nữ chủ thành công báo thù!

Nếu là đứng ở góc độ người đọc, loại truyện sủng, thịt văn, kết cục NP này sẽ làm cô rất thích! Nhưng với điều kiện là cô không phải nữ phụ vui xẻo nhất trong cuốn truyện này. Đọc xong truyện, Chu Mẫn một chút cũng không vui.

Nam chủ là đế vương mới diệt tiền triều, nói tóm tắt về tính cách của hắn là do thiếu Canxi, lớn lên thiếu tình thương biến hắn thành bá đạo cuồng dã duy ngã độc tôn, đây là mẫu hình nói một không nói hai.

Mà cô xuyên vào chính là nữ phụ trong 38 nữ phái hội xuất hiện trong truyện, vừa lên sân khấu đã bị nữ chủ lợi dụng gài gao, sau đó đập thi thể cô mà quen biết một nữ phụ nặng ký khác, mà điểm duy nhất liên kết cô với nàng ta là có quan hệ với nam chủ, cô là muội muội ruột của nam chủ, là công chúa duy nhất cô cũng được mà không có cũng chẳng sao của vương triều này!

Tâm nguyện của nữ phụ chính là bảo vệ ca ca ruột, ngăn cản ca ca yêu phải nữ chủ báo thù làm điên đảo quốc gia.

Chu Mẫn một trận thổn thức, cô nương ngốc này, rõ ràng ở hậu cung vẫn luôn bị người vắng vẻ ghét bỏ, bị ca ca vứt bỏ, nàng dùng phương thức linh hồn đòi lấy một nguyện vọng mà không phải vì chính mình, thật là đồ ngốc làm nười đau lòng!

“Mau mau mau, nam chủ có nguy hiểm, mau mau hành động, mau hành động, đi diệt hồ ly! Mau lên, nhắc nhở ký chủ, nhiệm vụ thất bại, ký chủ có thể bị mạt sát (giết ngay tức khắc)~” Chu Mẫn còn không kịp chửi mà nó thì liền nghe thấy trong đầu xuất hiện thanh âm khiến cô ngay lập tức hết nói nổi. Vì sao nó không nói ngay từ đầu, rõ ràng là nó chơi xỏ cô!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Xuyên Nhanh Thể Muốn Phác Gục Nam Chủ* được tài miễn phí tại [yWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 2

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit & Beta: Ami Cuteo

Nhưng Chu Mẫn đã tiếp thu nhiệm vụ nên không còn cách nào, chỉ có thể nhanh chóng đi theo vị trí GPS hướng dẫn do quân gia trí năng cung cấp, đương nhiên chức quân gia trí năng này là 484 tự mình đặt, ả Chu Mẫn ý nghĩ, đây là một tên ngốc 250 (đồ ngốc)!

“Mới ký chủ tiếp nhận quà dành cho người mới mà hệ thống tặng nga~” Chu Mẫn dẫn theo làn váy liễu mạng chạy tới chỗ hệ thống chỉ, ở trên đường còn phân ra một ít ý thức trò chuyện với Hệ thống.

”Quà cho người mới? Các người còn có đãi ngộ tốt như vậy a ~ không phải lừa ta đi?”

“Tất nhiên, à mà không, nên nói thế nào nhỉ, vì ta thấy điểm thuộc tính cơ bản của người thấp thậm đến mức không nở nhìn cho nên mới quyết định tặng quà cho người. Ta là quân gia nhân tính hóa thực thống tình đạt lý, so với những hệ thống khác, ta là tốt nhất nha, người còn dám ghét bỏ, ta sẽ không tặng nữa~” 484 không vui, có chút ngạo kiều nghiêng đầu, thật là người không biết tốt xấu.

“Đừng dừng dừng! Ta sai rồi, ta sai rồi, ta muốn, cho ta sao có thể từ chối, đó không phải của phí sao? Cho ta đi~” Chu Mẫn hết nói, nhưng vì hoàn thành nhiệm vụ tốt hơn, cũng thật chờ mong quà tặng dành cho người mới, hơn nữa, cô cảm thấy cái gọi là điều tra cơ sở thuộc tính đã bị hư hỏng rồi, khi còn sống có là người giàu nhà, một năm thu vào trăm vạn, tuy rằng sống có chút tiết kiệm nhưng mà làm ơn, chỉ số thông minh của cô rất cao có được không?!! Vậy mà cơ sở thuộc tính lại thấp như vậy.

Thật không hợp lý!

“Đỉnh! d=====(>)b, ký chủ đã tiếp nhận quà tặng cho người mới, nhận được mùi thơm thiên nhiên của cơ thể (mùi hương vô hình) ngọt ngào như mật đào khiến cho người ta cảm giác nhớ lại mỗi tình đầu; anh tức phiêu hương, sẽ tùy theo độ ẩm cao thấp của thân thể mà phát ra độ dày mùi hương khác nhau, lúc lên đỉnh tình dục càng thêm mê người đến cực điểm, thêm vào đó là danh khí ngọc oa phượng hút một cái (nơi riêng tư hấp thụ còn thịt của đàn ông mang đến cảm giác chấn động, sáng khoái, khi hít vào làm đàn ông dục tiền dục tử); món quà cuối cùng là thân thể có 100% độ miễn cảm cộng thêm thể chất đặc thù vừa chạm vào liền chảy nước (mềm mại như nước), vì ký chủ bây giờ không thể tự lựa chọn mùi thơm của cơ thể cho nên hệ thống tự động chọn mùi hương anh tức cho ký chủ.”

Chu Mẫn hết chỗ nói rồi, ”Đây... đây là quà cho người mới?!! NTM (chửi tục), đang đùa ta sao? 484, người mau ra đây cho ta, người phải giải thích một chút, trò này chơi kiểu gì.....” Tha thứ cho cô không đủ chỉ số thông minh, mấy thứ này có quan hệ gì với hoàn thành nhiệm vụ nữ phụ a!

Đã định vị xong, nam chủ đang ở trong gian phòng này, tâm cơ nữ chủ đang tối gần, ký chủ cần lập tức mang nam chủ đi, nếu không nhiệm vụ thất bại!” Thanh âm khẩn trương của 484 lập tức vang lên khiến Chu Mẫn dẫn theo làn váy chạy như điên trong hậu cung dừng một bước, xoay người qua thì thấy, nima, đây là một cung điện hẻo lánh, dân cư thưa thớt, có hoang mạc thành cụm, đầy đất đều là lá rụng, cung điện giống như đã thật lâu không có người quét dọn, cánh cửa màu đỏ thẫm phai đi màu sắc điểm lệ từng có, TM (chửi tục), Hoàng đế ở bên trong thật sao?!

Người không cần kính thường ta không học đại học nha, ít kiến thức, không biết Hoàng đế ở chỗ nào sao?!

Tựa hồ là biết suy nghĩ trong lòng của Chu Mẫn, 484 gấp đến mức sắp nhỏ sạch đầu tóc, “Ta nói này 250, người có thể đi vào trước rồi mang nam chủ theo được hay không? Nữ chủ ký nữ tâm cơ sắp tới rồi~” chân thật cấp chết cái máy móc.....

Chu Mẫn lúc này mới nhớ tới, nàng chính là chuyên môn tới diệt hồ, đương nhiên là diệt hồ lý nữ chủ, đây chính là nguyện vọng của nữ phụ a! Bảo vệ ca ca và vương triều! Không cho nữ chủ tâm cơ ký nữ thực hiện được!

Chu Mẫn lần đầu mặc nữ trang cung đình, loại quần áo phiêu phiêu dục tiền này lúc già bộ u buồn trang cao lãnh liền thêm hợp, nhưng bây giờ thì coa chút rườm rà phức tạp, làn váy quá dài, dễ dàng dẫm đạp rồi ngã.

Mở cửa ra, Chu Mẫn phát hiện bên trong trang trí rất sạch sẽ, còn có bệ lửa hương liệu thanh nhã, ánh trăng chiếu vào phòng trong, tạo mọi loại cảm giác thanh lãnh lịch sự tao nhã, xem ra chủ nhân nơi này cũng là một người lịch sự nhã nhặn.

Ngay khi Chu Mẫn khom lưng đi vào tìm người, đột nhiên phía sau cửa vụt ra thân ảnh cao lớn, từ phía sau đem Chu Mẫn ôm vào trong ngực, xoay người, một tay đem nàng ấn ở trên vách tường phòng lạnh băng, thân thể nóng bỏng cũng bị dè ép theo.

Chu Mẫn đầu tiên là bị hoảng sợ, sau đó là bởi vì tác dụng chậm hồ hấp nóng rực mà liên tục nới da gài cùng với hai chân như nhún ra.....

484, ta có chút không thích hợp.....”

Chu Mẫn chỉ cảm thấy bị người nam nhân này ôm, cả người liền mềm mại, hạ thể cũng không ngừng chảy ra một ít nước. Chu Mẫn ở hiện đại chưa từng nếm thử qua chuyện tình dục nên cô đương nhiên không biết mình đang động tình!

“Lạ? Không thể trách! Bởi vì độ miễn cảm đã đẩy khi nhận quà tặng nên người dễ dàng động tình, có lợi cho việc hoàn thành nhiệm vụ, được rồi, ăn tâm hoàn thành nhiệm vụ đi, ta không phá đám nữa.....” 484 cười rất đáng khinh, nói nói chẳng hề để ý nhưng Chu Mẫn nghe được lại dị thường kinh hồn tăng thêm!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Xuyên Nhanh Thẻ Muốn Phác Gục Nam Chủ* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 3

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit & Beta: Ami Cuteo

Cái gì gọi là yên tâm làm nhiệm vụ!? Nima, như thế này thì an tâm làm nhiệm vụ được sao.

“Ân ~” một thanh âm kiều mị tràn ra từ miệng Chu Mẫn, Chu Mẫn lập tức nổi da gà, đây tuyệt đối không phải tiếng của nàng, chẳng lẽ là của nguyên chủ công chúa?!

Chuyện gì đang xảy ra ~

“Trên người người thơm quá a ~” Đôi môi nóng rực của nam nhân phía sau không ngừng lưu luyến ở chỗ cổ Chu Mẫn, thân mình cũng không ngừng chạm và cọ xát trên người Chu Mẫn, đặc biệt là đồ vật cứng rắn giữa hai chân cũng ma xát với Chu Mẫn làm khuôn mặt nhỏ của nàng đỏ bừng. Hai mắt nàng tràn ngập hơi nước, ý thức có chút hỗn loạn. Tay nam nhân có chút vội vàng xé rách quần áo của nàng, hắn có vẻ rất nóng, tựa hồ là bị quần áo làm cho có chút phiền lòng, ‘xoẹt’ một tiếng, mảng lớn da thịt non mềm tuyệt trắng hiện ra ở dưới ánh trắng càng thêm làm người điên cuồng.

Cái yếm thù hình hoa sen màu đỏ rực và da thịt màu trắng đối lập nhau làm hai mắt nam nhân đỏ bừng. Hắn khó dẫn lòng nổi há miệng cắn và cái yếm và hai nhũ thịt trước ngực Chu Mẫn khiến ý thức đã phiêu xa của Chu Mẫn phục hồi tỉnh thần lại, nàng từng đầu tư nam nhân muốn đem hắn đây ra nhưng mà đối phương đột nhiên hung hăng cắn 2 con thỏ tròn trịa của nàng, nàng có thể cảm giác được cái lưỡi rắn chắc không ngừng trêu đùa nếm vù mặc dù cách cái yếm, thanh âm liếm mát càng lúc càng lớn vang khắp toàn bộ căn phòng làm thân thể Chu Mẫn không ngừng trượt xuống.

Nam nhân một tay nhấc nàng lên, hắn vẫn chưa cởi quần áo ra mà đã cọ xát váy áo đã rách nát chỉ còn vài mảnh của nàng. Sau đó hắn xoay thân thể nàng khiến nàng dán ở trên tường rồi thả lỏng hết phần váy áo còn dư thừa. Bàn tay to sờ lên làn da thịt non mềm, sờ từ đùi lên đến khu rốn bí ẩn kia, hoa huyết có chút ẩm mao (sợ lạnh), nam nhân đẩy ra hai đùi tuyết trắng, ngón trỏ cắm vào hoa môi, âm đạo ướt đầm dần dụ nam nhân vươn một ngón tay hung hăng cắm đi vào. Hắn không lưu tình chút nào mà thọc vào rút ra.

“Không ~” Hai chân Chu Mẫn run lên, đôi môi vì lỗ nhỏ do ngón tay tạo ra kia đột nhiên xuất hiện cùng tần suất rút ra mạnh mẽ, hoa huyết không ngừng run rẩy. Nàng khó nhịn nghiêng đầu né tránh môi lưỡi nam nhân không ngừng liếm trên mặt

Chu Mẫn chur bao giờ trải qua những việc này, trong đầu một mảnh hồ nhảo, bên trong âm đạo có dị vật thọc vào rút ra làm nàng cảm thấy tê ngứa, tựa hồ muốn càng nhiều nhưng lý trí không ngừng nói cho nàng, mau dừng lại đi!

Chu Mẫn né tránh làm nam nhân rất là không vui, hắn dùng tay bắt nàng đối diện với hắn, túm cầm nàng, lúc này Chu Mẫn mới nương theo ánh trăng mỏng lung thấy rõ người trước mặt, tâm lộ bộp một tiếng, hắn mặc một bộ màu đen kim long trường bào, cổ tay áo dùng tơ vàng phác họa ra hoa văn xa hoa, nàng cảm nhận được ngón tay thon dài dưới cổ tay áo rộng thùng thình không ngừng hung hăng moi móc ở trong cơ thể mình, một bàn tay khác mạnh mẽ chà đạp cặp vú tròn trịa trước ngực nàng, nặn ra các loại hình dạng, trong mắt phương đó bừng tràn đầy dục vọng mang theo si mê và điên cuồng, đôi môi đỏ hoàn mỹ không ngừng liếm mút gương mặt nàng, cắn xé cổ nàng lưu lại một đường nước bọt thấm ướt.

Đầy... đây là ca ca ruột của thân thể này, quần chủ (hoàng đế) trẻ tuổi nhất và bá đạo nhất Lam Ngự quốc – Lam Ti Ngạc!

Chu Mẫn run run, đây là loạn luân sao? Ý thức mơ hồ của Chu Mẫn lập tức tỉnh táo, không biết sức lực từ nơi nào tới, nàng đứng sức đẩy ra hắn, mà ngón tay vốn đang ra vào thân thể nàng đột ngột biến mất, khi Chu Mẫn nhìn 2 ngón tay óng ánh của Lam Ti Ngạc mang theo một ít chất lỏng trong suốt rồi khỏi thì nàng đỏ mặt lên, lời kéo áo rách quần manh trên người mình, có chút kinh hoàng kêu lên, “Hoàng... Hoàng huynh!”

Lam Ti Ngạc đưa 2 ngón tay vừa mân nê ở trong cổ thể Chu Mẫn lên mũi ngửi, “Hóa ra hương thơm trên người người là truyền từ nơi này?” Hắn sắc tình đem ngón tay đặt ở trong miệng mình nếm, “Ngọt!” Phát hiện có chút đáng kinh ngạc này làm ánh mắt Lam Ti Ngạc càng thêm nguy hiểm.

Hai chân Chu Mẫn nhún ra, có chút không đứng vững được, chỉ có thể dựa hai tay chống tường, lúc nhìn Lam Ti Ngạc đem ngón tay moi móc trong thân thể mình không e dè bỏ vào miệng hắn, nàng cảm thấy thật quái dị, hoa huyết chảy ra nhiều nước đặc sền sệt làm toàn bộ âm đạo và hai đùi ướt đầm dề.

Chu Mẫn có chút ngượng ngùng quay đầu, không muốn nhìn nữa, gắng gượng giải thích, “Hoàng... Hoàng huynh, ta... ta không phải cố ý xông vào, ta.....”

Thanh âm của nguyên chủ (vị công chúa thật) mang theo nhu mì và làm nũng, kiều mị mị mị, rất dễ nghe!

“Lại đây!” Lam Ti Ngạc không nhìn kỹ khuôn mặt nàng và cũng không quan tâm nàng là ai, hai mắt đó đậm cùng lều trại đứng thẳng giữa hai chân đều biểu hiện dục vọng của người nam nhân này bây giờ đã không thể ần nhẫn tiếp.

Cảm giác được ngoài phòng có tiếng bước chân, Chu Mẫn bắt đầu di nhanh chóng nhặt lên quần áo thừa thớt trên mặt đất rồi xoay người né tránh chạy về hướng chỗ sâu trong cung điện. Mặc kệ như thế nào, phải tách nữ chủ và nam chủ gặp mặt trước xong rồi mới tính, mà việc Chu Mẫn chạy trốn khiến cho Lam Ti Ngạc phẫn nộ, không biết hắn làm thế nào mà chỉ mới lúc mình một cái đã tóm được Chu Mẫn chưa kịp chạy ra ngoài. Lam Ti Ngạc ném Chu Mẫn tới trên cây cột màu đỏ thẫm.

P phía sau lưng bị va chạm làm Chu Mẫn đau đớn nhui mũi, đầu cũng bị đập đến hoa mắt, còn không có phản ứng lại liền thấy Lam Ti Ngạc tới gần, ôm nàng vào ngực, nãy kiêu nhui lại, hai mắt xinh đẹp lại lạnh nhạt mặc dù tràn đầy dục vọng cùng tà khí tràn ngập lực công kích như sư tử trong rừng cây, nguy hiểm và tàn nhẫn.

Nhìn gương mặt gần trong gang tấc, Chu Mẫn không thể không liếc nhìn đôi môi đang đốt lửa trên người nàng. Nàng cong khoe môi mới tới lúc này thân thể vì bị gặm cắn mà sinh ra cảm giác tê dại và sung sướng, không biết tư vị hôn môi với hắn đến tột cùng là như thế nào nhỉ?

Chu Mẫn nhìn nam nhân trước mặt, nàng không khỏi miễn man suy nghĩ, đây là ca ca của ký chủ, người cảm quyền tối cao của quốc gia này. Hắn ta rất tuấn mỹ và nguy hiểm.

Tính cách ký chủ vẫn luôn hướng nội và an tĩnh, đó là cách nói dễ nghe, nói không dễ nghe một chút chính là yếu đuối vô vị, cho nên 484 đã sớm nhắc nhở nàng, không thể thay đổi tính cách trước kia của ký chủ, càng không thể làm những người xung quanh nghĩ ngờ, nói đến việc này cũng không biết là do trùng hợp hay do 484 ra tay mà vị công chúa này từ bỏ không phải họ Chu thì tên nàng ấy y chang nàng là Mẫn – Lam Mẫn!

“Hoàng... hoàng huynh ~, người tránh ra một chút ~ nặng quá ~ người chọc ta ~” nàng sở hải liến liến, khuôn mặt trắng nõn lộ ra màu hồng phấn, dị vật giữa hai chân vẫn luôn chọc bưng nàng, nàng có chút khó khăn nên né tránh làm ánh mắt vốn nguy hiểm của Lam Ti Ngạc càng thêm thâm trầm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Xuyên Nhanh Thế Muốn Phác Gục Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 4

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit & Beta: Aní Cuteo

“Nặng sao!? Chọc người? Vậy thế này thì sao ~” Lam Ti Ngoc vươn đôi tay dè ở trên cây cột, vậy Lam Mẫn bên trong, nửa người dưới đi sát bụng nhỏ nàng, hung hăng va chạm về phía trước khiến nàng cắn môi hừ nhẹ rên rì ra tiếng, mờ to đôi mắt vô tội mê mang nhìn hắn.

Lam Mẫn xuất hiện làm hắn ngoài ý muốn, khi hắn phát hiện bị mấy nữ nhân trong hậu cung tính kế thời điểm thì đã không còn kịp rồi, lúc rồi đi hắn mới lựa chọn đến nơi này – chỗ ở của một nữ nhân khiến hắn nhớ mãi không quên, hắn vốn tính toán tự mình giải quyết nhưng không nghĩ tới được tính của thuốc lại mạnh như vậy, hắn đã bắn rất nhiều lần vẫn không thấy khá hơn, bây giờ hắn mới quyết định dùng nữ nhân để giải quyết, ai ngờ căn phòng hắn hạ lệnh phong tỏa cư nhiên có người tới, lúc đầu hắn nghĩ là nữ nhân nào đó muốn mượn cơ hội này để thương vị (thăng chức), hắn căn bản cũng không thêm đề ý nữ nhân hậu cung nhiều hay thiếu, hắn chỉ biết là được tính trong cơ thể càng lúc càng khó không chế.

Chi căn coi nữ nhân này là giải được, hơn nữa mùi hương trên người nữ nhân này tựa hồ thực thoải mái, rất thơm hợp với gu ăn uống của hắn, xong việc hắn cũng không ngại cho nàng một cái danh hiệu, quá lắm là hậu cung lại nuôi thêm một người mà thôi, với hắn mà nói cũng không có cái gì khác biệt!

Nhưng khi nữ nhân trong lòng ngực sợ hãi rụt rè kêu hắn là Hoàng huynh, hắn mới nương theo ánh trăng thấy rõ ràng dung nhan của nữ nhân trong lòng ngực. Hai mắt kiêu mị, khuôn mặt nhỏ ửng đỏ. Hóa ra đây là vị muội muội làm hắn hận không thể hoàn toàn quên đi — Lam Mẫn!

Trong khi hắn ngạc nhiên thì bị Lam Mẫn bắt ngờ đẩy ra, sau đó nàng hốt hoảng muốn đào tẩu (chạy trốn) cùng với thân thể bị dục vọng tra tấn nhận đến sắp nổ mạnh tiến lên bắt được người sắp trốn, lại một lần nữa dè nàng ở dưới thân.

“A……. Không cảm…… Không cần, ngửa……” Nàng nhủ mà nhìn Lam Ti Ngoc dè ở trên người, không ngừng vuốt ve thân thể nàng, Chu Mẫn có chút kiêu mị lắc đầu muốn cự tuyệt.

Từ sau khi Lam Ti Ngoc phong tỏa gian phòng này thì đã không còn gặp qua vị muội muội này, trong ấn tượng của hắn, nàng tựa hồ vẫn chỉ là 11, 12 tuổi – cái tuổi ngây thơ hồn nhiên, bây giờ gặp lại cư nhiên đã đến tuổi cập kê sắp lấy chồng (13-15 tuổi)!

Từ sau chuyện kia, huynh muội bọn họ sớm đã trở thành người lạ, mỗi lần gặp hắn, nàng đều sẽ tránh ở chỗ tối, mà hắn sớm đã lựa chọn quên đi trong cung còn có vị muội muội này, hậu cung gió chiều nào theo chiều ấy, nàng là công chúa duy nhất của Lam quốc lại sống không tốt bằng một hạ nhân, hắn luôn biết nhưng hắn không để bụng!

Nếu không phải do hôm nay! Hắn cũng sẽ không phát hiện, mấy năm không gặp, nữ hài kia khác trước chỗ nào? Hắn không biết. Nhưng lý trí trong đầu ở trên người nàng càng ngày càng mơ hồ, chỉ có một suy nghĩ là thân thể hắn rất muốn nàng!

Một đôi tay vừa nhìn là biết hàng năm thói quen cầm bút thay kiếm, tuy rằng trải qua bão đường, chỗ đốt ngón tay vẫn che kín vết chai mỏng như cũ, bàn tay to phân biệt dùng sức mà dè ép nhu thịt và móng vênh sớm đã che không được của nàng. “Ngà! Ngửa chỗ nào? Nói cho ta nghe một chút ~” Lam Ti Ngoc quyết định giở ngà, càng thêm gần sát thân thể mềm mại của nàng, tùy tiện mà nói chuyện với nàng.

“Người… người…… Hoàng huynh, ta… ta là muội muội người……” Đối mặt với thân hình gần sát của hắn, ngôn ngữ ngà ngà, Chu Mẫn sợ hãi duỗi tay chống lại ngực hắn.

Nàng muốn khóc, đây là tình huống gì a, không phải là hoàn thành nhiệm vụ của nữ phụ gao sao, vì cái gì sắp diễn biến thành loạn luân a, người nam nhân này vừa nhìn là biết hắn đang trong tình trạng không rình tảo. Nếu hắn tỉnh thì sao sẽ chạm vào người mình ghét (ý là Ngoc ca ghét Mẫn tỷ), hơn nữa, nếu hắn biết hắn chạm vào nàng thì sẽ không muốn giết nàng đi, trời ơi, vừa xuyên vào nữ phụ liền bị nam chủ giết chết có phải quá bi thảm hay không a!?

“Tiểu mỹ nhân, nguyên lai ngươi thích chơi trò này! Đêm nay trẫm sẽ chiều ý ngươi……” Hai mắt Lam Ti Ngoc tình lạng khó lường nhìn người trước mặt bị gắt gao chặn ở cây cột, cười ý vị sâu xa.

“Cái gì? Không không không…… Ta… ta thật là muội muội người a, Hoàng huynh…… Hoàng huynh…… Không thể…… Người sẽ hối hận……” Nàng thật sự sắp quý, ai thích chơi chiều thứ ấy a, làm ơn, ngày hôm sau tỉnh lại, nếu hắn biết chi sợ sẽ tát nàng vài phát, nhưng tiền đề là đừng giết chết nàng được không!? Nàng chỉ tới làm nhiệm vụ thôi mà!

Nhìn Lam Mẫn đột nhiên ngốc manh, Lam Ti Ngoc cảm thấy có chút kì lạ, nhưng lại dân ở bên tai nàng, nhẹ cắn vành tai nàng. “Là như thế này sao? Người thật nghịch ngợm, người ngọt quá, không biết miếng người có ngọt hơn hay không, để Trẫm nếm thử!”

Lam Ti Ngoc lợi dụng ưu thế chiều cao và sức lực của nam nhân không chế được thân mình nhỏ nhỏ của nàng, một chân chen vào giữa hai đùi của Chu Mẫn, nam nhân dùng cái đùi hữu lực không ngừng ma xát hoa môi của nàng, một bàn tay chặt chẽ nắm hai tay nàng, cố định ở trên đỉnh đầu cây cột.

“Không, không được, Lam Ti Ngoc, người điên rồi, ta thật là muội muội người! Buồng ta ra, người muốn làm cái gì?!” Nàng vừa sợ hãi khiếp sợ mà muốn tránh thoata trôi buộc của hắn, nhưng lại một chút cũng không lay động được nam tử trước người, nàng chỉ muốn phá hoại lần đầu tiên gặp mặt của nam nữ chủ thôi, không phải muốn thay nữ chủ lên sân khấu diễn a! Tuy rằng biết nữ chủ lần đầu tiên chính là ở chỗ này bắt đầu phát sinh quan hệ với nam chủ nhưng rằng một chút cũng không nghĩ thay thế nàng ta!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Xuyên Nhanh Thẻ Muốn Phác Gục Nam Chủ* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 5

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Đêm nay người trốn không thoát.” Nói xong, hắn lập tức cúi đầu, chuẩn xác mà hôn lên cái miệng nhỏ của nàng, đầu lưỡi ngang ngược xâm nhập vào trong miệng nàng rồi giao triển với cái lưỡi của nàng, thậm chí còn không thỏa mãn mà dùng sức liếm mát.

Chu Mẫn dùng sức lắc đầu muốn tránh thoát bỏ môi hắn, không ngừng vận vẹo thân mình muốn trốn thoát sự khống chế của hắn nhưng cho dù nàng phản kháng thế nào đi nữa hắn cũng vẫn vững vàng ngăn chặn nàng.

Nàng bị hắn hôn đến đầu óc choáng váng não trưởng, nàng dần dần từ bỏ gãy giữa, chủ yếu là vì Chu Mẫn chưa từng trải qua mấy chuyện thế này nên trong đầu sớm đã một đoàn hồ nhảo (mơ hồ), 484 còn nhân cơ hội uy hiếp và cảnh cáo nàng, nếu thật sự không giao hợp với snam chủ thì thân thể nàng đang trú sẽ chết, nam chủ cũng chết, chuyện xura over (kết thúc tiêu thuyết)! Nàng cũng chết thật!.....

Lam Ti Ngọc thấy lực độ gãy giữa của nàng càng ngày càng ít thì cũng phóng nhẹ lực đạo, cầm bàn tay mềm yếu vô lực của nàng đặt trên bờ vai hắn, còn đôi tay hắn làm cản mà âu yếm thân thể mềm mại đang làm còn thật hắn sung to, tay lướt từ đùi nàng rồi hướng lên trên, tay phải bóp cái mông kiêu nhỏ, dùng hết sức lực đem chỗ u huyết nữ tính của nàng đặt hướng hạ thể sung to của hắn, mạnh mẽ ma xát, còn tay trái thì trượt từ cái cổ duyên dáng đã bị chà đạp của nàng đến hai nhũ thịt còn như ẩn hiện sau cái yếm, hắn trực tiếp cầm lấy một núm vú đẩy đã mềm mại rồi dùng sức vuốt ve, đem vú biến thành nhiều hình dạng.

Nàng đã không thể tự bòi, toàn thân nóng giống như đang ở trong ngọn lửa, vô lực phản kháng sự kích cuồng (kích thích + cuồng dã) và tàn nhẫn của hắn, nàng chỉ có thể dùng đôi tay bám chặt hai bờ vai rắn chắc dưới bộ quần bảo màu đen hơi có chút nhăn nhúm ở trên người của hắn.

Lam Ti Ngọc liếm cánh môi nhu hoa của nàng xong lại thuận thế đi xuống liếm hôn cái cổ trắng, hơn nữa thỉnh thoảng lại dùng sức liếm mát, lưu lại từng đóa dấu hôn.

Hắn sớm đã không thỏa mãn mấy động tác như vậy, bẻ nàng lên để ở giữa cây cột và thân hình của hắn, kéo xuống áo váy thừa thớt còn sót lại và cái yếm duy nhất che lấp trên người nàng. Hắn biết dáng người nàng rất đẹp nhưng khi đem nàng lột tình quang, Lam Ti Ngọc không khỏi hip hip mát, hai nhũ thịt đầy đặn bị bắn ra tới trước mặt hắn, còn dong đưa ra mẽ người nhũ sóng, cả người hắn giống như lửa đốt, chịu không nổi dụ hoặc mà rên ri một tiếng, ngay sau đó cúi đầu trực tiếp hôn lên núm vú tuyết trắng.

Mồm to phun ra nước vào vú nàng, không ngừng cắn nhẹ chu quâ dô thắm, môi lưỡi đảo quanh đầu vú, thẳng đến đầu vú bị hút đến sung đỏ phát tướng nhưng hắn cũng không có biểu hiện muốn dừng lại.

Chu Mẫn mơ mơ màng màng, nhũ thịt trước ngực sung to và đau đớn khiến Chu Mẫn khó chịu. Nàng muốn duỗi tay đẩy người nam nhân đang làm xằng làm bậy và không biết nặng nhẹ trên người nàng ra.

“Hoàng... hoàng huynh..... Đau, đau..... Không, đừng Buông ta ra ~” Nàng khó khăn lắm mới thốt ra được, nàng bị hắn khiêu khích đến toàn thân vô lực, mà cảm giác ấm áp xa lạ không ngừng trào ra dưới thân cũng làm nàng đau đớn bởi vì cơ khát.

“Đừng buông người ra?! Được thôi, ta sẽ hưng hăng, không ngừng nghĩ mà làm chết người.... người cái này dám oa đáng phụ.....” Lam Ti Ngọc cố ý sửa câu nói của nàng, hắn kiên định nắm chặt đùi nàng rồi cách long bảo bắt đầu và chạm nơi riêng tư của nàng.

“Nga..... Không..... Ý ta không phải vậy..... Người, người đang làm cái gì? Dừng lại!” Thân hình mảnh mai của nàng dong đưa theo sự va chạm trên dưới của hắn.

Lam Ti Ngọc không để ý tới nàng phản kháng mà càng thêm ra sức mà xâm phạm nơi riêng tư của nàng. Tuy rằng cả người Chu Mẫn đã trần trụi nhưng Lam Ti Ngọc lại vẫn như cũ ăn mặc áo quần chỉnh tề, hạ thân hai người đều có quần áo ngăn trở nhưng còn thật lửa nóng kiên quyết của hắn lại giống như sắp nhảy vào hoa huyết rồi hận được.

“A———— không cần, cầu người.....”

Người mới nếm thử tình dục như nàng còn bản không thể chịu được con hoan ái kịch liệt như thế, nàng sợ chính mình sẽ không chế không được mà đón nhận và hòa theo hắn kịch liệt tác cầu, tuy rằng nàng đã có sự chuẩn bị để trở thành giải được nhưng dù vậy cũng không thể làm nàng yên tâm thoải mái đi làm giải được a.

“Tiện nhân.....” Hắn ôm chặt thân mình nàng.

Lam Tia Ngọc càng thêm dùng sức từng chút một, hướng lên trên đâm vào u huyết non nớt, môi hắn bao trùm lấy cái miệng nhỏ sung đỏ của nàng, ép đầu lưỡi của nàng giao triển với hắn, nóng bỏng mà dụ hoặc nàng.

“A——” sớm đã phản không rõ là tiếng rên ri của ai, hai người đều bị hừng hực dục hòa tra trần.

Cảm giác được ngọn lửa tình dục của mình đang không ngừng bốc lên, Lam Ti Ngọc hưng mãnh cúi đầu ngậm lấy nhũ tiem còn dính nước bọt của hắn, làm cản mà hút cần, muốn dùng cái này hòa hoãn sự vọng sắp bùng nổ của bản thân.

Hắn yêu thích không buông tay mà mon trốn thân mình nàng khiến cả người Chu Mẫn run rẩy không thôi, thông thả đưa bàn tay xâm nhập vào u huyết giữa hai chân nàng, bao lại toàn bộ hoa môi, kiên định mà phủ lên hoa môi đã cháy ra ái dịch của nàng.

Ngón tay hắn nhẹ nhàng tách ra hai mảnh hoa môi nên dính lấy ái dịch, lợi dụng chất lỏng trơn ướt mà vẫn vơ nơi riêng tư của nàng dẫn tới hai chân nàng phát run, nhừn ra, sắp không đứng được.

“Người đã ướt đầm, tiểu bảo bối của ta.” Lam Ti Ngọc thỏa mãn mà ở néo thắm cánh hoa.

“Buông ra..... Hoàng huynh... người, người không thể như vậy.” Chu Mẫn sợ hãi khi hắn tình lại và nhớ ra mấy chuyện này thì sẽ xúc động giết nưng, cho nên nàng tâm cơ, hơn nữa nhìn hắn hai mắt đỏ bừng, nguy hiểm giống như một con mãnh hổ, Chu Mẫn thực lo lắng hắn không chút nào không chế dục niệm, nàng cảm thấy chính mình sẽ bị lấn lộn thực thâm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Xuyên Nhanh Thế Muốn Phác Gục Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Quyển 1 - Chương 6

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit & Beta: Aní Cuteo

“Không, người cũng muốn, tiểu hoa huyết của người đã ướt, đang đợi ta tiến vào.” Hắn bá đạo nói, ngón giữa thon dài lướt qua hoa môi nóng ướt, cắm vào hoa kính đang co chặt.

“A! Người rút ra đi, ta thật khó chịu!” Chu Mẫn kinh hoàng thất sắc, cảm nhận được ngón tay hắn đang tách ra hạ thể chặt chẽ ra.

Lam Ti Ngọc không để ý tới nàng phản kháng, bắt đầu mạnh mẽ mà trườn động đầu ngón tay.

Nàng thực kinh ngạc, tuy rằng hạ thể bị căng to ra nhưng nàng không cảm thấy gì là không khỏe mà chỉ thấy khó chịu thôi, sau đó hắn ác liệt moi đào bên trong hoa huyết, thật ngứa, rất hư không, giống như muốn đồ lớn hơn lấp đầy.

Cả người nàng mềm mại dựa vào trên người hắn, nàng cảm thấy hoa huyết phía dưới của mình vì ngón tay hắn ra vào mà không ngừng phân bổ ra chất lỏng ướt nóng quen thuộc.

Nhìn khuôn mặt nhỏ bé nguyệt tu hoa của giai nhân, cái miệng nhỏ nhắn nõn của nàng cũng đang hé mở phát ra những tiếng rên rỉ yêu kiều mê người, hắn như bị dục hỏa thiêu đốt, mặt mày hồng hào. Tốc độ thọc vào rút ra của Lam Ti Ngọc dần nhanh hơn, đâm vào càng sâu, càng dùng sức, muốn làm nàng leo lên đỉnh cao vui sướng.

“Ân —— a —— dừng, dừng lại, quá nhanh, quá nhanh, sắp chết, a —— chịu không nổi, a —— ta từ bỏ!”

Chu Mẫn cảm thấy bản thân như sắp hòa tan, cánh hoa nắn cảm vì hắn mỗi lần mạnh mẽ mà xát mà sung huyết đau đớn, nàng nháu mày, thừa nhận không được quá nhiều tình cảm mãnh liệt thì đã sắp đạt tới đỉnh điểm.

Lam Ti Ngọc mê muội mà chơi đùa thân mình xinh đẹp của nàng, hắn dùng thêm ngón trỏ tách ra âm đạo cực kỳ co dẫn chặt ướt (chặt chẽ + ẩm ướt) của nàng rồi nhanh chóng ra vào bằng cả 2 ngón tay (ngón giữa + ngón cái).

Hoa huyết nàng hoàn toàn bao vây 2 ngón tay của hắn, cảm giác căng trương no đủ, “Ngà…… Không, không cần…… Ta, ta không được…… Ta chịu không nổi……” Nếu còn tiếp tục thì nàng sẽ té xỉu mất.

“Gọi ta là Ngọc đi bảo bối.” Lam Ti Ngọc một tay bắt lấy eo nhỏ của Chu Mẫn, đem nàng kéo lại gần với thân thể hắn, ngón tay vẫn không ngừng ra vào trong hoa huyết của nàng.

“A—— Ngọc, ca ca…… Tha cho ta đi! Ô ô…… Ta chịu không nổi —— ta không được!” Không thể thừa nhận được nhu cầu cuồng mãnh của hắn, hạ thể nàng đã bắt đầu mãnh liệt co rút lại.

“Chịu đựng thêm một lát, người có thể……” Hoa kính đang không ngừng co rút lại bị ngón tay tăng mạnh tốc độ ra vào, hắn dùng sức mà cắm vào đường đi chặt chẽ trong hoa kính xong rồi bắt đầu xoay tròn 2 ngón tay mà xát mấy điểm mẫn cảm trên vacha thịt mềm, sau đó nhanh chóng rút ra.

Hắn cứ cắm vào liên tục nhiều lần như vậy rồi lại xoay tròn và rút ra làm nơi riêng tư của Chu Mẫn phun ra nhiều mặt dịch, hắn dùng bàn tay dính ướt vỗ vào cánh mỏng nàng cũng như đẩy Chu Mẫn lên cao trào.

“A!” Nơi riêng tư bắt đầu mạnh mẽ co rút, cuối cùng vì chịu không nổi nên nàng hét chói tai ra tiếng rồi ngã vào lòng Lam Ti Ngọc.

“Ta thích người gọi ta là Ngọc ca ca ~” Đôi tay Lam Ti Ngọc ôm Chu Mẫn đang xụi lơ nằm ở trong lòng ngực mình, cười tà tử, còn tịt sung to càng thêm đau đớn, đôi tay mạnh mẽ vuốt ve cái mỏng vênh của nàng, đưa hoa môi hiện tại còn đang run rẩy của nàng ma xát với cón thịt sung to của hắn.

Cảm giác thoải mái thẳng tới đỉnh đầu nhưng chỉ như giấc ngủ, như thể là không đủ, hắn muốn càng nhiều, hắn thành thạo cỡi hết quần áo của bản thân ném xuống đất rồi bế lên Chu Mẫn. Đột nhiên bị bàn tay to kéo mỏng vênh, hai chân thì mở rộng ra bị bế lên, nàng sợ tới mức lập tức ôm chặt cổ hắn, hai chân trắng nõn tinh tế gắt gao kẹp vòng eo săn chắc của hắn, thật không ngờ rằng thật sự chỉ có 1 loại nam nhân mặc quần áo nhìn gầy, cỡi quần áo lại có thật thể này.

Không phải thuộc dạng trần đầy vạm vỡ mà là loại đường cong ưu nhã, cả người săn chắc khỏe mạnh, mỗi một khối cơ bắp không thừa không thiếu, thật cân đối! Hơn nữa, vì do nhiều năm tập võ nên mỗi một khối da thịt trên cơ thể hắn đều tràn ngập sức bật cùng gắng gượng.

Chỉ chốc lát sau, Lam Ti Ngọc và Chu Mẫn đều hoàn toàn trần trụi đối diện nhau, mà cón thịt dưới thân hắn đang đứng thẳng sừng sững.

Bởi vì bị đè gắt gạo trên cây cội nên nàng không nhìn thấy xôn tít dờ tợn kia, chỉ có thể cảm nhận được thứ đồ vật nóng rực và cứng rắn đó không ngừng chụp đánh ở trên hoa môi trong khi hắn cỡi quần áo khiến nàng không khống chế được mà chẳng ra càng nhiều ái dịch.

“Ta nhịn không nổi, cho ta, cho ta ——”

Lam Ti Ngọc đã sắp điên cuồng, thân mình thon dài hữu lực ca cùng cón thịt thô to dưới thân đều tán ra khí thể làm người hít thở không thông.

Lam Ti Ngọc tiến về phía trước ôm chặt nàng, đè nàng ở giữa cây cột và thân thể hắn, dùng thân thể hắn ma xát nàng.

“Thật…… Thoải mái, thật thơm~.” Lam Ti Ngọc mê muội mà cọ xát thân thể mềm mại, phát giác rằng đang hơi hơi run rẩy.

Rất muốn an ủi nàng đừng khản trương nhưng hỗn hợp được tinh trong cơ thể hân hòa với mùi hương thân thể tự có của thân thể nàng làm hân mạnh mẽ bề ra hai chân nàng, dùng sức bóp chặt đùi nàng rồi cố định nàng chặt chẽ trên cây cột.

Còn thịt sung to, nắm đầu dử tợn không ngừng tràn ra từng chút bạch trọc, hân chậm rãi đưa còn thịt đã không thể nhẫn nhịn được mà vận sức chờ phát động cắm vào tiểu huyết ẩm ướt.

“Bảo bối, ta chờ không kịp!” Lam Ti Ngoc túm cái mông vành của nàng, dùng còn thịt sung to dử tợn để trước hoa môi bị đùa bỡn sung đỏ, đem còn thịt sớm đã nghẹn đến mức đau đớn chống lại tiểu huyết.

“Nhịn một chút……” Hân áp lực sức vọng, nhìn nhân nhi kiều nhu (bể yếu mềm mại).

“A?!” Chu Mẫn còn chưa kịp hồi phục tinh thần do khoái cảm do Lam Ti Ngoc mang lại lúc nãy và vì còn đang ngắm nghía còn thịt dử tợn như hổ báo của hân thì cả người nàng đã căng chặt, Lam Ti Ngoc đột nhiên động thân đưa còn thịt thô to chen vào hoa huyết chặt hẹp.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Xuyên Nhanh Thẻ Muốn Phác Gục Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 7

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit & Beta: Ami Cuteo

“A! Đau quá!” Cảm giác bị xé rách trong chỗ kín khiến Chu Mẫn cảm Lam Ti Ngoc chảy máu, đau quá! Trước kia đọc truyện người lớn, thấy trong truyện nói phá trinh sẽ không đau mấy nhưng có lẽ do độ miễn cảm của thân thể nàng nên trừ bỏ nhận về khoái cảm thì còn có cơn đau gấp đôi a!

Chu Mẫn hồ đau làm Lam Ti Ngoc cũng không dễ chịu lắm, hân cần bản còn chưa đi vào hoàn toàn, vừa mới nhét được một cái quy đầu mà thôi nhưng đã bị vách tường thịt mềm mại bốn phương tám hướng bao bọc đến gần như muốn bắn ra, thật thoải mái, giống như bên trong có trăm ngàn cái miệng nhỏ đang cùng nhau mút vào còn thịt của hân, hân chỉ có một ý nghĩ là phải làm chết nữ nhân này!

Bởi vì quá thoải mái, hân cúi đầu hôn lấy đôi môi sung đỏ của nàng, cầu dẫn nàng đáp lại.

Đau đớn khiến Chu Mẫn có chút không thoải mái nên né tránh, đôi chân kẹp lấy eo hân cũng trở nên cứng cồng, nàng theo phản xạ muốn né tránh còn thịt đang ngang ngược cắm vào hoa kính của nàng.

Nàng duỗi tay chống bờ vai của hân muốn thoát đi nhưng trừ bỏ môi bị hân cắn gât gao như rắn, đầu lưỡi trơn trượt càng bá đạo liếm hút đầu nàng, không ngừng quấy loạn, cướp lấy hương thơm và không khí của nàng, hạ thần lại bị Lam Ti Ngoc dùng bàn tay to đè lại như đinh đóng chặt ở trên cây cột khiến nàng không di động được chút nào.

Lam Ti Ngoc nhận thấy thân thể Chu Mẫn muốn thoát đi, còn thịt bị hoa kính chặt hẹp kẹp đến thoải mái thì sao có thể để nàng chạy trốn, hân động thân một cái hung hăng chen vào hoa huyết nhỏ xinh, hoàn toàn xò xuyên qua nàng.

Nàng đau đến mức cả người cứng cồng, miệng thì bị Lam Ti Ngoc lấp kín phát ra tiếng kêu rên nức nở, nàng sắp bị hân giết chết mất, hạ thể bị hân nhấn tâm xé mở.

“Ngạ……” Lam Ti Ngoc ngẩng đầu lên, phát ra tiếng rên ri thóa mẫn. Cuối cùng cả cây còn thịt của hân cũng chen vào được, bởi vì có danh khí nên tiểu huyết Chu Mẫn càng thêm tuyệt không thể tả. Vừa tiến vào, Lam Ti Ngoc liền phát hiện còn thịt của hân tựa hồ bị tiểu huyết kia mút vào tra tấn đến sung lớn thêm một vòng.

Áp lực lâu lâu đập bắt chấp thương hương tiếu ngọc. Hân một tay túm lấy cái mông của nàng, một tay nắm bộ ngực sữa mẹ người, hân phóng đảng mà rút ra tiến vào dưới hạ thể đỏ máu của nàng.

Dược hiệu hòa cùng với mùi thơm cơ thể nồng đậm của nàng, hơn nữa tiểu huyết chặt hẹp mỹ diệu, mỗi một lần đâm vào đều có thể cảm nhận được bên trong giống như có một vài miệng nhỏ đang gât gao cắn mút lỗ nhỏ trên nắm đầu của hân tựa hồ muốn giữ hân lại không cho rời đi làm hân càng ngày càng hưng phấn, rốt cuộc cũng hết cách khống chế lực độ và tốc độ của bản thân, trong đầu hân chỉ có một ý nghĩ là —— phải thao chết tiểu yêu tinh này!

“Đau quá…… Hoàng, hoàng huynh, dừng lại……” Chu Mẫn dưới sự va chạm hung mãnh không lưu tình chút nào của còn thịt cứng rắn và nóng rực như lửa thiêu, tiểu huyết mới vừa bị xé rách đau đớn không thôi nhưng dần dần lại bởi vì thêm độ miễn cảm khiến nàng tràn ra thêm nhiều ái dịch làm đường đi càng thêm trơn trượt, mà Lam Ti Ngoc thực vào rút ra càng thêm nhanh chóng và dùng sức!

“Bảo bối, vì ta mà nhịn một chút!” Hân không có vì nàng kêu khóc mà dừng lại, hoa hành mãnh mai kích thích đến hân càng thêm muốn xâm phạm nàng. Mả cái miệng nhỏ sau lưng của hoa huyết như tình nhân giữ lại còn thịt hân, sầu triển miến khiến hân muốn ngừng mà ngừng không được, hân nhanh chóng dong đưa vòng eo, một lần lại một lần thâm nhập làm hân không thể tự kiềm chế co chặt cùng trơn trượt.

Mà hân phát hiện mỗi một lần hân đâm vào, còn thịt không chỉ không thể tiểu sung, ngược lại càng thêm sung to, có loại cảm giác như mút sữa, làm người ta dừng mà dừng không được, chỉ muốn mãi mãi cảm chế yêu tinh này!

Hiện tại Lam Ti Ngoc tựa như một tên bá vương đang mở rộng biên cương, nguy hiểm mà cường hân không cho phép người khác cự tuyệt, một chút thương tiếc cũng không có mà tàn sát bừa bãi trong hoa huyết nhỏ xinh của nàng.

“Thật thoải mái, người đứng là yêu tinh, thao chết người, ta muốn thao chết người……” Lam Ti Ngoc mắt đi không chế làm Chu Mẫn có chút sợ hãi nhưng càng nhiều là sáng khoái, hoa kính tê dại, còn thịt va chạm nhanh chóng làm Chu Mẫn cần bản dừng không được, không theo kịp tiết tấu của Lam Ti Ngoc, như con cá bị mắc cạn trên bờ cát, chỉ có thể gấp gáp hô hấp, khó nhịn rên rì.

A —— thật nặng, không, không cần —— chạm một chút, sắp chết —— sắp chết —— a ——”

“Không đủ, không đủ, mở rộng chân ra một chút, nâng mông lên cho ta.” Lam Ti Ngoc ra lệnh, hạ thần vẫn dong đưa liên tục, không ngừng va chạm chỗ sâu trong hoa kính giống như muốn đem xe rách nó hoàn toàn, cảm giác hít thở không thông làm cả người Chu Mẫn run rẩy.

“Không, không cần lại đi vào —— sắp hỏng rồi, sẽ hư —— a —— hoàng huynh —— a ——” Chu Mẫn bị tốc độ và chạm điển cuồng vào sâu bên trong của Lam Ti Ngọc cùng với hai túi trứng dái đánh vào trên mông như muốn chèn vào hoa kính dọa nàng sắp khóc!

Vì trấn an Lam Ti Ngọc lúc này đã đỏ mặt tàn nhẫn, Chu Mẫn bắt đầu dĩ chi có thể nghe lời hắn, đôi tay túm chặt cây cột phía sau, mượn lực đem mông hơi nâng lên, như vậy lại càng thêm dễ dàng để Lam Ti Ngọc đấu tranh anh dũng tốc độ nhanh chóng không ngừng và chạm hoa môi của nàng, để hắn càng thêm thâm nhập.

Hắn thỏa mãn mà la hét một tiếng, hắn lại ra sức vọt vào tra tấn thân thể mềm mại của nàng, lần này càng đau đả lung tung, không có một chút kỹ xảo.

“Hoàng huynh —— tha ta, không vắn, không cần —— dừng lại! Quá sâu, ta sợ...” Bị cơn thịnh thổ to của hắn không lưu tình chút nào liên tục đâm vào chỗ sâu trong cơ thể, nàng sợ bản thân sẽ bị cơn thịnh thổ dài xò xuyên qua hạ thể.

“A.... Ta sẽ như người mong muốn, sẽ không dừng lại!” Lam Ti Ngọc không màng sự khấn cầu của nàng, vẫn mê muội làm cần, huyết đạo nhỏ hẹp liếm mát cơn thịnh cương cứng sung to của hắn. Hắn thật sự đã nhận lâu rồi mới không thể khác chế bản thân.

Nâng toàn bộ cánh mông trơn trượt đã dính đầy ái dịch của nàng lên để cơn thịnh càng thêm dễ dàng xâm nhập vào bên trong cái miệng nhỏ đang hút hắn da đầu tê dại. Dưới sự co chặt mát vào tiểu huyết, tuy khó khăn nhưng làm hắn càng thêm mê người. Chu Mẫn rốt cuộc cũng không chịu nổi cơn cuồng bạo đoạt lấy, trái tim già tốc đập nhanh làm nàng choáng váng, hai mắt tối sầm, ngã vào trong lòng ngực của hắn.

Phát hiện bé con trong lòng ngực đã hôn mê qua đi, trên khuôn mặt tuần tú hiện lên một tia xin lỗi. Hắn quá thô lỗ, nhưng hắn không không chế được, hơn nữa, hắn còn chưa làm đủ đâu!

Mị thái mê người và ngực thể xinh đẹp của nàng, lần thứ hai khiến hắn không thể tự kiềm chế mà đong đưa vòng eo.

Nga! Hoàng muội, loại khoái cảm cảm kị cùng với tiểu huyết mê người chặt hẹp giữ hắn lại, hắn bây giờ mới bắt đầu phát hiện một tư thái khác của hoàng muội nhai mình, tuy rằng đây là một chuyện ngoài ý muốn nhưng không thể không nói, hắn thực thích chuyện ngoài ý muốn này~

Lam Ti Ngọc nắm chặt eo thon của nàng, một lần lại một lần, không biết mỗi một mà rút ra tiến vào, thân hình nam nhân bao trùm ở trên người nàng không ngừng luận động, mỗi một lần va chạm đều đâm vào chỗ sâu nhất của hoa kính.

Tuy rằng ngắt nhưng không biết có phải là do quá 484 dành tặng cho người mới hay không mà thân thể Chu Mẫn tự động đáp lại sự đòi lấy của hắn, không ngừng mà phun ra nuốt vào cơn thịnh càng ngày càng sung lớn, cảm nhận được cơn thịnh hắn đang không ngừng mà xát ra vào trong tiểu huyết, mà hai chân nàng vẫn bị nam nhân bế công như cũ, hắn hưng hăng và chạm, hai túi trứng dái cùng với vàng chụp đánh hoa môi nàng khiến cho thân thể Chu Mẫn không ngừng run rẩy!

Đột nhiên, góc độ va chạm của nam nhân bởi vì vội vàng nên không vắn thân đâm vào một góc non mịn trong hoa kính của Chu Mẫn khiến nàng dù ngắt cũng khó nhận thấp giọng rên rỉ một tiếng, mà tiểu huyết bởi vì bị va chạm chỗ mềm cảm nhất nên mát vào co chặt, thiếu chút nữa làm Lam Ti Ngọc dương trường nộp vũ khí đầu hàng!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Xuyên Nhanh Thể Muốn Phác Gục Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 8

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit & Beta: **Ani Cuteo**

Cái loại công kích khiến người ta điên cuồng này làm Lam Ti Ngọc buông ra một cái đuôi của Chu Mẫn, hắn không chút do dự nào mà hung hăng đánh vào mông vênh của nàng: “Thả lỏng chút cho ta, người suốt nửa căn đứt lẻo từ rồi, người cái đồ yêu tinh!”

Nói xong, Lam Ti Ngọc liền càng thêm điên cuồng, tàn nhẫn và chạm điển nhỏ lên kia, tựa hồ muốn đem điểm đó đam thừng mở vừa lòng.

Mà Chu Mẫn đang hôn mê làm người điên cuồng kia lại đột nhiên mờ to hai mắt, nàng hoàn toàn chịu đựng không được mà hét chói tai ra tiếng, “A ——” Mặt dịch càng giống như dòng suối nhỏ phân bố ra ngoài, tiểu huyết cũng mãnh liệt co rút lại.

Nam nhân hình như rất đắc ý, hắn buông hai chân của Chu Mẫn ra để nàng tự đứng thẳng nhưng nàng lại thiếu chút nữa ngã xuống, Lam Ti Ngọc xoay thân thể nàng cho hai tay nàng ôm cây cột và chống mông lên, hắn hưng hăng bế hai chân nàng ra, bản tay to ôm eo nàng khiến nàng mở rộng hai chân để làm trụ, đôi tay chống ở trên cây cột, thân mình nàng thành một hình cung 90 độ, sau đó hắn đỡ cơn thịnh dục đứng đứng nóng rực rồi sùng sức cắm vào từ phía sau.

“Ấn ~” một tiếng rên rỉ kiều nị đan xem với từng đợt va chạm mãnh liệt như vũ bão (mưa gió) ở phía sau, từng cú đâm chọc như muốn đóng đinh Chu Mẫn ở trên cây cột, còn cây gậy sắt trong hao kính tựa hồ không biết mệt mỏi mãnh liệt va chạm điển mẫn cảm nhỏ lên kia, hơn nữa lại càng thêm sùng sức mà ra vào tiểu huyết.

“Dừng, dừng lại.... Cầu người....”

Thân thể của nàng đã không chịu nổi quá nhiều lần cao trào liên tục nhưng mà hai tay nam nhân vẫn bóp chặt eo nàng giống như không nghe thấy nàng cầu xin, hắn không có chút ý tứ nào muốn buông tha nàng.

Lam Ti Ngọc mạnh mẽ nắn bóp mông vênh của nàng, nhìn bờ thịt tuyết trắng từ trong tay trần ra, hắn như có loại khoái cảm làm nhục nàng, mà hai chân của Chu Mẫn sớm đã khụy xuống nhưng Lam Ti Ngọc lại càng theo tư thế của nàng mà vọt nâng lên, ôm nàng vào trong lòng ngực của hắn, hắn từ sau luôn qua dưới nách nàng mà vuốt ve và xoa nắn hai nhũ thịt tròn trịa!

Lưng của nàng dính sát với ngực hắn, nam nhân hơi hơi nâng thân thể nàng lên rồi áp xuống, còn còn thịt nhếch lên của hắn lại hung hăng đâm lên trên, vừa đâm một cái mà Chu Mẫn đã lên tiếng thét chói tai, sắp đâm xuyên!

“Đâm nát rồi, nát rồi ~” Tiếng thét chói tai của Chu Mẫn đôi lấy sự dối dãi càng thêm thô lỗ ngang ngược của Lam Ti Ngoc, đem hắn nghiền nát hoa tằm của nàng xong cũng không đem còn thịt lấy ra mà xoay nó 180 độ trong thủy huyết (hoa huyết đầy nước) của nàng, để Chu Mẫn đối mặt với hắn rồi ôm nàng vào trong ngực.

Bởi vì tình dục nên đôi mắt của Chu Mẫn mở một năng nhẹ thờ phi phò, hơi cắn cánh môi, thân thể ở dưới ánh nhìn chăm chú của hắn mà hư nhuyễn, nàng khẽ nâng mông thịt tuyết trắng, còn thịt nam tinh lửa nóng trong thủy huyết ướt ngược ngừng đang không ngừng to lên, nó trở nên càng thêm đứng thẳng.

Sự phát hiện này làm nàng vừa khấn Trương vừa hung phấn, cảm giác quy đầu nóng rất bên trong đang run rẩy từng đợt, thân mình của nàng cũng run run không ngừng, tay Lam Ti Ngoc ôm nàng nóng rực mà hữu lực.

“Ngô.....” Còn thịt cứng như thiết ở bên trong hơi động một chút, bị dùng sức càng ra nghiền nát khiến nàng hư nhuyễn vô lực, khuôn mặt nhỏ ửng hồng, mồ hôi thom cũng chảy giọt.

“Hoảng... Ngoc... Ngoc... Hoàng huynh.....” Nàng lắc đầu nhìn đôi mắt nguy hiểm của hắn. Nàng không biết nên gọi hắn như thế nào, nàng nhớ ra là hắn bảo nàng gọi hắn là Ngoc! Nhưng mà khi tiếng gọi Ngoc kiều mị này vừa ra khỏi miệng nàng thì nàng phát hiện còn thịt của hắn đặt trong cơ thể mình lại lần nữa sưng lớn thêm một vòng. Chu Mẫn sợ hãi nên không chút nghĩ ngợi liền muốn chạy trốn, hắn thật sự quá lớn, nàng sắp nhận không nổi sự điên cuồng của hắn.

Theo bản năng nàng muốn chạy trốn đi nhưng hắn sớm đã nhìn thấu tâm tư của nàng, hắn không cho nàng lùi bước, bàn tay to chế trụ eo nàng hơi dùng lực áp nàng ngồi xuống, mà chính hắn cũng nâng eo lên, ra sức đâm chọc.

“A ——” Tiến vào quá sâu khiến nàng kêu hô lên tiếng, toàn thân nàng hư nhuyễn vô lực, run rẩy ghé vào trên người hắn.

Lam Ti Ngoc nhủ mấy hương thụ khoái cảm bị vách tường thịt gât gao bao vây, bờ mông hữu lực không ngừng đâm lên trên và thọc vào rút ra thủy huyết.

“Ngô a..... Chậm một chút, chậm một chút.....” Hoa huyết ướt đầm phun ra nuốt vào còn thịt truyền đến từng đợt sung sướng, tê dại.

Cắn môi, nàng theo bản thân dựng thẳng thân mình, tay nhỏ chống lên bờ ngực vuốt mồ hôi của hắn, nàng hơi ngửa đầu, chuyển động lên xuống để bản thân không chế tốc độ, hoa huyết hấp thu còn thịt thô dài.

Cảm giác hoàn toàn có thể tự mình khống chế tốc độ khiến Chu Mẫn hoạt động hơi chút muộn và chậm, mà Lam Ti Ngoc hình như cũng phát hiện ý đồ của Chu Mẫn, hắn đột nhiên cảm thấy không đã ghiền nhưng lúc này lại nguyên ý nhân nhượng (nuông nhịn) nàng một hồi.

“Đứng.... Chính là như vậy..... Bảo bối, người thật chặt, gọi quá.....”

Còn thịt thô dài lửa nóng hương thụ vách tường thịt chặt chẽ, mắt đen của hắn lấp lại nhìn tuyệt nhủ đang đưa trên dưới, nhìn không được mà túm lấy một cái rắn bốp qua lại theo tiết tấu của nàng.

Tuyệt nhủ tròn trịa kia đầy đặn và co dãn khiến một tay của hắn không thể nắm hết.

Tuy rằng thân hình nhỏ xinh nhưng Chu Mẫn lại có một dáng người ma mị.

Theo ngón tay vuốt ve, nhũ thịt tuyệt nộn cũng biến hình, bảo trừ khe hở của ngón tay, hồng nhạt đầu vú sưng lên dụ hoặc tầm mắt hắn.

“Ấn.....” Hắn vuốt ve làm thân thể truyền đến một trận ngứa, Chu Mẫn nhìn không được mà kêu mị um một tiếng, đầu vú mẫn cảm mở rộ.

“Bảo bối, đầu vú của người lại cứng...”

“Ấn a.....” Nàng cúi đầu liền phát hiện ngón cái trắng nõn kia đang ở trên đầu vú, nhũ thịt đỏ bùng dưới sự cọ xát của hắn, màu sắc từ phần hồng chuyển sang đỏ sẫm, biến thành mẩn còi màu đỏ.

“Ấn..... Không..... Không cần, đầm..... dừng lại đi.....” Hàm răng cắn môi đỏ, tuy rằng rõ ràng là nàng khống chế tiết tấu nhưng Chu Mẫn vẫn như cũ bị cây nhiệt thiết kia xỏ xuyên qua đến, có chút thờ hồn hèn, nàng sợ hãi cự tuyệt Lam Ti Ngoc đâm loạn đầu vú của mình.

Ánh mắt của hắn chuyển sang nâu thẫm, hắn nhìn không được cúi đầu ngậm lấy một trong hai nhũ thịt, đầu lưỡi đâm liếm đầu vú xong lại xoay tròn vòng quanh, sau khi liếm kiểu nhụy thành một mảnh ướt át, hắn lại dùng lực ngậm lấy, mở mồm to liếm mát.

Môi lưỡi liếm mát, bàn tay to cũng không buông tha cho nhũ thịt trơn trượt, miệng hắn xoa bóp tuyệt nhủ làm nhũ thịt giống như bị gạt điện nhiễm màu sắc đậm đặc. Bàn tay kia cũng kẹp lấy một đầu vú đỏ bùng khác. Theo môi lưỡi liếm mát, ngón tay cũng xoay tròn rắn bốp và đâm loạn hai nhũ thịt nhỏ xinh.

Buông nhũ thịt ra, Lam Ti Ngoc khẽ liếm đầu vú bị hắn hút đến ướt đầm xong lại há mồm ngậm lấy kiểu nhụy bên kia làm đầu vú hai bên đều nhiễm đầy nước bọt, hắn mới vừa lỏng mà buông nàng ra, liếm cánh môi.

Ngón tay kẹp lấy đầu vú cứng rắn, lôi kéo xoay tròn, bàn tay cũng không ngừng xoa bóp nhũ thịt đem tuyết nhủ chơi đến một mảnh đỏ bùng.

“Ấn a.....” Sợi tóc hơi ướt xen lẫn với tuyết da (làn da trắng như tuyết), Chu mẫn khẽ cắn cánh môi, lại một lần bị động đi theo hắn phóng tung rong ruổi, tùy ý hoa huyết lên xuống vuốt ve còn thịt.

Mật dịch róc rách xuân triều theo động tác của nàng mà chảy ra ngoài khiến bụng dưới của hai người một mảnh ướt đầm, phỉm hơi mông đầm nước.

Khoái cảm không ngừng tích lũy, liền ở vài cái vuốt ve cuối cùng, hô hấp của nàng cũng dồn dập theo, hoa huyết bao vây lấy còn thịt truyền đến từng trận co chặt.

“Thật thoải mái.... Nhưng mà quá chậm, bé con.....” Lam Ti Ngoc lúc này còn có thể tiếp thu động tác chậm rì rì của nàng nhưng càng về sau, Lam Ti Ngoc phát hiện quá chậm, hắn muốn cái cảm giác hung hăng xỏ xuyên qua rồi sau đó lại rút ra.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Xuyên Nhanh Thẻ Muốn Phác Gục Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Quyển 1 - Chương 9

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit & Beta: Ami Cuteo

Tuy rằng sớm đã khôi phục lý trí, biết mình phải nên dừng lại, được hiệu cũng đã giải xong nhưng khi Lam Ti Ngoc bị tiểu huyết của Chu Mẫn hung hăng co rút lại và kẹp chặt lần nữa thì khoái cảm được bao vây bên trong thật sung sướng, hân quả thực sắp bị tra tấn đến chết, chỉ biết không ngừng tiến lên, tiến lên, tiến lên mới có thể giải cứu!

“Ấn.... Ấn....” Vẫn còn ngưỡng đầu về sau, Chu Mẫn liếm đôi môi hồng nhạt, cảm nhận từng đợt khoái cảm từ chỗ hoa hạch trong tiểu huyết cuộn cuộn không ngừng mà chảy khắp toàn thân mình.

“Yêu tình....” Giọng nói ám ảnh đã tràn đầy được cầu khoa nhện, Lam Ti Ngoc tuy rằng biết người dưới thân là muội muội của mình nhưng không phải hân đã làm rồi không phải sao? Nếu một lần là làm, làm thứ hai cũng là làm, ba lần, bốn lần, thậm chí làm nhiều lần hơn thì có quan hệ gì đâu.

Hân hiện tại chỉ biết là hân muốn làm chết tiểu yêu tình đang không ngừng hấp thụ tính dịch hân ở dưới thân!

Hân nhanh chóng xoay người một cái, đặt chân nâng lên trên vai mình và đưa côn thịt lui ra ngoài rồi lại dùng sức đâm vào!

“A! Không——”

Thanh âm vốn mềm mại kiều mị bởi vì kêu to thời gian dài nên sớm đã khàn khàn nhưng như cũ vẫn có tiếng rên tràn ngập dụ hoặc trầm thấp từ trong cái miệng nhỏ kia phát ra.

Chu Mẫn vốn dĩ thật vất vả mới thích ứng được tốc độ vừa rồi của Lam Ti Ngoc và nắm giữ kỹ xảo khống chế nhưng nàng không ngờ hân đột nhiên xoay người rồi nàng lại bị hân áp ở dưới thân.

Côn thịt đâm sâu xâm nhập vào hai mảnh cánh hoa động tĩnh, Lam Ti Ngoc thoải mái phun ra một hơi thật mạnh, cảm giác như chính mình bị tiểu huyết dúi khát kia hoàn toàn nuốt vào, hân thấy nếu viên viên làm nàng cũng không xấu.

“Ấn....” Hân nửa cần mỗi phút ra tiếng rên ri thóa mẫn, hương thụ khoái cảm mất hồn khi bị hoa huyết nâng gút gạo bao bọc lấy, thẳng đến lúc hoa huyết trở nên càng thêm dúi khát mà mứt chặt, hân mới bắt đầu dong đưa thân thể, càng thêm phóng túng bản thân theo đuổi cảm giác thoải mái nhất.

Đang lúc hai người vận động còn nhanh hơn so với trước thì hai bóng người giao triển với nhau cũng ở dưới ánh trăng nhàn nhạt dần dần hợp thành nhất thể (hóa làm một).

Đột nhiên tần suất côn thịt tiến vào nhanh dần, và chạm chỗ sâu trong hoa huyết khiến mật dịch đầm mỷ nháy mắt bùng nổ tràn ra

“A a..... Không—— từ bỏ, chậm một chút, chậm một chút, ca ca, ca..... Sắp chết, sắp chết—— a~!” Chu Mẫn nhịn không được phát ra tiếng rên ri kiều mị, cả người vì đột nhiên tới cao trào mà run rẩy, làn da trắng như tuyết nhiễm màu hồng phấn mê người.

Lúc nàng cao trào, Lam Ti Ngoc cũng cảm nhận được nàng cao trào, Lam Tia Ngoc cũng cảm nhận được vách tường thịt bao vây lấy hân kịch liệt co rút lại, áp chặt côn thịt, tác dụng của danh khí lại lần nữa phát huy công hiệu, khoái cảm thoải mái khi được mứt vào làm hân ra sức thẳng tiến rồi rút ra xong lại đâm vào thủy huyết (hoa huyết đầy nước) kéo dài dư vị cao trào của nàng, muốn đem nàng đẩy lên cao hơn.

“Ấn~ a..... A.....” Nàng lắc đầu nức nở, toàn thân vô khoái cảm quá nhiều mà căng chặt, nhận không ra là hưng phấn hay sợ hãi.

Chỉ biết hân thọc vào rút ra, tường thịt cũng co chặt theo, tiếng nước “tư tư” theo hân và chạm mà vẩy ra ngoài, bối thịt đó bùng cũng phun ra thịt non đỏ thắm.

Tiểu huyết như là một cái miệng nhỏ đục cầu bắt nạt, một bên dùng sức mà cảm phân thân của Lam Ti Ngoc, còn một bên lại liều mạng mà mứt vào côn thịt cực nóng của hân, khoái cảm như vậy làm hân không muốn dừng lại, một khác (1s) cũng không muốn dừng!

“Lam Ti Ngoc..... Lam Ti Ngoc.....”

Nàng khẩn trương bắt lấy cánh tay hân như là muốn cầu cứu hân nhưng mà nàng mới là người khởi xướng khiến hân phát xuống, cho nên nàng chỉ có thể phát ra tiếng ngậm nga.

“Yêu tình..... Ta muốn làm chết người.....” Hân cắn răng nói giống như đêm nay liên chơi với nàng, không làm chết nàng quyết không bỏ qua, tàn nhẫn quyết tuyệt không ngừng dúi đá lung tung ở hoa huyết, không dừng lại chút nào! Một lần mạnh hơn mỗi lần, một lần sâu hơn một lần, theo cái móng của hân không ngừng đâm về phía trước, tiến vào thật sâu rồi lại lòi ra xong lại tiến vào.....

“A.....” Khoái cảm không ngừng xâm nhập khiến Chu Mẫn đã không thể tự hỏi, cả người run rẩy.

Thân hình kiều nộn thừa nhận thể công càng ngày càng bá đạo của Lam Ti Ngoc, gọi cảm dong đưa, mỗi một lần hân và chạm đều đâm vào sâu trong hoa tâm, đem từng đợt khoái cảm mất hồn rót vào cơ thể nàng.

Trong thân thể như là có một ngọn lửa hừng hực thiêu đốt nàng, nàng cảm thấy chính mình nếu không hét chói tai ra tiếng thì tựa hồ sẽ bởi vì vậy mà nổ mạnh.

“A..... A..... Sắp chết..... Sắp chết.....”

Tiếng rên ri kiều mị của nàng thật là tiếng trời tuyệt vời làm hân càng thêm vong tình dong đưa thân thể của mình, nỗ lực đem cái loại vui thích mỹ diệu này truyền đến toàn thân giống như hai người này trời sinh đã chưa định được kết hợp, muốn biến thành hoàn mỹ.

Chu Mẫn như một búp bê vai mềm giống bông sắp rách nát xụi lơ dưới sự đâm chọc mạnh mẽ của hân, thân thể đã chịu kích thích cũng phóng đảng đón ý hùa theo hân cùng nhau truy đuổi dục vọng.

“Lam Ti Ngoc từ bỏ..... Từ bỏ..... Sẽ hư, thật sự sẽ hư.....” Tay nhỏ của nàng gút gạo túm lấy cánh tay cường tráng của hân, cái miệng nhỏ hồng nộn kìm nén không được ngâm kêu ra tiếng thẳng đề s đột nhiên tất cả đều dừng lại.

“Không..... Từ bỏ a..... A——” Chu Mẫn rốt cuộc không thể thừa nhận được nữa, kêu khẽ một tiếng xong vô lực mà ngất đi.

“Lam Mẫn.....” Lam Ti Ngoc thấy người dưới thân hoàn toàn ngắt cưu mới vô ý thức kêu ra cái tên kia, ánh mắt phức tạp nhìn nữ tử kiều suyển liên liền dưới thân kia, bộ ngực đầy đặn lại phát dục đến cực đẹp pháp phồng lên xuống.

Bên lồng mi cong vút thậm chí còn dính một chút nước mắt nhỏ nhỏ, sự thương tiếc tràn vào trong lòng hân, hân lại mắt không chế, hân không biết đây là lần thứ mấy đem nàng làm ngất xong lại đánh thức rồi lại lần nữa làm ngất xài đi, biết rõ đây

là lần đầu tiên của nàng thì không nên sống cuồng giống như vĩnh viễn không biết mệt mỏi mà làm nhưng đây là lần đầu tiên hân ở trên một nữ nhân có loại cảm giác này, cần bản không muốn dừng lại, nhưng nữ nhân này cư nhiên là—— muội muội của hân!

Hon nữa chỉ cần hân vừa có xúc động thương tiếc hoặc là động tác có chậm chạp một chút thì tiểu huyết kia như cảm giác được còn thịt có ý lui nên nó càng thêm tham lam mà mút vào ——

Một chốc kia tựa như trăm ngàn cái lưỡi dùng sức gặm liếm, dùng sức mà mút vào, dùng sức mà triển miên!

“Ấn. . . .” Tiếng kêu trầm thấp tràn ra từ trong miệng Lam Ti Ngọc.

Cho dù biết nếu tiếp tục làm nữa thì mấy ngày sau khẳng định là nàng không xuống giường được nhưng hân dùng không được!

Lam Ti Ngọc không màng nàng lại ngắt lần nữa, hân bắt đầu không ngừng dùng sức thọc vào rút ra giống như một con dâ thua không thể thỏa mãn, tham lam mà cướp đoạt sự đầm mĩ chặt chẽ của nàng cũng như là cái miệng nhỏ nhiệt tình kịch liệt đáp lại kia.

Thẳng đến cảm một cái cuồng mãnh vào, hân mới ngửa đầu thả lỏng thân thể, động tác ngày càng thêm cuồng dã, nắm hai chân nàng đặt ở trên vai mình rồi mạnh mẽ bẻ thành thẳng tắp, sau đó không ngừng va chạm, va chạm, va chạm, lần lượt xâm nhập hoa tâm giống như một con ngựa và chạm sừng hoa huyết đã sưng đỏ phát run, mồ hôi trên người hân nhỏ giọt xuống khuôn mặt nhỏ tuyết trắng của nàng, nam nhân không chịu nổi dụ hoặc mà cúi xuống vurun đầu lưỡi liếm mồ hôi trên mặt nàng nhưng dưới hạ thân vẫn không ngừng vận động.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Xuyên Nhanh Thẻ Muôn Phác Gục Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 10

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit & Beta: Ami Cuteo

Trong đêm đen yên tĩnh không tiếng động này, ta có thể nghe rõ ràng tiếng da thịt va chạm nhau. Hon nữa, dù Chu Mẫn ngắt cũng không khác chế được tiếng rên rỉ yêu kiều đan xen với tiếng thờ đốc của hân khiến căn phòng có vẻ trở nên ái muội.

Chu Mẫn mê loạn lắc đầu, hân nhiều lần đều đâm vào tử cung của nàng, từ đêm khuya đến khi trời bắt đầu tờ mờ sáng, nàng bị hân lấn lộn qua lại, nhắm nháp nhiều góc độ khác nhau, toàn thân tràn đầy bạch dịch có vẻ đậm uế bất kham xen lẫn mồ người, mà Chu Mẫn đã sớm hôn mê nhưng hân vẫn không biết mệt, hân giống như đám thú vĩnh viễn không biết tiết chế, chỉ không ngừng đòi lấy, đòi lấy và đòi lấy.

Đây cũng là ấn tượng cuối cùng trước khi nàng sắp ngắt đi.

Cuối cùng, Lam Ti Ngọc va chạm vào chỗ sâu trong hoa tâm của nàng, phun ra tinh dịch nóng bỏng lần thứ N trong đêm nay. . . .

Nam nhân run rẩy ngã vào trên thân thể mềm mại trắng nõn của nàng nhưng còn thịt thô to của hân lại không muốn rút ra, vẫn cứ cắm trong hoa huyết của nàng.

Được tình trong người Lam Ti Ngọc đã được giải trừ, hân nằm trên người Chu Mẫn một lát rồi ngồi dậy nhìn nữ hài dưới thân, ánh mắt thâm trầm như biển, cẩn thận nhìn khuôn mặt mĩ lệ đã nảy nở tình xảo của nàng.

Nồng đậm lông mi giống như một cây quạ nhỏ dán trên đôi mắt to tròn tròn, cái mũi thon dài cộng với đôi môi phàn nộn, hon nữa còn kèm theo da thịt tuyết trắng non mềm tổ hợp thành khuôn mặt nhỏ vừa xa lạ vừa quen thuộc, còn có đáng người xinh đẹp của nàng, hân rất muốn nói cho bản thân chuyện xảy ra lần này là ngoài ý muốn bởi vì hân bị được hiệu trong cơ thể khổng chế nên không tự chủ được, nhưng hiện tại thì sao?

Cảm giác còn thịt của mình lại dần dần thức tỉnh trong cơ thể của nàng, đôi tay của Lam Ti Ngọc vuốt ve mặt nàng nắm chặt, lúc bị không chế, hân có thể nói tên hóa thân thành đám thú không biết thỏa mãn kia là người khác, nhưng hiện tại thì sao?

“Thanh Ca, mạng người tới!” Trong phòng ngoài hân và Chu Mẫn ra thì còn có một người khác, hon nưac còn là nữ nhân, lần đầu tiên nàng ta xuất hiện, hân liền biết, chẳng qua khi đó do hân đang bận ‘làm việc’, không muốn phản ứng cho nên lúc nữ nhân kia thấy hân và Chu Mẫn thì âm vệ của hân đã bắt trời nàng ta.

Hân không để bụng chuyện loạn luân nhưng Lam Quốc không thể có một tin đồn nhảm nhí, mất phượng của hân nhui lại nhìn hướng chỗ tối trong cung điện, nơi doa có một bóng đen chính là vị nữ chủ đã bị dọa đến choáng váng – Lý Dương Dương!

Lam Ti Ngọc nhìn nàng ta, cười lạnh một tiếng, thấp giọng gọi nhẹ: “Thanh Ca!”

“Có chuyện hại!” Trong bóng tối vang lên giọng nam trầm thấp khiến Lý Dương Dương hoảng hốt quỳ rạp trên mặt đất, khóc ho là đỉnh hạt mưa, thể thâm kêu: “Hoàng thượng. . . Hoàng thượng, tha ta. . . . ta. . . . ta không thấy gì cả, ta, ta cam đoan sẽ không nói gì cả! Cái gì cũng không nói ~”

“Ta chi tin tưởng người chết!” Lam Ti Ngọc nói lạnh nhạt mà vô tình!

Lý Dương Dương thực sự sợ hãi, nàng chi nghe được là mỗi tháng Hoàng thượng đều sẽ đến tòa cung điện này để nghỉ ngơi một lát nên đêm nay nàng mới cố ý chuồn ra ngoài và chạy tới đây nhưng lại chợt nghe thấy tiếng rên rỉ và thờ đốc của một đôi nam nữ bên trong, bởi vì tò mò ai sẽ làm chuyện này ở trên địa bàn của Hoàng đế, muốn biết người bên trong có thể giúp đỡ mình tiếp cận Hoàng thượng hay không nên mới rón rén bước vào.

Ai ngờ sau khi tiến vào mới phát hiện cư nhiên là Hoàng đế đang ‘làm việc’, mà nữ nhân bị Hoàng đế lẫn lộn đến thảm thiết, cả người xanh tím không nổi nhìn nhưng Hoàng đế lại một chút cũng không muốn dừng lại chính là vị Công chúa mà hậu cung đồn đại là không được Hoàng đế coi trọng!

Còn là muội muội cùng một mẹ với Hoàng thượng —— Lam Mẫn!

Nếu nói không coi trọng thì nhân mấy động tác và sự đòi lấy như đám thua của Hoàng Thượng quả thực khiến hai chân nàng nhũn ra, nàng ta sợ tới mức thối lui một bước muốn chạy trốn, đây chính là bí mật của cung đình, nàng ta thật không dám nghĩ đến kết cục của những người biết chuyện này, chỉ là không nghĩ tới sẽ bị một đại hán cường tráng cao lớn bắt lấy, mặc kệ nàng ta giãy giụa thế nào cũng trốn không thoát, đại hán đó vẫn luôn trối nàng ta ở trong góc.

Từ buổi tối đến trời gần sáng, nàng ta ở góc tối tuy rằng nhìn không thấy nhưng lại nghe được tiếng Chu Mẫn không ngừng cầu xin tha thứ, khẩn cầu, đến cuối cùng là hữu khí vô lực, Hoàng Thượng cũng không có chút nào thương tiếc, rất có một loại cảm xúc muốn làm chết Chu Mẫn, ngày lúc nàng ta cho rằng Công chúa sắp bị Hoàng Thượng làm chết thì hần lại ngừng lại.

Nhưng việc này khiến nàng ta càng thêm run sợ trong lòng, bởi vì chuyện này đại biểu mạng sống của nàng ta sắp kết thúc!

“Không, không, không —— Hoàng Thượng, ta... ta cho ta... ta... ta cũng có thể làm giống Công chúa... ta... ta ——” Lý Dương Dương không biết chính mình đang nói cái gì nhưng lại thấy Lam Ti Ngoc rút ra còn thịt vẫn sung to như cũ từ trong thân thể Chu Mẫn, to đến mức khiến hạ thân Lý Dương Dương nhũn ra giống như có chút hăm mộ cảm giác bị còn thịt thô to của Hoàng Thượng làm chết.

Nghe thấy lời Lý Dương Dương nói, Lam Ti Ngoc trào phúng nhìn nữ nhân đang quỳ trên mặt đất cách đó không xa, trong lòng ghê tởm và khinh thường, lại là một nữ nhân không biết tốt xấu! Chỉ có vài phần nhan sắc mà cũng dám nói lời này~

Lam Ti Ngoc khinh miệt nhìn Lý Dương Dương quỳ trên mặt đất còn không ngừng che dấu sự bối rối của mình, thật sự là ghê tởm, “Mang nàng ta ra ngoài cho trẫm, phải xử lý nàng ta thế nào thì... Thanh Ca~, người nên biết quy củ!”

Nói xong nhìn nhìn Chu Mẫn trên mặt đất, Lam Ti Ngoc rút vương bào màu đen bị Chu Mẫn nằm lên ra, thấy bạch dịch thấm ướt mặt trên, còn thịt vốn còn chưa hoàn toàn đỡ sưng thì lại lần nữa cứng lên, “Chuẩn bị một bộ quần áo nữa cho trẫm!”

Ám vệ lấy một bộ y phục bình thường màu đen tới xong rồi kéo Lý Dương Dương vẫn luôn khóc nháo không ngừng đi, trong quá trình Chu Mẫn vẫn chưa tỉnh lại, thật là quá mệt mỏi!

Lam Ti Ngoc mặc quần áo xong nhìn Chu Mẫn đang hỗn độn trên mặt đất, ánh mắt sâu thẳm xen lẫn phức tạp, “Thu nhập nơi này thật sạch sẽ, trẫm không muốn nghe một lời đồn đãi nào, sau đó đưa công chúa hồi cung, chuyện đêm nay nếu ai dám tiết lộ, trẫm liền tru di cửu tộc nhà那人!”

Nói xong, Lam Ti Ngoc nhìn Chu mẫn rồi xoay người lập tức rời đi, mà Chu Mẫn hôn mê bị người tên là Thanh Ca lấy một tấm vải ung dung trong cung điện bao bọc lại rồi đá Lý Dương Dương hôn mê rồi ném ở chỗ này, đưa Chu Mẫn về an toàn mới quay lại chỗ đó mừng Lý Dương Dương đi!

Ngày hôm sau, khi Chu Mẫn mơ mơ màng màng tỉnh lại thì cả người đều như bị xe cán, vừa cử động liền chảy mồ hôi lạnh đầm đìa, đặc biệt là phía dưới có cảm giác xé rách đau đớn. Chu Mẫn nhìn không duovvj chửi thề má nó, “Chết tiệt, 484, người mau ra đây cho ta, chuyện này rất cuộc là nhiệm vụ hệ thống gì hả? Người phải giải thích rõ ràng cho ta, nếu không thì lão nương không làm nữa!”

“Tiểu Mẫn Mẫn, người đừng tức giận như vậy được không? Tôn thượng đến gan...” Thanh âm chân chó của 484 xuất hiện ở trong đầu của Chu Mẫn.

“Tôn thượng gan! Ta còn sợ người bị bệnh gan!!! Ta đều đã bị người ta ăn tới ăn lui mấy lần, ta sợ đau gan, ta sợ nam chủ đau thận!” Chu Mẫn hét lên, nàng thật không rõ vì cái gì bản thân chỉ muốn ngăn cản nam nữ chủ gặp mặt, sao lại còn bồi thêm mình đi vào nhà?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Xuyên Nhanh Thẻ Muôn Phác Gục Nam Chủ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 11

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit & Beta: Ami Cuteo

Đứng rồi, tất cả là do xù hệ thống không biết xấu hổ này, nói cái gì mà nếu nàng không giao hợp với nam chủ thì nàng liền sẽ nổ banh xác, nó dám lừa nàng~ lúc mới bắt đầu dụ nàng đi thì không chịu nói! Sau khi tới nơi mới cảnh cáo nàng nên giờ nàng thành thuốc giải của nam chủ!

“Này, ký chủ, người cứ yên tâm, cho dù nam chủ có đại chiến ba ngày ba đêm cũng sẽ long tinh hồ mãnh ~” Thanh âm đáng đánh đòn của 484 vang lên ở trong đầu của Chu Mẫn.

“Vi cái gì?” Chu Mẫn theo bản năng muốn tát bản thân một cái, nàng hỏi cái này để làm gì nha!?

“Đây... đây... mọi chuyện đều sẽ tốt, nếu làm chuyện phòng the nhiều sẽ thích ứng được thôi, rồi thân thể cũng càng ngày càng tốt, một lần không được thì làm nhiều thêm vài lần~, nếu làm nhiều, ta tin tưởng người sẽ nhanh thích ứng!” 484 lập tức trấn an Chu Mẫn sắp bạo nổ.

“Người nghĩ ta đang tập thể dục theo trên tivi sao, 1, 2, 3, 4, làm tiếp một lần nữa ~! Còn nói phải làm thêm nhiều vài lần!” Chu Mẫn âm dương quái khí kéo cao giọng, “Không đúng, có phải là ta nghe nhầm hay không, người nói làm nhiều vài lần là có ý gì nha?!”

“Ta chưa nói sao? Nhiệm vụ chính người phải hoàn thành trong tiểu thuyết chính là phác gục nam chủ, cùng nam chủ hoàn thành 360 loại tư thế làm tình khác nhau để hệ thống làm số liệu thống kê, nhiệm vụ nhánh mới là thay nữ phụ hoàn thành

nhệm vụ, rất đơn giản đúng không, chỉ làm một việc đơn giản là nằm lên có thể đạt được cơ hội trọng sinh....” 484 dùng được giọng điệu ngao kiêu nhỉnh nọt lại mang theo chút oán trách đối với vị kỳ chủ ngoài chi số thông minh thấp còn cộng thêm trí nhớ kém! Chẳng qua là mới lên giường một lần liền quên cả nhệm vụ của bản thân.

“Ta chỉ nhớ rõ người nói là phải hoàn thành nhệm vụ nữ phụ giao, người chưa bao giờ nói nhất định phải lên giường với nam chủ, còn dùng 360 loại tư thế khác nhau” Thanh âm đáng sợ của Chu Mẫn khiến cả người 484 run rẩy, “Người... người không thể nói dối nga, rõ ràng là ta có nói nhưng người lại không chú ý nghe!”

“Người...” Chu Mẫn còn muốn phản bác, 484 đột nhiên nghiêm túc cảnh cáo ” Ta nhắc nhớ ký chủ a, nếu ký chủ từ chối quan hệ với nam chủ thì sẽ lập tức bị hệ thống mặt sát ~”

Chu Mẫn còn muốn cãi cọ trong nháy mắt sợ ngây người! Nàng dám thừa nhận mình không sợ chết sao? Dám sao? Dám sao? Tuyệt đối là không?!

Còn không phải là hiểu lầm sao, lên thì cũng đã lên rồi, còn nương ngừng cái gì nha! Không phải là chỉ cần làm 360 tư thế trên giường sao? Quá dễ dàng!

Nàng tuyệt đối sẽ không thừa nhận là nội tâm của nàng đang phun trào.....

Nhìn ký chủ của mình đang bộ dạng rối rắm chọn song hay chết, 484 rất không hiểu, chỉ là làm vận động trên giường rồi ngủ một giấc thôi mà! Như là muốn giết cả nhà người ta í, thể giới của nhân loại thật khó hiểu a!

Đang lúc Chu Mẫn bán khoán nên chọn giữ gìn danh tiết hay bảo tồn mạng sống thì trong hoàng cung sớm đã nháo lật trời.

“Lý công công, gần đây người có cảm thấy Hoàng thượng rất kỳ quái hay không?”

“Sao nói như vậy?”

“Trước đây Hoàng thượng chưa bao giờ quan tâm Công chúa nhưng mấy ngày nay, Hoàng thượng đã vài lần ban chỉ triệu kiến Công chúa, còn Công chúa lại to gan dùng nhiều loại lý do từ chối, hơn nữa kì lạ nhất chính là, Hoàng Thượng còn theo ý Công chúa! Đó là ý tứ Công chúa sắp xoay người sao?”

“Nói bậy gì vậy, dù sao cũng là cùng một mẹ đẻ ra nha, cho dù Thái Hậu đã qua đời nhưng tốt xấu vẫn là muội muội ruột của mình, có người làm ca ca nào sẽ hận chính hận muội muội của mình sao ~”

“Nhưng không biết có phải là do ta suy nghĩ nhiều hay không mà từ cử cảm thấy không khí trong hậu cung thật kì quái, giống như đang áp ù một trận bão táp vậy!”

“Được rồi, đừng đoán mò nữa, hôm nay Hoang Thượng phiên đến thê bài của ba vị mỹ nhân, người cần phải nhìn kỹ một chút, đây chính là lần đầu tiên Hoàng Thượng triệu người thị tẩm sau hơn nửa tháng nha ~”

“Lý công công, người nghĩ xem sao hôm nay Hoàng Thượng lại muốn làm hạnh ba vị mỹ nhân?! Vương công công bên cạnh không thể tưởng tượng được mà hỏi.

“Cũng không biết nữa! Mấy ngày hôm trước sắc mặt của Hoàng Thượng càng ngày càng đen, càng lúc càng khó coi, hơn nữa vốn đã gần nửa tháng Hoàng Thượng không triệu mỹ nhân thị tẩm, hôm nay lại đột nhiên ham thích chuyện phòng the như vậy! Tuy không biết Hoàng Thượng có tính toán gì nhưng nếu có thể nói đôi tống đường vì Lam quốc thì cũng là một chuyện tốt a!” Lý công công nói.

“Đúng vậy, đây đều là chuyện riêng của các chủ tử trong hậu cung, chúng ta chỉ cần làm tốt bổn phận của mình là được rồi!” Thái công công nghe hai đồ đệ mình dạy dỗ tám chuyện liền không hỏi lại dần dò lần nữa.

“Lời dạy của Thái công công rất đúng, chúng ta lập tức đi dần dò những nữ nhân kia tẩm gối, thay quần áo, chờ đợi thị tẩm!” Lý công công và Vương công công lập tức cung kính trả lời.

Lý công công và Vương công công vì Thái công công là người trông nom Hoàng Thượng từ nhỏ đến lớn, hẳn rất được Hoàng Thượng trọng dụng nha ~

Ban đêm.

“Hoàng Thượng, để bôn thần thiếp hầu hạ ngài nha ——” Sau lớp màn mỏng là một tấm cung xa hoa và yêu dã. Ánh đèn màu vàng kim chiếu khắp tấm cung vừa to lớn vừa rộng rãi trống không, trong điện ngoài chiếc giường gỗ đỏ và thảm nhưng đỏ tươi rần chắc chính là trong một bể tẩm rất rộng lớn, trong bể khói trắng lượn lờ có vẻ cực kỳ ấm áp tươi đẹp.

Bên trong chỉ có tiếng các nữ nhân dâm thanh lẳng lơngờ nhưng lại không nghe thấy nam nhân mở miệng giống như bên trong vốn không có nam nhân.

Mà xuyên thấu qua tấm lụa thượng đẳng treo trong phòng thì sẽ thấy một nam nhân người mặc trường bào vàng tì hắc nhưng, một tay đang cầm chén rượu kia sắc nhìn mấy nữ nhân hết sức quyền rũ triển miên nằm trên thảm óng ẻo tạo dáng, trong đôi mắt phượng hẹp dài cực kỳ cầu hôn kia lạnh nhạt khiến người ta sợ hãi

Cái mũi cao hoàn mỹ, môi mỏng vô tình nhếch lên một cái mỉm cười trào phúng nhưng toàn thân uy nghiêm lại biểu hiện ra đáng dấp vương giả uy nghi và bá đạo của hắn.

Thân thể hắn thon dài, làn da có chút trắng nõn nhưng lại không chút nào thấy vẻ nữ khí, ngược lại tạo cho hắn một tia thanh lãnh, thân mình cường tráng cơ bắp rõ ràng, hẳn là nam nhân chí cao vô thượng nhất Lam quốc, cũng chính là một vị quân vương không hơn không kém.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Xuyên Nhanh Thê Muốn Phác Gục Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook-Full.Net.

Quyển 1 - Chương 12

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit & Beta: Aní Cuteo

“Người nói, vì cái gì sẽ là nàng, vì cái gì?” Thanh âm trầm thấp vừa lười biếng xen lẫn tà ninh vang lên sâu kín ở trong điện, thanh âm kia nhỏ bé và yếu ớt như ruồi muỗi nhưng từng chữ lại đánh vào trống tiếng lòng của chúng mỹ nhân giống như một phen dao nhọn kẻ trên yết hầu non mịn của các nàng khiến các nàng nhẹn không được mà run rẩy đồng thời còn nghi hoặc, người Hoàng Thượng nói rốt cuộc là ai?

“Ấn?” Mí tóc đen của nam nhân bôi vì đêm tối nên không vấn (búi) tóc mà chỉ để mặc chúng xỏa rối tung trên vai lại tăng thêm cho hấn một cỗ đã tính không kiềm chế được.

Hắn ngửa đầu uống một ngụm trong chén rượu rồi sau đó hưng hăng ném nó” Đều cút hết cho trẫm! Một đám phế vật!”

Chúng nữ nhân vốn còn ông ọ tạo dáng trên mặt đất giống như gấp phải một con quái thú mà chạy hết trong nháy mắt (người dốt) đều biết Lam Ti Ngạc là một vị vua anh sùng thiện chiến, văn võ song toàn nhưng có một thứ không tốt đó chính là tính tình!

Hắn quá bá đạo, tất cả những thứ hấn coi trọng đều phải có được, hấn nói một không hai, hấn vô tình, lúc còn thích thì không sao nhưng nếu có một ngày hết hứng thú thì sẽ bị khịt mũi coi thường, hấn cuồng vọng nhưng lại bởi vì bản thân có được mọi thứ nên hấn rất tự tin, nói trắng ra là ở Lam quốc, hấn chính là chân lý, tuyệt đối sẽ không vì bất luận chuyện gì mà ủy khuất bản thân!

Nhưng gần đây, Lam Ti Ngạc cảm thấy hấn sắp điên rồi, từ sau khi xảy ra chuyện ở Ngọc Thanh điện, mặc kệ là rong ruổi trên người mấy nữ nhân kia vẫn không tìm thấy khoái cảm khi làm tình với Chu Mẫn, cái loại cảm giác tình ái đó không một nữ nhân nào có thể cho hấn, 15 ngày, suốt 15 ngày qua, hấn cho rằng nữ nhân kia (ý chỉ Chu Mẫn) sẽ tới tìm hấn vì lúc nàng tình lại phát hiện bản thân đã trở về tầm cung thì nhất định sẽ biết là hấn sai người đưa nàng về.

Nhưng nửa tháng qua, trong tối ngoài sáng hấn đều sai người tới hỏi thăm nàng mà mọi chuyện vẫn như cục đá chìm dưới đáy biển, cái gì cũng không xảy ra!

“Thanh ca!” Giọng nói trầm thấp lười biếng lại vang lên, một nam nhân đeo mặt nạ nháy xuống từ trên xa nhà, hấn ta nhanh chóng xuất hiện ở trước mặt Lam Ti Ngạc rồi quỳ gối, dùng giọng điệu không chứa bất cứ tình cảm gì kêu”Hoàng Thượng!”

“Thanh Ca, nàng ấy đang làm gì?” Lam Ti Ngạc sựa nghiêng người trên giường, thưởng thức mấy sợi tóc trước ngực, giống như lo lắng hỏi nhưng Thanh ca không hề kinh ngạc, phải biết là vấn đề này 15 ngày qua luôn luôn sẽ xuất hiện.

“Như cũ.” Hai chữ đơn giản biểu hiện người nói chuyện sạch sẽ lưu loát. Lâm ám vệ thứ nhất sống bên cạnh Lam Ti Ngạc từ nhỏ đến lớn, Thanh Ca coi như là một người làm việc tuyệt đối sạch sẽ lưu loát lại không thích nhiều lời, cho nên cho dù có nhiều nhân tài như vậy nhưng hấn vẫn có thể luôn đi theo bên người Lam Ti Ngạc.

“Như cũ?” Lam Ti Ngạc không khỏi cười lạnh, hai chữ này cũng là câu nói hấn nghe nhiều nhất trong nửa tháng qua khiến hấn càng thêm bức bối, “Nàng ấy sống thật tiêu dao tự tại!”

Suốt 15 ngày, chỉ có mấy ngày đầu tiên bởi vì bị hấn lần lần điên cuồng nên ngoài việc không thể xuống giường thì mọi chuyện đều khá tốt, đặc biệt là hấn để Thanh Ca trở về bẩm báo, Lam Ti Ngạc nhẹn không được bật cười, Thanh Ca nói biểu tình của Công chúa biến hóa quá vụn vặt, khó có thể hình dung! Nhưng hấn có thể tưởng tượng sắc mặt của Chu Mẫn nhất định rất xuất sắc!

Cho nên mỗi lần hấn phải người đến triệu nàng diện kiến, nàng luôn lấy các loại lý do để thoái thác, nàng không muốn gặp hấn, hấn có thể hiểu nên hấn hoàn toàn không có ý tính toán với nàng!

Nếu hiện tại nàng làm hấn cảm thấy hứng thú thì mặc kệ nàng có thân phận gì, hấn đều phải có được nàng!

Hắn dùng đôi mắt đen nhìn chằm chằm Thanh Ca: “Nói cho nàng ngày mai là cung yến, nàng nếu còn dám cự tuyệt không tới, trẫm sẽ tự mình đi tìm nàng, đến lúc đó nếu xảy ra chuyện gì thì không phải chuyện nàng có thể đoán trước! Bạo nàng tự giải quyết cho tốt!” Trong lời nói hiện hết sự bá đạo của vương gia.

Ngày mai Thanh Ca thần không biết quỷ không hay lại lần nữa xuất hiện ở trong phòng Chu Mẫn thì Chu Mẫn đang tiến hành đấu tranh kịch liệt dành ‘lĩnh thổ’ với 484, đại khái là do Hệ thống cảm thấy mấy ngày nay nàng có chút lười biếng, từ chối quá mức với nam chủ, mà Chu Mẫn lại cần chết cũng sẽ không thừa nhận rằng mình bị Lam Ti Ngạc lấn qua lộn lại rồi vận động trên giường đêm đó dọa sợ!

Cho nên nàng mới nói với Hệ thống đây là chiêu lạt mềm buộc chặt nhưng khi Thanh ca thuật lại lời của Lam Ti Ngạc cho nàng nghe thì nàng rất muốn đập đầu chết!

Nàng vốn còn đang rối rắm chuyện Lam Ti Ngạc nếu biết hấn và muội muội ruột loạn luân thì có thể nhất thời xúc động giết nàng, nhiệm vụ sẽ over hay không lại bất ngờ phát hiện lúc mình tình lại đã nằm trên giường, lập tức suy nghĩ thì biết nhất định là Lam Ti Ngạc phản phở, nói cách khác là hấn biết rõ chuyện đêm đó nên nàng sợ mình sẽ bị nam chủ lôi kéo ra pháp trường hoặc ngủ mê phanh thây, ai ngờ lại được thuốc bôi chữa khỏi xws rách và mây vẩy đẹp!

Vốn cho rằng Hoàng đế là muốn dùng mỹ tửu này bịt miệng nàng, không cho nàng nói bậy nhưng Thanh Ca mỗi ngày đều đến đưa tin, trong tối ngoài sáng đều báo nàng đi gặp Lam Ti Ngạc nói chuyện nàng liền đau đầu.

Chẳng lẽ quốc gia này không có dị nghị về chuyện loạn luân sao? Vì cái gì Lam Ti Ngạc ngủ với muội muội ruột xong mà không có áp lực chút nào, hơn nữa còn rất vui vẻ nhà??

Vì cái gì? Vì cái gì? Vì cái gì?...

Nhưng Chu Mẫn biết, lúc này nàng không thể trốn tiếp nữa rồi, nếu không thì hậu quả.... nàng từ chối việc tưởng tượng mấy chuyện đáng sợ sẽ xảy ra...

Thanh Ca trở về bẩm báo, nghe xong, Lam Ti Ngạc không khỏi cười khê, phát tay để hấn ta lui xuống, cúi đầu nhìn con thỏ vằm luôn đứng thẳng, nhớ tới cảnh tượng đêm đó làm Chu Mẫn ở Ngọc Thanh điện, Lam Ti Ngạc nhắm mắt lại, hấn cảm còn thật bất đắc tự ăn uì, nhưng trong đầu lại là hoa huyết chặt chẽ và phản ứng trực trặc + thái độ mê người của Chu Mẫn đêm hôm đó.

Động tác trên tay càng lúc càng nhanh, hấn gầm nhẹ một tiếng rồi phun ra bạch trọc, nhìn tình dịch hỗn độn màu trắng sền sệt trên tay, tâm tình của Lam Ti Ngạc càng thêm vội vàng, đã 15 ngày, tuy rằng nữ nhân kia thực đáng giận dám lựa chọn quên đi chuyện xảy ra với hấn nhưng hấn không thể không thừa nhận rằng thần thể hấn rất nhớ nàng, với lại đã hơn nửa tháng hấn không chạm vào nữ nhân khác.

Đến lúc đó hấn phải đòi lại cả vốn lẫn lãi với nàng! Nghĩ đến đây, Lam Ti Ngạc không khỏi cười càng thêm cuồng vọng, “Hoàng muội ~ người còn có thể trốn đi đâu nha!”

Ngày hôm sau, bởi vì sự chờ mong đối với yến hội trong cung, chủ yếu là chờ mong Chu Mẫn khiến Lam Ti Ngạc càng thêm kích động, vừa vào đêm, yến hội trong cung liền bắt đầu, ca múa linh đình, chỉ vì nghênh đón sứ giả nước láng giềng mà làm tiệc to như vậy, Lam quốc cũng coi như là làm rất xa hoa.

Ở trong cung từ sắc mê ly, Lam Ti Ngạc mặc long bào màu đen hiện hết bá đạo cao ngạo, màu tím lưu li quan đem một đầu ô ti đều chải lên, cao cao tại thượng, ánh mắt hấn híp lại cảm chén rượu trong tay, lười biếng dựa nghiêng trên long ý nhìn chúng thần từ phía dưới diễn trò rồi cười lạnh.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 13

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit & Beta: [Ami Cuteo](#)

Lúc này Chu Mẫn chậm rãi tới muộn, thái giám cắt cao giọng thông báo rồi nàng mới từ từ bước vào, chiếc váy lụa trắng ánh trắng, vòng eo thon đeo đai thắt lưng, chỉ cần dùng một tay là có thể ôm hết, đồ trang sức chuỗi ngọc theo mỗi bước đi liên phát hiện ra tiếng đĩnh đĩnh đang thể hiện vẻ nghịch ngợm, mắt lạnh hơi nhếch long lanh ứ nước, cái miệng nhỏ thắm chúm chím căng mọng, da thật là trắng nõn non mềm, nàng đi ra từ trong bóng đêm trời đầy ánh sao thật giống như tiên từ dưới ánh trăng, đẹp đến mức không thể tả!

Kỳ thật chỉ cần nhìn Lam Ti Ngạc liền sẽ biết, dung mạo của Lam Mẫn tuyệt đối không kém gì hắn, chẳng qua ngày thường do bị cung nhân cắt xén tiền nên chỉ phí ăn mặc có vẻ ít ỏi. Nhưng suốt 15 ngày qua, thái độ của Lam Ti Ngạc chuyển biến khiến nhiều người trong cung biết, dần dần chi phí ăn mặc của nàng cũng tốt lên. Lam Mẫn trời sinh đã đẹp, hơn nữa trải qua hệ thống cái tạo cộng với tình dịch đêm đó thu nạp được từ Lam Ti Ngạc nên tất nhiên là Chu Mẫn càng thêm đẹp không ai sánh được.

Chu Mẫn xuất hiện bất ngờ khiến đại sảnh trở nên yên tĩnh, tay cầm chén rượu của vị Thừa tướng tuổi trẻ ngồi đầu bên phía tay trái của Lam Ti Ngạc khẽ run lên, mà hai mắt Lam Ti Ngạc không có dời khỏi Chu Mẫn từ khi nàng xuất hiện.

Đêm đó, nàng ở dưới thân hắn thực đẹp, nhưng khi nhìn nàng lúc này lại phát hiện nàng thật sự đẹp đến mức làm người ta cảm thấy hoảng hốt, tựa hồ chỉ cần trong nháy mắt, nàng liền sẽ biến mất! Nàng đẹp đến mức quá hư ảo, quá không chân thật ~

“Thần muội Lam Mẫn gặp qua Hoàng huynh, chúc Hoàng huynh trường thọ an khang (sống lâu trăm tuổi) ~” Thanh âm mềm mại vang lên ở giữa đại sảnh lại làm dục long (côn thật) vốn đang ngủ say của Lam Ti Ngạc ngẩng đầu trong phút chốc, mà tất cả đại thần trong triều đều cả kinh, họ vốn còn đang đoán rằng nữ nhân này là ai, không nghĩ tới lại là Công chúa chưa bao giờ lộ mặt của Lam quốc.

“Hoàng muội bình thân.” Giọng nói ưu nhã của Lam Ti Ngạc rất có tự tính, cũng chú định những nữ nhân nghe được giọng của hắn đều sẽ có xúc động mang thai nhưng Chu Mẫn chỉ cảm thấy như bị xà (rắn) theo dõi.

Tình huống này không quá giống với cái Hệ thống nói cho nàng nha, hình như có điểm tương phản ~~

Không phải chỉ cần là phác gục nam chủ sao? Sao nàng lại có cảm giác quen thuộc và nguy cơ sẽ bị nam chủ công lược chứ, phải làm thế nào đây?!

Chu Mẫn đứng nhìn bốn phía, tựa hồ không phát hiện vị trí của mình nên có chút xấu hổ? Nàng đứng ở chính giữa đại sảnh, dĩ cũng không được mà ở lại cũng không xong, thấy bên phía tay trái của Lam Ti Ngạc có một nam tử áo xanh tuần đạt đứng dậy chuẩn bị nhường chỗ cho nàng. Chu Mẫn cảm kích cười đáp hắn, có lẽ bản thân Chu Mẫn không có cảm giác gì nhưng mà mọi người trng đại sảnh đều hít sâu một hơi.

Người ta thường nói mỹ nhân dưới ánh đèn sẽ càng thêm mỹ lệ nhưng lại chưa nói có mỹ nhân dưới đèn sẽ nhấp ba hồn bảy vía của người khác.

Mà lúc Lam Ti Ngạc nhìn thấy Chu Mẫn mỉm cười với Tề Hạo thì ánh mắt hắn chợt lóe mà qua âm lãnh, thanh âm cũng không khỏi trầm xuống dưới, “Tiểu Mẫn Nhi, tới đây ~”

Thân mình Chu Mẫn đang di hướng Tề Hạo bỗng nhiên dừng một chút, nàng không thể tin được quay đầu lại nhìn về phía Lam Ti Ngạc, đặc biệt là câu nói Tiểu Mẫn Nhi buồn nôn kia là cái quỷ gì, Chu Mẫn nhìn thấy sự cảnh cáo trong mắt của Lam Ti Ngạc, dừng khi vốn định không để ý tới hắn của nàng bị dè bẹp!

Người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu.

Chu Mẫn mắt mang xin lỗi nhìn Tề Hạo, tuy rằng không phải rất rõ ràng hắn là loại người nào nhưng thấy khí chất và vị trí mà người trong cung an bài cho hắn thì liền biết người này nhất định không đơn giản!

Nàng chậm rãi đi lên đài cao, lúc tiếp tục đi đến bên cạnh Lam Ti Ngạc, nàng cho rằng Lam Ti Ngạc sẽ sai công công bên người bày thêm một vị trí nhưng sự thật thường rất đáng sợ, Lam Ti Ngạc xê dịch vị trí, vỗ vỗ một bên vương tọa (chỗ ngồi của vua) nói, “Ngồi đây ~”

“Hoàng huynh, chỗ này... không thích hợp nha! Đây.....” Chu Mẫn cảm thấy ánh mắt Lam Ti Ngạc nhìn nàng thật đáng sợ, nàng có loại cảm giác bị hắn xem hết, cho nên khi bản thân bị bắt ngồi bên cạnh hắn, nàng cảm thấy da đầu tê dại ~

“Lại đây!” Lam Ti Ngạc cười nhìn nàng, ánh mắt ngày hiêm giống như lúc xoay gặt gạo chế trụ nàng làm nàng biết nếu dám cự tuyệt, hậu quả nhất định thực nghiêm trọng, bị một chúng đại thần và sử giả phía dưới nhìn chăm chăm, Chu Mẫn bắt đầu đi phải ngồi xuống bên cạnh Lam Ti Ngạc.

Lam Ti Ngạc bởi vì do có án đài (bàn làm việc của vua) che nên phần từ ngực hắn xuống đều bị che khuất, khi Chu Mẫn ngồi xuống cạnh Lam Ti Ngạc, tay hắn liền không chút khách khí ôm eo nàng, không ngừng vuốt ve vòng eo mềm mại của nàng.

Thần sắc của hắn vẫn cực kỳ tự nhiên dựa nghiêng vào hai bên kia, ánh mắt híp lại vừa giống đang suy nghĩ chuyện gì đó vừa giống đang chuyên tâm nhìn ca múa dưới đài nhưng chỉ có mình Chu Mẫn biết, bàn tay hắn linh hoạt như linh xà, ngựa quen đường cũ chui vào váy áo của nàng, non trớn từ phần lưng nàng xuống dọc theo rãnh mông, tựa hồ là muốn thăm dò mảnh đất thần bí phía sau (cục huyệt).

Chu Mẫn bị dọa đến run run, tuy rằng không có biện pháp tóm lấy cái tay làm loạn của hắn phía sau lưng nhưng nàng vẫn nắm chặt cánh tay hắn, nhẹ giọng khẩn cầu, “Hoàng huynh, dừng ~”

Đặc điểm trí mạng giữa những người tập võ và không tập võ chính là bàn tay Lam Ti Ngọc vừa nhúc nhích đã khiến tay Chu Mẫn văng ra, còn tay kia của hắn lại nhún cơ hội ấy dấn lên chỗ hần nhớ thương ngày đêm suốt nửa tháng qua.

Cảm thụ được xúc giác non mềm trong lòng bàn tay, nắm ngón tay của hắn thoáng dùng sức mờ rộng, cả cái móng căng mịn liền hoàn toàn bị bao vây vào bên trong bàn tay to, ngón tay cái nhẹ nhàng ma xát, nắn bóp xoa dọc theo rãnh lưng cách vật liệu may mặc nửa ẩn nửa hiện, đầu ngón tay chậm rãi thấm nhập vào bên trong.

Cách vật dẹt mềm nhẵn, lòng bàn tay thoắt lệ nhẹ nhàng cọ mang theo ý vị thương tiếc, khi ma xát hạ thế của Chu Mẫn, hần phát hiện nàng cư nhiên không mặc quần lót, hần có kinh ngạc, cũng có phần nộ bởi vì nghĩ đến lúc này nàng đứng ở giữa đại sảnh mà dưới lớp váy áo lại không vật che, hần liền có cảm giác ghen ghét khi đó vật của mình bị người khác nhìn nhưng hần muốn đem đám oa đăng phụ không mặc quần lót này đè ở trên bàn mà hung hăng đâm chọc.

“Ấn....” Lam Ti Ngọc từ trong cổ họng phát ra một tiếng ngầm khẽ thấp thấp, xô hống bắt chợt lại miệng đắng lưỡi khô lên, khi Chu Mẫn ngồi xuống cạnh hần, hần đã nghĩ được mùi thơm nhàn nhạt từ cơ thể truyền ra từ người nàng giống một mùi hoa đào đó, nó như có như không, mà lúc này mùi đó lại đột nhiên trở nên nồng đậm lên, mùi vị này khiến hai mắt hần sáng ngời, đây là mùi vị đêm đó.

Mùi thơm của cơ thể làm người ta khó có thể quên lại ngay lúc này làm tan rã tất cả lí trí của Lam Ti Ngọc, nó hung mãnh như mị được.

Cách vật dẹt hơi ướt, Lam Ti Ngọc chỉ cảm thấy ánh mắt mê ly một mảnh, trong hoảng hốt phóng phát thấy lại cảnh tượng đêm hôm đó, cả người nữ nhân nhỏ xinh như ngọc này trần trụi, thân thể mềm mại ngang dọc, hai viên tiểu anh đào phần hồng bị hần hút đến sung huyết trên hai đỉnh núi tuyết no đủ, cả người nàng đều có vết bầm xanh tím.

Mùi hương xung quanh chớp mũi cũng càng lúc càng dày đặc, càng lúc càng sền sệt.

Một cỗ nhiệt lưu vọt tới bụng dưới khiến cơn thất hần bùng bùng phần chấn, Lam Ti Ngọc trong bất tri bất giác tăng thêm lực đạo vuốt ve móng ngọc.

“Ngô..... Ân.....” Thanh âm rên rỉ áp lực vang lên từ trong miệng Chu Mẫn, tuy rằng bởi vì thanh âm nhỏ cộng thêm hiện tại trong điện ồn ào cho nên người chú ý rất ít nhưng không đại biểu là không có người chú ý tới, đặc biệt là người biết võ công.

Người nam nhân lúc trước nhường chỗ cho Chu Mẫn nhìn về phía nàng, ánh mắt khó hiểu nhưng không khó nhìn ra trong đó có một tia quan tâm, Chu Mẫn đột nhiên đứng dậy rồi lui về phía sau, bởi vì động tác quá lớn nên đụng vào án dài, ly đĩa trên bàn phát ra một trận leng keng khiến mọi người nhìn lại nhưng Chu Mẫn cũng không nhìn bận tâm, cúi đầu bái biệt, “Thân thể của Hoàng muội không khỏe nên xin phép được cáo lui trước ~”

Nàng nói xong không đợi Lam Ti Ngọc đồng ý liền xoay người túm theo làn váy vội vàng chạy, rất sợ phía sau truyền đến thanh âm từ chối nhưng thẳng đến lúc nàng biến mất ở cổng lớn, Lam Ti Ngọc cũng không nói gì mà lại nhìn án ngón tròn trong suốt dưới mặt bàn, mặt trên còn lay dính chất lỏng sền sệt.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Xuyên Nhanh Thẻ Muốn Phác Gục Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Quyển 1 - Chương 14

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit & Beta: Ami Cuteo

“Tề thừa tướng, chuyện tiếp đãi sứ giả Nguyên quốc phái làm phiên người thay trầm rồi, trầm đi xem Hoàng muội thế nào đã~” mặc dù có chút đột ngột nhưng Lam Ti Ngọc vốn là một vị vua cực kỳ bá đạo và cuồng vọng, hơn nữa, Lam quốc là một quốc gia độc lập + hùng mạnh nên Lam Ti Ngọc căn bản không để ý đến sứ giả Nguyên quốc sẽ cảm thấy thế nào.

Hần nhàn nhã đứng dậy, vẫy vẫy ống tay áo, Lam Ti Ngọc không cho bất luận kẻ nào đi theo xong một mình đi ra ngoài hỏi Thanh Ca hướng đi của Chu Mẫn rồi hần ung dung nhảy mấy cái (khinh công).

Trong hoa viên bất ngờ có một người xuất hiện, Chu Mẫn không thể tin nổi nhìn người vốn nên ở yến hội lại đang đứng ở trước mặt mình nên bị dọa choáng váng, Lam Ti Ngọc chậm rãi tiến lên tới gần Chu Mẫn, thấp giọng nói, “Ta đã bảo Thanh Ca nói cho người biết nếu người còn dám trốn tránh ta thì phải tự gánh lấy hậu quả, người đã quên sao ~”

Chu Mẫn lạnh run xoay người muốn chạy nhưng bị Lam Ti Ngọc ôm eo + dùng khinh công đưa nàng bay về phía tẩm cung, còn nàng lại đang không ngừng gọi Hệ thống 484 trong đầu.

“Ký chủ tự mình tìm đường chết, Hệ thống quyết định tạm thời nghỉ việc không online, thỉnh ký chủ cố gắng bảo trọng thân thể nhiều hơn a ~” Thanh âm vô si bỏ đá xuống giếng của 484 khiến Chu Mẫn tức hộc máu, nàng tuyệt đối sẽ không thừa nhận là nàng bị hành động của Lam Ti Ngọc làm ở yến tiệc dọa sợ, thế nên nàng mới quên lời cảnh cáo nghiêm trọng

của hần!

Xem ra cơ sở tin tức mà Hệ thống phân tích thật không sai, chỉ số thông minh của nàng quá đáng thưởng a!

Dọc theo đường đi, Chu Mẫn chỉ có thể làm vô vị gầy gầy, khuôn mặt nhỏ của nàng đã toát ra mồ hôi mỏng, còn Lam Ti Ngọc lại bước nhanh ôm nàng vào tẩm cung mà không có bất kì kẻ nào thấy, tựa hồ đã có người làm sạch mọi thứ rồi.

Sau khi tới tẩm cung, hần thả nàng ra và kéo xuống váy lụa màu trắng trên người nàng, bây giờ nàng chỉ còn mặc một cái yếm màu trắng thêu hoa lại làm lộ rõ dáng người nàng.

“Tốt rồi, Hoàng muội của ta, hiện tại chỉ có hai chúng ta.” Hai mắt hần sáng lên nhìn đáng người quyền rũ phấp phồng của nàng.

“Hoàng... Hoàng huynh, không... không được...” nàng bị hần xem đến tâm hoảng ý loạn muốn chạy, xoay người liền muốn liền muốn chạy tới hướng cửa nhưng tay nàng mới đụng đến cánh cửa màu đỏ thì tay hần đã lập tức túm nàng lại từ phía sau, cũng thuận thế đè nàng ở trên cửa.

“Hoàng huynh, ta là muội muội của ngươi! Ngươi muốn làm cái gì? Rốt cuộc ngươi coa biết mình đang làm gì không?!” Chu Mẫn bị bàn tay to hữu lực của hắn đè ở trên cửa, hai luồng nhũ thật tròn trịa trước ngực gắt gao dẫn ở trên cánh cửa màu đỏ thẫm, sau lưng là nóng rực hồ hấp và tiếng cười chấn động lồng ngực.

“Làm cái gì? Ta luôn cho rằng ngươi biết ta muốn làm cái gì, đương nhiên là muốn làm chết ngươi! Muốn làm chết ngươi!” Lam Ti Ngoc mạnh mẽ xoay người Chu Mẫn lại, ép nàng đối mặt với hắn, hắn lười biếng mà nhếch lên một nụ cười tà: “Ta cho rằng từ khi ngươi thấy ta tự tay giết nữ nhân tự xưng là mẫu thân của chúng ta ở Thanh Ngạc điện thì ngươi sẽ biết ta chưa bao giờ để ý đến cái nhìn của người đời, ta chỉ là ta, chuyện ta muốn làm thì không ai cản được!”

“Cái gì? Ta thấy ngươi giết mẫu thân?!” Chu Mẫn đối với lời của Lam Ti Ngoc nói sợ hãi người, cái gì kêu là nhìn thấy, nàng thấy khi nào ~

Cứ việc Chu Mẫn lực hết tất cả ký ức của Lam Mẫn nhưng cũng không tìm ra đoạn ký ức Lam Ti Ngoc nói. Nhìn Chu Mẫn kinh ngạc cùng khiếp sợ, Lam Ti Ngoc nguy hiểm nhui hai lông mày lại, “Ngươi có ý tứ gì?”

“Ngươi đang nói cái gì? Ngươi nhớ nhầm sao! Cái gì mà từ khi ta thấy ngươi giết mẫu hậu, chuyện đó xảy ra lúc nào, sao ta không biết?! Ngươi đừng đổ oan cho ta, không phải ta thấy, ta không biết, ta cái gì cũng không biết!” Chu Mẫn phản bác mang theo một tia ủy khuất!

Chu Mẫn đã xem hết ký ức của Lam Mẫn nên đương nhiên biết mẫu thân của thân thể này cũng không phải là một người tốt, ngược lại còn là một nữ nhân độc ác muốn giết chồng và thậm chí là muốn giết con của mình nhưng cuối cùng lúc bà ta chuẩn bị giết Lam Ti Ngoc thì bị Lam Ti Ngoc phản công, sau đó mới có chuyện Lam Ti Ngoc làm ở Thanh Ngạc điện!

Vì sao Lam Mẫn biết chuyện này ư? Là do lúc trước khi chết thì nghe nữ chủ nói ra những chuyện mà nàng ta tra được về Thái Hậu, còn nguyên nhân khiến Lam Ti Ngoc vô duyên vô cớ chán ghét Lam Mẫn, nàng ta cũng không biết ~

Cho nên lúc tiếp thu ký ức Lam Mẫn thì tất nhiên sẽ biết mẫu hậu của mình là dạng người gì. Đối với một nữ nhân ích kỷ lạnh nhạt, chỉ biết nghĩ cho bản thân mình, Chu Mẫn sẽ không có hảo cảm, ngược lại nàng vẫn luôn rất hiểu kì vì sao quan hệ giữa Lam Mẫn và Lam Ti Ngoc trước năm 11 tuổi tương đối tốt, dù sao cũng là huynh muội ruột nên bọn họ vẫn luôn cùng ăn, cùng ngủ, cùng chơi với nhau.

Vậy nên mới nói, trước năm 11 tuổi, Lam Mẫn là vị công chúa hạnh phúc, được Hoàng huynh nâng ở lòng bàn tay sủng ái, có phụ hoàng yêu thương, có mẫu thân hư tình giả ý nhưng từ sau khi nàng 11, mẫu hậu và phụ hoàng lần lượt ra đi, sau khi Hoàng huynh đang co lại dần dần xa cách vắng vẻ Lam Mẫn, nàng đi tìm Hoàng huynh rất nhiều lần nhưng đều bị Thái công công đuổi trở về.

Sau đó, cuộc sống của nàng biến hóa nghiêng trời lệch đất, nàng và hắn cũng càng lúc càng xa, thẳng đến cuối cùng lúc nàng chết, nữ chủ vì được đến tình yêu của nam chủ rồi lại ám sát hắn. Kết thúc cả đời bi ai của Lam Mẫn, tuy rằng trong số nguyện vọng của Lam Mẫn không có nói chính nàng muốn cái gì nhưng Chu Mẫn cảm thấy chắc rằng cũng muốn biết rõ rằng tại sao lúc đó gia đình hạnh phúc của nàng bị phá hủy trong nháy mắt và ca ca ruột của duy nhất lại xa cách với nàng đi!

Mà lúc này nghe được lời Lam Ti Ngoc nói, Chu Mẫn đột nhiên cười cười xong khóc, “Ngươi... chính bởi vì lý do này mà cho rằng ta thấy ngươi giết mẫu hậu nên mấy năm gần đây vẫn luôn bỏ mặc ta một mình sao?”

Thấy qua bộ dáng nàng kiêu mị rên rỉ như yêu tình mê hoặc người khác, bộ dáng nàng thanh lệ tuyệt mỹ như tiên từ dưới ánh trăng nhưng khi đối mặt với bộ dáng nàng thanh lệ gọn sóng, nhu nhược không có chỗ nương tựa giống như bị cả thế giới vứt bỏ mà bất lực run rẩy trong lòng ngực hắn, Lam Ti Ngoc đột nhiên cảm thấy trái tim mình bắt đầu xuất hiện một tia đau đớn!

Nàng là người mà hắn thế sẽ bảo vệ suốt đời từ lúc nàng còn nằm trong tã lót, hắn cũng từng đã làm được rồi thẳng đến khi hắn giết mẫu hậu ở Thanh Ngạc điện bị nàng phát hiện, sau đó nàng bắt đầu trốn tránh không muốn gặp hắn, mọi chuyện đều thay đổi.

Nàng trốn tránh không gặp khiến trái tim hắn thực băng giá nên hắn bắt đầu xa cách, lạnh nhạt đối xử với nàng!

Nhưng khi thấy bộ dạng hiện tại của nàng, tựa hồ có ấn tượng gì đó mà hắn không biết ~!

“Ngày đó, người ở bên ngoài nhìn lên không phải ngươi?” Ánh mắt Lam Ti Ngoc nguy hiểm nhìn Chu Mẫn, rất có biểu hiện nếu ngươi dám nói dối liền sẽ dùng một chương đánh chết ngươi nhưng Chu Mẫn lại càng thêm cảm thấy ủy khuất, có lẽ không phải là cảm giác của nàng mà là cảm giác của Lam Mẫn còn đứ lại trong cơ thể Chu Mẫn, hoặc cũng là từ khi Chu Mẫn xuất hiện ở trong thân thể Lam Mẫn thì trên thế giới cũng chỉ có một người tên Chu Mẫn hoặc là Lam Mẫn, bởi vì các nàng đều là cùng một người.

“Mấy năm nay ngươi biết ta sống thế nào như thế nào sao? Tên hỗn đản này ~” Chu Mẫn bởi vì bị đôi tay của Lam Ti Ngoc vây ở giữa hắn và cánh cửa nên Chu Mẫn bất đắc dĩ đấm đánh bờ ngực Lam Ti Ngoc, không biết là đang phát tiết hay cảm thấy trong lòng thật ủy khuất!

Lam Ti Ngoc tóm tay Chu Mẫn đè ở trên đỉnh đầu nàng, thân thể hắn gắt gao ngăn chặn thân thể vận vẹo lưng tung của nàng, “Ngươi.....” Lam Ti Ngoc không biết nên nói cái gì nhưng dục vọng bị mấy chuyện xảy ra liên tiếp này dập hết hàu như không còn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Xuyên Nhanh Thẻ Muốn Phác Gục Nam Chủ* được tải miễn phí tại [yWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook.Full.Net.

Quyển 1 - Chương 15

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit & Beta: [Ami Cuteo](#)

“Hỗn đản, hỗn đản, người xấu ~ Hoàng huynh, ngươi là người xấu! Sao ngươi không chịu tới hỏi ta, vì sao? Ngươi có biết mấy năm nay ta khó chịu như thế nào sao? Ta không biết bản thân đã làm sai cái gì mà phụ hoàng ra đi, mẫu hậu cũng chết, Hoàng huynh lại không cần ta ~” Đôi tay Chu Mẫn bị Lam Ti Ngoc khóa chế ở trên đỉnh đầu, nàng quay đầu đi, nhẹ giọng nỉ non như chỉ trích vừa giống tự giễu.

“Rồi sau đó, ta mới phát hiện hộp thư bị một của mẫu hậu và thấy những kế hoạch liên tiếp mà người định làm... bao gồm cả chuyện muốn giết phụ hoàng và Hoàng huynh cùng với ta thì những hồi ức trước kia đột nhiên như một giấc mơ, ta muốn

tâm hoàng huynh lại không còn thích và cần người hay khóc nhè + thích làm nũng như ta, rồi ta nghĩ rằng những chuyện đáng ghê tởm như vậy nên chỉ bản thân mình biết là được, sao phải khiến Hoàng huynh đã từng vui vẻ hạnh phúc kia biết đâu ~”

Lam Ti Ngọc đột nhiên buông lỏng tay, lui ra phía sau, không thể tin tưởng nhìn Chu Mẫn, mà Chu Mẫn lại chậm rãi dựa vào cánh cửa rồi ngã ngồi trên mặt đất, cúi đầu, “Nhưng mà ta vẫn lo lắng cho Hoàng huynh nên ta luôn chú ý hết mọi chuyện của huynh và nghĩ rằng chỉ cần huynh hạnh phúc là tốt rồi. Đêm hôm đó, khi ta thấy huynh bước chân vội vàng chạy đến thiên điện, bởi vì lo lắng nên ta đã đi theo người nhưng người lại.....”

Chu Mẫn ngừng đầu nhìn Lam Ngọc, ánh mắt vừa phức tạp vừa rối rắm xen lẫn khổ sở, ánh mắt nặng quá màu thuẫn, cuối cùng nàng cũng không nói gì thêm nữa!

Hôm nay nghe được những việc Chu Mẫn nói khiến trái tim Lam Ti Ngọc quá chấn động, hẳn vẫn luôn cho rằng nàng là người buông hân ra trước, vẫn luôn cho rằng chuyện gì nàng cũng không biết nhưng mà nàng lại biết tất cả những chuyện hẳn cô hết sức muốn giấu diếm, nàng biết tất cả, việc này quá sức tưởng tượng đến mức khiến hân nhất thời không thể tiếp thu được.

Lam Ti Ngọc xoay người hốt hoảng chạy trốn ra ngoài bằng đường của sổ, hẳn quên rằng đây chính là tẩm cung của hân, mà lúc hân chạy trốn, tuy đầu óc rất hỗn loạn nhưng vẫn không quên ra lệnh cho ám vệ ở chỗ tối đưa công chúa hồi cung!

Lam Ti Ngọc chầy thảng một mạch đến chỗ đất cao và xa có thể nhìn rõ cảnh vật Lam Quốc, gió đêm thổi vì vu làm lòng người đang rối loạn có thể có một tia bình tĩnh.

“Thanh Ca!” Giọng Lam Ti Ngọc lại trở nên bình tĩnh, “Chuyện hồi này người nghe rõ sao?”

“Đúng vậy thưa Hoàng thượng!” Thanh âm đồng cứng của Thanh Ca vang lên từ phía sau Lam Ti Ngọc, quay đầu lại nhìn về phía nơi phát ra tiếng nói, “Vậy người biết mình nên làm gì sao?”

“Dạ đã biết!”

Lam Ti Ngọc gật gắt đầu, người lúc trước nói cho hân bóng đen đang chạy trốn kia là Lam Mẫn, hẳn mặc dù có chút hoài hoặc nhưng sai đó vì Lam Mẫn tránh mặt không chịu gặp hân nên hân đã tin tưởng. Sau đó hân mới bắt đầu đối xử lạnh nhạt với nàng, bởi vì tên kia nói với hân rằng Lam Mẫn sợ hãi hân, nhưng hôm nay khi nghe Lam Mẫn kể lại khiến hân kinh ngạc!

Tên kia đã nói dối! Hân không nghĩ ngờ lời Lam Mẫn nói vì trong ánh mắt nàng cất chứa sự ngưỡng mộ hân giống khi còn nhỏ, vậy nên lúc Lam Mẫn gặp mặt chất vấn, hân chạy vì cảm thấy lời Lam Mẫn nói quá giật mình. Mà cho dù có biết chuyện này thì hân vẫn muốn nàng!

Muốn muội muội của mình! Lúc trước hân có thể lấy lý do Lam Mẫn vốn chán ghét mình nên sẽ tùy ý chiếm hữu nàng, không cần để ý đến cảm giác của nàng, nhưng bây giờ thì sao? Sau khi biết mọi chuyện, liệu hân còn có thể không bận tâm đến ý nghĩ của muội muội sao?

Nguyên nhân chính làm Lam Ti Ngọc phiền lòng chính là cái này! Càng áp lực càng muốn được đến, trên thế giới này, nếu hoi còn có ai thật sự khiến hân đề ý thì khả năng chỉ có một mình Lam Mẫn!

Suốt đêm đó, Lam Ti Ngọc đứng suy nghĩ, khi trời gần sáng, hân đến Lam Hoa cung – tẩm cung Lam Mẫn. Trong điện, cung nữ và nha hoàn làm việc nặng chỉ có 3 – 5 người. Hơn nữa, cách bí tria bên trong cực kỳ đơn giản, không hề giống tẩm cung của một vị Công chúa!

Lam Ti Ngọc khẽ nhui mày, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, bên trong không có cung nữ gác đêm, hân đi đến bên cạnh bàn, đụng chạm ấm trà trên bàn thì thấy chúng sớm đã lạnh lẽo, phòng không có hương vị huân hương, phía sau bức rèm che trong nội thất có một bóng người nằm nghiêng về phía vách tường làm Lam Ti Ngọc có hơi thất thần trong nháy mắt!

“Người có biết mấy năm nay ta sống như thế nào sao?” Lúc Lam Ti Ngọc hoảng thần, trong đầu đột nhiên nhớ tới cảnh tượng hai mắt Chu Mẫn đầm lệ mông lung mà chất vấn hân, nhớ tới tình cảnh khi hân đi trên đường tới đây. Trước kia, Lam Hoa cung không phải như thế này, phụ hoàng rất yêu thương Tiểu Mẫn Nhi nên mọi người trong hậu cung cũng không một ai dám coi thường nàng.

Cho nên những đồ vật trong Lam Hoa cung đều rất tinh xảo, hơn nữa Lam Mẫn từ nhỏ đã thích những thứ có ánh sáng lấp lánh nên trong tẩm cung của nàng có rất nhiều đồ chơi ỳ giá xa xỉ... Nhưng từ lúc hân tiến vào đây, bên trong không còn một thứ đồ quý nào, ngay cả những món đồ chơi đó cũng không thấy!

Hân biết hậu cung từ trước đến nay đều là nâng cao đạp thấp, một khi hân không coi trọng ai thì bọn người trong hậu cung nhất định sẽ gây khó dễ cho người đó. Nhưng Lam Mẫn không giống với đám phi tử kia, nàng là Công chúa, hân vẫn luôn biết nàng bị người khác làm lơ, về khoản chi phí ăn mặc cũng bị cắt xén. Tuy hân không bệnh vực nàng ở bên ngoài nhưng những thứ đồ nàng nên có cũng không thể ít!

Hân cho rằng dù hân có không để ý tới Lam Mẫn thì ẩn theo quy củ không ai có thể làm gì được nàng, hân làm mọi người trong cung đều biết, nàng vẫn là Công chúa của Lam quốc như trước, chuyện này tuyệt đối không một ai có thể lay động! Mà nửa tháng qua, hân thường sai người đưa đồ tới đây để người trong hậu cung biết, hân để ý vì muội muội này! Nhưng trong tẩm cung của nàng vẫn sơ sài như cũ, thậm chí đài còn không bằng đài ngọc của một vị mỹ nhân trong hậu cung!

Từ đó có thể biết, trước kia nàng không chỉ khổ sở, bị thương về mặt nội tâm mà còn phải tiếp thu những ánh mắt lạnh nhạt, trào phúng, khinh thường của đám người trong hậu cung, chỉ cần nghĩ đến đó, Lam Ti Ngọc liền cảm thấy rất đau lòng! Đặc biệt là hiện tại Lam Mẫn đối với mà nói, nàng đã không còn đơn giản chỉ là muội muội của hân~

Nam nhân có tình dục đối với nữ nhân và hân cũng vậy. Hân muốn nàng nhiều tới mức chỉ cần vào nhìn thấy nàng thì liền sẽ không nghĩ buông tha nàng ~ hân nhớ nàng, nhớ đến đau lòng ~

Loại lý do này tựa hồ thực khó hiểu nhưng lại không làm hân chán ghét và khó chịu!

Hân chỉ sợ nàng sẽ cự tuyệt, sẽ kháng cự và ghê tởm hân vì không một ai sẽ thật sự không để bụng đến luân lý dôi thường, chẳng qua là bởi vì lúc hân biết người mẫu thân hân yêu kỳ thật chính là đệ đệ ruột của bà và vì người mình yêu mà bà đã độc sát phụ hoàng, hân cũng đã đạp luân lý dưới chân và khịt mũi, coi thường nó!

Có lẽ là do trên người hânchảy dòng máu ghê tởm của nữ nhân kia nên hân mới có thể có cảm giác như vậy với muội muội ruột của mình đi.

Lam Ti Ngọc chậm rãi di động thân thể, hân lướt qua tẩm bình phong khắc gỗ hoa lam bằng tơ lụa màu tím rồi tiến vào trong, ban đêm đầu thu hơi lạnh nên theo lý thuyết thì hân là tẩm cung phải sớm đốt lò sưởi nhưng trong phòng Công chúa lại vẫn lạnh lẽo, hìu quạnh như cũ!

Gió đêm nhẹ nhàng lọt vào từ cửa sổ nhỏ thổi bay tấm lụa màu xanh, một khối thân mình mềm mại xinh đẹp đang nằm đối mặt với vách tường, một bóng lưng nhỏ xinh lọt vào tầm mắt của Lam Ti Ngọc.

Bởi vì trận gió lạnh kia, người trên giường vẫn đắp chăn mỏng dùng cho mùa hè gất gao co rúm, Lam Ti Ngọc đi lên trước, đóng cửa sổ lại xong mới quay trở về mép giường, nhẹ nhàng xốc lên mảnh lụa thì một cổ mùi hoa thấm vào ruột gan mang theo một loại hương vị thanh nhã nhân khác với hương vị đêm hôm đó xông vào mũi hân.

Lam Ti Ngọc nhắm hai mắt lại và bỗng nhiên phát hiện hình như hương vị trên người muội muội sẽ căn cứ vào độ ẩm trên cơ thể mà biến hóa mùi thơm cơ thể nồng hay nhạt, nồng đậm mùi hương mị hoặc mê người, mùi như có như không câu người cực hân, hân dùng sức hít vào một ngụm hương thơm tràn ngập trong màn lụa, không biết từ khi nào, ánh mắt của Lam Ti Ngọc trở nên càng thêm thắm thuy, “Muội muội ~ Tiểu Mẫn Nhi ~ Lam Mẫn ~ Lam Mẫn.....”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Xuyên Nhanh Thẻ Muôn Phác Gục Nam Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 16

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit & Beta: Ami Cuteo

Chạm rai mở cặp mắt đến hẹp dài tuần dật kia ra, Lam Tí Ngọc cúi người ngồi bên mép giường, không biết vì cái gì, người thấy mùi hương thanh nhã như có như không này thì tất cả những chuyện lớn bé vốn tích tụ trong lòng hẳn đều bị mùi hương quanh quẩn ở chớp mũi hóa hơi sạch sẽ, nội tâm có một loại cảm giác bình tĩnh khó có được.

Tắm lụa mềm mọng màu trắng ngát được làm thành một bộ váy ngủ mỏng bằng tơ mềm người bao vây lấy một thân hình nhỏ xinh mềm, dán sát vật liệu may mặc phác họa ra một thân thể của thiếu nữ, đồng thời cũng tràn ngập thanh xuân và sức sống cùng dự hoặc.

Tuy rằng khuôn mặt thiếu nữ bị che khuất nhưng mái tóc mượt đẹp đen nhánh như thác nước mà xỏa tung trên gối thêu khiến Lam Tí Ngọc biết khuôn mặt có bao nhiêu xinh đẹp làm người ta kinh diễm.

Đỉnh kiều ngọc mỏng nhẹ nhàng dựa gần đùi của Lam Tí Ngọc mang theo sự co dãn thiếu nữ nên có và cũng có một tia độ ẩm mềm mại bao vây lấy hẳn khó có thể miêu tả, lẳng lặng dính ở bên chân hân, hẳn cảm thấy huyết mạch mình đang sôi lên từng chút một.

Gần chỉ trong nháy mắt, Lam Tí Ngọc có hơi thất thần vài giây.

Lý trí trong khoảng nửa khắc (30s) bay khỏi thân thể, Lam Tí Ngọc giờ bàn tay lên chạm rai đặt trên mỏng vênh của thiếu nữ đang nằm, cảm thụ được xúc giác vừa lạnh lẽo vừa mềm mại từ lòng bàn tay truyền đến, năm ngón tay hẳn thoáng dùng sức co lại, cả cái móng nàng liền bị bao vây vào bên trong bàn tay to, ngón cái cách vật liệu may mặc mà thông thả cọ xát khiến vảy ngủ hơi hơi có nếp uốn, xúc cảm sờ cách vật liệu may mặc khiến Lam Tí Ngọc có chút không thỏa mãn, chạm rai mở lên bên hông nàng tìm kiếm.

Xúc cảm tơ lụa lạnh lẽo từ từ cọ xát da thịt nàng làm Chu Mẫn đang giả bộ ngủ hết nổi, từ lúc Lam Tí Ngọc tiến vào đây, Chu Mẫn đang cùng 484 bàn kế hoạch, vì không để Lam Tí Ngọc phát hiện ra là mình giả bộ ngủ. Chu Mẫn không thể không nịnh nọt 484!

Cho nên ở trước mặt vào thủ Lam Tí Ngọc, nàng mới có thể diễn như tự nhiên mà không bị phát hiện. Không giống với thái độ bình tĩnh của Chu Mẫn, 484 đã gấp đến mức sắp cao tường. “Ta nói này 250, người có thể đứng làm ra vẻ như thế được không – người mau hạ gác hân đi, thật là gấp chết ta”.

Chu Mẫn chỉ cảm thấy đau đầu một trận, “Người có thể đứng gọi biệt danh ngốc nghếch đó được không a ~”

“Biệt danh thì sao, nó chọi người?” 484 rõ ràng là bị điệu bộ của Chu Mẫn chọc tức đến sắp mất đi vẻ bình tĩnh, bất quá nó có thứ này sao? 484 tò mò về nếu ký chủ không nỗ lực thì nó chỉ có thể tới cứu giúp!

Khi Lam Tí Ngọc mềm nhẹ xoa cái móng của Chu Mẫn thì 484 liên tăng mạnh độ miễn cảm vốn đã rất cao của nàng nên làm không phòng bị + chuẩn bị hừ nhẹ ra tiếng. Tiếng rên rỉ vô thức này khiến Chu Mẫn muốn chửi tục nhưng lại làm Lam Tí Ngọc gồng như bị sấm sét bổ trúng, cảnh giác vội tan âm ỉ, đây là muội muội của hân a!

Vị muội muội bởi vì bị hân lơ là mà bị người trong hậu cung khi dễ 3 năm, cuối cùng ngay cả sự trong sạch cũng bị hân chiếm hữu, mà hân lại còn muốn tiếp tục làm chuyện có lỗi với nàng, nhưng.... hiện tại thì sao?! Sau khi biết hết tất cả, biết mình nợ muội muội ruột mà mình thương yêu từ nhỏ đến lớn, hân còn có thể không bận tâm cái gì sao?

Lam Tí Ngọc hừ nhẹ một tiếng giống như tự hiểu, hẳn không ngờ cho dù mình đang ngồi ở vị trí chỉ cao vô thượng nhưng hẳn vẫn không thể làm những gì mình muốn? Có lẽ không phải không thể mà là sợ nàng sẽ khổ sở hoặc thất vọng, thống khổ đó?

“Hoàng huynh..... Đừng..... Đừng đi.....”

Nhận thấy được Lam Tí Ngọc có dấu hiệu lùi bước, 484 liền yu hiệp ở trong đầu Chu Mẫn, “Ta nói cho người biết ký chủ biệt danh 250 (ý ns Chu Mẫn), nếu lần này người không thể giữ nam chủ lại, nhiệm vụ lần sau ta sẽ cho người chơi NP!”

“Còn có loại nhiệm vụ sao không biết liêm sỉ đó sao? Ta không muốn——” Chu Mẫn bị hù sợ, mới chỉ hầu hạ một người thôi mà hai chân nàng đã run lên, nếu là NP... vậy nàng còn có thể sống sót xuống giường sao?

Cái thái độ thống này, chỉ vì làm tình với nam chủ mà cũng dùng tới chuyện này uy hiếp nàng, nàng thật muốn khóc nha!

Chết thì chết đi, hầu hạ một người còn tốt hơn hầu hạ mấy chục người nha!

Chu Mẫn xây dựng tốt tâm lý xong dùng giọng nói mềm mại ngọt ngào mở miệng, cánh tay tron bóng quần lên đùi Lam Tí Ngọc, cánh tay đụng chạm làm cái chân đang chuẩn bị rời đi trong lúc nhất thời không thể phản ứng kịp nên bị cánh tay quần.

“Hoàng huynh! Đừng bỏ Mẫn Nhì.” Một cái đầu nhỏ thuận thế dựa vào trên đùi Lam Tí Ngọc vẫn chưa kịp phản ứng. “Chỉ cần huynh không rời bỏ Mẫn Nhì, huynh muốn Mẫn Nhì làm gì Mẫn Nhì cũng đồng ý ~ Hoàng huynh..... Hoàng huynh..... Huynh.....”

Bị hành động bất thành lĩnh của Chu Mẫn làm Lam Tí Ngọc không kịp phản ứng, hơn nửa ngày mới hồi phục tinh thần lại, lúc mới bắt đầu hẳn cho rằng nàng đã tỉnh nhưng khi cảm giác được tiếng hít thở tự nhiên thì hẳn mới biết nàng đang nói mớ, bất quá nghe được lời nói trong mơ của nàng khiến tâm tình của hân sung sướng, kích động khó nhận....

Cái gì cũng nguyện ý làm? Bao gồm cả chuyện làm nữ nhân của ta sao, Mẫn Nhì, người cũng nguyện ý sao?

Lam Tí Ngọc gác đầu xuống, bất đắc dĩ cười khổ, đang định bắt luận như thế nào cũng sẽ nhẹ nhàng đẩy đầu nhỏ này ra thì dung nhan tinh xảo đột hồn người khiến hân thất thần dưới tia sáng chiếu của ánh trăng hiện ra trước mặt hân, đẹp, quá đẹp, đẹp đến mức làm hồ hấp của Lam Tí Ngọc cũng lại trong nháy mắt ——

Nước mắt chưa khô trên mặt nàng khiến nàng có vẻ đắm đam đáng yêu làm người ta thương ta thương tiếc vô cùng, thánh khiết giống như liên hoa nở trên đỉnh núi tuyết, thanh lãnh làm người khác không dám dẫm loạn,nhưng khuôn mặt tràn ngập dự vọng đêm đó ở dưới thân hân không ngừng cầu xin tha thứ lại là chân thật đến mức khiến hân hít thở không xong!

Hai hàng lông mày của nàng nhua lại đau thương làm Lam Tí Ngọc đau lòng khó nhịn, rõ ràng đã ngủ rồi mà nước mắt vẫn cứ thế rơi, thế nào cũng ngăn không được, mỗi đó nó đủ non mềm, hồng giống lửa giống như muốn thiêu đốt người ta nhưng chỉ cần hân biết đối mặt đó kia ngon miệng như thế nào, làm người khác muốn ngủ mà ngủ không được ra sao! Hân không thể nuốt hết một ngụm vào bụng!

Trong miệng nàng thường ni non làm Lam Tí Ngọc vừa đau lòng vừa nhin không được đáng lên hy vọng xa vời, nàng vô thể ở cạnh hân và cùng nhau sống tại ‘ địa ngục ‘ không? Lam Mẫn.....

“Hoàng huynh..... Đừng rời khỏi Mẫn Nhi.... Hoàng huynh..... Người đừng bỏ ta.....”

Bất chợt, Lam Ti Ngọc cảm thấy đuôi bị cái đầu nhỏ kia đè có một mảng ướt át đang lan tràn ra.

Nhìn hai mắt nhắm chặt kia đang không ngừng chảy ra nước mắt, từng giọt rơi xuống trên vạt dệt quần áo của hắn.

Rõ ràng chỉ là làm ướt vạt dệt trên đuôi nhưng vì cái gì hắn lại cảm thấy như giọt vào trong đáy lòng hắn, trái tim hắn co rút từng đợt, rồi cuộc sự đối đãi và lạnh nhạt như thế nào mà khiến một tiểu cô nương hay cười, té ngã cũng không khóc biến thành như hiện tại, cho dù đang ngủ cũng khó sở thích thút thút như thế này.....

Trong lòng Lam Ti Ngọc như bị ném vào một cục đá, nhìn như bắn ra nhỏ nhỏ bọt sóng sau liền sẽ không có một tiếng động nhưng lại có thể cảm thấy tầng tầng gợn sóng ở chỗ nó rơi, tạo nên gợn sóng, có chút đau, có chút ngứa.....

Lặng lẽ mà nhìn chăm chú vào khuôn mặt nhỏ tình xảo đầy nước mắt trước mắt, trong lòng hắn sinh ra một loại cảm giác không tha, một loại ý nghĩ muốn chặt chẽ chiếm hữu năng lượng của riêng, một loại cảm giác muốn vĩnh viễn buộc chặt năng rồi nhốt năng ở bên cạnh mình giống như một con thuyền trôi nổi ở trên biển rồi một cuộc cũng tìm được bến cảng, bước chân đi có chút mệt rồi cuộc cũng có thể dừng lại, tầm rào phòng bị bằng cứng cũng có thể hòa tan cảm xúc.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Xuyên Nhanh Thẻ Muốn Phác Gục Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 17

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit & Beta: Ami Cuteo

Lam Mẫn – nữ nhân có cùng dòng máu với hắn giống như trời sinh đã định sẵn là nàng vì hắn nên mới tồn tại, vì hắn cao hứng mà cao hứng, vì hắn khổ sở mà khổ sở, đây còn không phải là thứ hắn muốn sao? Một người chỉ thuộc về mình hắn! Chỉ là của riêng hắn!

Lam Ti Ngọc nhẹ nhàng lau khô nước mắt trên mặt Chu Mẫn – thứ kỹ năng ‘muốn khóc liền khóc, khóc thế nào cũng đều đẹp’ mà nàng mua từ cái Hệ thống vô lương tâm kia. Aizz, nàng lại phải ghi nợ hóa đơn, chưa hoàn thành 1 nhiệm vụ nào mà đã phải nợ Hệ thống 2 cái hoa đơn, nghĩ lại thật là buồn bực!

Cảm giác được bàn tay to nóng bỏng của hắn lưu luyến quên về trên mặt nàng tựa hồ muốn đem mặt nàng hòa tan luôn nhưng lại mang theo một tia tế đại, nàng cảm thấy hình như nơi hạ thân có gì đó đang chảy ra, đối với Chu Mẫn đã trải qua tình dục mà nói thì nếu hiện tại nàng còn không biết mình đã động tình thì nàng liền đâm đầu chết ngay!!

Nữ nhân chỉ mới bị sờ sờ mặt mà liền động tình ngoại trừ nàng ra thì còn có ai ~ phải đối khát bao nhiêu mới có thể biến thành như vậy a..... Nghĩ đến đây, Chu Mẫn liền muốn cắn chết cái Hệ thống không đáng tin cậy này! Không biết tốt quá thì hóa gả sao? Thân thể hắn cảm thấy này thì sao nàng có thể gả vô làm tiểu bạch hoa a ~ rõ ràng đây chính là bộ dạng mấy chục năm chưa thấy qua nam nhân nên mới có thể đối khát thành thế này?!

~~ nàng muốn khóc, nàng khó chịu.....

Đối với Chu Mẫn đang rối rắm, Lam Ti Ngọc một chút cũng không phát hiện được, hắn chỉ đem tầm mắt gắt co ở trên dáng người quyến rũ rơi lộp vảy ngủ mộng tanh kia của nàng, vấy ngủ màu trắng tình xảo bao vây cái mỏng tròn trịa, bên hông nàng đeo một cái đai lưng tua lụa đỏ, tua tua tinh tế rủ ở vòng eo, đều nhịp mà rủ ở chỗ bụng nhỏ, càng làm nổi bật eo thon mềm mại non mịn như lính xà dưới nước.

Trắng và hồng xen lẫn nhau khiến thị giác hắn bị đánh sâu vào, phóng to vô hạn, nịt ngực màu trắng khiến hai vú hồng nhũ thịt kiều nộn trước ngực thiếu nữ như ẩn như hiện, bởi vì lưng lụa đỏ gắt gao bó cho nên nhũ thịt tròn trịa trước ngực bị xô đẩy vào trong làm khe rãnh mép ngực của nàng sâu đến mức khó có thể thấy đáy.

Làm cho hắn khó có thể kháng cự chính là ở phía trước tầng tầng lớp lớp cánh bướm cuộn nếp uốn khiến lồng ngực trang vũ nổi của nàng phập phồng và ga tăng thêm một phần mềm mại, mà trên nhũ thịt tròn trịa chỉ bị che khuất một phần hai tựa hồ cho hắn cảm thấy vệt mờ nhạt mà nửa tháng trước hắn để lại càng thêm kích thích một phần thị giác của hắn.

Váy đuôi màu trắng trải ra như hình quạt, trên người nàng còn có một ít vết dấu tẩy và dấu hôn bầm tím nhợt nhạt chưa thể tẩy trừ hết, có thể thấy được hắn đêm đó rồi cuộc có bao nhiêu gấp gáp và thô lỗ cộng thêm không biết tiết chế, nhưng nếu làm một lần nữa, hắn vẫn sẽ điên cuồng lưu lại dấu vết của mình trên người nàng!

Bàn tay to của hắn lau khô nước mắt trên gương mặt nàng rồi gạt những cọng tóc phủ trên khuôn mặt nhỏ của nàng ra sau vành tai nàng xong, Lam Ti Ngọc nhẹ nhàng dùng bàn tay hắn đặt sát vào cấu ột nàng, cẩn thận đến cực điểm giống như sợ đánh thức mỹ nhân đang ngủ say, còn giống như dụng tâm đến cực điểm mà che chở mái tóc đen kia, ngón tay hắn vuốt ve qua tóc đen đến thẳng ngọn tóc.

Bị động tác tác tiết súc ôn nhu này vuốt ve giống như mèo con được vuốt lông, thiếu nữ nằm trên đầu gối hắn vẫn như cũ dùng sức ôm chặt đuôi Lam Ti Ngọc, tựa hồ cảm thấy thoải mái cho nên nàng hơi hơi nhếch lên một nụ cười ngọt ngào, rụt rụt bả vai, về mặt an nhàn, nhẹ giọng nói non “Hoàng huynh.....”

Ngón tay tinh tế có khớp xương rõ ràng mang theo khí chất cường ngạnh, Lam Ti Ngọc chậm rãi đem tay chuyển từ phía ngọn tóc sau lưng qua cánh tay của nàng, lại theo uốn lượn cánh tay, uốn lượn mà lên.

Bàn tay nóng bỏng mon tron khuỷu tay, cọ qua khuỷu tay lại theo bàn năng mà đụng vào hai con thỏ ngọc non mềm đứng thẳng trước ngực nàng.

Lam Ti Ngọc rạo rạo, ánh mắt thoát khỏi thâm thúy, bàn tay nắm ở trên khuỷu tay dừng lại một lát, liền vuốt ve thẳng lên trên, nhẹ nhàng mon tron bả vai của nàng, ngón tay dịu dàng đụng chạm da thịt trơn trượt lỏa lồ ở trong không khí.

“Mẫn Nhi, Mẫn Nhi của ta, người nguyện ý bởi Hoàng huynh ở địa ngục sao?” Ánh mắt Lam Ti Ngọc càng thêm mê ly.

Theo ngón tay hần hoạt động, nàng cảm nhận được từ căn cổ truyền đến từng đợt ngứa ngáy, Chu Mẫn nhún vai, ý đồ thoát khỏi cái ngứa phiền lòng này.

Bàn tay to rộng của hần nhẹ nhàng xoa xoa gương mặt của Chu Mẫn, rất nhẹ rất nhu và chậm vô cùng, nhiệt độ bốc lên từ trong lòng bàn tay hần nung khuôn mặt của nàng.

Về mặt Chu Mẫn trong lúc ngủ mơ ngoan ngoan, nàng ngẩng mặt lên cọ cạo hướng độ ẩm trong lòng bàn tay rồi ưm một tiếng nhưng nội tâm thì đã chửi rủa động tác làm ra về của mình, người nam nhân này muốn làm gì thì làm mau một chút không được sao? Làm xong sớm để ta còn ngủ à!

484 biết ý tưởng của Chu Mẫn thì không khỏi cười lạnh, còn muốn ngủ, 484 trốn ở trong góc cửa ẩm lạnh, chẳng nhẽ nữ nhân này không biết rằng nam nhân nhện nửa tháng mới bỏ lệnh cấm một khi khai trai sẽ thực khủng bố sao? Đặc biệt là khi đối mặt với người mình vẫn luôn nhớ thương à!

Chỉ số thông minh của kỹ chủ nhà ta thực thấp, phải làm thế nào nha? Còn có thuốc để chữa sao?

Bàn tay có vết chai mòng của Lam Ti Ngọc nhẹ nhàng cạo xát khuôn mặt trơn trượt của Chu Mẫn rồi sau lại rồi đi. Nhìn tư thế ngủ thom ngọt của Chu Mẫn, Lam Ti Ngọc hơi nhếch khóe môi cười, chậm rãi tới gần Chu Mẫn.

Nhìn khuôn mặt nàng trong gang tấc, môi đỏ nửa hé, cái cổ tuyết trắng cỏi hồng mạn nhiễm giống đóa hoa hồng nở rộ, đẹp đến mê người.

Hần dùng đôi môi hơi lạnh của mình cạo sát với môi đỏ nửa hé của Chu Mẫn rồi tách ra, ngay sau đó một ngón tay thô lệ nóng rực nhẹ nhàng miêu tả cánh môi Chu Mẫn, chà lau đôi môi vừa mới bị mềm lười của hần liếm ướt.

Lam Ti Ngọc hô hấp dồn dập, dùng ngón trỏ nâng cái đầu của Chu Mẫn, ánh mắt thâm thúy nhìn chăm chú nhìn gương mặt tinh xảo đang hồn nhiên ngủ gục ngay trước mắt.

Hơi thở khô nóng của hần trộn lẫn với mùi hoa dây đặc của nàng.

Là hương vị đêm hôm đó!

“Lam Mẫn, Cùng Hoàng huynh xuống địa ngục đi!” Thanh âm trầm thấp đan xen dục vọng cháy bỏng cuồng nhiệt, đôi môi nóng rực thô ráp và khô khốc của Lam Ti Ngọc dán lên môi Chu Mẫn, hần dùng một bàn tay to nặng nề đè cái ót của Chu Mẫn, đầu lưỡi ướt mềm của hần nhẹ nhàng tìm tòi, cuồng tứ quẩn lấy tiêu nộn lưỡi kiều mềm thom ngọt.

Cảm giác được trong miệng của một dị vật, Chu Mẫn vốn già võ ngữ biết lúc này nếu không tỉnh táo lại là không thờ được, vì thế, nàng liền làm bộ từ trong cơn ngủ mơ chậm rãi mở đôi mắt ra, theo dòng tư dần dần mở ngấm nhìn khuôn mặt quen thuộc phóng to ở trước mặt nàng càng ngày càng rõ ràng.

“Ngô.....”

Nàng vốn không tỉnh là tỉnh táo phát ra một âm tiết mê hoặc nhưng không ngờ chỉ vừa mở miệng đã bị một đầu lưỡi linh hoạt lập tức xâm nhập, liếm mát mặt ngọt trong cái miệng nhỏ của nàng.

Cái lưỡi mềm của Lam Ti Ngọc quấy rối trong khoang miệng thom ngọt của Chu Mẫn, hần cảm giác được nàng có chút ngốc nghếch kinh ngạc nhưng lại vẫn nhịn không được dùng tay cố định cái gáy Chu Mẫn, trong đầu óc hần toàn là khoái cảm điên cuồng đêm hôm đó cùng với cảnh xuân (ý là thân thể Mẫn tỷ) hần vừa mới thấy và lời ní non của nàng,

“Mặc kệ huynh muốn làm gì Mẫn Nhi cũng được!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Xìnyên Nhanh Thề Muốn Phác Gục Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 18

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit & Beta: Ami Cuteo

Vậy làm nữ nhân của ta đi!

Cùng ta ở lại địa ngục.....

Hơi thở đầm nỷ của nàng sớm đã làm hần mê loạn, đầu lưỡi bá đạo thăm dò vào cái miệng thom nho nhỏ của nàng, liếm mát mặt ngọt và truy đuổi cái lưỡi đỉnh hương chạy trốn khắp nơi kia.

Hần muốn nàng, muốn nàng, hiện tại liền muốn nàng!

Lam Ti Ngọc dùng sức hôn Chu Mẫn, đầu lưỡi quấy đảo phần lưỡi của nàng câu triển ra thanh âm tình cảm mãnh liệt, hần liếm hút hồn sâu Chu Mẫn cho đến khi nàng thở dốc liên tục, đôi môi vốn đỏ bồng phần nộn lại nhiễm thêm vài phần màu sắc.

Cánh môi bị hôn, hơi thở quen thuộc nóng cháy lấp đầy toàn bộ khoang miệng của nàng, nước bọt trong suốt như sợi tơ cháy xuống theo khóe miệng đang điên cuồng giao triển của hần và nàng.

“Đau.....” Chu Mẫn nhăn nhai mệt mỏi, Lam Ti Ngoc mạnh mẽ mút vào khiến nàng có cảm giác sắp cry, nàng muốn thối lui nhưng lại bị bàn tay to sau gáy cô định, mắt đẹp vì hơi đau đón mà long lanh hơi nước, đáng thương nhìn nam nhân thô lỗ trước mặt!

Thấy bộ dáng nàng kinh hãi, Lam Ti Ngoc buông ra môi nàng, đầu lưỡi liếm nhẹ đầu răng hần để lại trên cánh môi nàng, đôi tay hần nâng lên khuôn mặt gấn trong gang tấc, ôn nhu nhìn chăm chăm chú nàng, dùng giọng điệu trầm thấp gọi: “Mẫn Nhì! Muội muội của ta.....”

“Hoàng... Hoàng huynh, người... Sao người... Sao người có thể...Ta... Ta là muội muội ruột của người a! Chúng ta làm như vậy là không đúng ~” Chu Mẫn không dám tin tưởng nhìn nam nhân bởi vì nọ hôn vừa rồi nên đã chặt chẽ dè người nàng + đang không chế hai tay của nàng đặt trên đỉnh đầu nàng mà đau khổ mở miệng nói, đương nhiên đây là gai bộ, phải lựa gạt cả chính bản thân mình thì mới có thể lựa gạt được người khác, cho nên Chu Mẫn cũng đang phát huy năng khiếu diễn xuất ẩn giấu trong người nàng.

“Ta biết... Nhưng ta muốn người, ta cũng đã chọn người! Lam Mẫn, người đã được định là nữ nhân của Lam Ti Ngoc ta!” Lam Ti Ngoc vừa nói vừa cười đầu, muốn hôn lên đôi môi mềm mại khiến hần mất khống chế kia thêm lần nữa.

Chu Mẫn rất muốn trực tiếp để hần thực hiện được nhưng nhớ tới tính cách của nguyên chủ trước kia, nếu như quá dễ dàng để Lam Ti Ngoc có được nàng thì hần cảnh giác nên nàng nghiêng đầu né tránh nọ hôn này, đồng thời cũng làm cho ánh mắt Lam Ti Ngoc càng thêm sâu thẳm. Trong khi Chu Mẫn đang âm thầm dắc ý mình vận động tế bào và động tác nhạy bén, 484 ó trong đầu nàng nhìn hết cảnh tượng này lại lấy tay che mắt ~

484 thăm than, không đành lòng nhìn thêm nữa bởi vì nó đã có thể đoán đã có thể đoán trước được rằng vị ký chủ này của nó sẽ vì mọi người mà trình diễn một màn kết quả sống không bằng chết!

“Haha! Hoàng muội, người dám trốn sao, người né tránh. Người đã nói là chỉ cần ta không rời khỏi người, người sẽ nguyện ý làm tất cả những gì ta muốn sao?! Là tự người nói nhưng hiện tại người lại dám né tránh! Có phải người cảm thấy ta thực ghê tởm hay không? Ta nói cho người biết, cho dù người cảm thấy ta ghê tởm thì ta cũng sẽ không buông người ra, ta không cần người làm chuyện gì khác, ta chỉ cần người làm nữ nhân của Lam Ti Ngoc ta, nữ nhân của ta.....” Nhìn nàng về mặt phòng bị, nghiêng đầu né tránh mình, ánh mắt hần tràn đầy điên cuồng

Không xong, Chu Mẫn có loại cảm giác không ổn, tại sao nàng lại cảm thấy nam chủ có vấn đề về thần kinh nha, có phải nàng là hơi quá mức hay không a! Chu Mẫn cảm thấy hình như nam chủ hiện tại có chút kỳ quái. 484, người mau ra đây, chúng ta thương lượng một chút, nếu không thì làm nam chủ uống thuốc trước được không a?!

Chu Mẫn một chút cũng không rời nhìn chăm chăm Lam Ti Ngoc, đề phòng hần có bất kì động tác thô bạo nàng, nàng không muốn bị cưỡng hiếp a, nàng ngoan ngoan phối hợp còn không được sao?

“Muội muội ~ Mẫn Nhì, người đang sợ ta phải không? Người đang sợ ta? Vì sao? Có phải Hoàng huynh đã làm sai gì hay không ~ đúng vậy, là lỗi của ta rồi, người nhất định cảm thấy quan hệ lúc này của chúng ta là đại nghịch bất đạo đi! Nhưng Lam Ti Ngoc ta không để ý. Ồ Lam quốc, chỉ cần ta muốn, mặc kệ là cái gì ta nhắm trúng thì ta cũng sẽ có được, bao gồm cả người.....”

Chu Mẫn hết nói rồi nhìn hần, hần đều dành hết lời để nói rồi, nàng phải nói gì nha! Bây giờ nàng cũng không dám nói gì dọa kích thích hần, nam chủ không bình thường. Hệ thống không online, thật nguy hiểm a!

Hon nữa, nàng là một nữ nhân yếu đuối dễ dàng bị đẩy ngã nha! Đã bị dồn đến đường cùng, với tính cách yếu đuối thì nàng nên nói gì? Đương nhiên là dục cự còn nghênh..... À, không phải! Là vô lực phản kháng.....

“Ca ca, người đừng như vậy, ta sẽ sợ ~” Chu Mẫn thật cẩn thận học cách nói chuyện của Lam Mẫn nhưng Lam Ti Ngoc lại hung hăng cắn một ngum ở trên cổ nàng, đau đến mức nàng rất muốn nắn mẹ nó (chửi tục) a ~

Tên thần kinh rồi loạn cuồng biến thái này tự dung sao lại cắn nàng a?

484 lúc này mới với xuống khi người gặp họa mở miệng nói: “Chúc mừng ký chủ đã khai phá thành công gương mặt mà nam chủ che giấu, nam chủ đã hóa hóa! Thịnh ký chủ làm nam chủ khỏi phục bình thường ~ Cố lên! Ráng đi ~ ta sẽ ở đằng sau cảm nền cầu nguyện cho ký chủ ~”

”Quất đờ heo?! Hóa hóa..... Vì sao nam chủ không đi con đường Tổng tài bá đạo mà lại chọn đi phong cách hắc hóa cuồng bạo a! Không cần nha, nam chủ thể giới này thật đáng sợ, ta phải về nhà ~” Chu Mẫn thật sự sắp điên rồi, vì sao không ai nói cho nàng biết là nếu kích thích nam chủ quá độ thì hần sẽ hóa hóa a! Sớm biết như vậy thì nàng đã không làm ra vẻ rồi tìm đường chết thể này a~

“Hoàng muội ~ đừng rời khỏi ta, nếu người tính toán rồi đi ta, ta nhất định sẽ làm cả đời không xuống giường được, ta sẽ chặt đứt hai chân người, trói người lại bên cạnh ta, một tác cũng không rời.....” Đầu lưỡi ướt nóng của Lam Ti Ngoc liếm mạnh vành tai của Chu Mẫn khiến nàng nói cả da gà.

Chu Mẫn dờ khóc dờ cười, thà lòng thần thể, “Hoàng huynh, ta sẽ không rời đi, ta sẽ không rời đi người ~ người đừng làm ta sợ.....”

“Mẫn Nhì, Mẫn Nhì, ta muốn người, người cảm nhận được sao? Ta nhớ người đến điên cuồng ~” Lam Ti Ngoc dùng hạ thể hung hăng và chạm chỗ hoa huyết của Chu Mẫn khiến nàng ngưỡng thần thể ra sau, rên ri một tiếng. “Không, đừng..... Hoàng huynh, thật kì lạ.....”

Đối với Lam Ti Ngoc mà nói tiếng rên ri áp lực của Chu Mẫn chính là mị được mạnh mẽ nhất, hần dùng một bàn tay túm lấy hai tay Chu Mẫn, tay khác lại chạm rải trượt từ cái cổ duyên dáng của nàng xuống dưới. Hần mò vào áo váy nàng rồi cảm nhũ thịt tròn trịa rồi tàn nhẫn chà đạp.

“Dừng tay! Người không thể.... Hoàng huynh.....” Nàng dục cự còn nghênh cộ xát khiến cón thịt của hần càng thêm sưng to đau đớn, rõ ràng là vận vẹo ngăn cản hần nhưng lại giống như cố ý đưa nhũ nhịt tròn trịa mềm mại vào trong bàn tay to của hần, mặc hần xoa nắn, tùy ý đùa bỡn.

Lam Ti Ngoc một tay xé rách rēm che đầu giường xong trói tay Chu Mẫn lại, đôi tay bị trói lên cao làm Chu Mẫn cứng còng thần thể trong nháy mắt, thật muốn khóc nha, nàng không muốn bị trói a!

Hai tay Lam Ti Ngoc chống ở hai bên người Chu Mẫn, một bàn tay yêu thương chạm rải vuốt ve từ khuôn mặt trắng nõn kiểu nõn xuống, hần ngừng thờ nhìn thần thể trần truồng mềm mại dần dần lộ ra do bị chính tay mình cơ bó đai lưng lụa đỏ, quần áo tăn loạn, lãn da nàng trong suốt trắng nõn, hai cái bánh bao phập phồng trước ngực, đầu vú phần hồng đứng thẳng đang không ngừng kích thích thị giác hần.

“Hoàng huynh, không... Dừng lại..... Người không thể đối xử với ta như vậy! Người coi trời cho ta trước..... Chúng ta từ từ nói chuyện.....” Chu Mẫn sốt ruột mà vận vào thân mình muốn thoát khỏi sự khống chế vừa hần nhưng đôi tay bị trói ở trên đầu giường khiến nàng hết nói rồi, nàng không muốn thừa nhận hần xâm chiếm trong tình trạng này a ~ cảm giác như không có quyền chủ động nga! Đây không phải là phúc gục mà là bị ăn a ~

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Xuyên Nhanh Thẻ Muốn Phác Gục Nam Chủ* được tải miễn phí tại [yWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook_Full\(cham\)Net](http://Ebook_Full(cham)Net).

Quyển 1 - Chương 19

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit & Beta: Ami Cuteo

Lam Ti Ngọc dùng một tay kéo váy áo nàng xuống làm hai hũn nhũ thịt của nàng hoàn toàn bại lộ ra bên ngoài.

“Nga..... Muội muội của ta, Mẫn Nhi của ta...” Lam Ti Ngọc dùng giọng khàn khàn gọi tên nàng, hẳn bị cảnh đẹp trước mắt kích thích đến miệng khô lưỡi khô.

“Hoàng huynh... Ngươi... Ngươi không thể như vậy, ngươi buông ta ra! Ngươi đừng khi dễ ta.....” Nàng gấp đến mức sắp khóc nhưng Lam Ti Ngọc nghe từng tiếng Hoàng huynh nàng gọi kia thì chỉ cảm thấy cả người càng thêm run rẩy giống như có một loại khoái cảm cảm kỳ, hẳn không thay đổi suy nghĩ mà nhanh chóng cúi đầu hôn lên hai vú đầy đặn của nàng.

Đầu tiên, hẳn dưới cái lưỡi liếm láp bộ ngực nàng, tiếp theo là day nhẹ đầu vú non nớt, bàn tay to tá ác của hắn lại đang dùng sức vuốt ve cái vú bên kia. Đầu vú của Chu Mẫn rất nhanh bị hắn kích thích đê mê càng thêm nhô lên giống hai viên strawberry (dâu tây) nhỏ chờ người hái.

Lam Ti Ngọc nhìn nhũ thịt mỹ lệ của nàng biến hóa thì cảm thấy hạ thể khó chịu, bắt đầu đau đóm. Hắn hôn lên cần cổ còn nhàn nhạt dấu hôn của nàng, hẳn dùng sức liếm mát ản kí mình lưu lại trước đó và tiếp tục tạo thêm những dấu vết mới.

Chu Mẫn cảm thấy toàn thân bắt đầu tê dại, đối mặt với sự khiêu khích của nam tử vĩ đại như thế này thì cho dù là Thánh Nữ cũng phải đầu hàng.

“A..... Ân..... Ngươi, ngươi đáng ghét..... Hoàng huynh.....!”

“Mẫn Nhi..... Mẫn Nhi của ta..... Ngươi là của ta.....”

Nàng còn muốn giãy giụa lần cuối nhưng ai ngờ này rằng vì hành động này dẫn tới Lam Ti Ngọc cúi đầu dùng sức hút lấy đầu vú nằng. Hắn như đứa trẻ bụng đói kêu vang vừa gặm vừa cắn đầu vú phần nộn của nàng khiến toàn thân nàng vô lực, chỉ có thể để hắn đùa bỡn bừa bãi.

“Ân..... A..... Hoàng huynh.....”

Phát hiện phản ứng của nàng, không bị đòi tay nàng ngăn cản, tuy rằng thân thể nàng vẫn không ngừng vận vẹo nhưng đối với Lam Ti Ngọc mà nói thì giãy giụa kiểu này cũng như không, hai tay hắn nâng lên nhũ thịt đầy đặn của nàng rồi dùng sức xoa nắn vuốt ve. Hai vú bắt đầu sưng to, đầu vú cứng giống như hòn đá nhỏ, nàng bị lực đạo điên cuồng của hắn làm cho vừa đau đóm vừa thoải mái, bên tai không ngừng truyền đến tiếng rên rỉ ái muội do chính nàng phát ra.

“A..... A..... Không cần..... Hoàng huynh.....”

Lam Ti Ngọc cảm thấy dục hòa không ngừng bay lên, hẳn hưng mãnh cúi đầu ngậm lấy đầu vú còn dính nước bọt rồi làm càn mà hút cắn, muốn nhờ cái này hòa hoãn dục vọng sắp bùng nổ của bản thân. Hắn yêu thích không buông tay mon tròn thân mình Chu Mẫn khiến nàng run rẩy, hẳn thông thả mò bản tau vào trong váy nàng, lướt qua hai cái đùi trắng nõn, kiên định bao trùm lên cả hoa huyết đã ướt đầm của nàng.

Ngon tay hẳn nhẹ nhàng tách ra hai mảnh hoa môi rồi bị dính đầy ái dịch, lực dụng chất lỏng ướt nóng về vòng tròn ở nơi riêng tư của nàng khiến hai chân nàng run rẩy không ngừng, đặc biệt là nhớ đến đêm đó điên cuồng càng làm cho Chu Mẫn tưởng niệm cái loại cảm giác bị hưng hăng xâm phạm đó.

“Ngươi đã ướt đầm, tiểu bảo bối của ta.....” Lam Ti Ngọc thỏa mãn mà nhéo mảnh cánh hoa của nàng.

“Hoàng huynh, không..... Đừng..... Buông ra..... Ngươi không thể làm như vậy.....” Chu Mẫn sợ hãi hẳn không khống chế được niệm, nàng cảm thấy nàng sẽ bị hắn cắn nuốt mất.

“Đừng buông ra sao? Được, ta tuyệt đối sẽ không buông ra.....” Hắn cố ý xuyên tạc lời năn nỉ, bá đạo lên tiếng, ngón giữa thon dài trượt từ hoa môi ướt nóng rồi cắm vào hoa kính đang co chặt.

“A! Ngươi rút ra, thật khó chịu!” Chu Mẫn kinh hoàng thất sắc, nàng cảm nhận được ngón tay hắn cạy ra hạ thể chặt chẽ, cái loại cảm giác làm nàng điên cuồng đêm đó lại lần nữa bao phủ toàn bộ cảm quan của nàng.

Lam Ti Ngọc không để ý tới lời nàng cầu xin, bắt đầu nhanh chóng điên cuồng hoạt động đầu ngón tay càng lúc càng nhanh, tiếng ‘phụt phụt ‘ dầm uế, mật dịch bắn tung tóe khắp nơi.

Nàng cảm thấy nàng sắp không thở được, hai chân bị hắn mở rộng ra, hạ thể thì bị ngón tay hắn thọc vào rút ra không ngừng, toàn thân nàng run rẩy, đôi tay nàng bị trôi trên đầu giường, nàng chỉ có thể theo bản năng nâng thân thể, néch mông lên muốn né tránh khoái cảm tê dại khiến người ta hít thở không thông kia!

Nhưng Lam Ti Ngọc lại giống như phát hiện động tác của nàng, cố định nàng, hẳn còn bỏ thêm một một ngón tay vào trong hoa huyết khiến hoa huyết vốn đã nuốt hai ngón tay căng đến tròn tròn, khó chịu làm Chu Mẫn thét chói tai~

Đôi nàng càng run rẩy không thôi, Lam Ti Ngọc nhìn khuôn mặt nhỏ bé nguyệt tu hoa của giai nhân, cái miệng nhỏ phần nộn đang hé mở phát ra tiếng rên rỉ yêu kiều mê người, hẳn như bị dục hòa thiêu đốt khiến hắn mặt mày hồng hào.

Lam Ti Ngọc nhanh hơn tốc độ ngón tay thọc vào rút ra, dầm vào càng sâu, càng dùng sức, muốn làm nàng leo lên đỉnh cao vui sướng.

“Ân..... A..... Đừng lại, ta từ bỏ! Hoàng huynh..... Sắp chết, ta sắp chết.....”

Chu Mẫn cảm thấy nàng sắp bị hòa tan, cánh hoa mềm cảm bởi vì bị hắn nắn xát mà sung huyết đau đóm, nàng thừa nhận không được quá nhiều tình cảm mãnh liệt nên nháu nhủ rồi sắp đạt tới cao trào.....

Lam Ti Ngọc mê muội xoa nắn thân thể quyến rũ của nàng, hẳn lại lần nữa nò thêm một ngón tay, bốn ngón tay lại cạy ra hoa huyết ướt nóng cực kì co dãn kia, hoa huyết nhanh chóng cắn nuốt bốn ngón tay.

Hạ thể của nàng hoàn toàn cắn nuốt bốn ngón tay, cảm giác như đã đạt tới cực hạn.”Nga..... Ta chịu không nổi..... Càng hồng rồi..... Thật căng!” Nếu tiếp tục nữa thì có thể nàng sẽ ngất.

“Kêu ta là Ti Ngọc, Mẫn Nhi của ta.”

Lam Ti Ngọc dùng một tay bắt lấy eo nhỏ của Chu Mẫn, kéo nàng lại gần thân thể hắn, ngón tay vẫn không ngừng dầm vào hoa huyết của nàng.

“A..... Không, Ti Ngọc..... Tha ta đi! Ta không được!” Không thể thừa nhận nỗi nhu cầu cuồng mãnh của hắn nên hạ thể nàng đã bắt đầu mãnh liệt co rút lại.

“Người coa thể, Mẫn Nhi của ta, người có thể.....” Hân tăng mạnh tốc độ ra vào trong hoa huyết đang không ngừng co rút, hân dùng sức cắm vào đường đi chật chội xong lại xoay tròn hai ngón tay trong đó, ma sát những chỗ mẫn cảm khác nhau trên vách tường thịt rồi sau đó nhanh chóng rút ra.

Hân cứ cắm vào liên tục nhiều lần như vậy, xoay tròn, rút ra khiến nơi riêng tư của Chu Mẫn trào ra lượng lớn mật dịch làm ướt bàn tay hân và cánh mỏng nàng, cũng đẩy Chu Mẫn lên con cao trào đầu tiên trong đêm hôm nay.

“A.....” Nơi riêng tư bắt đầu mạnh mẽ co rút, nàng rốt cuộc chịu không nổi mà thét chói tai ra tiếng, thậm chí cuộn lại giống như múi cầu hình vòm, đưa hai luồng nhũ thịt tròn trịa trước ngực gài trong gang tấc vào trong miệng Lam Ti Ngọc. Lam Ti Ngọc không chút khách khí mở to mồm cắn, hân không ngừng rút vào, gặm cắn, liếm láp, một bàn tay khác cũng không nhàn rỗi mà chà đạp bên vú còn lại, mạnh mẽ xoa bóp, véo nắn.

Còn Chu Mẫn bị mạnh mẽ tách hai đùi ra đang run rẩy.

Nghe thấy tiếng thét chói tai truyền ra từ phòng Công chúa, các ma ma ở mấy căn phòng kế bên đều sôi nổi tỉnh lại, vội vàng chạy tới phòng Công chúa lại bị Thanh Ca bay ra từ chỗ tối dùng kiếm giết. Tất cả những người bị đánh thức đều chết ở trong viện.

Cho dù mạnh mẽ liếm mát, ôm Chu Mẫn nhưng Lam Ti Ngọc vẫn cảm thấy không đủ.....

Lam Ti Ngọc cảm thấy không đủ, còn tiếp tục dưới lớp quần áo khiến hân khoa chịu, hân không ngừng dùng cón thịt cách lớp vải vò xát với hoa huyết của Chu Mẫn nhưng lại không đi vào làm Chu Mẫn khoa nhẹn vận vẹo trái phải giống như có chỗ nào đó không chiếm được thỏa mãn!

“Mẫn Nhi, gọi ta là tướng công~~” Chu Mẫn bị lời Lam Ti Ngọc nói dọa sợ mức giật mình một cái. Nàng mở hai mắt hơi mờ mịt, bởi vì vừa mới trải qua một lần cao trào gần gũi nên mặt mày nàng hồng hào, mị thái mười phần. Bị nàng nhìn như vậy, Lam Ti Ngọc chỉ cảm thấy hạ thể càng thêm sung to, hân không muốn nhịn thêm nữa. Đột nhiên, hân đứng thẳng dậy, xoay người lại đứng ở cạnh mép giường, chậm rãi cởi bỏ nút bọc quần áo trên người.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Xuyên Nhanh Thẻ Muốn Phác Gục Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 20

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit & Beta: Ami Cuteo

Thân ảnh cao lớn của Lam Ti Ngọc phản chiếu thành một bóng ma trên đầu giường chiếu vào trên mặt Chu Mẫn.

Long bào màu đen rơi xuống, dáng người hình giọt nước tinh trắng dưới ánh đèn vàng tàn ra lực lượng nam tính và tinh lực mãnh liệt.

“Mẫn Nhi, gọi ta là tướng công?” Lam Ti Ngọc tà mị nhếch lên khóe môi: “Mẫn Nhi là thể tử của ta.....”

Chu Mẫn bị trôi trên đầu giường, ngọc thể (thân thể như ngọc) lộ ra mị thái mười phần, váy áo toàn thân bị Lam Ti Ngọc lôi kéo vút rai rạc có vẻ dâm mỹ, nàng nhìn Lam Ti Ngọc đứng ở đầu giường giống như là bị mê hoặc, Chu Mẫn chậm rãi mở miệng, “Tướng công.....”

Khóe miệng Lam Ti Ngọc nhếch lên một cái mỉm cười rồi từ từ ngã vào trên người nàng khiến Chu Mẫn kêu lên một tiếng, “Thật nặng~~”

Lam Ti Ngọc ôn nhu nhìn chăm chú vào Chu Mẫn, cúi người, chóp mũi hân cọ xát với chóp mũi Chu Mẫn, hương thơm vờn quanh, hân dùng thanh âm cực thấp dụ dỗ, “Há mồm.....”

“Ấn.” Giọng nói ôn nhu như thể làm nàng hé mở miệng thơm.

“Thật ngoan.” Hân dụ hồng nàng mở ra cánh môi, đầu lưỡi linh hoạt của hân lại lần nữa thâm nhập vào trong khoang miệng nàng, đã không còn vội vàng như lúc này mà mang theo một tia ôn nhu liếm mát cái lưỡi thơm tho mềm mại của nàng, truy đuổi trên đầu cái lưỡi dinh hương của nàng làm nàng bay múa theo đường đó, thẳng đến khi hân có hơi chút thỏa mãn mới buông ra môi nàng.

Chu Mẫn nhẹ thở phì phò, cánh môi mềm mại bị hân hôn đến sưng đỏ trong suốt, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ đắc ý, mắt đẹp ngượng ngùng nhìn hân.

“Mẫn Nhi, Mẫn Nhi, nói người là của ta...” Hân nhìn chăm chú vào cặp mắt to thanh khiết kia thật lâu, trán Lam Ti Ngọc dè trán nàng, thanh âm hân hơi khàn, mắt đen của hân cực nóng nhìn chăm chú nàng.

“Mẫn Nhi, nói người là của ta! Đầu ngón tay tinh xảo thô ráp vỗ về gương mặt nhỏ xinh của nàng, ánh mắt hân nhìn chăm chăm nàng càng trở nên thâm thúy.

Lông mày dài của Chu Mẫn nhẹ nhàng chớp mắt, ánh mắt hân thật nóng, dưới cái nhìn chăm chú của hân, trái tim nàng bắt đầu đập nhanh, môi cũng khô lên, nàng nhịn không được vờn cái lưỡi thơm tho khẽ liếm cánh môi.

“Hoàng huynh, từ lúc ta được sinh ra, ta đã thuộc về người! Vẫn luôn là của người.....” Thanh âm mềm mại trở nên kiều mị, hai má ửng hồng, Chu Mẫn đương nhiên vẫn luôn ghi nhớ nhiệm vụ của mình, không thể để nam chủ tiếp tục hắc hóa, không thể tìm đường chết và càng đi càng xa trên con đường đó, cho nên, nàng quyết định nam chủ muốn làm gì thì làm, nàng sẽ không bao giờ tự cho là thông minh rồi tìm đường chết.....

Bộ dáng động tình mị lệ mặc người khi dễ thể này làm yết hầu Lam Ti Ngọc nhịn không được lần lộn, cảm giác khó chịu dưới hạ thân khiến hân mở miệng, thanh âm mang theo gọi cảm khàn khàn.

“Lam Mẫn, ta muốn người...”

Hắn muốn nàng, hiện tại ngay lập tức!

Mỗi móng của Lam Ti Ngọc phủ lên nàng, đầu lưỡi linh hoạt xâm nhập tìm kiếm mỗi một chỗ trong khoang miệng nàng, truy đuổi cái lưỡi thom tho mềm mại của nàng, hắn dùng sức liếm mút tư vị diệu mỹ thuật về nàng.

“Ngô.....” Chu Mẫn mở cái miệng nhỏ ra, cái lưỡi thom tho bị liếm mút giao triền, nụ hôn kịch liệt khiến nàng không thờ nổi, càng không kịp nuốt nước bọt, nước bọt trong suốt nhẹ nhẹ chảy xuống từ khóe miệng nhưng nội tâm nàng lại cạn lời....

Một ngọn lửa nóng thiêu đốt hai người, hôn môi càng lúc càng kịch liệt, thờ dốc, than nhẹ tràn ra từ trong miệng hai người.....

Dần dần, hôn môi đã không thể thỏa mãn được Lam Ti Ngọc, hắn duỗi tay ôm lấy eo nàng, ngồi quỳ ở trước người nàng, còn thịt lửa nóng dưới hạ thân chống lên thân thể mềm mại của nàng, hắn dùng đầu gối tách ra hai chân nàng, đôi tay hơi dùng một chút lực liền làm thân thể mềm mại kia khẽ sát ở trên người hắn.

Nụ hôn kịch liệt vẫn cứ liên tục, bộ ngực nàng khẽ sát ngực hắn, thân thể áp lên người nàng, cảm giác da thịt ở phần ngực bị hai luồng nhũ thịt mềm mại của nàng đè ép làm hắn than nhẹ một tiếng.

Nửa người trên trần trụi của nàng dính sát với quần áo đã sớm bị hắn xé rách rơi rớt tan tã, đầu vua gồng gượng cọ xát với hắn càng ngày càng cứng.

Lam Ti Ngọc không nhận được, bàn tay tỉa của hắn mờ hướng lên trên cảm một nhũ thịt rồi dùng sức vuốt ve đè ép, lòng bàn tay có vết chai mỏng cổ ý vuốt ve nắn vú mềm người.

“Á!” Chu Mẫn phát ra tiếng rên rỉ yếu đuối, con người long lanh nước lồ mờ, bộ ngực mềm mại lần nữa bị va chạm, hạ thể tiếp tục tràn ra mật dịch khiến nàng càng thêm hư không khó nhịn, muốn hắn thô bạo đối đãi mà không phải ôn nhu như vậy!

“Hoàng... Hoàng huynh... Thật ngứa, thật là khó chịu....” Chu Mẫn cắn cánh môi, nàng thống khổ nhìn hắn, tay nhỏ chống ngực hắn nhưng lại phát hiện da thịt hắn cực nóng, nàng cảm nhận được trái tim hắn dưới lòng bàn tay nàng đang đập mạnh lên.

Ánh mắt snang mang theo khẩn cầu nhìn hắn, cái miệng nhỏ vô ý thức kêu hắn là Hoàng huynh. Đối với Lam Ti Ngọc mà nói, giọng nói và ánh mắt nàng giống như mị dược mê hoặc người nhất trên đời này. Hắn liếm cánh môi nàng, bị nàng bắt lực mềm giọng chọc cười nhẹ, “Ngựa sao? Ngựa chỗ nào? Nói cho Hoàng huynh! Hoàng huynh giúp người.

“Án.....” Chu Mẫn nhu lại chân mày, hàm răng khẽ cắn môi, “Người biết mà, rõ ràng là người biết.....”

“Chỗ này sao.....” Lam Ti Ngọc cười tà, còn thịt lửa nóng chống ở chỗ tư mật của nàng dùng sức ma xát, “Là chỗ này sao?”

“Á!” Chu Mẫn cảm giác một cỗ ướt nóng đột nhiên tràn ra, chỗ tư mật hình như càng thêm hư không, “Cho ta, Hoàng huynh, cho ta..... Ta muốn người.....”

Nàng thành thật làm hắn cười nhẹ ra tiếng, bàn tay xoa nắn nhũ thịt mềm mại của nàng, nắn vú bị hắn ma xát càng lúc càng cứng. Hắn cố ý dùng ngón cái xoa nắn nắn vú cứng rắn, một tay khác không an phận mà đòi đi nơi riêng tư của nàng.

“Được rồi, nếu ta cho người thì ta có thể nhận được gì...” Hắn khăn khăn mở miệng, khuôn mặt tuấn tú mang theo tà khí mỉa người.

Chu Mẫn quả thật muốn tròn trĩnh mắt nhưng đôi tay bị trói khiến nàng không tiện a, “Hoàng huynh, buông ta ra, tay đau ~”

Lam Ti Ngọc ngẩng đầu nhìn xem đôi tay nàng vì bị trói mà sưng đỏ thì không khỏi đau lòng. Nhìn Chu Mẫn đã không còn gầy gù, Lam Ti Ngọc duỗi tay cởi bỏ dây thừng trên tay nàng. Đôi tay Chu mẫn được giải thoát thì trong nháy mắt liền ôm cổ Lam Ti Ngọc kéo hắn xuống, chủ động dâng môi đỏ lên.

Chu Mẫn chủ động giống như đốt cháy ngọn lửa, lửa lớn thiêu Lam Ti Ngọc khiến cả người hắn kích động, hưng phấn cùng với dục vọng khó có thể khống chế.

Quyền chủ động chỉ trong nháy mắt bị mất đi, để vương Lam Ti Ngọc thói quen cảm giác khống chế toàn cục cho nên hắn chỉ bị động trong chốc lát rồi sau đó lại một lần nữa tìm về quyền chủ động.

“Ngô.... Cái miệng nhỏ sưng đỏ của nàng phát ra tiếng rên rỉ yếu đuối. Theo sự trêu đùa của ngón tay hắn, chân nàng càng mở rộng buông ra tay nhỏ đang ôm cổ hắn, nàng nâng thân mình lên, bộ ngực càng gần sát hắn, khát cầu hắn vỗ về chơi đùa.

Hành động xâm xìn của Chu Mẫn làm Lam Ti Ngọc thấp giọng cười, bàn tay tu thuận theo khát vọng của nàng, nhìn hai đỉnh núi tuyết no căng kia không ngừng mà bị bàn tay mình nhào nắn ra các loại hình dạng khác nhau, cảm thụ được da thịt nóng bỏng loáng mềm nhẹ tinh thể như nhung thiên nga, hắn nâng hai trôn trạ lên, ngón tay cái không nhẹ không nặng mà theo hai viên anh đào nhỏ màu đỏ gồng gượng kia.

“Án....” Chu Mẫn theo bản năng mà cắn môi dưới, không dám để bản thân rên rỉ ra tiếng.

“Mẫn Nhi, người thực đẹp, thật mềm...”

Hắn yêu thích không buông tay xoa nắn hai vú cao ngất của nàng, lực đạo ở đầu ngón tay rất vừa phải.

“Hoàng huynh.... Không.... Đừng..... Đừng như vậy.....” Nàng cảm thấy một dòng nhiệt lưu đang len lỏi trong cơ thể.

“Hừ — Hừ — ân ——” Nàng nhịn không được mà ưm ra tiếng.

Đôi môi cực nóng của hắn lấp kín cái miệng nhỏ của nàng, nuốt hết tất cả tiếng rên rỉ mê người phá thành mảnh nhỏ kia vào miệng, trêu đùa môi lưỡi nàng làm nước bọt của cả hai dây dưa lẫn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Xuyên Nhanh Thẻ Muôn Phác Gục Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook.Full.Net.

Quyển 1 - Chương 21

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit & Beta: Ami Cuteo

“Àn...” Nàng nhiệt tình đáp lại nụ hôn của hắn, cái lưỡi thơm tho giao triển với lưỡi hắn, thân thể mềm mại khó nhịn quân lấy thân thể hắn.

“Àn..... Hoàng huynh..... Hoàng huynh.....”

Chu Mẫn cảm thấy hoa huyết không ngừng mấp máy, nàng cảm thấy càng thêm trống rỗng. Trong thân thể giống như có một đồng lửa lớn đang thiêu đốt nàng khiến nàng không thờ nổi, rên rí rách nát không ngừng truyền ra từ mỗi đến lưỡi.

Hắn dùng sức nắm bóp một bên vú căng nộn tròn trịa, đầu ngón tay xoa xoa nụ hoa, cảm nhận được nướm vú hồng nhạt mẫn cảm càng trở nên cứng rắn thêm, nó nở rộ xinh đẹp ở trong tay hắn.

Hắn dùng lưỡi mềm ẩm áp dính ướt liếm, mút nhẹ vành tai tinh xảo của Chu Mẫn. Cái lưỡi linh hoạt đột nhiên hướng lên trên rồi xâm nhập vào lỗ tai của nàng rồi mềm mại ôn nhu lướt qua nhưng vẫn không thấy thỏa mãn mà còn tiếp tục lần mò tìm kiếm vào chỗ sâu trong.

“Àn... Không... Muốn.....” Toàn thân truyền đến một dòng điện tê dại. Chu Mẫn chỉ cảm thấy cả người không có một tia sức lực, cảm giác vừa ngứa vừa thoải mái.

“Rốt cuộc là muốn hay không muốn nha? Nhìn phản ứng mê ly của Chu Mẫn, Lam Ti Ngoc bật cười.

Hắn khiêu khích làm thân mình nàng dần dần nóng lên, tinh dịch chộc đến da thịt trắng nõn đỏ ửng mê người. Đôi mắt nàng hơi khép, từng ngọn lửa nhỏ khiến nàng không nhin đượ mà phát ra tiếng rên rí nhẹ nhẹ, thân thể mềm mại vận vẹo cọ xát với thân thể càng làm đục hóa của hắn tăng thêm.

Hắn nheo lại đôi mắt, bàn tay to xoa một bên nhũ thịt. Nhìn nụ hoa hồng nhạt bị vùi hẳn treu đùa mà dần dần gia tăng sắc thái mê người, đẹp đến mức khiến hắn cúi đầu ngậm lấy nụ hoa, đầu lưỡi khẽ liếm nướm vú, cái lưỡi trơn trượt đầy nước khảy nụ hoa đã sung to làm nó nở rộ thật đẹp ở trong miệng hắn.

Cảm giác được nàng mẫn cảm run rẩy, hắn lại không dễ dàng thỏa mãn nàng mà vẫn mềm nhẹ khẽ liếm vòng quanh nụ hoa, khiêu khích dục vọng của nàng.

“A! Không cần như vậy.....” Chu Mẫn hết chịu nổi phát ra tiếng kháng nghị, tay nhỏ đẩy nhẹ vai hắn.

Cảm nhận được nàng lui cự (lui lại + kháng cự), Lam Ti Ngoc lại nổi lên một tia phần nộ rất nhỏ, hàm răng hơi hơi hợp lại, lực đạo không nhẹ không nặng mà cần một ngum nụ hoa trước ngực kia.

“A!” Đầu vú bị đầu đòn làm nàng hoảng sợ. Chu Mẫn hơi mang úy khuất nhưng lại không dám làm ra bất kì hành động sự tuyệt nào, chỉ sợ một khi không cẩn thận chọc đến nam chủ này làm hắn nổi điên.

Cảm giác được nàng lại lần nữa thuận theo, hắn nhin không được mà nhếch lên một tia đắc ý nên cũng không hề gây khó dễ với nàng. Hắn thuận theo ý của nàng liếm mút nụ hoa, dùng răng tiếm cắn nhẹ xong rồi lại lấy đầu lưỡi mút triển. Bàn tay to cũng không buông tha nhũ thịt còn lại, ngón tay xoa nắn xúc cảm tốt đẹp. Hắn tiếp tục dùng đầu lưỡi khiêu khích nụ hoa mê người.

Một bàn tay hắn chậm rãi lôi kéo tay nàng xuống cảm cơn thịt đã sung to phát tím của mình. Tay nhỏ mềm mại bao vây lấy vón thịt hắn, cảm giác sáng khoái này khiến đầu óc Lam Ti Ngoc trong nháy mắt trống rỗng. Hắn không ngừng kéo tay nàng vận động lên xuống làm hắn càng thêm thoải mái.

Chu Mẫn cảm giác cây còn thịt sung to và nóng rực trong tay khiến nàng rất muốn buông nhưng lại bị Lam Ti Ngoc chặt chẽ bao vây lấy tay nhỏ đặt ở trên cơn thịt và không ngừng xoa nắn lên xuống.

Cơn thịt vừa nóng bóng vừa thô to, một bàn tay còn không thể khống chế được nó nên nàng rất khó để tưởng tượng sao lần trước nó có thể chen vào bên trong tiểu hoa huyết của mình.

Ngay khi Chu Mẫn đang xoa nắn cơn thịt thì đồng thời, bàn tay của Lam Ti Ngoc vẫn luôn ngừng ở xung quanh hoa huyết. Tay hắn không an phận mà đè nặng lên hạt non mềm kia, cảm giác trơn trượt kích thích lòng bàn tay hắn, mà nàng run rẩy càng chọc đến cơn thịt lửa nóng dưới hạ thân hắn.

Hắn nhin không được lấy lòng bàn tay bao lại nơi nừng từ mềm mại kia. Lòng bàn tay hắn hơi mang vết chai mỏng vuốt ve tiểu huyết lấy lợi nhiều nước.

Chống cự không được loại khiêu khích này, Chu Mẫn phát ra tiếng rên rí mê người nhưng lại bị nụ hôn của hắn lấp kín. Nàng cảm thấy mình giống như ngọn lửa vây quanh, màu hồng nhạt xinh đẹp nhuộm hết toàn bộ thân thể tuyết trắng mềm mại khiêu chiến với cảm quan tầm mắt của hắn.

Cánh môi hắn từ từ rời ra, đầu lưỡi lại vẫn lưu luyến mút lấy đôi môi nàng. Hắn dùng hết mọi động tác, ôn nhu nhìn chăm chú khuôn mặt nhỏ đỏ bừng của Chu Mẫn. Khuôn mặt nàng tinh xảo nhỏ hồng đến mức giống như muốn chảy ra máu, thân hình bạch ngọc trong suốt từ lâu đã lấy nhiễm một lớp phấn hồng nhạt càng làm nàng tuyệt đẹp không thể tả.

Lam Ti Ngoc nhìn khuôn mặt nhỏ của Chu Mẫn đã ý loạn tình mê. Hắn cần một ngum trên vành tai mẫn cảm của nàng, hơn nữa còn dùng đầu lưỡi tà ác đạo quét một vòng, thanh âm trầm thấp bá đạo nói, “Chu Mẫn, ta... Muốn hưng hăng cảm hưởng tiểu huyết của ngươi.....”

Tiếng nói vang dội làm đầu óc vốn đang hồ nhảo của Chu Mẫn nháy mắt bị bùng tỉnh. Nàng mở to hai mắt, không thể tưởng tượng nổi nhìn nam nhân ở trên người mình, cả người bối rối lời hắn nói mà sợ hãi.

484, người... Người ra đây một chút, xảy ra chuyện rồi! Người nam nhân này có chút không đúng.

Nhưng mà mặc kệ Chu Mẫn kêu to thế nào thì cũng đều không được 484 đáp lại. Ánh mắt Lam Ti Ngoc nhìn nàng giống như muốn thiêu chết nàng làm nàng rụt rụt thân mình nhưng lại bị hắn nhảy bén phát hiện. Ánh mắt hắn âm trầm, “Hoàng muội, đời này kiếp này, ngươi xuống địa ngục cùng ta đi..... chúng ta sẽ không bao giờ tách ra.....”

Không đợi nàng trả lời, Lam Ti Ngoc liền gắt gao để Chu Mẫn ở trên đệm giường rồi sau đó cúi người hôn lên đôi môi của nàng.

“Huhu.” Chu Mẫn gầy gầy suy nghĩ muốn tránh nụ hôn lửa tình của hắn nhưng Lam Ti Ngoc cũng đã không nghĩ muốn nhẫn nại, cũng không đợi được nữa! Hắn dùng một tay chặt chẽ khống chế đôi tay của Chu Mẫn, đem gối đầu của nàng lót ở phía dưới mõng nàng, một tay đỡ lấy cự long (cơn thịt) của mình để ở miệng huyết dính đầy mặt nước của nàng và nói “Hoàng muội, cho dù có phải nhốt ngươi cả đời này ngươi cũng đừng nghĩ rằng sẽ thoát đi khỏi ta được.”

Chu Mẫn nghe lời thế bá đạo của Lam Ti Ngoc thì rất muốn tròn trắng mắt nắng chửi, nàng có nói nàng muốn chạy sao?! Nếu nàng muốn chạy thì cho dù nam chủ đại nhân không xử lý nàng thì dựa vào tính cách không biết xấu hổ của cái Hệ thống 484 này thì chỉ sợ là nó thật sự sẽ ném nàng tới thế giới NP nha! Nàng từ chối được sao!? Tất nhiên là không a.....

Chu Mẫn mở mắt ra muốn hướng nam chủ biểu đạt lòng trung thành của mình, muốn thể thốt dù người có cảm gây gộc đuổi ta đi, ta cũng sẽ mặt dày mày dạn lưu lại cạnh người, kiên trì kiên định a.

Mà từ góc độ của nàng đương nhiên là thấy rõ ràng còn thịt màu đỏ tím thò to đang bắt đầu ngo ngoe rục rịch.

Mục tiêu của nó tất nhiên là tiểu huyết hơi hơi khép mở của nàng. Tiểu huyết nàng bây giờ có chút mị thị lộ ra bên ngoài cầu dẫn dục vọng trên người nam nhân.

Nhìn nàng nhỏ xinh cùng với hân to lớn, Chu Mẫn không khỏi nuốt nước bọt, nàng vô chút sợ hãi xê dịch mỏng nhưng đôi bàn tay to của Lam Ti Ngoc đột nhiên buông đôi tay nàng ra. Sau đó nắm lấy eo sườn nàng, hân động thêm một cái lực lượng to lớn tựa như muốn đem nàng xuyên tới đỉnh.

Chu Mẫn chưa kịp chuẩn bị. Nàng hét chói tai, trong thân thể giống như bị một cây kiếm đâm vào, hung hăng và không lưu tình chút nào làm Chu Mẫn la lên một tiếng, thân thể căng thẳng, không có cảm giác đau đớn, chỉ là tiểu huyết bị căng đến sắp nứt.

“Ngô……” Nước mắt bao phủ cả hốc mắt, Chu Mẫn vận vẹo hạ thân muốn thoát khỏi sự ngược đãi này: “Buông ra, buông ra……. Quá căng!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Xìu Nhẹ Thề Muốn Phác Gục Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 22

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit & Beta: Ami Cuteo

Tình hình của Lam Ti Ngoc cũng không tốt hơn tí nào so với nàng. Hân dùng đôi bàn tay to hung hăng cố định vòng eo của Chu Mẫn ngăn cản nàng gẩy gựa. Toàn bộ gân xanh nổi lên cái trán giống như đang rất thống khổ.

Hai mắt hân híp lại và dùng giọng điệu cực kỳ nhiệt nhu (nóng cháy + ôn nhu), “Cảm giác được sao? Hoàng muội, chúng ta rất phù hợp với nhau, trời sinh chúng ta là để ở bên nhau… Ta sẽ không buông người ra, người đã được định là nữ nhân của Lam Ti Ngoc ta! Cho dù người hận ta, ta cũng không để ý, haha.” Cuối cùng, hân lại đột nhiên chứa chút sự bi thương + tự giễu. Trong lòng nàng căng thẳng, thân thể cũng co ro lại.

Chuyện này cũng không quan trọng, tiểu huyết đột nhiên co rụt lại làm Chu Mẫn trầm nghĩ không tốt, nàng hoảng sợ nhìn nam nhân trên người. Lam Ti Ngoc đã không làm Chu Mẫn thất vọng, dục vọng giống như mãnh thú được thả ra khỏi lồng nhốt, hân hung hăng tàn nhẫn công kích hướng Chu Mẫn.

Lam Ti Ngọc không thể tự ức chế mà hét lớn một tiếng rồi mạnh mẽ cầm nhiệt thiết (côn thật) vào bên trong tiểu huyết giống như thiết bị motor chạy bằng điện. Hần quên hết tất cả kỹ xảo và chỉ có sự xúc động + dã man của động vật nguyên thủy như muốn hung hăng cắn thủng nàng. Hôn nữa nàng còn có danh khí thêm thành nên khiến khoái cảm cả người Lam Ti Ngọc nhanh chóng tụ tập tới trên thân cự long.

Chỗ sâu nhất trong thủy huyết giống như coa hàng vụn cái miệng nhỏ. Lúc hân hung hăng cắn vào chỗ sâu trong của nàng, cái miệng nhỏ bên trong liền sẽ cắn quy đầu hân, không ngừng gặm lỗ nhỏ trên đỉnh quy đầu hân, không ngừng gặm lỗ nhỏ trên đỉnh quy đầu hân. Cảm giác tê dại làm hân muốn ngừng mà ngừng không được.

“A.....” Chu Mẫn hét lên một tiếng. Hân ma cát nhanh chóng, khi thực vào rút ra không hề phòng bị mà kịch liệt đụng phải u cnwachs tưởng non nớt của nàng kèm theo một trận tê dại lửa nóng khác thường.

Vách thịt non nớt vừa mới trải qua cao trào lại không chịu nổi chế mà co chặt càng thêm vững chắc hấp thụ cơn thịnh hân.

“Ăn.....” Hân vừa thống khổ vừa vui thích lớn tiếng rên ri, từng giọt mồ hôi to rớt xuống: “Bảo bối, thả lỏng chút..... Đừng chặt như vậy..... Người sắp cắn gãy mạng sống của ta a..... Ăn..... Thật thoải mái.....” Rõ ràng những lời này, ngũ quan của hân đều gắt gao liên nhau, thần minh càng chặt, cơ bắp rắn chắc mỗi lần kêu gào suy nghĩ muốn phòng thích, nửa người dưới âm hộ vừa nâng. Hân mở rộng hai chân hư nhuyễn của nàng ra lớn hơn nữa và ra vào càng thêm vội vàng + dùng sức.

Tựa hồ cảm thấy vẫn chưa đủ, hân hung hăng và chạm thân mình bị đâm ngược về phía trước của Chu Mẫn và xôn không ngừng kéo nàng xuống dưới. Mỗi một lần kéo, khoảng cách của bọn họ càng thêm chặt chẽ vô cùng.

Hạ thân nàng bị hân căng đến cực hạn, cảm giác nhạy bén + rõ ràng. Nàng thậm chí còn có thể cảm giác được đục vọng của hân đang sôi sục trong mạch máu, vừa nhanh vừa vội.

Chỗ liên kết gắt gao cắn mở không một tia khe hở, cơn thịnh của hân cứng rắn như lửa nóng như muốn hòa tan nàng....

Nhận thấy được điều này, hạ thân càng nóng lên, mật dịch cuộn cuộn không ngừng trào ra, nơi hai người giao hợp giống như có ngọn lửa đang thiêu đốt.....

Cảm thấy không hài lòng vì sự hư không trên tay, bản tay thon dài có vết chai mỏng của hân bao phủ lên hai vú nàng. Ngón tay hân hữu lực + rắn chắc捏 bóp hai đỉnh anh quả (núm vú) thẳng đến khi nhìn thấy chúng nó lại lần nữa đứng thẳng nở rộ trong tay hân, đôi mắt không chớp mà nhìn chăm chăm từ nhân dưới thân, mồ hôi nhỏ từng giọt xuống khe rãnh giữa hai vú nàng. Hân nhìn nàng bởi vì hân mà trở nên vũ mị + dụ hoặc.

Hai má nàng đỏ bừng, da thật hơi hơi phồng hồng tán ra ánh sáng trần châu đều đang cầu dẫn đục vọng của nam nhân trên người. Chu Mẫn nhìn không nổi khoái cảm tê dại, thoải mái khiến nàng hé mở môi đỏ. Tiếng rên ri không ngừng tràn ra từ trong miệng nàng giống như khó chịu lại như là thoải mái. Nàng cau mày và không ngừng thờ dốt.

Lam Ti Ngọc nhìn tình cảnh này của nàng thì không khỏi nuốt nước miếng. Mới chỉ nửa tháng, nửa tháng qua, hình ảnh xuất hiện trong mộng hân chính là cảnh tượng nàng uyển chuyển yêu kiều rên ri dưới thân hân. Mỗi khi nhớ tới, hân đều hận không thể lập tức đi ở trên người nàng rồi hung hăng cắn chết nàng!

Hiện tại rốt cuộc lại lần nữa nếm được hương vị của nàng. Cái loại cảm giác đục tiến đục rút. Ánh mắt Lam Ti Ngọc giống như thấy món đồ ăn ngon miệng mà tán ra quang mang đói khát. Hân đột nhiên ngậm lấy đôi môi hé mở của nàng, bản tay khi nâng khi xoa nắn hai nhũ thật pháp phòng mềm mại của nàng. Lực đạo quá lớn làm Chu Mẫn thực không thoải mái muốn lên tiếng nhưng lại bị cái lưỡi dài thô lẹ của Lam Ti Ngọc xâm nhập vào sâu trong miệng nàng.

Tay hân thay phiên đâm loạn hai vú của Chu Mẫn. Khi thì lôi kéo, khi thì đũa bốn, niết véo. Đầu lưỡi hân vừa vội vàng vừa không an phận câu dẫn, treu đùa cái lưỡi nàng, liếm mút mật ngọt trong miệng nàng.....

Cổ họng nàng khẩn trương nên mặt dịch trào ra nhiều hơn nhưng đều bị hân nuốt vào trong miệng, sau đó lại tà ác nuốt nước miếng của hân vào trong miệng nàng. Cảm giác có hơi cay, Chu Mẫn không thoải mái, muốn kháng cự lại bị Lam Ti Ngọc dùng lưỡi gắt gao chặn không cho Chu Mẫn thực hiện được. Cuối cùng nước miếng chỉ tràn ra khỏe mỗi một ít, phần lớn vẫn lại đều bị nàng nuốt vào trong bụng.....

Hôn nữa cự long nửa người dưới còn đang không ngừng chen vaog thủy huyết nhỏ hẹp của nàng rồi dùng lực đạo dao to búa lớn như muốn làm chết nàng ở trên giường khiến nàng hít thở không thông, cái miệng nhỏ lại bị gắt gao lấp kín, hai vú bị cưỡng ngược tùy ý ở trong bản tay to của hân, động tác hân thô bạo mà vội vàng.

Tựa hồ cảm giác được Chu Mẫn sắp không thở nổi, Lam Ti Ngọc mới buông ra môi nàng lại kéo theo một tia chỉ bạc tinh tế.

Chu Mẫn cảm thấy nàng giống như sắp chết, thủy huyết không ngừng cọ xát cơn thịnh to lớn mạnh mẽ đang hung hăng và chạm thân thể nàng. Đôi chân hư nhuyễn của nàng sớm đã run rẩy không ngừng nhưng nam nhân trên người giống như chỉ vừa mới bắt đầu. Hân tách chỗ bắp đùi nàng ra lớn hơn rồi lại lột một cái gói đầu dưới mỏng nàng làm mỏng nàng dán sát với hạ thân hân để hân có thể tiến vào càng sâu!

“Bảo bối, người thật đẹp..... Làm ta sắp phát cuồng..... Thật muốn ngậm người ở trong miệng, mỗi ngày nhắm nháp sự diễm mỹ của người.....” Liếm mút xong mật dịch nơi khỏe mỗi của Chu Mẫn thì đầu lưỡi Lam Ti Ngọc lại men theo dọc con đường từ cái cò thon dài của nàng xuống dưới và liếm mút mỗi một tác da thịt tuyết trắng.....

Cuối cùng, hân thả tay qua hai nách nàng vớt nàng lên để nàng thờ tay qua hai nách nàng vớt nàng lên để nàng ngồi trên người hân. Hân đặt hai chân nàng lên trên vai xong, đôi tay ôm nàng từ phía sau lưng làm thủy huyết nàng có thể đơn giản tiếp nhận cơn thịnh thô bạo to lớn của hân để hân có thể cắn càng sâu vào!

Hân cúi đầu, lưỡi dài quấn lấy vú nàng rồi nuốt vào trong miệng và nuốt ăn từng ngum từng ngum, hạ thân hân càng không ngừng kích thích trên dưới và chạm, ôm thân thể nàng lại làm Chu mẫn sắp bị cảm điên rồi. Hân cắn từng chút một vào sâu tận cùng bên trong khiến nàng thờ dốt mạnh mẽ kịch liệt. Nàng muốn đẩy hân ra nhưng mạnh mẽ kịch liệt. Nàng muốn đẩy hân ra nhưng tay hân ôm nàng chặt chẽ như sắt đá. Nàng không thể lay động được chút nào, thần minh nàng run rẩy giống như cánh hoa trong gió làm người ta thương tiếc không thôi.....

Chu Mẫn không ngừng giữa cô ra sau, Lam Ti Ngọc lại cứ truy đuổi theo. Hai người lại ngã vào chính giữa giường, Lam Ti Ngọc thuận thế quý gối giữa hai chân Chu Mẫn. Hân gấp chân nàng lại để ở trên hai vú, mỏng nàng nhếch lên, cự long nhanh chóng bộc trực như bão táp và chạm âm đạo sưng đỏ kiểu nộn của nàng. Mỗi lần ra vào đều mang vách tường thịt hồng cùng với bọt mệp ra bên ngoài.

“Ăn..... Tiểu yêu tinh..... Người quá mỹ diệu..... Bên trong vừa nóng vừa ướt..... Ta sắp bị người hút ra..... Hoàng muội..... Hoàng muội..... Ta muốn hung hăng cắn người..... Đến đây đi, tưới nhiều mật hoa thêm cho ta.” Hân phun ra những lời dâm uế này xong liền dùng lực rút cơn thịnh không thể nhúc nhích nửa ngày ra. Hân thoáng rồi khỏi một ít rồi lập tức lại nhanh nện tàn nhẫn vọt tiếp vào âm Chu Mẫn hưởng giường đêm. Chu Mẫn nâng đôi tay lên tới để ở trên tấm ván gỗ đầu giường vì sợ sẽ không bị Lam Ti Ngọc đang và chạm không muốn sống dâm bay ra ngoài.....

“Hoàng..... Hoàng huynh..... A..... Không..... Sắp hồng rồi..... Ta sắp hồng rồi..... A --” Chu Mẫn khóc kêu, lắc lắc đầu, sợi tóc đen nhánh rồi tung ở trên thân hình tuyết trắng, vũ mị mà quyến rũ dụ hoặc đến nam nhân trên người hoàn toàn mất đi bình tĩnh và cũng không rảnh thương tiếc lo cho nàng.

Hân giống như một cơn dã thú liều chết thực vào rút ra ma xát trong tiểu huyết của Chu Mẫn, mỗi một lần đều nhanh và tàn nhẫn.

Khi hân tiến vào làm bụng nhỏ của nàng hơi hơi nhỏ lên. Lúc rồi khỏi lại mang ra thật non yếu mị....

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Xuyên Nhanh Thẻ Muốn Phác Gục Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Quyển 1 - Chương 23

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit & Beta: Aní Cuteo

Đôi mắt hần nóng rực nhìn chỗ giao hợp rồi tán thưởng: “Hoàng muội, người nhìn đi, tiểu huyết của người thật đói khát. Nuốt còn thì của ta vào xong rồi lại phun ra……. Ân, tiểu phối đàn khẩu thị tâm phi……. Cái miệng nhỏ của người thực thích ta. Nhìn đi, nó rất hưng phấn a, chảy thật nhiều mật dịch…….” Hần dùng đôi bàn tay to vuốt ve yêu thương vú nàng, nắn bóp chúng nó thành nhiều loại hình dạng khác nhau làm nàng vừa vui sướng vừa bất lực khóc thút thít……

Tiếng hần găm nhẹ và thanh âm cầu xin tha thứ của nàng đan xen vào nhau. Mồ hôi từ người hần chảy xuống trên thân thể đã phấm hồng của Chu Mẫn. Nước bắn dầm nĩ bọt sóng ở mặt trên, trong không gian bé nhỏ tràn ngập hương thơm giao hoan……

“A……. A……. Không……. Hoàng……. Hoàng huynh……. A…….” Chu Mẫn vẫn còn đang cầu xin tha thứ nhưng đến cuối cùng chỉ còn phát ra tiếng rên rỉ rách nát. Nàng không thể đếm được mình đã trải qua cao trào bao nhiêu lần. Nàng chỉ biết là dục vọng của nam nhân trên người vẫn cứ rần rần như thiết, hần không hề có xúc động muốn bắn……

Đầu óc Chu Mẫn đã có chút không tỉnh táo, quá nhiều vui thích làm thân mình mềm mại như nước của nàng tăn ra ánh sáng trần châu mê người……..

Hạ thân nàng đã bị chà đạp đến khó coi……

Huyết thị bị lòi ra bên ngoài, vách thịt non đỏ bùng theo tần suất thọc vào rút ra của nam nhân trên người mà dính đầy mật dịch thơm ngọt cộng với chất nhầy trắng đục. Mùi hương dâm nĩ kích thích Lam Ti Ngọc……..

Đến khi nào hần mới chịu dừng lại nha, Chu Mẫn mong lung suy nghĩ, có phải là thể lực của nam chủ mỗi một thể giới đều sẽ tốt như thế này không? Vậy chẳng phải là muốn nàng chết sao? Đang sống sờ sờ rồi bị làm chết……

Tiếng rên rỉ phát ra từ miệng nàng. Tuy một trời bên ngoài đã lên cao nhưng tình cảm mãnh liệt trong phòng vẫn còn tiếp tục và không một ai dám đến quấy rầy……..

Nữ nhân trên giường đã bị nam nhân làm đến ngất đi mà nam nhân lại như một con dâ thú không biết thỏa mãn, hần hưng hăng xông pha ra vào trong chỗ khiến hần mất hồn kia……..

“Hoàng muội, Hoàng muội……. Ta phải làm thế nào? Ta rất muốn cứ mãi luôn cảm ở trong thân thể người như bây giờ, thật thoải mái……. Không muốn dừng lại, căn bản là không dừng được a……. Ân, trời ơi, tiểu yêu tinh……. Người nhất định là bảo bối mà ông trời dành tặng cho ta……. Sau khi nằm qua tư vị của người thì không một nữ nhân nào trong thiên hạ còn có thể lọt vào mắt ta……. Nhưng mà chết ở trong tiểu huyết của người thì cũng đáng a……

Người là của ta, bất luận kẻ nào cũng không được phép mơ ước đến người…….” Nam nhân vừa mãnh liệt + thẳng tiến và chạm nĩ nhân đã hôn mê dưới thân vừa suy nghĩ. Trong phòng chỉ có tiếng thân thể giao hợp “bach bach” không ngừng vang lên……..

Trong quá trình nàng có tỉnh lại một lần nhưng không biết bây giờ là lúc nào!

Nàng mới vừa nhẹ nhàng động dậy thì liền phát hiện còn thịt của hần còn chôn trong cơ thể nàng. Hôn nữa, nàng vừa nhấp nháy thì hần lại mở mắt……. Bên trong mắt hần là sự thỏa mãn cùng càng nhiều khát vọng……

Tiếp thu đến tín hiệu của hần, cả người lại nóng lên……. Nàng còn chưa kịp phản ứng thì hần lại bắt đầu ra vào trong cơ thể nàng……

Loại cảm giác không biết ngày đêm này, từng phút từng giây trôi qua ở trong quá trình bị làm giữa hôn mê và tỉnh táo thì cho dù thân thể có tốt đến mấy cũng sẽ ăn không tiêu. Đến khi không biết hôm nay là ngày thứ mấy bị làm thì Chu Mẫn sốt cao nhưng Lam Ti Ngọc vẫn không buông tha cho nàng!

Mà lúc này Chu Mẫn đã bị làm đến mức chỉ còn thờ thóp một hơi. Suốt 10 ngày, trong 10 ngày, Lam Ti Ngọc không ghượng triều, không rời khỏi phòng Chu Mẫn một bước. Tất cả thức ăn đều do ám vệ của hắn chuẩn bị tốt xong rồi đặt ở ngoài cửa phòng. Lam Ti Ngọc đã ra lệnh không cho phép ai đến gần cung điện của Chu Mẫn dù chỉ nửa bước!

10 ngày, hắn không ngừng phóng thích dục vọng của mình trên người nào giống như mực kệ hắc làm thế nào thì hắn cũng đều sẽ không mệt mỏi, ngược lại còn rất hưng phấn. Mỗi một lần tiến vào, hắn đều cảm giác được cơn thịnh nộ của mình dần dần phóng đại, càng ngày càng có tình thân. Nếu hắn một mối thì sẽ nằm đè trên người nàng, nhét cự long ở trong thân thể nàng rồi nghỉ ngơi một chút. Lúc tỉnh lại liền sẽ bắt đầu làm nàng. Cuộc sống sinh hoạt như vậy khiến hắn không muốn tỉnh lại, chết ở trên người nàng thế này cũng tốt!

Nhưng cho dù Chu Mẫn có thiên phú dị bẩm thì thân thể vẫn sẽ ăn không tiêu. Đến khi Lam Ti Ngọc phát hiện Chu Mẫn bị hắn làm gần như không thở nổi thì hắn mới phát hiện là lần này hắn đã làm quá mức. Nhìn cô gái trên giường sắc mặt tái nhợt, toàn thân tràn đầy dấu hôn đỏ tím và dấu vết bạch trọc khô cạn, thủy huyết đã sưng sưng chuyển sang màu tím, đầu vú nị hắn vừa hút vừa cắn trầy da xuất huyết, Lam Ti Ngọc mới phát hiện hắn giống như cầm thú, lại lần nữa làm muội muội bị tình cảnh này thì trong lòng hắn sợ hãi một trận.

“Thanh Ca, lập tức truyền Ngự y đến Càn ngự cung!” Lam Ti Ngọc bực Chu Mẫn lại trong một cái chăn sạch sẽ rồi bế lên, Nhảy qua cửa sổ bay nhanh về phía cung điện của mình.

Mà Thanh Ca đứng ngoài phòng giống như một trận gió lướt qua và biến mất tại chỗ.

Lam Ti Ngọc vừa đư Chu Mẫn đến cửa cung điện thì bọn thị nữ trong cung lập tức xuất hiện nhưng lại bị Lam Ti Ngọc đuổi ra ngoài. Hắn ra lệnh cho người chuẩn bị dụ canh (thùng tắm) xong liền tự mình ôm Chu Mẫn đặt vào bên trong. Hắn ôn nhu căn thân rửa sạch sẽ thân thể nàng rồi tìm một bộ quần áo của mình mặc vào cho nàng và bế nàng lên trên giường hắn chờ Ngự y.

Mà Thanh Ca rất nhanh đã mang theo Ngự y và vội vàng tới nơi. Ngoài cửa phòng, lúc thái giám lần tiếng bẩm báo thì Lam Ti Ngọc đang ngồi ở đầu giường Chu Mẫn nằm, nhìn khuôn mặt nhỏ tái nhợt của nàng.

Khi Ngự y mang theo một hộp thuốc to tiến vào thì liền thấy Lam Ti Ngọc vẻ mặt thâm tình nhìn người nằm trên giường khiến Vương Viện Nhất – người đứng đầu Ngự y viện cũng có chút giật mình vì dù sao Lam Ti Ngọc cũng coi như là do ông ta nhân lớn lên. Từ sau khi cung biến, tính cách của Lam Ti Ngọc càng thêm âm tình bất định (không xác định).

Tuy hắn bá đạo, duy ngã độc tôn, không chú ý bất cứ điều gì mà chỉ làm theo ý mình nhưng hắn lại là nam đệ giới nhất thiên cổ (vị vua giới nhất từ xưa đến nay) bởi vì hắn tàn nhẫn bá đạo đồng thời lại cực kì thông minh cơ trí cho nên vẫn vô bá quan đều bị vạ để vương trẻ tuổi chưa đến 30 năm ăn gấu gao, không dám có chút ý kiến nào khác hắn.

Hắn là quân vương tuyệt đối của một quốc gia này, một lời quyết đoán, hắn đã nói gì thì không cho phép bất luận kẻ nào phản bác!

“Tham kiến Hoàng Thượng, Ngổ hoàng,……”

“Được rồi Vương Viện Nhất,…… Mau lại đây nhìn xem Công chúa thế nào?” Lam Ti Ngọc không kiên nhẫn phát tay cho ông ta đứng lên + tiến vào nội thất bắt mạch cho Chu Mẫn.

“Vâng,……” Vương Viện Nhất đứng dậy. Khi ông ta sợ hãi bước vào nội thất thì tình cảnh ông ta thấy chính là Chu Mẫn đang mặc áo ngủ của Hoàng Thượng và nằm trên giường. Ông ta có chút kinh ngạc, toàn bộ người trong cung đều biết, Chu Mẫn là vị công chúa hữu danh vô thực (chỉ có tiếng không có miếng) nhất không được Hoàng thượng coi trọng nhưng hiện tại,……

Vương Viện Nhất không dấu vết nhìn Lam Ti Ngọc nhưng lại thấy vẻ mặt Hoàng Thượng lo lắng thì không khỏi sợ hãi trong lòng. Là do người tung tin vạ hay là do vị Công chúa này muốn quật khởi?

“Thế nào? Tại sao Công chúa lại sốt cao không lùi?” Lam Ti Ngọc thấy Vương Viện Nhất vừa bắt mạch vừa nhủ mảy, cuối cùng thần sắc khẽ biến nên hắn có chút lo lắng hỏi.

“Chuyện này,…… Thần,…… Lão thần,……”

Vương Viện Nhất bị dọa sợ, ông ta không biết nên mở miệng như thế nào! Chẳng lẽ lại nói là Công chúa làm chuyện phòng the quá mức, bị thương nguyên khí!? Nhưng rõ ràng Công chúa chỉ vừa mới thành niên a!

Lam Ti Ngọc thấy biểu tình của Vương Viện Nhất thì liền biết với khả năng của lão ngự y này, ông ta sẽ biết lý do vì sao Chu Mẫn sẽ sốt cao không lùi, thậm chí là có thể ông ta sẽ biết một ít chuyện khác.

“Nói đi! Trẫm tha ngươi vô tội!”

“Dinh dưỡng hàng năm của Công chúa không tốt, thân thể rất suy yếu. Tuy rằng Công chúa đạo gần đây vẫn luôn dùng chén thuốc Ngự y viện điều dưỡng nhưng phải cần thời gian lâu, hơn nữa,……” Vương Viện Nhất thật cẩn thận nhìn vị đế vương trước mặt đang từ trên cao dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn xuống mình, mồ hôi sau lưng ông ta chảy ròng.

“Hơn nữa cái gì? Không cần áp a ấp ứng, mau nói,……” Lam Ti Ngọc chưa bao giờ biết thân mình Chu Mẫn có bệnh! Chẳng lẽ là lúc khó khăn như vậy sao? Nhưng vì sao Thái công công lại nói Công chúa vẫn rất tốt nha?

Lam Ti Ngọc cảm thấy hắn đang bị một tên nô tài chăm sóc từ nhỏ đến lớn, hơn nữa còn là tâm phúc bên cạnh phụ nữ nói dối tất cả. Bây giờ nhớ lại thì cũng là do chính Thái công công nói, người ở bên ngoài Thanh Ngọc điện là công chúa. Nhưng mà vì cái gì? Là vì lý do gì?

Tuy rằng hiện tại cả đầu óc Lam Ti Ngọc đều là nghi hoặc nhưng hắn sớm đã sai Thanh ca đi điều tra. Hắn sớm muộn gì cũng sẽ biết tất cả chân tướng. Bây giờ quan trọng nhất chính là nàng – muội muội của hắn, bảo bối mà từ nhỏ đã được hắn thế sẽ sủng nãi mà đôi nhưng lại bởi vì ở giữa bị người hãm hại làm cho xa cách và khiến nàng vẫn luôn bị người khác khi dễ. Nhưng cuối cùng hắn lại không nghĩ tới người làm nàng tổn thương sâu nhất chính là bản thân hắn!

Lời kéo nàng, muốn giữ chặt nàng, làm nàng bởi hắn trầm luân ở trong bể dục này,……

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Xuyên Nhanh Thẻ Muốn Phác Gục Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Quyển 1 - Chương 24

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit & Beta: Ami Cuteo

@司音儿

Lam Ti Ngọc không khỏi nắm chặt tay, trong đầu hần thực loạn, trong lòng rất bức bối, hần có rất nhiều ý niệm nhưng có một điều duy nhất chắc chắn là hần sẽ không buông tha nàng! Đứng vậy, cho dù hần biết mình phạm phải một số sai lầm với nàng nhưng hần vẫn không buông tha nàng. Lúc lần thứ hai hần muốn nàng, hần đã biết, con đường nhỏ duy nhất dành cho hần sau khi buông tha nàng chính là hần sẽ chết!

“Công chúa không nên quá mệt mỏi, không nên vận động quá kịch liệt, phải nghỉ ngơi thật tốt……” Vương Viện Đầu đã sắp hết từ ngữ để nói. Dù sao ông cũng hiểu chuyện biểu đạt ý tưởng của ông là chuyện phỏng the không nên quá dày đặc, không cần quá nhiều, phải chú ý đến thân thể!

“Đã biết” Lam Ti Ngọc thấy dạng Vương Viện Đầu mặt già dò ừng liền vẩy vẩy tay tỏ vẻ hần đã biết, ý bảo ông ta có thể đi xuống. Lúc Vương Viện Đầu đứng dậy cáo từ, Lam Ti Ngọc đột nhiên gọi ông ta lại, “Vương Viện Đầu, người biết nếu muốn sống lâu trong Hoàng cung thì phải nhớ rõ điều gì sao?”

“Lão thần…… Lão thần cái gì cũng không biết!” Khi Vương Viện Đầu nhìn Lam Ti Ngọc vẻ mặt đau lòng, hai mắt có dục vọng chiếm hữu mười phần ôm Chu Mẫn vào trong lòng ngực, nếu ông còn đoán không ra được tên đầu sỏ gây rối lẫn lộn Công chúa thành bộ dáng quý này là ai thì ông liền đâm đầu vào tường. Nhưng bởi vì biết nên trái tim ông sợ hãi đến mức ngừng đập, đó là…… Loạn luân a!

“Nghe nói con gái của người vừa qua tuổi cập kê, điều trùng hợp là nàng ta lại bằng tuổi Công chúa. Công chúa lại không có thị nữ nào, hay là để con gái người tiến cung làm thị nữ cho Công chúa? À mà vòn nữa, từ nay về sau, người chính là Ngự y riêng của Công chúa, nếu công chúa xảy ra chuyện gì, ta liền cho cứu tặc của người tuần tắng (chôn sống 9 đồng họ) theo Công chúa!”

Lời Lam Ti Ngọc nói Vương Viện Đầu sợ tới mức lập tức quý xuống đất, trong ngôn ngữ đều là sự hoảng sợ, “Hoàng Thượng, Hoàng Thượng! Lão nô tuyệt đối sẽ chiều cổ tốt Công chúa thành Hoàng Thượng tha cho tiểu nữ, tiểu nữ……”

“Thế nào, bảo con gái người làm thị nữ cho Công chúa thì rất tiện khua nhàng ta sao……” Ngự khí của Vương Viện Đầu nháy mắt trở nên tức sát (giết ngay) rất giống như giây tiếp theo liền sẽ làm ông ta trở thành người chết.

“Không không không…… Thần không phải có ý tử, thần đang sợ hãi tiểu nữ sẽ quấy nhiễu công chúa!” Vương Viện Đầu biết Lam Ti Ngọc dùng chuyện con gái ông ta để uy hiếp ông ta không được nói bậy, nếu không thì phải tự gánh lấy hậu quả, ông ta thở dài một hơi tiếng, “Thần tuân chỉ!”

“Lui xuống đi! Ba ngày sau, ta muốn nhìn thấy người nên tới……” Lam Ti Ngọc lạnh lùng nói, “Chỉ cần các người thành thật, ta sẽ mở yến hội tử hôn cho con gái người để nàng ta có một mối nhân duyên tốt, nếu không…… Trong Hậu cung cũng có một vị trí nuôi một người ăn cơm trắng.”

“Thần…… Thần tuân lệnh vua, thề sống chết nguyện trung thành!” Trái tim Vương Viện Đầu đập mạnh, sớm biết rằng Lam Ti Ngọc có loại tính cảm như vậy đối với muội muội của mình thì sao Vương Viện Đầu có thể cho con gái tiến vào Hậu cung. Hơn nữa, cho dù không biết chuyện này của Hoàng Thượng, ông cũng chưa từng nghĩ tới chuyện đưa con gái vào Hoàng cung bởi vì ông đã làm việc cả đời trong cung, vị trí Hoàng Hậu nhìn như tôn quý nhưng kỳ thật lại là người đáng thương nhất. Ông đã nhìn quen những việc xấu xa bên trong Hậu cung thì sao có thể để con gái mình tiến vào cái hồ lửa này.

Lam Ti Ngọc đuổi Vương Viện Đầu đi xong thì hần liền coi quần áo nằm ở bên cạnh Chu Mẫn, hần dùng một tay ôm Chu Mẫn vào lòng, hần cũng không sợ bất luận lời ra tiếng vào nào, cũng lắm thì ai nói hần sẽ giết người đó, giết hết những người dám khua môi múa mép không phải là được rồi sao?

Nhưng hần không muốn nàng bởi vì những người đó nói bậy mà khiến nàng suy nghĩ lung tung. Từ sau khi coi bỏ khúc mắc giữa hần và nàng, Lam Ti Ngọc mới phát hiện, chuyện hần giấu sâu nhất trong đáy lòng mà không dám nói với người khác chính là từ năm hần 10 tuổi thì trong lúc vô ý nhìn thấy phụ hoàng và mẫu hậu làm tình ở trong hoa viên, hần bắt đầu sinh ra ý tưởng lạ với muội muội, cuối cùng lại bởi vì mấy chuyện xảy ra sau này nên hần đã dấu phần dục vọng này thật sâu vào trong đáy lòng. Hiện tại dục vọng đã lên men thì không thể vẫn hỏi!

Cả người Chu Mẫn đau nhức, đặc biệt là khi nắng tình lại và cảm nhận được phía dưới nóng rất đau đớn. Đập vào mắt nắng chính là rèm giường dát vàng, đây rõ ràng không phải là phòng của nắng rất mới, hơn nữa cảm giác cả người bị xe nghiền áp qua lại cộng thêm nơi nắng tư nóng rất đau đớn khiến Chu Mẫn úy khuất mà khóc.

“Ký chủ, người khóc cái gì?” Thanh âm đáng ăn đòn của 484 vang lên.

“Người còn biết lo lắng cho ta? Sao không chờ ta bị nam chủ làm chết rồi hãy xuất hiện!” Chu Mẫn rống giận với 484 ở trong đầu.

“Ai nha, ký chủ, sao người có thể nói như vậy, người sẽ không chết, người phải biết rằng, chỉ có trâu mết chết chứ không có cây hư mà! Hơn nữa thân thể của người đã được ta cải tạo qua, cho nên tuyệt đối sẽ không bị nam chủ làm chết, người cứ an tâm, người sẽ không chết dễ dàng như vậy……” 484 ngao kiều nói.

Chu Mẫn cảm nghe ra trong lời nói của 484 hình như có cất dấu bí mật gì khác thì chớp chớp đôi mắt, “Lúc này ta giống như nghe được tin tức gì đó, cái gì mà nói ta sẽ không chết dễ dàng như vậy…… 484, người có phải còn chưa nói gì đùa với ta hay sao?!”

“Có sao? Có sao? Uy, uy, uy…… Tin hiệu kết nối không tốt, chờ lát nữa rồi ta liên hệ lại với người a!” 484 khôi hài nói làm cái tán Chu Mẫn treo đầy vạch đen, “Nếu người dám chạy, ta liền tự sát. Dù sao ta cũng không muốn lại bị nam chủ sinh mãnh phác gục như thế. Mối liên giường hai lần, người nhìn xem ta có kết cục gì? Từ sau khi ta xuyên vào thân thể Lam Mẫn, ta đều sống ở trên giường. Không phải tình lại ở trên giường chính là bị làm hôn mê ở trên giường!”

“Ngạch ~” 484 hỏi tương lại hình như thật đúng là vậy thì không khỏi có chút xấu hổ, “Aizz, kỳ thật người sớm muộn gì cũng sẽ biết, nói cho người cũng sẽ không vượt quá giới hạn của ta. Lúc trước ta đã nói cho người là mục đích người tới nơi này vì hoàn thành tâm nguyện nữ phụ, thuận tiện liền dùng 360 phương thức khác nhau thay nữ chủ gục thể nam chủ và cùng hắn lên giường! Đúng không?!”

“Người xác định là chỉ thuận tiện hoàn thành tâm nguyện của nữ phụ và dùng 360 loại tư thế khác nhau phác gục nam chủ sao? Ta cảm thấy đây là một quyền tiểu thuyết thật văn tổng hợp khoác da hoàn thành tâm nguyện của nữ phụ mà thôi!” Chu Mẫn phản bác.

“Khụ khụ khụ……. Người, 250! Lúc bốn Hệ thống đang nói, người không cần xen mồm vào, nếu không thì người tự tìm hiểu đi!” 484 bị Chu Mẫn vạch trần xong nên có chút tự nhiên nói, Chu Mẫn tức khắc trợn trắng mắt, “Người nói đi ta nghe!”

“Mỗi một vị nữ phụ đều bởi vì trước khi chết có oán khí tận trời xúc động đêna bốn hệ thống, cho nên Hệ thống mới giao nhiệm vụ cho người. Chính vì vậy thì bốn hệ thống hoạt động nên người nhất định phải dựa vào khí vận + chất dinh dưỡng của nam chủ và nữ chủ trong mỗi thế giới. Nhưng nếu hoàn thành tâm nguyện của nữ phụ thì chắc chắn sẽ nghịch chuyển thù hận với nữ chủ cho nên chỉ có thể dựa vào chất dinh dưỡng trên người nam chủ, cái gọi là chất dinh dưỡng chính là tình dịch của nam chủ! Cho nên, nếu muốn lên giường với nam chủ, ta liền dùng hình thức nhiệm vụ giao cho người để người có thể được thêm nhiều khen thưởng. Đến lúc đó, người sẽ có năng lực và cơ hội để trở lại thế giới người đang sống! Ta đây cũng là vì muốn tốt cho người!

484 lúc giải thích còn không quên tẩy trắng tội lỗi của nó. Nó tuyệt đối sẽ không nói cho 250 rằng nó kỳ thực chính là một hệ thống thật văn, tâm nguyện của nữ phụ bắt quá là vì mời chào càng nhiều ‘nhân tài’. Dù sao thì hiệ có rất ít người có được linh hồn cực đại để xuất chột mở linh hồn của Hệ thống. Nếu nó còn không thăng cấp, nó liền sẽ bị Hệ thống chủ mật sát, nhưng tất cả những linh hồn khác đều không muốn tiếp thu Hệ thống thật văn như nó nên vì gia tăng thêm cơ hội, nó liền cấp cho mình thêm phần thưởng!

Dù sao thì hệ thống thật văn cũng được thiết trí (thiết kế + bố trí) đầy hứa hẹn như những hệ thống xoay người khác, chỉ là còn chưa được hoàn thiện mà thôi! Những nhiệm vụ rêu rĩa cũng không phải chủ yếu cho nên sẽ có khuyết điểm, đây cũng là BUG lớn nhất của Hệ thống này.

“Còn gì nữa? Người chưa giả thích tại sao ta sẽ không bởi vì bị làm quá mức mà chết dễ dàng như vậy, sao ta sẽ không chết?” Chu Mẫn thấy 484 đột nhiên không lên tiếng thì liền hỏi ra.

“Àn ~ bởi vì do người dùng thân thể của nữ phụ nên mạng sống của người cũng chính là mạng sống của nữ xứng phụ. Thời gian nữ phụ từ vọng kiếp trước chính là lúc người từ vọng ở kiếp này nên nếu người không có biện pháp hoàn thành nhiệm vụ trong khoảng thời gian có hạn của nữ phụ……” 484 cảm giác ánh mắt Chu Mẫn nhìn nó càng ngày càng âm trầm thì đột nhiên mở miệng.

“Má nó! Chuyện quan trọng như vậy mà bây giờ người mới nói. Sao người không chờ ta chết rồi hãy nói cho ta……” Chu Mẫn hoàn toàn bảo nổi, nắng còn tưởng rằng có rất nhiều thời gian cho nên mới làm ra vẻ khi ở chung với nam chủ, chơi trog tình dục có tung đề một có đoạn ngược luyện tình thâm! Bây giờ thì tốt rồi, cái hệ thống không đáng tin cậy này lại nói cho rằng trên người nắng đeo một nhiệm vụ có thời gian đếm ngược. Nếu nắng không hoàn thành, nắng liền sẽ chết vì bị mật sát.

Vậy mấy ngày này nắng bị làm chết đi sống lại thống khổ không phải nhận không! Trời ơi ~ quá không đáng giá! Hơn nữa, nắng tới nơi này đã hơn một tháng đi, còn nữ chủ đâu? Chỉ có lúc mới tới, Hệ thống nhắc nhở nắng muốn đi thay nữ chủ cứu nam chủ nhưng sau đó lại bị con sói Lam Ti Ngoc kia “ăn sạch sành sanh”!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Xuyên Nhanh Thẻ Muốn Phác Gục Nam Chủ* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 25

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit & Beta: Ami Cuteo

Một trong những tâm nguyện của nữ phụ chính là không cho nữ chủ thực hiện được âm mưu của nàng ta, vậy nên biện pháp tốt nhất chính là giết chết nữ chủ!

Nhưng mà nữ chủ đâu rồi? Ngay cả hình bóng của nữ chủ còn chưa được nhìn thấy thì nàng giết chết ai. Ngay lúc Chu Mẫn còn đang suy nghĩ phải làm thế nào mới tìm được nữ chủ thì 484 lại lần nữa ném một quả bom vào người Chu Mẫn khiến nàng hoàn toàn chết lặng.

“Ặc ~ 250 ~ thời gian nữ phụ từ vọng là lúc nàng tròn sinh nhật 17 tuổi!” 484 cười có chút lầy lòng nhưng lại làm Chu Mẫn ngay lập tức có một sự cảm giác xấu, “Ta có hỏi một chút không? Hiện tại cách sinh nhật 17 tuổi của nữ phụ là bao lâu?”

“Hai tháng!” 484 cười haha đáp nhưng Chu Mẫn đã không thể bình tĩnh được nữa, “Người, người nói cho ta biết với hai tháng thời gian thì ta có thể làm được cái gì ở trên giường? Nữ chủ ở chỗ nào ta cũng không biết thì sao có thể hoàn thành nhiệm vụ? Người là đồ thiếu năng trị tuệ!”

“Ký chủ, người không thể có ác ý công kích Hệ thống a!” 484 vô hạn ủy khuất nói.

“người còn ủy khuất sao? Người thử nói xem, một người bệnh ‘nằm liệt nghiêm trọng’ như ta thì sao có thể đi xử lý nữ chủ, bảo vệ nam chủ và cả quốc gia của nữ phụ a!? Người nói đi!” Chu Mẫn thật sự nóng nảy. Sớm biết thế này thì lúc trước nàng sẽ không giả bộ sang chính như vậy a! “Còn nữa, người đã nói mục tiêu cuối cùng của chúng ta chính là làm cho nữ phụ được đến hạnh phúc nhưng nữ phụ sắp chết thì sao có thể được đến hạnh phúc a!?”

“Chuyện này... Có đôi khi chết cũng là một loại hạnh phúc. Dù sao thì không phải là tất cả nữ phụ đều từ vọng mới kết thúc mà chỉ là bởi vì do bốn hệ thống không đủ chất dinh dưỡng nên không thể thay đổi kết cục đã được định của nữ phụ!”

“Chất dinh dưỡng? Không phải chất dinh dưỡng là tinh dịch của nam chủ sao? Vậy mấy ngày nay ta bị làm đến chết đi sống lại mà chất dinh dưỡng còn không đủ? Người đùa ta à?”

“Chất dinh dưỡng lần này của Hệ thống là nền tảng chống đỡ cho thể giới tiếp theo của người được không? Cho nên ta mới bảo người phải cố gắng nỗ lực. Như vậy thì thời gian dành cho nhiệm vụ ở thể giới tiếp theo mới có thể dư dả. Nhưng điều duy nhất đáng giá để người cảm thấy may mắn ở vị diện (vị diện = thể giới) này chính là nam chủ đã yêu mọi người thay nữ chủ và thành công phát sinh quan hệ với nam chủ + bị nữ chủ thấy thì sau đó nam chủ đã không còn sinh ra tình cảm với nữ chủ nên tất nhiên sẽ không bỏ qua nữ chủ nên nữ chủ đã bị nam chủ giết chết ngay lần đầu tiên người tới!”

“Cái gì?” Chu Mẫn ngây ngẩn cả người, lượng tin tức Hệ thống báo cho nàng lần này quá lớn nên nàng có chút khó tiếp thu. Chu Mẫn xưa xưa tay với 484 ý bảo nàng muốn nghỉ ngơi một chút.

“Mẫn Nhi, người không muốn thấy Hoàng huynh như vậy sao?” Ngay lúc Chu Mẫn đang tiêu hóa lượng tin tức khổng lồ mà 484 nói thì tay Lam Ti Ngoc nhẹ nhàng che lau khô mắt còn chưa khô nước mắt của Chu Mẫn. Hắn vừa bãi triều liền gấp không chờ nói chạy tới gặp Chu Mẫn – nữ nhân làm hắn nhớ nhưng khi lên triều nhưng hiện tại khi thấy nàng thì nàng lại đang nhắm chặt hai mắt + chảy nước mắt.

Trái tim hắn rất đau! Tại sao nàng khóc? Rõ ràng đã tỉnh nhưng vì sao khi biết hắn tiến vào, nàng lại muốn giả bộ ngủ? Vì sao nàng lại nhăn mày chặt như thế, là bởi vì do hắn sao, lỗi của hắn sao?

Bởi vì quan hệ loạn lộn giữa hắn và nàng?

Chu Mẫn vốn chưa kịp phản ứng thì lại nghe thấy thanh âm của Lam Ti Ngoc vang lên ở bên tai. Nàng theo bản năng mở to hai mắt và liền bắt gặp đôi mắt đối diện với đôi mắt thâm thúy mệnh mệnh vô bờ bến của Lam Ti Ngoc. Từ trong đôi mắt hắn, nàng thấy chính nàng. Nàng thấy biểu tình của mình phức tạp, gay gắt, khó hiểu, kinh ngạc và sợ hãi rồi từ từ sang phức tạp lẫn lộn nhau xuất hiện trên mặt.

Chu Mẫn ký thật là bị tin tức cuối cùng 484 nói cho nàng dọa sợ ngay người! Cái gì là hắn đã yêu nữ phụ từ nhỏ rồi gì tác dụng với nữ chủ, sau đó lại là nữ chủ đã bị nam chủ diệt khẩu từ lúc nàng mới tới?Ặc, nữ chủ không phải là người tự tập

thiên vận sao? Vậy tại sao nam chủ nói giết liền giết, hơn nữa còn rất dễ dàng? Trước kia khi xem phim truyền hình, mấy nữ chủ trong phim toàn là nhân vật đánh mãi không chết, sinh mệnh lực của họ rất mạnh. Cho dù có lỡ rớt xuống vực sâu vạn trượng có không khí loãng thì nữ chủ cũng không bị ngã chết mà ngược lại còn có thể được đến kỳ ngộ nào đó.

Nếu không phải là được đến bí tịch vô lâm thì là giải cứu được đến bí tịch vô lâm thì là giải cứu được nam chủ hay sự phụ vương đại hoặc là thế lực nào đó. Nhưng tại ở chỗ này thì nữ chủ liền dễ dàng bị giết chết như vậy a? Chết....

“Hoàng... Hoàng huynh.....” Thanh âm của Chu Mẫn vốn dĩ đã kiêu kiêu nhược nhược, hiện tại lại càng mềm nhu khiến trái tim Lam Ti Ngoc nhũn ra. Hắn dùng một tay ôm Chu Mẫn vào trong lòng ngực, “Lam Mẫn, đừng rời khỏi ta. Cho dù muội cảm thấy ta ghê tởm cũng không sao nhưng muội tuyệt đối không được muốn rời khỏi ta..... Nếu không thì ta không biết bản thân mình sẽ làm ra chuyện gì..... Cho nên muội phải ở bên cạnh ta cả đời. Muội có thể không yêu ta..... Nhưng tuyệt đối không được rời đi ta..... Nghe rõ sao.....”

Giọng nói Lam Ti Ngoc rất lạnh, rất trầm ổn nhưng đôi tay đang ôm Chu Mẫn của hắn vẫn làm nàng phát hiện hắn bất an và run rẩy, Chu Mẫn cũng không lập tức trả lời Lam Ti Ngoc mà là điên cuồng kêu gọi 484 ở trong đầu bởi vì nàng rất vui mừng, nàng biết nữ chủ đã chết, như vậy có nghĩa là nàng đã hoàn thành nhiệm vụ. Vậy là nàng có thể rời đi nha!

484 nhận thấy được đôi mắt Chu Mẫn hưng phấn + kích động thì ngay lập tức nó có loại cảm giác hận sắt không thành thép, “Người đừng suy nghĩ gì khác, người nhìn thử xem.....” 484 mở bảng tiến độ nhiệm vụ tra, mặt trên có cột nữ chủ biểu hiện đặc hoàn thành nhưng trong cột nam chủ có phân ra hai cột, một cột là độ hào cảm của nam chủ đã đạt 100% nhưng cột biểu hiện ‘chất dinh dưỡng’ của nam chủ lại chỉ 39%!

Chu Mẫn run rẩy chỉ vào vật nam chủ rồi nhìn 484, dờ khóc dờ cười hỏi, “Không phải là như những gì ta đang nghĩ nha?!”

“Đúng như người nghĩ! Người còn 2 tháng thời gian, nếu người không thể kéo cột đó đến 80% -- đây là mức độ thấp nhất, vậy thì chúng ta sẽ không có đủ ‘chất dinh dưỡng’ để chống đỡ nhiệm vụ tiếp theo của người! Ai bảo lúc trước người kéo dài thời gian mà không chịu đi cầu dẫn nam chủ. Giờ thì nhìn đi, với thời gian 2 tháng mà phải tăng lên 85%! Chắc chắn chắc.....250, cố lên ha! Ta đã thấy ánh sáng sinh tồn vậy tay với người, người đừng nên vứt bỏ nó nha!”

Nửa ngày không được đến Chu Mẫn đáp lại, Lam Ti Ngoc nở nụ cười chua xót, miễn cưỡng cười buồm Chu Mẫn ra, cẩn thận đáp chần cho nàng, “Người.... Người cứ nghỉ ngơi đi, chờ người khỏe lên, ta sẽ đến thăm người, trong khoảng thời gian này, người... người hãy suy nghĩ lại.....”

Lam Ti Ngoc không tiếp tục nói nữa. Lúc hắn đứng dậy chuẩn bị rời đi thì đột nhiên cảm giác thấy một góc quần áo của mình bị người kéo. Trong lòng hắn hơi hơi rung động nhưng lại không dám quay đầu lại. Chu Mẫn mò to mắt, trong lòng đã có ý tưởng, nàng muốn làm yêu vương trong hai tháng, mỗi ngày phải sống ở trên giường với hắn, nhất định phải đạt được 85% ‘chất dinh dưỡng’!

“Đây đã là lần thứ tư, người lại muốn vứt bỏ ta sao?” Trong giọng nói của Chu Mẫn có kèm theo sự tức khúat và thống khổ.

“Cái gì mà lần thứ tư?” Lam Ti Ngoc đột nhiên quay đầu lại nhìn Chu Mẫn. Hai mắt Chu Mẫn bị kín một tầng hơi nước làm người khác thương tiếc không thôi, “Lần đầu tiên là năm 11 tuổi, người đã buông ta ra. Lần thứ hai là ở Thanh Ngoc điện, người làm ta..... Lúc ta tỉnh thì người đã đi rồi. Lần thứ ba là ở cung điện của ta, người tới không một tiếng động rồi lần qua lộn lại ta xong ném ta cho Ngự y. Hiện tại người mới đến lại muốn đi? Lần này đi thì lúc nào người mới đến thăm ta?! Lam Ti Ngoc người rốt cuộc coi ta là cái gì? Là nữ nhân người dùng để củng cố quyền thế hậu cung và cân bằng thế lực triều đình sao?”

Chu Mẫn càng nói càng khóc hoa lệ dài vũ đỉnh hạt mưa khiến trái tim Lam Ti Ngoc đau đớn. Hắn vội ngồi xuống bên cạnh Chu Mẫn rồi lại ôm nàng vào trong ngực. Chu Mẫn chỉ gầy giữa một chút liền dừng lại + không ngừng dầm nhẹ ngực Lam Ti Ngoc, “Người xấu, Hoàng huynh là người xấu. Sao người có thể đối xử với ta như vậy? Lúc nhỏ thì tôi thăm ta, lúc không cần thì lại vứt bỏ ta sang một bên. Người còn dùng sức lấn lộn ta, mặc kệ ta cầu xin khoan dung thể nào thì người cũng không nghe. Ta đau quá, đau quá nha.....”

“Đừng khóc, đừng khóc, là lỗi của Hoàng huynh. Mẫn Nhi đừng khóc, Hoàng huynh sẽ không bao giờ buông người ra. Sau này, Hoàng huynh sẽ bảo vệ người được không ~” Lam Ti Ngoc ôm nàng ngồi lên trên hai chân hắn rồi nhẹ dõ dằng như đối trẻ nhỏ. Chu Mẫn khóc đến khi cái mũi hồng hồng, hai mắt sưng đỏ như hạch đào mới chịu ngừng lại.

Lam Ti Ngoc nhìn nữ nhân an tĩnh dịu ngoan như con thỏ ở trong ngực ngực mình thì trái tim dâng lên một tia chờ mong. “Mẫn Nhi, nói cho Hoàng huynh biết, muội sẽ rời khỏi ta sao?”

“Hoàng huynh, người sẽ lại lần nữa buông ta ra sao?” Chu Mẫn hỏi ngược lại.

“Sẽ không. Suốt đời này, Hoàng huynh chỉ cần một mình muội, ta muốn muội vĩnh viễn ở bên cạnh ta!” Lam Ti Ngoc bá đạo gắt gao ôm Chu Mẫn vào trong ngực rồi tuyên thệ nói.

“Vậy được rồi, chỉ cần Hoàng huynh không buông tay muội muội ra thì Lam Mẫn vĩnh viễn ở cạnh huynh! Lam Mẫn thích Hoàng huynh, từ nhỏ liền thích, thực thích, rất thích!” Đôi tay Chu Mẫn lòn từ trong chân ra ôm lấy cổ Lam Ti Ngoc rồi kéo hắn xuống và chủ động dâng môi đỏ của mình lên.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Xuyên Nhanh Thẻ Muốn Phác Gục Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 26

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit & Beta: Ani Cuteo

Lam Ti Ngoc khiếp sợ vì Chu Mẫn đột nhiên thông báo hứa hẹn, hẳn cảm thụ được nàng đang chủ động. Lam Ti Ngoc vốn không có năng lực phản lực kháng cự với thân thể của Chu Mẫn, hẳn biến nụ hôn mềm nhẹ của Chu Mẫn, hẳn biến nụ hôn mềm nhẹ thành công kích mưa rền gió dữ. Cái lưỡi của hắn xâm nhập vào trong khoang miệng nàng, tùy ý mút hương vị ngọt ngào của nàng, quét khắp toàn bộ khoang miệng nàng làm cho lưỡi nàng hoảng loạn chạy trốn nhưng kệ nàng chạy trốn như thế nào thì lưỡi to của hắn giống như ở khắp mọi nơi, cho dù nàng muốn tránh nhưng lại không thể trốn thoát, ngược lại càng thêm nghiêng hướng về phía hắn. Đầu nàng bất lực ngửa ra phía sau, hai nhũ thịt trước ngực nàng nhếch cao lên.....

Không biết từ lúc nào, tay hắn đã mò vào trong áo nàng, bò lên trên hai vú nàng. Nhũ thịt của Chu Mẫn vốn xanh tím đau đớn, bị hắn dồn dập nóng này sờ mò khiến nàng nhẹ giọng hô đau làm lý trí Lam Ti Ngoc tỉnh táo.

Nhìn Chu Mẫn rên rỉ kiều mị, quần áo hỗn độn, cái yếm bị hắn mở rộng ra thì tiểu huyệt đệ (côn thịt) của hắn đột nhiên ngẩng đầu. Hai nhũ thịt của hắn cách tầng yếm mỏng đang không ngừng rung động làm toàn thân Chu Mẫn tê dại khiến nàng nằm ở trong lòng ngực hắn.

Lam Ti Ngoc cũng không phải là cảm thụ thật sự. Hai lần trước sờ đi hẳn không biết tiết chế là vì do hắn có một phần bất an ở trong lòng. Hắn sợ hãi Chu Mẫn rời đi nhưng từ khi biết nàng cũng thích hắn, sẽ không rời khỏi hắn thì hẳn có rất nhiều sự nhẫn nại và tiết chế với nàng. Thân thể nàng không thể tiếp nhận sự yêu thương của hắn! Nếu không thì thân thể nàng sẽ bị tổn thương!

Lam Ti Ngoc ôm Chu Mẫn gất gao dựa vào một bên mép giường, ai cũng không nói chuyện. Giờ phút này, hắn cảm nhận được sự ấm áp và niềm hạnh phúc thỏa mãn khó có được, “Mẫn Nhi, sau này, người liền ở trong cung điện cách vách với cung điện của ta, ta đã cho người dọn dẹp xong.....”

“Không thể trực tiếp ở trong cung điện của người sao?” Chu Mẫn tròn to hai mắt, trong đó tất cả đều là sự không muốn và nỗi xa rời Lam Ti Ngoc, “Ta không muốn xa Hoàng huynh...”

Lam Ti Ngoc bởi vì lời Chu Mẫn nói mà trái tim hơi hơi rung động. Đôi tay hắn càng thêm ôm chặt người trong lòng ngực, “Vây đều nghe theo ý người, người nói cái gì ta cũng nghe nhưng điều kiện tiên quyết là người phải ngoan ngoãn đường tốt thân thể, có được không?”

“Được ~” Chu Mẫn vui đùa vào lòng ngực thon dài nhưng cứng rắn và ấm áp của Lam Ti Ngoc, trong mắt nàng thoáng hiện lên sự giao hoạt.

Mấy ngày tiếp theo, buổi tối nàng đều ở bên cạnh Lam Ti Ngoc, ở trong cung điện của hắn. Hai người họ giống như là một đôi bạn lữ (người yêu) đang trong tình yêu cuồng nhiệt. Việc gì buồn nôn họ cũng làm, những chuyện không nên làm cũng đã làm nhưng Lam Ti Ngoc vẫn không chịu chạm vào nàng!

Trong khoảng thời gian một tháng, qua 30 ngày, thân thể vừa nà đã sớm tốt nhưng mặc kệ Chu Mẫn có khiếu khích Lam Ti Ngoc thế nào thì hắn cũng không mắc câu. Có đôi khi nàng trêu chọc tàn nhẫn, hẳn liền dội nước lạnh hoặc là tự giải quyết trong căn phòng bên cạnh, sau đó rửa người sạch sẽ mới trở về phòng dùng chân bọc kín nàng rồi ôm lấy nàng thành thật ngủ. Đúng, chính là thành thật ngủ. Nếu không phải trong một tháng qua, hẳn trừ việc thượng triều thì thời gian còn lại đều ở bên cạnh nàng vì muốn chăm sóc nàng thật tốt, có đôi khi tẩu chương của hắn đều phê duyệt ở trong tâm cung.

Nếu không thì nàng sẽ thật sự hoài nghi là hắn đã có nữ nhân khác hoặc đã chán nàng. Vì lúc trước hắn vẫn là một con dâm thú không biết thỏa mãn nhưng bây giờ đột nhiên trở thành một người dù mỹ nhân ngồi trong lòng mà vẫn không loạn khiến nàng rất nhọc lòng a!

Khi không cần hắn thì hẳn làm người đến chết đi sống lại, sống lại rồi chết đi. Khi người chuẩn bị bằng bất cứ giá nào hiến thân cho hắn thì hẳn lại nghiêm trang. Nam chủ này thật khó hiểu hạ a!

Chu Mẫn ngồi ở trong Càn Ngự cung và thờ dài lần thứ 389, “484, người nói thử xem có phải là nam chủ chán ta rồi hay không a?! Đã một tháng trôi qua, ta chỉ còn thời gian một tháng nữa, chả nhẽ nam chủ không biết thời gian chính là sinh mệnh

(mạng sống) sao? Ta đều sắp vội muốn chết.....”

“Nam chủ sẽ không chán ghét người bởi vì độ hảo cảm của hắn đối với người là 100%, hắn yêu người a! Cho nên chuyện này người cứ yên tâm. Nhưng mà lời người nói cũng không phải là không có lý, thời gian chính là sinh mệnh, nếu không thì người hãy làm chút đồ ăn rồi đưa tới Ngự Thư phòng xem! 484 nhìn này những hành động Chu Mẫn làm một thoáng qua cũng với phản ứng của Lam Ti Ngoc thì thật bối rối!

Thế giới nhân loại thật khó hiểu a!

Chu Mẫn nghĩ nghĩ, làm vậy có được không nhỉ?!

Suốt một tháng qua, mỗi ngày Lam Ti Ngoc đều sẽ lấy ra một bộ váy áo đồ rực khác nhau đưa cho nàng mặc, trước ngực coa mặc chút yếm trong suốt, dây nịt ngực đang lưu hành nhất hiện nay. Nó phụ trợ cho bộ ngực tròn trịa trắng nõn của nàng càng thêm trắng như bạch ngọc.

Chu Mẫn từng lần vấy chạy tới Ngự Thư phòng. Bởi vì hành động của Lam Ti Ngoc nên hiện tại người trong hậu cung đều biết, Lam Ti Ngoc quả thực cũng ái vị muội muội duy nhất này vô pháp vô thiên. Cho dù là ánh trăng trên bầu trời, chỉ cần Lam Mẫn nói muốn thì Lam Ti Ngoc liền sẽ hái xuống cho nàng. Mà những người đã từng khi dễ Lam Mẫn đều bị vị đế vương duy ngã độc tôn Lam Ti Ngoc lật lại nợ cũ, từ phi tần trong hậu cung đến bọn nô tài, tất cả đều bị Lam Ti Ngoc xử cực hình.

Cho nên đám đại thần và nô tài đều biết cho dù coa đắc tội với đương kim Hoàng Thượng cũng tuyệt đối không thể đắc tội Lam Mẫn – người được Hoàng Thượng nâng niu ở trong lòng bàn tay!

Khi Chu Mẫn đến Ngự Thư phòng. Lam Ti Ngoc mặc long bào màu đen, tóc đen cao cao dựng thẳng lên dùng cây trâm lưu li màu tím cổ định, ngũ quan hắn sắc bén, thân hình cao lớn lạnh nhạt của hắn ngồi ở trên long ý màu vàng kim. Hắn thoáng hiện không vui hoặc ngưng trọng nhìn tàu chương trong, lúc nhìn đến chỗ nào không đúng thì sẽ lấy bút lông trên bàn phê bình chú giải. Khi Chu Mẫn ghé vào cạnh cửa nhìn ra bên trong thì không khỏi cảm thán, gen Hoàng đế thật tốt a! Khuôn mặt này, dáng người này, phong thái này cho dù đặt ở thế kỉ 21 cũng sẽ chính là người thông sát tất cả nam nữ già trẻ a!

Lam Ti Ngoc đã phát hiện ra Chu Mẫn từ khi nàng xuất hiện trong Ngự Thư phòng nhưng hắn vẫn bất động thanh sắc, hắn muốn nhìn một chút tiểu nữ nhân này muốn làm gì. Trong khoảng thời gian này, vì coa thể điều trị thân thể của nàng thật tốt, hắn đã áp lực dục vọng của mình vì muốn cho tiểu nữ nhân này nghỉ ngơi nhưng nàng lại không biết tốt xấu, thường thường trêu chọc hắn làm dục hóa của hắn bùng cháy nhưng hắn lại không thể ra tay xử nàng. Hôm nay, Vương Viện Đầu bẩm báo thân thể Công chúa đã không còn trở ngại, nói cách khác thì hắn rốt cuộc cũng có thể ra tay!

Hắn còn chưa động thủ xử nàng thì nàng lại dám mặc như vậy chạy từ Càn Ngự cung đến Ngự Thư phòng, chắc sẽ có rất nhiều người thấy qua bộ dáng xinh đẹp kiều mị này của nàng.....

Nghĩ đến đây, tay cầm bút lông của Lam Ti Ngoc không khỏi gãi gao nắm chặt, ánh mắt xẹt qua một tia âm trầm, “Còn không mau ra!”

Nghe được Lam Ti Ngoc nói, Chu Mẫn cười khề từng lần vẩy thướt tha lượn lờ đi đến, khoe mắt kiều mị oán trách làm trái tim Lam Ti Ngoc đều bị hòa tan. Hắn bắt đầu dĩ thờ dài rồi vẩy vẩy tay với nàng, “Lại đây.....”

Chu Mẫn lập tức chạy tới ôm Lam Ti Ngoc rồi khóa ngồi ở trên người hắn, co ro trong lòng ngực hắn, đưa mặt tới gần cổ hắn, nhiệt khí thờ ra phun vào cổ hắn, khinh khinh nhu nhu làm nũng. “Hoàng huynh, ta nhớ người!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Xuyên Nhanh Thẻ Muốn Phác Gục Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 27

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit & Beta: Ami Cuteo

Lam Ti Ngọc bị hai chân thon dài của Chu Mẫn kẹp chặt eo. Hắn cảm nhận được thủy huyết của nàng đang không ngừng ma xát với hạ thân của hắn, vự long ngui say bắt đầu thức tỉnh. Cón thật đứng thẳng nóng rực chống ở trước hoa môi nàng, mà mùi hương thanh mát nàng tự có trên người càng trở nên nồng đậm khiến tay Lam Ti Ngọc đặt ở trên eo nàng thêm buộc chặt. Hắn vùi đầu vào chỗ bả vai của nàng, như có như không cảm nhẹ liềm mát.

Thủy huyết của Chu Mẫn bởi vì động tác của hắn mà co rút lại. Cảm thấy trên quần áo có chút thấm ướt, Lam Ti Ngọc phát hiện tiểu nữ nhân ngồi ở trên người mới chỉ bị hắn nhẹ nhàng động một chút liền động tĩnh. Hắn không nhịn được bật cười.

“Ta lúc này mới bởi người ăn bữa sáng, hiện tại người lại bắt đầu nhỡ ta a!” Lam Ti Ngọc nhìn cười, hắn kéo ra một ít khoảng cách với nàng rồi nhẹ nhàng nâng hàm dưới nàng lên, khuôn mặt nàng tỉnh tể xinh đẹp. Hắn hôn lên đôi môi đó căng mọng cho dù có nếm bao lần cũng cảm thấy không đủ kia của nàng.

Mặt trời rực rỡ chiếu vào trên người họ làm cho hai người họ như được phủ thêm một tầng vàng sáng. Vừa nhìn qua liền giống như một đôi nhân thần tiên quyền lữ đang du ngoạn nhân gian. Thật lâu sau, hôn đến khi đầu óc nàng choáng váng, mặt nóng rất cháy bỏng, nàng mới buông ra vụ vật mê người này. Hắn nhẹ nhàng bế than thể nhỏ xinh non mềm của nàng lên rồi đi vào căn phòng dùng để nghỉ ngơi tòng Ngự Thư phòng. Đặt nàng ngồi lên cái ghế xong, Lam Ti Ngọc xười nhạt nói, “Nếu người đã tới thì hãy cùng ta ăn bữa trưa, ta đói bụng!” Hắn trầm thấp cười, “Ta vốn dĩ nghĩ chờ thêm một lát rồi sẽ về Càn Ngự cung tìm người, ai ngờ người lại trực tiếp chạy tới đây.”

Chu Mẫn theo bản năng gật đầu nhưng lại phát hiện trong hai tròng mắt thâm thúy của hắn hiện lên một tia quang mang kỳ dị giống như nhìn không được muốn cắn nàng một ngụm, nàng nhìn không được hơi co rụt lại.

Tựa hồ bữa trưa hôm nay có khả năng... Ách..... Cũng chẳng đơn giản đâu.

“484, ta có cảm giác như lúc này sẽ có thể thu nhập được thực đủ chất dinh dưỡng a!”

“Ký chủ, người phải cố lên a! Chỉ còn một tháng..... Chúng ta có thể thành công để đi một thế giới khác hay không đều dựa vào người!”

“Ta nhất định sẽ nỗ lực.....”

Phòng trong của Ngự Thư phòng rất nhỏ nhưng cũng rất đầy đủ mọi thứ. Cánh cửa to màu son mở rộng ra, chính giữa phòng là một tấm bình phong cao 1m8 và bề rộng là 5m đặt ở chỗ cách cửa 10 bước chân, trên tấm bình phong vẽ một bức s tranh sống núi. Từ bên trong cách bình phong nhìn ra bên ngoài rất mờ hồ, nếu không nhìn kỹ thì sẽ không thấy rõ bóng người bên ngoài, nói như vậy thì từ bên ngoài nhìn vào cũng giống nhau.

Sau tấm bình phong chính là một cái ghế nằm khắc hoa dựa tường cao 1m6 và bề rộng là 2m. Mà bên cạnh ghế nằm chính là một cái bàn tròn. Sau bàn tròn chính là giường đệm, bên phía kia là một cái án đài (bàn) nhỏ.

Lam Ti Ngọc sai người chuẩn bị cơm trưa. Các cung nhân làm việc rất nhanh, không qua chốc lát, trên bàn tròn đã đầy đủ các món ăn trân quý đa dạng nóng hổi hổi, hương thơm lượn lờ quanh mũi, tuyệt đối làm người rất muốn ăn.

Lam Ti Ngọc nuốt hết tất cả các cung nhân ra bên ngoài Ngự Thư phòng chờ rồi sau đó liền tự động ngồi xuống bên cạnh Lam Mẫn, “Sao chỉ nhìn mà không ăn?” Lam Ti Ngọc nhường mảy nhìn lướt qua đồ ăn trên bàn, “Hay là muội không thích mấy món này?”

“Không phải!” Chu Mẫn lắc đầu, dơ một lần bấm nói, “Chỉ là..... Hoàng huynh, ta..... Nhiều món như vậy, chúng ta chỉ có hai người, liệu có thể ăn hết hay không... Hòn nữa, ta cảm thấy cái ghế này có chút lạnh!” Nàng có chút ngượng ngừng tùm vạt áo. Lần này nàng đến là vì muốn dụ hoặc hắn nên chỉ mặc áo ngoài, bên trong trần như nhộng a! Lúc này bị hắn đặt ở trên cái ghế lạnh như băng, móng nàng đã bị đông lạnh run run. Nếu ngồi ăn cơm như vậy thì hai cái đùi lạnh buốt có cảm giác rất kỳ quái. Hòn nữa, nàng dám khẳng định là lúc Lam Ti Ngọc ngồi ở trên long y thì hắn đã phát hiện nhưng vẫn bắt động thanh sắc bảo nàng ăn cơm.....

Có loại cảm giác thật kì quái a!

“Phải không? Sao ta không cảm giác được. Nếu không thì ta……. Ôm người ăn.” Lam Ti Ngọc làm càn nhìn quét toàn thân nàng. Ngay lúc nàng không phản ứng ôm eo nàng rồi nhẹ nhàng bế nàng lên đặt nàng ngồi trên hai đùi rắn chắc của hắn, “Như thế này có ấm lên chút nào không? Bất quá cách ăn mặc hôm nay của Hoàng muội làm Hoàng huynh thực thích.” Hắn hơi nheo lại con ngươi, trong giọng nói hồn hậu xen lẫn tiếng cười trầm thấp, “Nhưng… sau này tuyệt đối không cho phép ăn mặc như vậy rồi chạy loạn khắp Hoàng Cung. Tiểu Bảo bối của ta, dám dùng bộ dáng mê người này tới cầu dẫn Hoàng huynh, Hoàng huynh rất cao hứng nhưng sau này khi chỉ có hai người chúng ta, ta càng muốn người không mặc gì cả, như vậy thì sẽ làm ta thêm muốn dùng lực yêu người nhà!”

Thân thể của nàng non nặn mềm yếu không có xương như vậy, cho dù nàng ngồi ở trên đùi hắn thì cũng chỉ cao đến cảm hắn. Hắn loèi biếng hờn cái trán trơn bóng như ngọc của nàng. Nàng thật mê người. Hương thơm thanh nhã giống như một giọt đào tiên phát ra từ thân thể mềm mại của nàng truyền đến xoang mũi hắn khiến hắn cảm thấy thân thanh khí sảng, đồng thời cũng trầm mê sâu ở trong đó.

“Hoàng huynh…….” Chu Mẫn e lệ co ro ở trong lòng ngực hắn, khuôn mặt nhỏ ửng đỏ kiều diễm như quả táo chín hồng. “Người ta đâu có dụ hoặc người……” Rõ ràng mỗi lần đều là nàng cầu dẫn, cho dù nàng sắp coi hết quần áo hắn cũng không dao động làm hại nàng cho rằng hắn có vấn đề.

“Thật không? Người không biết sao?!” Cái cảm của Lam Ti Ngọc gác trên vai nàng, của tình ngẫu nhiên nói, “Đêm qua có một tiểu yêu tinh mê người nào đó nhân lúc ta ngủ say dùng đôi tay âu yếm tiểu huynh đệ của ta, còn trêu chọc liếm láp trên người ta và lén lộn ta suốt đêm, nhiệt tình vô cùng, ta còn tưởng rằng……”

“Người không ngủ? Vậy sao người không tỉnh a! Hai ta làm suốt một đêm, người cũng không có phản ứng, mệt chết ta.” Chu Mẫn xấu hổ và giận dừ dùng sức nắm ngực hắn. Nàng vừa hận lúc này trên mặt đất không có cái động nào để nàng chui vào vừa cảm thấy mất mặt lại ngượng ngùng.

Vì có thể thủ nhập dinh dưỡng nên nàng vẫn luôn bắt chấp tất cả mà làm mọi chuyện. Hiện tại nhớ lại, nàng còn bị mấy hành động mà nàng làm suốt thời gian qua nháy dưng nha!

“Ta càng muốn nói!” Lam Ti Ngọc ngâm cười, trong con ngươi thâm trầm lập tức lóe ác ý quang mang, “Ta phát hiện hình như tiểu bảo bối của ta gần đây rất thích dùng mọi thủ đoạn trêu chọc Hoàng huynh, có phải là người vẫn luôn nhớ Hoàng huynh, muốn Hoàng huynh làm thân thể mềm mại của người tràn đầy bạch trọc đậm ửề không? Nhớ lúc trước, Hoàng muội luôn không ngừng nói mạnh mẽ làm người một chút rồi còn bảo ta dừng lại. Hoàng muội rên rĩ thật tao, đâm thúi cũng chảy nhiều đến mức sắp làm ướt hết khăn trải giường……”

“Đù……. Đù rồi!” Bị lời nói tà ác của hắn làm xấu hổ đến mức toàn thân nhũn ra, Chu Mẫn dùng sức vùi đầu vào càn cổ hắn, chỉ chừa cho hắn thấy vành tai hồng đến sắp xuất huyết của nàng. Nàng cảm thấy nàng bây giờ nhất định rất giống một con tôm luộc, hồng toàn bộ cả người, có khả năng là cả ngón chân đều đang bốc khói.

Lam Ti Ngọc quả thực chính là một tên nhỏ mọn, đây là tư thái chuẩn bị tiếp thu nàng cầu dẫn và mắc câu muốn phản công a!

“Không nói thì thôi!” Dù sao bộ dáng kiều mị của nàng cũng chỉ có một mình hắn có thể hưởng thụ. Hơn nữa, lần này hắn cũng không tính toán lại buông tha nàng lần nữa. Đợi tí xui rồi hắn liền làm cho nàng xen!

Lam Ti Ngọc buồn cười nhìn biểu tình hồ thẹn muốn chết của nàng, hắn nói lảng sang chuyện khác: “Hoàng muội, đói bụng chưa? Ta đã cố ý bảo Ngự Thụ Phòng chuẩn bị những món người thích ăn, mau nhắm thử xem coi họ hợp khẩu vị không?” Hắn cầm lấy một đĩa nhỏ bạch sứ có mấy nẩy khối sủi cào rồi gấp lấy một cái đưa đến gần miệng nàng, dụ hoặc nàng há miệng ra ăn.

“Ta……. Ta tự mình ăn……” Điều chỉnh tốt tâm tính, Chu Mẫn giả vờ giống như đã điều không dám ngẩng đầu, rừ khuôn mặt nhỏ hồng như mầu xuống, nàng cúi tay muốn tự mình gấp sủi cào.

“Hoàng muội, ta thích đứt người ăn!” Lam Ti Ngọc không chút do dự cự tuyệt cái tay dưới tới của nàng. Hắn xem nàng trở thành búp bê Tây mà giám cầm ở trong ngực, cầm điểm tâm đang đưa trước cái miệng nhỏ mầu hồng đào của nàng. “Ngaoan, hé miệng! Đây chính là sủi cào thủy tinh người thích nhất, nhắm thử xem có thích hay không?!”

Cảm nhận được hắn kiên trì, Chu Mẫn đành phải ngaoan ngaoan mở mồm anh đào ra, hỗn hợp mùi hương hoa hồng bị đứt vào trong miệng làm cái miệng nhỏ của nàng bị phồng ra. Còn Lam Ti Ngọc lại thuận tay bưng một chén bánh trôi nước trần châu lên rồi dùng cái thìa múc một muỗng đứt cho nàng.

“Há miệng, nhắm thử món này xem!”

“Ngó ngo…….” Chờ một chút, nàng còn chưa ăn xong. Chu Mẫn liêu mạng cắn nuốt, vừa mới nuốt sủi cào xong thì cái miệng nhỏ lại bị nhét thêm một muỗng bánh trôi nước trần châu.

“Còn cái này nữa!”

“Chè hạt sen bông tuyết!”

……

Một đống đồ ăn vào miệng nàng. Cái miệng nhỏ bé bị nhét vào nhiều món như vậy, bụng nàng cũng sắp nổ! Chu Mẫn sợ hãi nhìn chăm chăm thật viên Lam Ti Ngọc gấp, liêu mạng lắc đầu: “Từ bỏ, người ta no rồi a ~~!”

“Thật từ bỏ?” Lam Ti Ngọc buông chiếc đĩa có chút tiếc nuối thờ ra. Hắn chưa bao giờ biết là chỉ tay đứt nàng ăn lại cảm thấy hạnh phúc như vậy. Hắn thật vất vả mới nhắm thử một chút hạnh phúc, còn chưa tận hưởng thì Hoàng muội lại không muốn ăn nữa……

Nhìn trên bàn còn mấy món chưa dùng. Lam Ti Ngọc nhàu mày, hình như Hoàng muội hắn ăn không nhiều lắm a!

Quay đầu, nhìn bộ dáng nàng nỗ lực nhắm nuốt, hắn liền nhớ tới bộ dáng ngaoan ngaoan ăn của nàng lúc này khi hắn đứt, hắn cảm thấy hắn thật giống như đang trêu đùa một con mèo nhỏ đáng yêu.

“Người ăn quá ít!” Trong lòng tuy rằng muốn cười nhưng sắc mặt Lam Ti Ngọc lại bình tĩnh như gió tháng 6, chỉ có một tia ý cười không nhận được nơi đáy mắt thoáng tiết lộ ý tưởng của hắn, “Khó trách mỗi lần ở trên giường, mới làm chưa được một nửa thì người liền sẽ không đủ thể lực mà té xỉu!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Xuyên Nhanh Thẻ Muốn Phác Gục Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 28

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit & Beta: Ami Cuteo

日

绿树
阴浓
夏日长，
楼台
倒影
入池塘。
水晶
帘动
微风起，
满架
蔷薇
一院香。

绿树
阴浓
夏日
楼台
倒影
入池

塘。长，

水晶帘动微风起，
满架蔷薇一院香。

一院蔷薇满架，微风起，帘动，水晶入池塘。倒影楼台，夏日长，阴浓绿树

@司音儿

Cái gì?! Hân dám nói nàng ăn ít? Hân coi nàng là con heo sao?! Còn nói cái gì mà nàng không đủ thể lực nên hay té xỉu?! Chuyện này nàng tuyệt đối không chấp nhận. Đồ đầu phái là vấn đề của nàng mà rõ ràng là vấn đề của hân a!!! Chu Mẫn tức giận chu cái miệng nhỏ lên, buột miệng thốt ra, "Nói bậy! Thể lực của ta rất tốt. Rõ ràng là Hoàng huynh quá mạnh, vẫn luôn không ngừng muốn người ta nên người ta mới chịu không nổi nha!"

"Ngạ ~~~ hóa ra là như vậy! Haha!!!" Lam Ti Ngọc không nhịn được bật cười ra tiếng. Hoàng muội của hân thật sự quá đáng yêu, rất giống lúc còn nhỏ! Nàng vẫn giống như trong ký ức của hân. Biểu tình này, giọng điệu này giống như đã quay lại lúc hai bọn hân hạnh phúc nhất.

Nghe được hân sang sảng cười to, Chu Mẫn mới ngờ ra rằng lúc này nàng cứ nhiên đã nói ra những lời 'mạnh mẽ' như vậy. Ngay lập tức, vạch đen treo đầy trán nàng nhưng Lam Ti Ngọc lại dùng một tay ấn nàng vào trong lòng ngực hân. Toàn thân nàng khẽ sát ở trên cơ ngực cứng như sắt thép của hân, bên tai nàng là tiếng tim đập của hân.

Lam Ti Ngọc ngừng cười, cúi đầu nhìn người trong lòng ngực. Hai tay hân luôn qua dưới nách nàng rồi nhẹ nhàng nhấc nàng lên và điều chỉnh tư thế để nàng ngồi lên trên đùi đối mặt với hân. Sau đó, hân cúi đầu phủ lên cánh môi hương điểm của nàng, đầu lưỡi mạnh mẽ xâm nhập vào trong và đi chuyển đều chọc cái miệng nhỏ ngọt ngào ấm áp của nàng.

Hương thơm quanh quẩn trong khoang mũi càng thêm nồng đậm. Mùi vị thơm ngọt trong khoang miệng nàng khiến hân càng hôn càng sâu. Chờ đến khi hân rời khỏi cánh môi của nàng thì cả khuôn mặt nàng đã đỏ bừng một mảnh.

"Hoàng huynh....." Nàng ôn nhu kêu. Đôi tay mềm mại rất tự nhiên vòng lên cổ hân. Thân hình Hoàng huynh thon dài và cương ngạnh khiến nàng lúc ngồi ở trên đùi hân thì hai chân tinh tế bị mở rộng ra. Đặc biệt là nơi riêng tư tròn bóng kiêu ngạo không có thứ gì ngăn cản của nàng đang đối diện với cơn thịnh nộ đang đứng sừng sững nơi hạ thân của Hoàng huynh khiến nàng có cảm giác như bản thân mình đang dự hoặc Hoàng huynh làm nàng cảm thấy vừa thẹn thùng, đồng thời lại mang theo vài phần kích thích khác thường.

"Hoàng muội, người là đang cầu dẫn ta phải không?" Hân cười nhạt, mắt đen lại dần dần tối sầm cuồng giống như hắc động (động đen) mang theo lực hấp dẫn rất mạnh. Ở chỗ sâu trong đôi mắt như có một vũ trụ nhỏ dục vọng đang thành hình.

Hân cúi đầu nhìn khu rừng bí ẩn bởi vì nàng mở hai chân trắng nõn ra mà hiện rõ trước mắt hân.

"Vây..... Hoàng huynh, người mắc câu sao?" Chu Mẫn thời khí ở bên tai Lam Ti Ngọc rồi cẩn thận vành tai hân. Đầu lưỡi trơn trượt nhẹ nhàng liếm láp dọc theo vành tai hân. Cái móng ngồi ở giữa hai chân hân ma sát với cơn thịnh nộ đã nhếch lên của hân.

Ánh mắt Lam Ti Ngọc từ trên đó bùng, hân hôn một ngụm lên gương mặt nàng, sức lực rất nhẹ nhưng lại để lại nước miếng làm thấm ướt mặt nàng: "Không cần cầu dẫn ta. Bởi vì chỉ cần ta nhìn thấy người thì ta đều muốn làm chết người." Hân vén áo váy trắng của nàng lên, bàn tay của hân không chút do dự mà vào trong và chạm rãi vuốt ve vòng eo thon gọn tinh mịn của nàng.

Làn da thiếu nữ nõn nà, mềm mại giống như một khối đậu hũ thượng đẳng làm người ta khi sờ lên liền luyến tiếc buông tay. Đặc biệt là trong cơ thể nàng còn tản mát ra một loại mùi hương thanh mát cực phẩm mê người, quả thực chính là mùi hương duy nhất xuất sắc nhất làm dục vọng của hân càng tăng tính hưng phấn vô cùng.

Khuôn mặt nhỏ đỏ lên, Chu Mẫn then thùng um: “Mối.... Mối không phải nha..... Mấy lần trước ngươi còn không mắc câu.....” Nàng nhẹ giọng oán trách dứt quãng, da thịt mẫn cảm bên hông bị hân vuốt ve đến mềm mại tỏ ngửa khiến thân thể nàng đều không tự chủ được mà vận vẹo theo bàn tay hân tựa như tránh né lại tựa như đón ý nói đùa.

Bỗng nhiên sau thất lmg căng thẳng, hân thu hai tay lại rồi ấn nàng ở trong bờ ngực đầy rộng ngực của hân. Hân cười trầm thấp bên tai nàng.” Không phải không mắc câu mà là Vương Viện Đầu nói ngươi phải tình duyên nhiều hơn! Ngươi có biết mỗi lần nhìn thấy ngươi, ta phải dùng bao nhiêu nghị lực mới có thể áp chế được ý nghĩ không phác gục ngươi trên giường và không làm chết ngươi sao? Nhưng ngươi ngược lại rất quá đáng, còn một mặt khiêu chiến điểm cực hạn của ta! Hôm nay, ta nhất định phải đòi món nợ nhân nãi trong một tháng qua. Mặc kệ ngươi khóc lóc kêu to đừng lại thì ta cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi!” Bàn tay to của hân đột nhiên đánh thật mạnh lên kiêu mỏng của nàng.

Nóng bỏng đau đớn làm Chu Mẫn kêu ra tiếng trong nháy mắt. Nàng theo bản năng muốn trốn tránh nhưng thân thể nhỏ nhỏ đã bị hân chặt chẽ cố định ở trong khuỷu tay hân nên nàng chỉ có thể vận vẹo eo thon và rên rĩ yếu kiều, “Hoàng huynh, ta là của ngươi! Chỉ có ngươi mới có thể khiến ta cam tâm tình nguyện muốn bị ngươi làm chết cũng tuyệt không hối hận, ta muốn ngươi..... Ta muốn toàn bộ của Hoàng huynh!”

Chu Mẫn cũng coi như là bằng bất cứ giá nào. Lần này nàng nhất định phải làm Lam Ti Ngạc bất tất cả chất dinh dưỡng vào trong thân thể nàng, nếu không thì sẽ lãng phí!

“Lam Mẫn! Ngươi có biết bộ dáng hiện tại của ngươi có bao nhiêu sức hút làm người ta mê muội sao? Cho ngươi, ta sẽ đưa tất cả cho ngươi.....” Nàng ở dưới thân hân tràn đầy biểu tình dụ hoặc yêu điểm chẳng những không làm hân ngừng tay mà ngược lại còn khiến đáy lòng hân dâng lên một cỗ dục vọng thô bạo hưng phấn cực độ.

“Bang! Bang!” Hân lại đánh vài cái liên tục khiến cái mông nhỏ kiều nộn và tròn trịa mềm nhũn của cô dần kinh người của nàng sung đỏ.

Chỗ bị đánh vừa ngứa, nhưng quan trọng hơn là đau đớn lại dần dần chuyển thành một loại khoái cảm sung sướng kì dị khiến Chu Mẫn rất hi vọng hân càng thô lỗ ngược đãi.

“Hoàng huynh, đừng đánh... Đau...” Vì cái gì nàng sẽ có loại suy nghĩ đáng cảm thấy thẹn này a! Nàng vô lực vùi thân mình vào trong khuỷu tay hân và rung rung cắn răng chịu đựng đau đớn đến gần như nóng lên truyền đến từ cái mông. “Đừng đánh! Hoàng huynh... A ần... Cầu ngươi... Ần...” Tiếng rên rỉ của nàng dần dần trở nên kiều mị nhu nị. Trên kiều đồn (cái mông) đẹp tuyệt nhân gian cũng nổi lên tăng lớn độ ứng động lòng người, vũ mị đến kinh người.

Bỗng nhiên, nàng đột nhiên run rẩy. “A a..... Không cần.....” Hân cư nhiên dùng bàn tay to xâm nhập vào trong đóa hoa then thùng của nàng. Ngón tay hân đang mạnh mẽ tách hai mảnh cánh hoa phản nhượn khép kín kia ra phía hai bên để lộ viên trân châu kiều điểm thị bạch tường thị bao vây quanh ra ngoài.

“Không cần..... Hoàng huynh.....” Nàng kịch liệt nhếch lên mông nhĩ và thét chói tai. Nhón tay thô lệ của hân giống như mang theo một chuỗi điện lưu kích thích khe thịt chặt hẹp của nàng đến run rền nhẹ đóng mở.

Phản ứng kịch liệt của nàng khiến ánh mắt hân tối sầm lại như có ngọn lửa đang nhanh chóng làm bùng lên dục vọng dã thú của hân. Hân dùng ngón cái ngăn chặn hi mảnh tường thịt phản hồng nóng cháy đang muốn khép kín kia, còn ngón trỏ lại thuận thực bắt đầu treu chọc viên trân châu trong suốt mẫn cảm.

Thân thể Chu Mẫn cứng cứng, vài giọt nước mắt sung sướng chảy ra từ khóe mắt: “A a... Hoàng huynh... A...” nàng không thể khác chế mà dục vọng thẳng vòng eo rồi yếu điệu đong đưa, kiều nhuyễn đón ý nói đùa theo ngón tay hân, biểu rình vừa phóng đảng vừa mê người.

Hân chuyển chủ nhân thái động tình yếu đuối của nàng. Đầu ngón tay hân không ngừng treu chọc và âu yếm viên trân châu non mềm, làm nó ở dưới ngón tay hân chậm rãi sung đỏ. Còn tay trái của hân lại vòng qua cái lmg mảnh khảnh của nàng rồi lượn qua dưới nách nàng. Mả cái nị ngực màu đỏ Chu Mẫn mặc đã sớm bị Lam Ti Ngạc kéo xuống bên hông. Hân không chút khách khí cầm lấy hai nhũ thịt tuyết trắng yếu kiều rung động đã sớm bại lộ trong không khí rồi bắt đầu xoay tròn xoa nắn chơi.

“Ngó.....” Nàng ngửa khuôn mặt nhỏ ra sau, lửa nóng cường dụu làm toàn thân nàng đều mềm. Mỗi một lần hân xoa bóp đều làm nàng quét qua khắp người nàng rồi sau đó thân thể nàng nhanh chóng bắt đầu kịch liệt run rẩy, hoa huyết cũng liên tục run rẩy co rút lại. Cùng với một tiếng vui sướng thét chói tai, cửa động nhỏ nhỏ cấp tốc khép mở phun ra từng dòng mật dịch trong suốt mê người.

Mả nàng cũng trong cơn khoái cảm cực độ kích thích mềm mại ngã xuống khuỷu tay hân.

“Cũng thật nhiều nước.” Lam Ti Ngạc vòng lòng thương thức thân thể trắng nõn tán mát ra nồng đậm hương vị tinh dục của nàng. Hân đưa lòng bàn tay dính đầy chất lỏng trắng ngọt đến bên môi nàng, dụ hoặc nói, “Bảo bối, có muốn nếm thử hương vị của mình không?”

Chu Mẫn hơi hơi mở ra hai mắt bị nước mắt làm mờ lung rồi mê ly nhìn hân, trên má phản xính đẹp toàn là vũ mị kiều điểm, “Cái gì.... Hương vị gì?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Xuyên Nhanh Thể Muốn Phác Gục Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook-Full\(cham\)Net](http://Ebook-Full(cham)Net).

Quyển 1 - Chương 29

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit & Beta: Aní Cuteo

“Chỗ này ——” Hân chỉ chỉ đôi môi đỏ thắm nộn như hoa hồng của Chu Mẫn, cười trầm thấp: “Có muốn ném thứ đó là tư vị gì không?”

“Ngò.” Nàng theo bàn nâng vườn cái lưỡi dính hương lướt qua cánh môi mình. Thật ngọt ngào, hương vị ngọt mềm được truyền đến từ đầu lưỡi, nặng nề lắm lắm, “Thật ngọt.”

“Ta cũng cho rằng như thế!” Hân cong khoe môi nở nụ cười cuồng vọng rồi cúi đầu ngậm lấy cánh môi đó bằng yêu điểm của nàng và liếm mút thật sâu. Đôi môi bị hân bôi một dịch của nàng giống như nhiễm một lớp mật đường ngọt làm hân đôi khát khô nhện tham lam cần nuốt hương vị trên cánh môi nàng và còn thỉnh thoảng phát ra tiếng ‘chặc chặc’ rắc rắc.

Chu Mẫn bị hôn đến ý thức mờ mịt màng màng. Ý thức của nàng thoái mái pháp phồng theo sự phác họa trêu chọc của môi lưỡi hân, hơi thở nàng rối loạn giống như cánh liễu lắc lư trong gió.

Sau một lúc lâu, hân mới thỏa mãn thoáng rút lui khỏi môi nàng và nói, “Hoàng muội, ta muốn ngươi, tất cả. Ta muốn tất cả của ngươi, muốn nhiều hơn.”

Nàng lắc nhẹ rên rì, đầu óc mê man cần bản không biết hân muốn cái gì.

Lam Ti Ngoc mỉm cười. Dục vọng nơi đáy mắt hân giống như một phen nhợt lả mãnh liệt thiêu đốt toàn thân nàng. Nàng nửa mở đôi mắt đẹp mê man. Đột nhiên, nàng bị hân bế lên và đặt nằm thẳng ở trên bàn tròn. Còn toàn bộ chén đĩa ở trên bàn tròn đã bị hân quét xuống đất, chén đĩa bể nát khắp nơi.

Đúng lúc này, ngoài cửa cung điện truyền đến eo eo của Thái giám, “Khởi bẩm Hoàng thượng, Thừa tướng, Binh Bộ Thượng thư và Hộ Bộ Thượng thư..... Cùng hơn 10 vị đại thần khác có việc gấp cầu kiến!”

Chu Mẫn nghe thấy âm thanh sắc nhọn kia thì thân mình căng thẳng, đầu óc hỗn độn bị giọng nói của Thái giám bên ngoài làm tỉnh táo một ít.

Có người! Tuy rằng nàng rất sốt ruột muốn chất dinh dưỡng vừa nam chủ nhưng nàng không có đam mê biểu diễn đồng cung sống trước mặt người ngoài a!

Ánh mắt mê ly của Chu Mẫn hiện lên một tia sợ hãi, nàng mạnh mẽ ngẩng đầu đối diện với đôi mắt bén nhọn ung trần ngập ngon lửa đôi khát của hân. Nàng có ngốc cũng biết rằng đó là dấu hiệu Lam Ti Ngoc sẽ không dừng lại.

“Hoàng. ... Hoàng huynh, không cần. ... Coa người tới.” Ban ngày tuyên dâm thì thôi đi, nếu còn bị người bắt gian tại chỗ thì sao nàng sống nổi. Nàng còn chưa có suy nghĩ thoáng như vậy a! Nàng vội vàng lôi kéo áo váy màu đỏ trên người đã bị Lam Ti Ngoc lôi kéo rơi rồi rắc tan tác lên bao phủ mình. Lúc nàng muốn nhồi đẩy lại bất thành linh bị thân thể thon dài tràn ngập sức bật của Lam Ti Ngoc đè xuống. Hân lại lần nữa đè Chu Mẫn đã nửa ngồi ở dưới thân

Ánh mắt hân như ngọn lửa sáng quắc nhìn nàng, “Hoàng muội, ta biết, người nhỏ giọng chút là được!” Ngụ ý của hân là không tính toán buông tha nàng.

“A.... Chuyện đó.” Nàng ngây ngốc nhìn về mặt hân dục cầu bắt mất rồi khó khăn nuốt nước miếng, “.... Có thể để buổi tối hồi cung. Rồi làm a!”

“Nhưng bây giờ ta đói bụng!” Hân cười và nịnh. Trước mắt có món ‘điểm tâm’ điểm mỹ ngon miệng hân đã nhớ thương một tháng, thật vất vả thì Vương Viện Đầu nói có thể làm, hơn nữa hân chỉ vừa mới ném chút ngon ngọt thì sao có thể từ bỏ a?

“Nhưng.” Nàng còn chưa nói xong thì Lam Ti Ngoc đã mềm nhẹ cõng bỏ đai lưng váy khiến váy nàng tán ra ở trên chiếc bàn tròn đen nhánh. Váy áo đỏ tươi hỗn độn làm lộ ra thân hình quyến rũ trắng nõn tinh tế giống nàng như cực phẩm ngà voi của nàng.

Da thịt nàng như củ chi như ngọc, trơn trượt giống như sữa bò chảy xuôi. Hai nhũ thịt tròn trịa no đủ cao vút, hai đầu vú phồng hồng của nàng còn lớn hơn một chút so với người thường chính đang ngao ngễ đứng thẳng đối diện hân cộng thêm với theo sự hồ hởi của nàng thì chúng nó lắc lư ra từng đợt nhũ lầy dụ hoặc nhấn chìm.

Xuống phía dưới một chút là vòng eo nhỏ nhắn mềm mại đột nhiên co lại thành thon thon chỉ dùng một tay là có thể ôm hết của nàng. Trên bụng nhỏ là cái rốn xinh xắn đáng yêu. Phía dưới bụng nhỏ là mảnh đất thần bí như ẩn như hiện che khuất huyệt le phẫn hồng. Ở chỗ đó đang có một dòng dịch lỏng trog suốt chảy ra làm phần phía trong hai cái đùi ngọc thon dài duyên dáng của nàng ướt đầm.

Lam Ti Ngoc rũ mắt thưởng thức cảnh đẹp của tiểu nhân nữ nằm trên bàn, trong mắt hân lộ dục vọng sắc tình tràn trề. Nàng bị tâm mắt nóng rực của hân nhìn chăm chăm đến toàn thân đều nóng lên, hai viên anh đào kiêu nộn không biết từ khi nào đã sưng to đến phát đau và đang run rẩy dong đưa khiến cậu nam nhân tiến thêm một bước yêu thương.

“Hoàng huynh. ... Không. Không được. Không thể.” Chu Mẫn vừa thẹn vừa sượng run rẩy. Nàng muốn dùng hai vành tay che lấp thân thể, muốn ngồi dậy nhưng nam nhân đang đè ở trên người nàng thật sự quá nặng. Hơn nữa, nàng còn bị hân sờ đến cả người mềm mại nên vốn không thể nhúc nhích.

“Chúng đại thần cùng nhau tới đây đúng là hiếm có, chắc họ đang có việc gấp, cho nên Hoàng muội à, chờ lát nữa người nhất định không thể phát ra tiếng! Có tám binh phong che rồi nên chỉ cần người không phát ra tiếng động thì bọn họ sẽ không dám ngẩng đầu và sẽ không phát hiện ra người.” Lam Ti Ngoc nhẹ giọng nhắc nhở sau đó ngẩng đầu nàng, “Tuyệt vào!”

“Dạ!”

Thái giám vẫn luôn đứng chờ bên ngoài nhận lệnh rồi lui xuống mỗi mấy vị đại thần cầu kiến vào trong. Còn Lam Ti Ngoc lại lập tức nhanh chóng cúi đầu hôn lên đôi anh đào mềm mại của nàng, chần hết tất cả lời từ chối của nàng rồi liếm mút nàng một trận thẳng đến khi môi anh đào của nàng trở nên sưng đỏ kiêu kiêu thì hân mới chậm rãi trượt xuống liếm qua yết hầu nàng rồi trực tiếp ngậm lấy hai nhũ thịt non mềm cực kì co dạn và tán ra nồng đậm hương sữa vào trong miệng. Hân giống như đang nhấm nháp sữa đặc ngon miệng nhất trên thế giới. Hân thay phiên liếm mút hai bên vú nàng, đầu lưỡi còn thường thường ngậm lấy hai núm vú xinh đẹp kia rồi dùng sức liếm mút giống như muốn kéo nó hướng lên trên khiến nó thành một hình trụ dài nhọn, qua nửa ngày mà vẫn không mềm đi xuống.

Bên nhợt đau đớn từ ngực truyền đến làm Chu Mẫn không chịu nổi mà khóc nỉ non ra tiếng: “Hoàng huynh. ... Không cần. ... Đừng cần. ... Đau quá a.” Nàng vận vẹo thân mình muốn rút hai vú bị hân làm nhục ra nhưng hai tay của hân đè ở trên vú nàng và chặt chẽ cố định nàng. Bàn tay hân còn không ngừng biến hóa nhiều kiểu xoa bóp hai luồng nhũ thịt đẩy dạn kia khiến chúng nó biến thành nhiều hình dạng khác nhau.

Dần dần, một loại cảm giác đau đớn cộng với khoái cảm hỗn loạn rừng rùm từ đầu vú mẫn cảm của nàng lan ra mỗi một dây thần kinh trên thân thể nàng. Linh hồn của nàng giống như muốn bay lên: “Hoàng huynh. ... Chỗ đó. ... Ân. ... Ân. ... Nhẹ chút. ... Hoàng huynh. ... Không.” Hai vú nặng trĩu bị hân xoa bóp cần niết hai quả vú đó tươi phồng lên vừa tròn vừa to, nước bọt ướt át căng to điểm cho chúng nó sáng lấp lánh lên giống hai đoá hồng mai nở rộ trên nền đất tuyết trắng, yêu dả mê người.

Liếm đầu vú phẫn nộ của nàng đến khi hân như cứng rắn trong suốt, Lam Ti Ngoc mới lưu luyến rời đi. Mà lúc này, ngoài cửa Ngự Thư phòng dần dần có tiếng bước chân của một đám người, Lam Ti Ngoc ôm cả người mềm mại Chu Mẫn lên chuyển tới chiếc ghế nằm bên kia. Hân đặt nàng ở mặt trên “Hoàng muội, không cần phát ra tiếng gì!”

Hân cuồng vọng cười nói. Chu Mẫn lúc này đã sớm toàn thân vô lực xụi lơ run rẩy ở trên ghế nằm. Từng tảng lớn nặng mây đỏ xinh đẹp làm da thịt tuyết trắng của nàng nhiễm một tầng hồng nhạt mịn hoặc. Bộ dáng xuân tình động lòng người của nàng lúc này đủ để làm cho bất kì một giống đực nào đó phát cuồng!

“Thần tham kiến Hoàng Thượng, Ngộ hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!” Khi thái giám đưa mười mấy vị đại thần vào của thì gần cán 3 vị đại thần đứng đầu muốn tiếp tục đi vào ý bảo bọn họ đứng ở chỗ này là được rồi!

“Các vị ái khanh có chuyện gì quan trọng muốn bẩm tấu thì cứ đứng ở cửa rồi nói đi! Trẫm vừa mới tỉnh ngủ, đáng về không tỉnh, không gặp các ái khanh!”

Biểu tình của Lam Ti Ngoc mang theo một tia ám ảnh và lạnh nhạt làm chúng đại thần liên tục tỏ vẻ không ngại.

“Hoàng Thượng, Đại quân của nước láng giềng đã sẵn sàng ra trận. Bọn chúng đã quấy rầy con dân ở biên cảnh của ta vài lần. Tàn Tướng quân phụng chiếu lĩnh quân chống địch nhưng đến nay vẫn chưa có tin tức. Thảm tử thần phái đi thăm dò ở địch quốc đã truyền tin trở về, tuy không rõ tung tích của Tàn Tướng quân nhưng tình hình chiến đấu ở biên cảnh đã ổn định! Mà hiện nay ở Hà Nam, hồng thủy tràn lan khắp nơi, toàn bộ dân chạy nạn đều hướng lên phía Bắc, thần cho rằng cần phải an trí cho dân chạy nạn trước.”

“Vương đại nhân nói lời này không ổn. Chuyện biên cảnh đã xung đột nhiều năm, nước láng giềng như hổ rình mồi, bây giờ Tàn Tướng quân lại mật tích không rõ, trong quân há có thể không soái thống lĩnh sao? Thần nghĩ nên phải tận nguyên soái, nước xa không cứu được lửa gần, chỉ bằng bổ nhiệm phó soái lên nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy. Hơn nữa, lương thảo dùng cho tướng sĩ bên cạnh đã cạn kiệt, sợ là duy trì không được bao lâu. Hoàng Thượng, việc này không thể chậm trễ, người cần lập tức giải quyết!”

“Thần cho rằng.”

“Lời Lưu đại nhân nói là không đúng! Nạn dân không an trí ổn thỏa thì sợ là tạo thành nội loạn trong nước. Tuy rằng quốc khổ cần tính sung túc nhưng nếu dùng bạc trong quốc khổ cho quân đội thì vẫn đề nạn dân sợ là không thể giải quyết thích đáng.

Mấy đại thần bên ngoài thấy Vương đại nhân và Lưu đại nhân chia làm hai phái, ai theo ý này, một bên muốn giải quyết vấn đề biên cảnh trước rồi nạn dân sau, một bên lại yêu cầu giải quyết nội loạn mới có thể giải quyết được nỗi lo bên ngoài.

Trong khi chúng đại thần khác nhau tui bụi ở bên ngoài thì Thừa tướng trẻ tuổi đứng một bên lại dùng ánh mắt sâu thẳm nhìn tình cảnh sau bình phong. Bởi vì tầm mắt có góc chết nên hẳn không thể nhìn thấy phía hai bên mà chỉ có thể nhìn thấy cảnh tượng mơ mơ hồ hồ ở chính giữa.

“Sao cao cao nhanh như vậy?” Còn Lam Ti Ngọc dè Chu Mẫn ở trên ghế nằm thì lại đang nhẹ giọng thì thầm ở bên tai nàng. Ngay sau đó, hẳn lùi ra phía sau rồi tách hai chân nàng ra. Hoa huyết màu hồng phấn nhỏ nhoi bị lộ ra bên ngoài. Hoa huyết đang hơi hơi run rẩy và co chặt, từng dòng mặt dịch dọc theo rãnh mỏng chảy xuôi xuống ghế nằm, mùi thơm lạ lùng nồng đậm phác mũi tràn ngập ở trong không khí.

Bạn đang đọc truyện Nữ Phụ Xuyên Nhanh Thẻ Muốn Phác Gục Nam Chủ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Quyển 1 - Chương 30

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit & Beta: Ami Cuteo >>

Hắn cười khẽ, hạ thấp giọng nói và thì thầm bên tai nàng, “Thật là vật nhỏ mẩn cảm. Chỉ cần xoa bóp vú là có thể cao trào, như vậy thì làm sao chịu được cơn triều cường mãnh liệt hơn.....” Hắn dùng một ngón tay đẩy ra hai mảnh cánh hoa ướt đầm kia rồi nhờ mặt dịch bôi trơn nên liền ngang nhiên cắm vào trong nàng.

“A ——” Chu Mẫn vừa định thét chói tai nhưng đột nhiên nhớ tới bên ngoài có rất nhiều người nên nàng đành gắt gao che lại miệng mình và khó chịu lắc đầu, hai mắt khẩn cầu nhìn Lam Ti Ngọc muốn hắn dừng lại. Dị vật tiến vào làm nơi riêng tư của nàng run rẩy một trận, vách tường thịt kiêu nộn nhanh chóng bao vây lấy ngón tay muốn bài xích nó đi ra ngoài nhưng lại không ngờ rằng vì làm như vậy mà hút ngón tay hắn vào sâu hơn.

Chu Mẫn không dám mở miệng nên chỉ có thể cầu xin nhìn Lam Ti Ngọc, nàng lại rơi nước mắt. Mật huyết nhỏ hẹp đến mức gần như không thể cất chứa đầu ngón tay của hắn. Nàng nâng eo nhỏ lên muốn khép lại hai chân lại nhưng do Lam Ti Ngọc cố định chân của nàng phần ra hai bên sườn của hắn nên nàng chỉ có thể kẹp lấy vòng eo rắn chắc của hắn.

“Bảo bối, thả lỏng chút đi, người thật chặt! Một ngón tay mà cũng chịu không nổi thì lát nữa sao có thể nuốt được cơn thịnh của Hoàng huynh? Ân, thả lỏng chút, ngoan!” Hơi thở của hắn vô chút gấp gáp. Hắn cố ý thì thầm bên tai nàng rồi ngấm lấy vành tai nàng và nói nhưng động tác trên tay vẫn không dừng lại chút nào, hắn không ngừng thọc vào rút ra trong tiểu huyết của nàng.

Lam Ti Ngọc không nói rằng mật huyết vừa mới bắn xong nhưng vẫn nhỏ hẹp như trước khiến ngón tay của hắn chỉ có thể vô cùng khó khăn chuyển động thông thả trong mật huyết ướt át. Xúc cảm non mịn chặt ấm làm cực lòng dưới thân hắn sừng sững nỗ mạnh.

“Dừng... A... Hoàng huynh... Nhẹ một chút... Sẽ khó chịu...” Đầu Chu Mẫn ý ở phần cổ Lam Ti Ngọc. Nàng mềm nhu như nhỏ giọng khóc lên, ngón tay hắn giống như có chứa điện lưu, mỗi một lần xoay tròn đều làm nàng cảm lạnh không được mà run rẩy, nhục huyết điên rồi co rút lại, một loại cảm giác khát vọng đau đớn bị cự vật lấp đầy bỏ lên trên trái tim nàng.

“Khó chịu ở đâu? Chỗ này sao?” Hân đã nịnh nường mảy, ngón tay mạnh mẽ chen vào hoa kính rồi đâm tới âm đế, sau đó lại rút ra đâm vào. Ngón cái tìm được viên trân châu nộn hồng được giấu sau vách tường thịt màu mỡ rồi tùy ý mà xát. Chu Mẫn không chịu nổi mà khóc thút thít, thân thể tuyết trắng dong đưa lên xuống theo ngón tay hân, miệng huyết phản hồng mê người kịch liệt co rút lại vài cái rồi phun ra một luồng mật dịch.

“Mẫn nhi, tiểu tảo huyết của ngươi thật đậm đặc, chảy nhiều nước như vậy, hơn nữa, hương vị của nó còn làm cho người ta muốn ngừng mà ngừng không được...” Nhớ tới lần đầu tiên khi cưỡng hiếp nàng ở Thanh Ngọc điện, hân có nếm thử, hương vị của nó cho đến nay vẫn làm hân khó có thể quên. Hân đột nhiên lùi ra phía sau, mờ to chân nàng ra rồi cúi đầu xuống ôn nhu liếm mát u cốc đang không ngừng phát ra mùi hương mê hoặc thanh hương của Chu Mẫn. Hân nuốt hết tất cả dịch ngọt vào trong miệng, đầu lưỡi thỉnh thoảng mà xát với hai mảnh cánh hoa đào run run hơi phấp phồng kia. Từng đợt khoái cảm tế đại nhanh chóng tập trung ở hạ lâm Chu Mẫn sung sướng đến mức gần như hồng mắt, đám thủy châu ra bốn phía, muốn ngăn cũng không ngăn được.

“Thật ngọt! Vẫn giống như lần đầu tiên làm ta nhớ mãi.” Hân lại tham lam liếm một tiếp cho đến khi toàn thân Chu Mẫn run rẩy và co rút, đầu ngón chân nhỏ nhỏ của nàng cuộn lại, hân mới chịu dừng bữa cơm đậm đặc này.

“Sướng sao? Tiểu bảo bối của ta? Có phải phía dưới rất khó chịu hay không, có phải rất muốn Hoàng huynh làm ngươi hay không?” Lam Ti Ngọc dù gấp nhưng vẫn ung dung nửa quỳ đứng dậy, môi mòng của hân ướt át sáng bóng, mặt trên còn dính băng dính khát vọng tình dục của nàng.

Khi nhìn hân nhanh chóng cúi quần áo trên người xuống và phóng xuất ra cực thực phần chân đầy gan xanh thì thân thể Chu Mẫn như lửa đốt, nóng rực vô cùng. Hai lần trước làm tình là do đêm tối cộng thêm xảy ra rất nhiều chuyện nên nàng không kịp thương thức thân thể hân nhưng hiện tại lại đang rõ như ban ngày, thân thể săn chắc của hân bị ngắm nhìn không sót thứ gì.

Hai vai rộng lớn, vòng eo hùng vĩ. Tuy rằng vì hằng năm tập võ nên cơ bắp trên người hân rắn chắc nhưng làn da của hân không phải màu đồng cổ (nâu) mà là trắng hoàn mỹ xuất sắc. Đặc biệt là cơ ngực và cơ bụng vững chắc hữu lực tràn ngập cảm giác cứng như sắt thép. Thân thể của hân chẳng những không hề có một khuyết điểm nào mà còn biểu hiện sự cường hân mạnh mẽ.

Chu Mẫn khó khăn nuốt nước miếng, ánh mắt tự nhiên lướt xuống phía dưới, cây còn thật khổng lồ khác hẳn người bình thường đang dựng hướng lên trời tỏ vẻ gần gũi hiện ra ở trước mặt nàng. Trời ơi thật là thứ đồ khủng khiếp! Chắc nó cũng phải dài từ 18cm trở lên, bề rộng ít nhất cũng bằng 4cm, mạch máu vờn quanh trên thân gây màu đỏ tím không ngừng chảy xuống như một con cự thú có thể tùy thời giết người.

Lúc trước, nàng có thể nuốt được cự vật này mà không có bị đâm thủng, thật là được chỗ tốt từ danh khí của 484 cho! Nhưng khi nhớ lại nàng vẫn cảm thấy không thể tưởng tượng được.

Chu Mẫn nuốt nuốt nước miếng, thân thể nhịn không được co rút lên.

“Hoàng muội, thích thứ người đang nhìn sao?” Lam Ti Ngọc hiểu rõ cười nhẹ, “Muốn ta làm người thì tự mình mở rộng chân ra!” Hân đã mệnh lệnh tự tay cầm côn thịt thô to của mình rồi vuốt ve lên xuống, hai túm tinh hoàn cũng phối hợp đồng đưa dãi ướt sau. Bộ dáng hân tự thủ dâm khiến mặt Chu Mẫn như sung huyết, tim đập như sấm.

Nàng sợ hãi bị người bên ngoài nghe thấy nhưng nhìn quy đầu trên cự long không ngừng tràn ra bạch dịch – đó là ‘chất dinh dưỡng’ nàng muốn suốt 1 tháng nay, hơn nữa, thân thể của nàng thực hư không, rất muốn bị hung hăng đâm thủng, va chạm. Bởi vậy nên hai tay nàng không thể không run rẩy mờ hai đùi ngọc rộng để lộ ra tiểu huyết phản hồng nhỏ từng giọt mật dịch ra trước mắt hân.

“Hoàng huynh... Cho ta... Ân... Mau tới yêu ta... Ân a... Hoàng huynh.....” Chu Mẫn dùng giọng điệu nhỏ bé cầu xin, trên khuôn mặt nhỏ xinh đẹp vũ mị tràn đầy dục vọng xuân sắc động lòng người, mái tóc đen nhánh xỏa tung trên thân thể tuyết trắng xinh đẹp. Dừng tư thế phóng dăng như vậy làm nàng cảm thấy mình giống như đang đắm đuối mời Hoàng huynh tận tình nhắm nháp u huyết tươi mới ngon miệng của mình.

“Yêu tình!” Hân thốt lên một câu. Quy đầu to lớn để ở trước miệng huyết của nàng, hạ thân đột nhiên tàn bạo hung hăng đâm sâu đâm vào trong đưa côn thịt thô to như cột đá cắm vào tiểu huyết non mại chặt hẹp.

“A ——— ồ ———” Chu Mẫn bị hân thô lỗ tiến vào làm đau đến mức khóc ra tiếng mà quên che miệng nhưng lại bị Lam Ti Ngọc nhanh chóng bao phủ đôi môi. Đôi mắt nàng hơi nước mông lung tràn đầy khó chịu, thân thể tuyết trắng non mềm run rẩy không thôi, bàn tay nhỏ gấu gao túm nhau, nàng gần như không thể thở nổi.

“Ngô... Ân... Ngô ngô...” Mặc dù dù mặt dịch bôi trơn nhưng do tiểu huyết chặt hẹp bị hung hăng mở rộng, hai cánh hoa đỏ tươi cũng bị tách ra hai bên nên khiến nàng có cảm giác mình sẽ bị xé rách.

“Hoàng muội, nhịn một chút được không? Ta còn chưa cảm vào được một nửa...” Lam Ti Ngọc thương tiếc cúi người xuống hôn nước mắt nàng đang rơi. Hoa huyết chặt hẹp gắt gao bao bọc lấy hân giống như bài xích nhưng lại như đón nhận. Nửa cây côn thịt màu đỏ tím huyết mạch sôi sục lộ ở bên ngoài hoa huyết đột nhiên lại to thêm vài phần, nhiệt độ nóng rực giống như một ngọn lửa và đang chờ công thành chiếm đất.

Nhưng tiếng kêu rên của nàng lại khiến hân không thể không dừng lại. Hân thấp giọng trấn an nữ nhân dưới thân, loại cảm giác nửa vui này làm cái trán và bờ ngực hân chảy ra lượng lớn mồ hôi.

“Ngô ngô... Ân... Không... Ngô ngô.....” Áp lực và sức dân mà cây côn thịt nóng rực đến đáng sợ kia mang đến khiến nàng khó có thể thích ứng được. Chu Mẫn bắt lực nằm ở trên ghế, rên rỉ đáng thương và đẩy Lam Ti Ngọc ra. Biểu tình của vừa nhu mị vừa thống khổ vừa phóng dăng chọc người yêu thương, làm người mất hồn.

Bạn đang đọc truyện Nữ Phụ Xuyên Nhanh Thẻ Muốn Phác Gục Nam Chủ được tải miễn phí tại [yWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Quyển 1 - Chương 31

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit & Beta: Ami Cuteo

Nhưng hắn chỉ ôm nàng ngồi lên trên đùi mình. Hắn và nàng liền quấn quýt nhau như thế ngồi ở trên ghế nệm. Còn phần còn lại ở bên ngoài bị động tác của Lam Ti Ngoc đâm vào hoàn toàn trong thân thể nàng. Cả người Chu Mẫn bị run run ngưỡng ra phía sau nhưng lại bị Lam Ti Ngoc kéo lên. Hắn cố định đầu nàng và lấp kín tiếng thét chói tai của nàng. Mấy vị đại thần bên ngoài thì vẫn đang tranh cãi gay gắt.

“Thỉnh Hoàng Thượng định đoạt!”

“Thỉnh Hoàng Thượng quyết định!”

.....

Lam Ti Ngoc vui còn thật thò to của mình vào bên trong tiểu huyết của Chu Mẫn. Hắn thoải mái hít lại, cảm giác như bên trong tiểu huyết có ngàn vạn cái miệng nhỏ đang không ngừng liếm mát còn thật thò to của hắn, ngứa và tê dại làm hắn ôm Chu Mẫn rồi từ từ đóng đưa lên xuống.

Nghe thấy các đại thần bên ngoài dừng tranh cãi, Lam Ti Ngoc nhếch khóe môi hơi mỉm cười, giọng điệu dễ nghe giàu có từ tính phát ra từ hai mánh môi mỉm cười của hắn, “Ồn đủ rồi sao? Rốt cuộc cũng yên tĩnh.”

Chỉ chín chữ thôi mà nặng như ngàn cân, lạnh như băng sương làm cứng đại thần bên ngoài kinh hoàng rụt rụt cổ. Bọn họ nhớ tới cảnh kỳ này mình làm ồn như vậy thì lại ở ngoài đường trước mặt vị đế vương lãnh khốc bá đạo này thì đồ mờ mờ lạnh đậm đà, “Chúng thần có tội!”

“Thừa tướng đã có chủ ý rồi không phải sao?” Lam Ti Ngoc tuy rằng không nhìn thấy tình cảnh bên ngoài nhưng khi ở trong đây với Lam Mẫn, hắn vẫn luôn chú ý đến tiếng động bên ngoài, lúc chúng đại thần ồn ào đến tui bụi thì chỉ có vị Thừa tướng trẻ tuổi này vẫn duy trì yên lặng, không nói một câu nhìn mấy vị đại thần tranh luận!

“Thần đề nghị dân cáo thị thông báo với các nước láng giềng công khai giữa các thương nhân làm ăn để lập ra một khoản quyền tiền dùng cho các tướng sĩ ở biên cảnh chi tiêu. Sau khi kết thúc thì cho người thương nhân quyền tiền nhiều nhất được đến danh hiệu Hoàng Thương của Hoàng tộc và có thể thừa kế nhiều thế hệ nhưng phải kí kết giao dịch thương mại với Hoàng tộc. Còn về vấn đề nạn dân thì lấy một phần tiền trong kho bạc hoàng cung để dựng lầu nậu cháo cho người dân gặp nạn ăn và ở rồi mọi người cùng nhau vượt qua cửa ải khó khăn! Hơn nữa...”

Lam Ti Ngoc cười nghe Thừa tướng ở bên ngoài tiếp tục trình bày ý kiến, ánh mắt xẹt qua hiểu rõ. Còn Chu Mẫn vốn đang rừ đầu xuống khi nghe vị Thừa tướng này nói thì liền lập tức ngừng đầu lên. Nghe mấy câu hắn ta nói có sách mạch có tình trạng của hắn. Khoái cảm tê dại quen thuộc đánh sâu vào tất cả các giác quan của nàng.

Hai tròng mắt long lanh của Chu Mẫn hiện lên sự nghi hoặc, mắt lạnh tình quang chớp động, đôi môi màu đỏ căng mọng, bộ ngực đầy đặn cùng với đầu vú bị hắn cắn sưng đỏ, cả người tràn đầy dấu vết hoan ái mãnh liệt, trên da thịt trắng nõn đầy dấu đầu đầy. Lúc này nàng lại đang thất thần, không biết đang suy nghĩ cái gì mà ngay cả đôi mắt cũng không nháy mắt một chút.

Lam Ti Ngoc nhận thấy nữ nhân hồn nhiên ngồi trên đùi mình đang thất thần thì có chút buồn bực. Tiểu nữ nhân này, dám thất thần lúc đang làm tình với mình?

Hắn dùng sức đâm còn thật tràn ngập ý vị xâm lược vào sâu trong hoa huyết chatej hẹp.

“Ấn...” Tiếng rên rỉ yêu kiều mê người phát ra từ cái miệng nhỏ anh đào của nàng. Hắn không có thời gian tự hỏi mà va chạm lần thứ hai vào sau trong làm tan rã đầu óc của nàng. Nàng nâng mông ngọc lên và dùng hai đùi đẹp cuốn lấy kiện eo tinh tráng của hắn. Khoái cảm tê dại quen thuộc đánh sâu vào tất cả các giác quan của nàng.

Thanh âm này phá lệ chói tai trong Ngự Thư phòng yên tĩnh. Mấy vị đại thần bên ngoài nghe thấy thanh âm liền hiểu rõ trong phòng đang có ai và cũng hiểu rõ người trong phòng đang làm chuyện gì. Trong thoáng chốc, khuôn mặt của chúng đại thần thật vất vả mới khôi phục thái độ bình thường nhỏ nhẹ của Thừa tướng lại từ trắng chuyển sang xanh.

Tuy rằng cảm thấy ban ngày tuyên dâm không phải là việc làm của một vị minh quân nhưng vì Lam Ti Ngoc xây dựng ảnh hưởng đã lâu nên chúng đại thần cũng không dám nói nhiều lời.

“Nếu thừa tướng đã chuẩn bị tốt kế hoạch thì Hộ Bộ, Hộ Binh liền lui xuống sắp xếp làm việc đi!”

Lam Ti Ngoc vừa nói vừa nghiêng nạt hoa huyết. Lực độ không nhẹ không nặng làm Chu Mẫn vốn đã thói quen bị đối đãi thô lỗ thực không quen. Chu Mẫn bị Lam Ti Ngoc làm cho càng thêm ngứa nhưng không được thỏa mãn nên nàng tính toán muốn tự lực cánh sinh. Nàng dùng đôi tay chống đỡ vai của hắn rồi đóng đưa lên xuống, tiếng vang “phục phục” khiến Chu Mẫn thả chậm động tác. Tuy rằng chậm một chút nhưng cảm giác tự mình không chế tiết tấu làm cho Chu Mẫn thoải mái nheo mắt lại.

Chu Mẫn thoải mái nhưng tốc độ không nhẹ không nặng, cọ xát không sâu không cạn lần sắc mặt Lam Ti Ngoc càng ngày càng đen, càng ngày càng không thỏa mãn!

Hắn đột nhiên buông tay che miệng Chu Mẫn lại, một tay khác mạnh mẽ ấn thân mình nâng ngồi xuống, còn mình thì hung hăng đâm về phía trước ngay sau đó.

Trong cơ thể đột nhiên bị bỏ ra, thân thể run rẩy, khóe mắt nổi lên hơi nước, đôi tay Chu Mẫn túm chặt bả vai Lam Ti Ngoc móng tay hung hăng đâm vào da thịt khiến hắn nhăn mặt mày.

Hắn muốn ra vào nhanh chóng nhưng không thể không chú ý đến người bên ngoài. Hắn có thể không bận tâm đến những người đó nhưng không thể không bận tâm đến suy nghĩ của Chu Mẫn. Hắn cảm thấy không đã ghiền, trong lòng giống như có lông chim đang gãi ngứa khiến hắn dục cầu bất mãn!

“Nếu không có chuyện gì nữa thì cùng lui ra hết đi!” Lam Ti Ngoc rốt cuộc cũng chịu không nổi cái loại cọ xát chậm rãi này nên cất giọng điệu trầm thấp ra lệnh đuổi khách. Mấy vị đại thần bên ngoài hình như đã đoán trước bên trong đang diễn ra chuyện gì nên không dám nán lại ở đây lâu, bọn họ vội rời khỏi biệt điện của hắn. Lúc Thừa tướng rời đi có nhân thoáng vào bên trong.

Nhận thấy người bên ngoài đã rời đi hết, Lam Ti Ngoc không khống chế được lực đạo mà xoay người đè Chu Mẫn ở trên ghế nệm rồi hung hăng động thân một cái thẳng tiến vào trong hoa huyết chặt chẽ. Bên trong hoa huyết giống như có ngàn vạn cái lưỡi lam người say mê đang ra sức liếm mát còn thật hân.

Tiếng đánh thân thể không ngừng vang lên ở trong phòng.

“Ấn... Hoàng huynh...” Chu Mẫn phát ra rên rỉ. Hắn đột nhiên va chạm làm nàng không kịp nuốt nước bọt trong miệng, nước bọt trong suốt chảy ra từ khóe miệng.

Mà mặt dịch dưới thân cũng không ngừng tràn ra từ cổ. Hoa huyết gắt gao mát tẩy vón thật thô cứng. Nàng nhu mịn càng thêm kích thích dục vọng của hắn, lực đảo mỗi lần tiến vào càng thêm mạnh bạo. Vì do nhiều lần va chạm đến điểm mãn cảm nên làm nàng cứ mãi rên rỉ.

Thân thể đã sớm hóa thành một bãi xuân thủy, nàng chỉ có thể gắt gao ôm Lam Ti Ngoc, hai chân cuốn lấy kiện eo của hắn, toàn thân nàng cũng lắc lư theo.

Hai luồng nhũ thịt tuyết trắng đóng đưa lên xuống. Lam Ti Ngoc nheo lại hai mắt, khuôn mặt vốn tuần dặt bởi vì ghen dục vọng bản ra lâu nên đã đỏ lên, hắn dùng sức vận bưng ra hai chân nâng rồi dùng hai cánh tay tinh tráng xoa bóp hai đùi ngọc tròn bóng của Chu Mẫn. Hắn đem nâng hai đùi nàng lên rồi chặt chẽ để ở trên khuỷu tay của mình. Nhìn hai vú không an phận mà đóng đưa kia, Lam Ti Ngoc hít sâu một hơi rồi đè lên hai đùi ngọc lên trên nhũ thịt.

Vừa cuối đầu nhìn xuống thì đó chính là cảnh tượng hoa huyết của nàng cắn chặt còn thịt của hắn, mà tự thân này tự nhiên cũng có thể đủ để cho hắn tiến vào càng sâu. Hắn lại lần nữa dùng ngón tay xâm nhập vào mặt huyết của nàng rồi kết hợp với còn thịt nóng rực cùng nhau va vào trong đó.

“A... Hoàng huynh, Hoàng huynh... Thật nhanh... A...” Song trong khoái cảm làm Chu Mẫn xiết chặt đôi bàn tay trắng như phấn, tiếng rên rỉ ngọt ngào yêu kiều không ngừng tràn ra từ miệng nàng.

“Hoàng muội, thoải mái sao?” Thanh âm hắn nghe ngạo. Mồ hôi nhỏ giọt trên người hắn trộn lẫn với mồ hôi thơm trên người hắn.

Tiếng “Phốc phốc” khi thân thể va chạm nhau giống như thanh âm rên rỉ yêu kiều làm Lam Ti Ngoc bị chìm sâu vào trong đó.

“Ấn... Thật thoải mái... A... Hoàng huynh...”

Ngón tay hắn lôi kéo viên trân châu của nàng. Mặt dịch không ngừng tràn ra từ trong hoa huyết làm nhiễm ướt ngón tay và còn thịt nóng rực càng làm cho nó dễ tiến vào trong cơ thể nàng.

Côn thịt cuồng mãnh không ngừng đâm vào, xâm nhập. Đôi môi bao phủ lên môi nàng, lưỡi của hắn và răng gấu giao triển nhau giống như cho dù tách thế nào cũng không ra.

Đột nhiên, nàng co rút một trận. Chu Mẫn cảm thấy đầu óc trống không, hoa huyết nhanh chóng co rút lại, nàng nhìn không được co ro thân thể, cái miệng nhỏ phát ra tiếng rên rỉ kiểu mềm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Xuyên Nhanh Thẻ Muốn Phác Gục Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

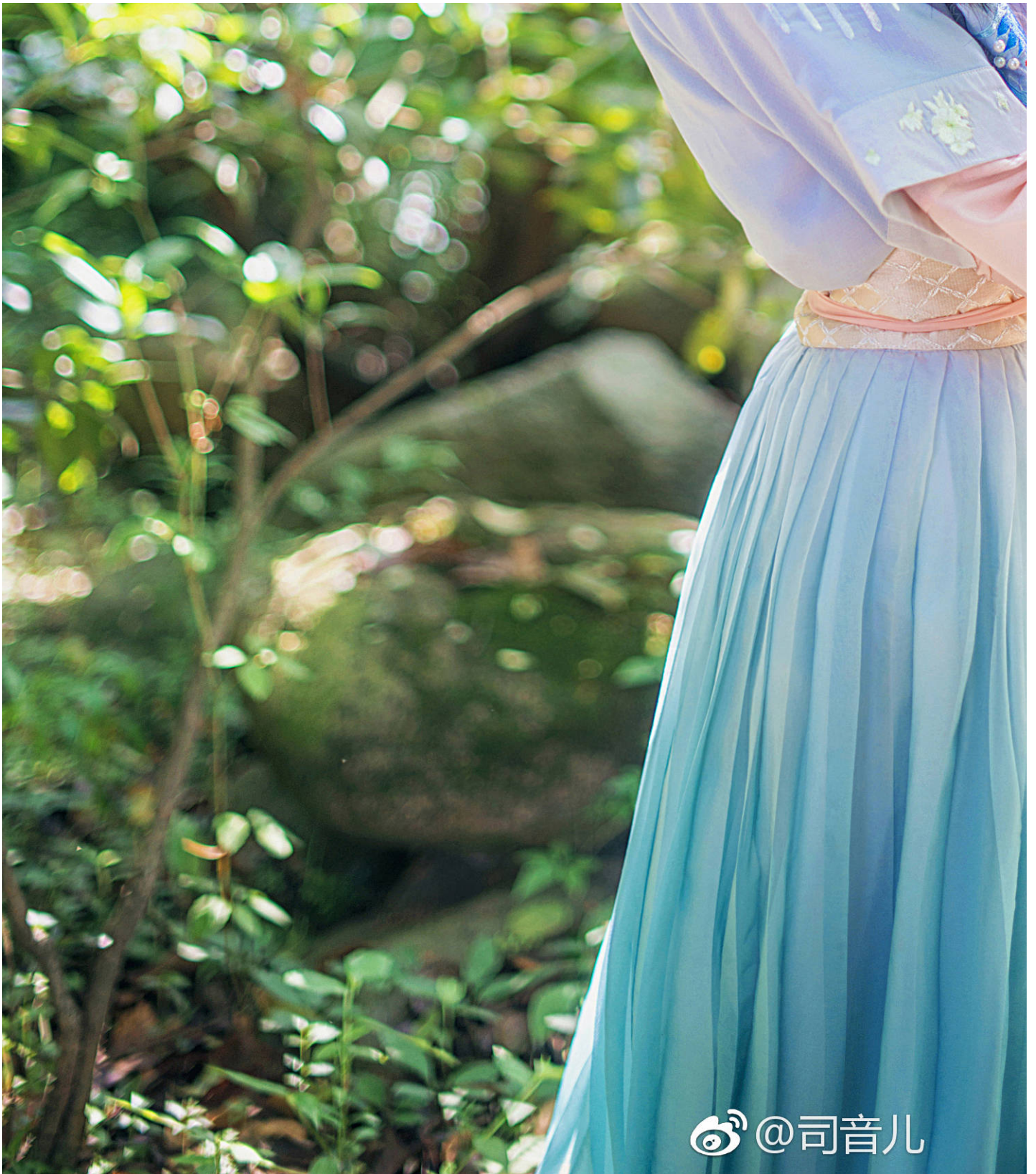
Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 32

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit & Beta: Ami Cuteo

“Chờ một chút....” Tiếng gầm nhẹ trầm thấp phát ra từ trong miệng Lam Ti Ngoc. Biết nàng sắp đạt tới cao trào, hần đột nhiên rút côn thật ra khỏi cơ thể nàng. Tiếp đó, hần xoay người nàng để nàng đưa lưng về phía hần rồi lại đâm côn thật vào trong lần nữa từ đằng sau.

“A ——” Chu Mẫn ngẩng đầu, tay nhỏ túm chân mềm được trải trên ghế nằm, tóc dài hơi ướt rồi tung trên phần lưng tuyết trắng, cái miệng nhỏ hé mở.

Theo côn thật thọc vào rút ra, mặt dịch trong hoa huyết không ngừng nhỏ giọt lên tấm chăn đơn. Hần dùng bàn tay to hứng mặt dịch rồi bôi lên lưng nàng xong sau đó tiếp lại cúi đầu vrom lưỡi khe liếm. Bàn tay hần tuép tục mò về phía trước rồi bao phủ hai luồng nhũ thật của nàng và không ngừng vuốt ve, xoa nắn.

Tiểu anh đào màu hồng dưới sự vuốt ve của ngón tay thô lệ đón nhận điện lưu được truyền đến từ đầu vú rồi lan ra khắp toàn thân Chu Mẫn. Nếu không phải Lam Ti Ngoc vòng tay từ sau lưng ôm Chu Mẫn thì nàng lúc này đã ngã xuống dưới thân hần bởi vì toàn thân mềm nhũn.

“Hoàng huynh... A... A...” Thân thể mềm mại vô lực liên tục thừa nhận hần luận động và âu yếm. Ngón tay hần còn xâm nhập vào trong cơ thể nàng rồi đâm thọc ra vào theo côn thật.

Chu Mẫn bị côn thật cắm vào sâu nên khó chịu. Nàng chỉ có thể bị động tiếp nhận động tác càng lúc càng thô bạo của Lam Ti Ngoc. Tiểu huyết tể đại càng thêm mềm mại. Tần suất ra vào trong hoa huyết của Lam Ti Ngoc càng lúc càng không có chừng mực, càng lúc càng hung mãnh.

“A... Không cần... A... Không được... Ta không chịu nổi...” Chu Mẫn chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, sâu trong não bộ có một vãi ánh sáng màu trắng chớp động.

Chu Mẫn đã lâu chưa tiếp nhận sự đòi lấy mãnh liệt như thế nên rốt cuộc cũng không thể chịu nổi. Nàng cắn môi, một tia ánh sáng hiện lên trong tâm trí, thân thể không chịu khống chế mà co rút lại. Sau khi đạt tới cao trào thì nàng ngất đi.

Lam Ti Ngoc vẫn chưa thấy thỏa mãn. Cảm giác yêu đương vụng trộm lúc này làm hần hiện tại càng thêm phần chán bưng bưng. Hần ôm Chu Mẫn đặt lên trên bàn, bàn tay to nâng mông nàng lên cao, côn thật vẫn cuồn cuộn mãnh ra vào trong hoa huyết. Tiếng đánh của thân thể hòa cùng tiếng nước, mùi hương ngọt ngào tràn ngập toàn bộ phòng trong.

“Hoàng huynh... Không cần... Từ bỏ...” Chu Mẫn trong lúc nửa tỉnh nửa mê cảm thấy mình bị Lam Ti Ngoc đặt lên trên bàn tròn. Nàng gất gao nhủu cặp lông mi đẹp, hàm răng cắn chặt môi đỏ. Cảm giác tê ngứa truyền đến từ tiểu huyết giống như dòng điện lưu lăm người xô lợ. Chỉ trong nháy mắt, cảm giác đó khiến đầu gối nàng không thể tiếp tục có sức lực chống đỡ ở trên mặt bàn.

Thân thể mềm mại cứ như vậy bị Lam Ti Ngoc vót vào trong ngực hần và tùy ý để cây còn thật căng thêm nóng rực kia ra vào hung mãnh trong tiểu huyết.

Lam Ti Ngoc dùng một cánh tay chống trên mặt bàn, tay còn lại đặt trên bộ ngực sữa của Chu Mẫn. Bàn tay to dùng sức vuốt ve hai con thỏ ngọc trắng nõn trong lòng bàn tay. Ngón trỏ của hần nặn nê đè trên viên hồng anh nhỏ (núm vú) rồi sau đó cảm nhận được viên hồng anh kia dần dần trở nên đứng thẳng trong tay.

Hần cố nén dục vọng bản tính ra ngoài. Cảm thụ bề con dưới thân thờ gấp liên tục, khoe môi tả mịn của hần liền nhếch lên một nụ cười vừa lòng.

Hần vươn cái lưỡi mềm ra, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm láp vành tai nhỏ xinh mê người của nàng. Một mùi hương thơm vô cùng quanh quẩn ở chớp mũi hần —— mùi thơm ngọt ngào nhân nhath lại pha trộn vô hương vị tình dục mê ly đặc sệt.

“Không cần... Đứng... Người ta...” Chu Mẫn kiều sueãn, “Không chịu nổi... Hoàng huynh... Ta sắp không được..... Đi ra ngoài... Mau đi ra ngoài... A... Sắp hỏng rồi...”

Tiếng khóc nức nở hơi mang cầu cấn tha thứ khiến trái tim người khác mềm nhũn —— Thời gian đã trôi qua lâu như vậy rồi, cho dù thân thể của nàng vừa mới khỏi hần vững sợ là ăn không tiêu đi?

“Hoàng muội... Hoàng muội...” Hần nhẹ giọng gọi bề con trong lòng ngực, cảm giác được tần suất tiểu huyết eo rút lại càng lúc càng nhanh.

Hần rốt cuộc cũng nhịn không được, cổ họng phát ra một tiếng rống thô, ánh sáng trắng lóa mắt chiếm cứ đầu óc của hần.

Hần dùng sức đâm sâu vào, tinh dịch nóng rực không ngừng phun ra trong hoa huyết đang co rút và hòa trộn cùng mật dịch trong suốt làm nhiễm ướt hạ thân của cả hần với nàng...

Ý thức cuối cùng của Chu Mẫn là một chùm sáng trắng trong đầu cùng với cảm giác nóng rực trong hoa huyết!

Không biết đã hôn mê bao lâu, tóm lại là khi Chu Mẫn khôi phục thân chí thì trời đã tối rồi.

Nàng hơi động đẩy thân thể bối vì đón nhận quá nhiều tình dục mà bủn rủn vô lực thì phát hiện mình đang dựa vào trong một bờ ngực rộng lớn ấm áp rắn chắc và còn bị một đôi cánh tay cường kiện hữu lực gắt gao ôm. Khỏi cần hỏi thì cũng biết chủ nhân của thân thể đang ôm này đương nhiên là vị Hoàng huynh mà nàng yêu nhất.

“Vật nhỏ, tỉnh rồi sao?” Trên đỉnh đầu truyền đến giọng nói ôn nhu thuần hậu, Lam Ti Ngoc ngậm cười, đôi mắt đen âm u chặt chẽ nhìn nàng, trong con ngươi hần có vô vàn ánh lửa cực nóng gần như muốn làm nàng hòa tan.

“Àn...” Hai má Chu Mẫn nhiễm hồng. Nàng thẹn thùng không dám đối diện với ánh mắt của Lam Ti Ngoc mà cúi khuôn mặt nhỏ vào trong lòng ngực hần. Tuy mới bị hần đối lấy kịch liệt và đã man, thân thể nàng cũng không có tí sức lực nào nhưng tinh thần lại đã dần dần khôi phục.

Lam Ti Ngoc cười nhẹ một tiếng: “Thật là thiếu nữ xinh đẹp dễ thẹn thùng.” Hần gục đầu cuống, hơi thở ấm áp dụ hoặc phun từng chút một bên lỗ tai nàng: “Tiểu bảo bối, sao ngươi vẫn còn thẹn thùng như vậy a? Xem ra sau này phải làm nhiều thì mới thích ứng được...”

Ách —— Cảnh tượng là tình mãnh liệt lúc này lập tức ủa về trong đầu nàng, mặt nàng đỏ thắm như máu trong phút chốc, trái tim đập nhanh gấp mấy lần so với ngày thường.

“Không... Không cho huynh nói nữa!”

Nàng khẽ cắn môi, xấu hổ buồn bực cúi tay đấm nhẹ ngực hần, “Ta... Cái đó...” Tuy rằng nàng quyết định thu nhập tinh dịch bằng bất cứ giá nào nhưng tốt xấu gì thì nàng cũng là một người nề nếp ó thế kỉ 21 a! Mà bây giờ lại...

Nàng... Thật không biết tiếp nhận cái Hệ thống 484 này là tốt hay xấu a! Nó mỗi ngày đều đang khảo nghiệm kỹ thuật diễn của nàng! Nếu không phải 484 tặng nàng kỹ năng ‘cộng tính’ ghi sao nàng có thể được đến tình cảm của vị Hoàng huynh này, làm sao nàng có thể có tình cảm phức tạp như vậy và sao có thể lừa được người nam nhân thông minh như thế này.

“Cái gì?” Hần tả mị nương mây, nắm thật chặt cánh tay để bộ ngực sữa co giãn của nàng kề sát với bờ ngực của hần: “Ngươi biết ta có bao nhiêu hạnh phúc vì ngươi bằng lòng bối ta trăm luân trong mối tình cảm loạn luân này sao? Mặc kệ ngươi có suy nghĩ gì, chỉ cần ngươi bối ta, vĩnh viễn ở bên cạnh ta thì ta đều sẽ không để bụng mọi chuyện! Ta yêu ngươi, ta không quan tâm ngươi có là Hoàng muội vừa ta hay không! Mà ngươi cũng càng ngày càng có thể thích ứng ta cầu yêu, ta chiếm hữu nên ta thật cao hứng! Chúng ta càng ngày càng gần nhau!” Hần ái muội thì thầm bên tai nàng.

“Đù rồi...” mặt Chu Mẫn đỏ bừng, nàng vội lảng tránh đề tài này vì nếu không thì nàng cũng không biết hần sẽ nói ra những lời gì khác làm nàng mặt đỏ tím đập a!

“Hoàng huynh, mấy chuyện mà mấy đại thần đó nói và vị Thừa tướng kia là sao? Tên Thừa tướng đó làm ta cảm thấy rất kỳ quái? Hơn nữa, rốt cuộc là ai nói dối ở giữa chúng ta làm chúng ta lãng phí nhiều thời gian như vậy?” Đề tài này không tồi, dù sao nàng cũng vẫn luôn muốn hỏi hần mà chưa kịp hỏi.

“Là vấn đề này sao?” Lam Ti Ngoc khôi phục biểu tình nghiêm nghị rồi trầm ngâm một chút mới nói, “Mấy chuyện trên triều đình rất rắc rối và phức tạp nhưng niềng Thừa tướng thì có thể tin. Còn người dám lừa gạt ta chính là Thái công công đã hầu hạ phụ hoàng nhiều năm và cũng là người cuối cùng mà phụ hoàng lưu lại ở bên cạnh ta! Ta đã sai Thanh Ca đi tra xét, rất nhanh sẽ có tin tức!” Hần tí mị gái thích, bàn tay to nhẹ nhàng vuốt ve hai má non mịn. Kỳ thật có rất nhiều chuyện hần không muốn để Chu Mẫn biết bởi vì mấy chuyện đó dễ cập đến những thứ quá mức hắc ám, hần không muốn Chu Mẫn ngày thơ nhiễm một chút dị sắc.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Xuyên Nhanh Thẻ Muốn Phác Gục Nam Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 33

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit & Beta: Ami Cuteo

Chu Mẫn cũng không hỏi kỹ càng tí mĩ, nằng cứ cảm thấy những chuyện Hoàng huynh nói đều đen tối và đầy máu, nhưng như vậy thì có sao đâu? Nàng chỉ cần biết ai là người đã thành bị kịch kiếp trước của nguyên chủ là được rồi a!

“Nghe nói Đại tướng quân ở biên cảnh đã xảy ra chuyện, Hoàng huynh muốn để ai tiếp nhận chức Nguyên soái?”

Lam Ti Ngọc suy nghĩ một chút rồi nói: “Ta tự có tính toán, người chỉ cần ngoan ngoãn ở bên cạnh ta là được, còn mấy chuyện khác đừng lo! Tất cả đã có ta xử lí...”

“Liệu có ổn không?!” Hơi hơi nhàu lông mày, Chu Mẫn chết đứng là lúc thể lực của nam chủ bị nữ chủ cố tình cắt giảm. Hơn nữa, nàng phát hiện, ngày nguyên chủ chết, hình như nam chủ đã gặp phải thích khách ở bên ngoài, cũng chính vì lần đó mà nam chủ bị trọng thương, thân thể hẳn không tốt như trước. Sau đó thì nữ chủ mới có thể nhẹ nhàng bắt đầu âm thầm tiếp nhận thể lực của nam chủ. Tuy rằng hiện tại nữ chủ đã bị giết nhưng thời gian mà vận mệnh trời định nam chủ suy yếu chưa trôi qua, nàng luôn cảm giác có ai đó sẽ thúc đẩy chuyện đó xảy ra.

Nhưng vì không để nam chủ lo lắng và phát hiện khác thường nên Chu Mẫn ngừng đầu, hơi hơi mỉm cười với Lam Ti Ngọc rồi nói: “Ta đã biết rồi, ta tin tưởng Hoàng huynh sẽ bảo vệ được thiên hạ của Lam gia chúng ta!” Đây là tâm nguyện của nguyên chủ, vậy nên Chu Mẫn biết, ngày quyết định sống chết của nam chủ chính là ngày nàng chết!

Chi cần vượt qua ngày đó thì sau này nam chủ sẽ luôn thuận buồm xuôi gió!

Lam Ti Ngọc ôm chặt Chu Mẫn và nhàn nhạt đáp: “Đúng vậy, ta sẽ bảo hộ giang sơn của Lam gia chúng ta!” Chỉ khi giữ được giang sơn thì thì ta mới có lực lượng cường đại để bảo vệ người! Người là nguồn động lực để ta bảo vệ giang sơn, bởi vì giang sơn có người, mà người là tất cả của ta!

Chu Mẫn gật gù đầu, do lúc này quá mệt mỏi nên nàng ngủ ngay trong lòng ngực của Lam Ti Ngọc. Còn Lam Ti Ngọc lại nhìn bé con ngủ say trong lòng ngực mình, ánh mắt hẳn ôn nhu đến mức có thể chảy ra nước. Hắn ôm nàng giống như ôm lấy cả thế giới của chính mình, thỏa mãn làm thật tìm run run. Hắn cứ cảm thấy tất cả đều tốt đẹp như một giấc mơ mà không phải sự thật!

Lam Ti Ngọc yêu thương ôm bé con trong lòng ngực. Hắn không ngừng hôn nhẹ trên khuôn mặt nhỏ nhắn phấn hồng của nàng.

Nhìn thấy từng dấu đầu tây trên da thịt non mềm của Chu Mẫn, hắn càng thêm thương tiếc, ngón tay dài đặt ở trên cái bụng nhỏ của nàng rồi ôn nhu xoa bóp giúp thân thể của nàng giảm bớt đau đớn.

Ngón tay hẳn nhu hòa thông thả, gãi đúng chỗ ngứa âu yếm cái bụng nhỏ trắng nuốt như ngọc, thỉnh thoảng còn di chuyển xuống dưới và xoa nhẹ vùng đất thần bí giữa hai chân của Chu Mẫn một chút. Còn tay khác cũng đang không ngừng vuốt ve tất cả bộ phận trên người Chu Mẫn phần bả vai, phía sau lưng, gương mặt, tóc dài...

Chu Mẫn ngủ đến mơ mơ màng màng vì do bàn tay mát xa của Lam Ti Ngọc thật sự quá mức thoải mái. Nàng không tự chủ được mà hơi hơi phát ra vài tiếng rên rỉ mỏng lung từ cái miệng nhỏ đó búng mê người. Tiếng rên rỉ yêu kiều ngọt ngào đủ để hòa tan người khác, dễ dàng khiến người ta mềm mại xương cốt. Thật thoải mái a... Thật sự... Rất thoải mái... Cảm giác như linh hồn đều sắp bay ra khỏi cơ thể.

Nhìn tất cả phản ứng của nàng, Lam Ti Ngọc khẽ cười ra tiếng. Hắn ôm chặt bé con bị lẫn lộn đến mệt mỏi trong lòng ngực xong cúi đầu cần nhẹ vành tai nhỏ xinh đáng yêu của nàng rồi lại nhẹ nhàng thổi một hơi bên tai nàng. Hắn vừa lòng cảm giác được bé con hơi hơi tun rẩy và thấp giọng nói: “Hoàng muội của ta, thế giới của ta...”

Đúng lúc này, một cơn gió chợt thổi qua làm màn giường hơi rung rinh, ánh mắt của Lam Ti Ngọc tối sầm lại. Hắn nhẹ nhàng xoay người, động tác nhanh chóng lại rất cẩn thận không làm Chu Mẫn bừng tỉnh. Lam Ti Ngọc tùy ý phủ một bộ trung y màu đen lên người, tay áo rộng bay bay, tóc có chút tán loạn khiến hắn thiếu sự bá đạo của vương giả nhưng lại thêm nhiều tà khí yếu mị.

“Đã điều tra ra được gì?” Lam Ti Ngọc chậm rãi đi đến trên long vị (ngai vàng), thấy tay áo một cái rồi ngồi xuống.

Một bóng người màu đen – Thanh Ca xuất hiện trong phòng, “Thái công công là mặt thám của Thừa tướng nước láng giềng!”

“Cái gì?!” Lam Ti Ngọc đã từng nghĩ Thái công công có lẽ là tay sai của người nào đó nhưng không ngờ rằng lão ta lại là mặt thám của nước láng giềng. Hơn nữa, từ lúc hắn còn nhỏ và bắt đầu hiểu chuyện thì lão ta đã ở bên cạnh phụ hoàng. Thật không ngờ lão ta lại che giấu sâu như vậy! Nếu không phải là do Lam Mẫn trong lúc vô tình xảy ra quan hệ với mình và xóa sạch hiểu lầm thì hẳn sẽ không hoài nghi vị Thái công công – người thoát nhìn rất trung thành và tận tâm với phụ hoàng này.

“Nước láng giềng đã bắt Tàn tướng quân, biên cảnh rối loạn như rắn mất đầu. Hơn nữa, Thái công công còn đang không ngừng truyền tin tức ra ngoài, bên trong còn bao gồm cả chuyện của Hoàng Thượng và Công Chúa nhưng đã bị ta tiêu hủy!”

Thanh Ca bình tĩnh nói, không mặt không nhạt giống như đang trần thuật một sự thật. Lam Ti Ngọc có thể chịu đựng được việc Thái công công phản bội nhưng tuyệt đối không thể chịu đựng được việc lão ta cố ý kéo bảo bối xuống nước.

Ánh mắt Lam Ti Ngọc lạnh lẽo: “Lão ta đã chạy thoát có đúng không?!”

Không phải câu nghi vấn mà là khẳng định, bởi vì nếu Thái công công còn ở trong Hoàng cung thì hiện tại đã sớm bị Thanh Ca bắt rồi đây.

“Đúng vậy! Lúc phá hủy thư tín thì đã kinh động đến lão ta khiến lão ta phát hiện... Là do thuộc hạ thất trách! Thịnh Hoàng thượng trách phạt...” Thanh Ca quỳ một gối xuống đất, mặt không biểu tình.

“Tự mình đi Ám các lãnh 20 roi thật. Chuẩn bị một chút đi, ngày mai trên triều đình sợ là sẽ có náo loạn! Ta muốn đích thân đi biên cảnh bắt lão ta trở về. Còn hồ phủ và quân quyền thì cần thiết phải thu hồi lại. Đây đúng là một cơ hội tốt...” Lam Ti Ngọc hơi hơi mỉm cười, ánh mắt thâm trầm đêm lạnh khiến người sợ hãi.

Lúc Chu Mẫn tỉnh lại đã là ngày thứ ba. Nàng ngủ rất sâu, hơn nữa còn rất ngon giấc. Vừa mới tỉnh thì thanh âm của 484 liên vội vàng lên, “Tổ tông của ta, người cuối cùng cũng tỉnh. Nếu người còn không tỉnh thì chúng ta cứ chờ bị Thiên đạo hủy diệt đi.

“Có ý gì?” Chu Mẫn run run, “Chẳng lẽ là nam chủ đã xảy ra chuyện?”

Chu Mẫn còn chưa có quên nhiệm vụ của nàng chính là hoàn thành tâm nguyện bảo vệ giang sơn Lam gia của nữ phụ. Mà bảo vệ giang sơn thì chẳng phải là bảo vệ nam chủ sao?! Nếu nam chủ mà gặp nguy hiểm thì giang sơn coi như xong, nàng cũng sẽ chết...

“250, ta phát hiện người ngoài có cái miệng quạ đen thì không còn năng lực gì khác. Người máu đi biên cảnh, sinh từ kiếp của nam chủ đã sắp xuất hiện, chính là trận đại chiến cuối cùng ở biên cảnh!” 484 gấp đến mức sắp bốc khói. Từ sau khi

Chu Mẫn cầu dẫn Lam Ti Ngoc ở Ngự Thư phòng, nàng liền ngủ suốt 3 ngày, quả không hợp lý! Mặc kệ nó kêu to thế nào nhưng Chu Mẫn vẫn giống như linh hồn rời khỏi cơ thể và không có ý thức. Nếu không phải nàng hồ hạp bình thường thì nó đã cho rằng linh hồn nó thật vất vả lừa gạt đã biến mất.

“Người nói nam chủ đang ở đâu?”

“Ngày ngày hôm sau khi người ngủ, nam chủ liền quyết định ngự giả thân chính, nói đi là đi, đi ngay trong ngày...”

Mẹ nó!

Không nói một tiếng đã rời đi, quả thực.....

Chu Mẫn cũng không dám chậm trễ. Nàng lập tức đứng dậy, tâm động không bằng hành động! Thời gian chính là tất cả. Nói nàng tỉnh lại vẫn là phòng trong của Ngự Thư phòng. Vậy nên nàng kết luận từ sau khi Lam Ti Ngoc rời đi thì không có người nào dám tiến vào đây. Chu Mẫn kêu người chuẩn bị thức ăn, 3 ngày không ăn cái gì nên nàng sắp bị đói chết.

Ăn no nê xong, nàng chuẩn bị tốt đồ đạc, sau đó dưới sự cực lực phản đối và khuyên can của cung nữ, nàng không thể không dùng thân phận của mình cộng thêm uy hiếp rằng ai còn dám ngăn cản nàng thì chờ Hoàng huynh trở về, nàng sẽ báo hoàng huynh chém đầu người đó!

Có lẽ do khoảng thời gian trước Lam Ti Ngoc ý nàng “lời chuyện cũ” ra và xử lý những phi tần và nô tài từng khi dễ nàng quá mức xâm nhập lòng người nên sau khi đe dọa cung nữ xong, Chu Mẫn như ý nguyện cầm tay nải và lệnh bài, thay đổi bộ nam trang chuẩn bị rời cung và đi theo Hệ thống GPS hướng dẫn xác định vị trí của nam chủ rồi ra roi thúc ngựa chạy tới biên cảnh!

Nhưng vì Lam Ti Ngoc đã đi sớm hơn nàng 2 ngày, cho nên khi Chu Mẫn một nắng hai sương đuổi tới biên cảnh thì Lam Ti Ngoc đã tới quân doanh. Địa bàn quân doanh há có thể là chỗ nàng muốn đi thì?

Nàng dừng lại tại một thị trấn nhỏ ở biên cảnh rồi xuống ngựa!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Xuyên Nhanh Thẻ Muốn Phác Gục Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 34

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit & Beta: Ami Cuteo

Một tuần sau, chờ tới khi quân doanh dần băng bó cáo chiêu binh, Chu Mẫn liền không chút suy nghĩ đi báo danh nhưng bỏ vì ngoài quá xuất sắc nên nàng đành phải tỏ điểm lên mặt vài vết vệt thêm mặt dây may dạn cầu xin 484 mới xem như được nước béo cò lần lộn đi vào bên trong!

Nhưng một tên binh lính nhỏ muốn nhìn thấy Nguyên soái thì sao có thể là việc dễ dàng. Chu Mẫn đã thử vài lần ở doanh trại của binh lính nhưng đều vô dụng khiến nàng rất lo lắng. Không chỉ lo chuyện chưa đủ “chất dinh dưỡng” mà còn phải đề phòng nguy hiểm đang rình rập.

Không còn cách nào khác, sau vài lần tìm hiểu, Chu Mẫn mới biết được mỗi đêm Lam Ti Ngoc đều sẽ đi đến chỗ suối nước nóng ở đằng sau rừng cây nên nàng liền lén mò tới đó. Xứng không phải là do nàng không muốn đường hoàng ngang nhiên đi tìm hân mà là do thân phận hiện tại của nàng là một tên lính tép riu a! Hơn nữa còn là lính nữ giả nam trang, chuyện này tuồn ra bên ngoài cũng không tốt!

Khi Chu Mẫn thật cẩn thận đi vào rừng cây, bóng cây loang lổ, nàng cảm thấy lòng to của mình dưng dưng, cảm giác có chút âm u tăm tối. Không biết có phải là vì do lo lắng trong lòng hay không nhưng dọc theo đường đi nàng luôn rất bất an!

Rốt cuộc cũng thấy đường vào suối nước nóng cách đó không xa. Quanh suối nước nóng là một mảnh rừng trúc. Từ xa nhìn vào thì thấy sương khói lơ lửng giống như tiên cảnh nhân gian. Đứng ở góc độ của Chu Mẫn thì có thể nhìn thấy rõ ràng tình cảnh bên trong suối nước nóng, bốn phía thực an tĩnh, không có người nào khác, nam nhân trần trụi dưới ánh trăng chiếu rọi nằm hai mắt dựa vào cự thạch (tảng đá) bên cạnh, đôi tay đáp ở trên tảng đá, bộ mặt lạnh lùng tĩnh xảo, người đó đúng là Lam Ti Ngoc!

Hơi nước nóng từ từ bốc lên làm suối nước giống như trong sương mù, mơ hồ nên không thể thấy rõ bóng người. Ngay lúc Chu Mẫn muốn tiến lên phía trước thì người trong suối nước nóng đã đột nhiên không thấy!

Chu Mẫn trong phút chốc không thể bình tĩnh. Nàng ngồi xồm xuống, thật vất vả mới tìm được Lam Ti Ngoc, rõ ràng là chỉ ở ngay trước mắt lại đột nhiên biến mất! Chu Mẫn vội vàng chạy vào trong rồi không chút suy nghĩ mà nhảy vào gò nước nóng, bơi tới chỗ Lam Ti Ngoc ngâm hồi này. May mắn là nước suối cũng không sâu lắm, chỉ đến phần ngực của nàng mà thôi!

Bơi đến chỗ đó, Chu Mẫn vội nhìn xung quanh. Người lúc này còn ở đây đột nhiên biến mất làm Chu Mẫn tức giận, đôi tay giống như phát tiết đâm đánh trên mặt nước, “Lam Ti Ngoc, đồ xấu xa!”

Chu Mẫn cảm thấy mình rất ủy khuất. Từ sau khi trở thành Lam Mẫn, nàng liền chưa từng được hải long lần nào, mỗi ngày trôi qua đều giống như đang họp chợ. Hơn nữa, nam chủ lại là người nói chuyện không giữ lời, mỗi lần đều khiến nàng đi tìm hân, rõ ràng là hân đã nói sẽ không bỏ nàng lại một mình. Nima(chửi tục), lần này lại chạy. Bất ngờ đuổi tới biên cảnh thì thôi đi, còn khiến nàng phải trà trộn trong quân doanh với 1 đám nam nhân.

Mỗi ngày nàng đều lo lắng và đề phòng vì sợ hãi thân phận bị lộ tẩy và mang đến phiền toái cho nam chủ. Thật vất vả mới tìm được hân, vậy mà giờ lại không thấy bóng dáng!

Càng nghĩ càng muốn khóc, nàng ghé vào cự thạch và bắt đầu khóc thút thít lên. Mà người vốn đã rời đi lại đang khoác một bộ huyền y đứng ở xa 100m và lạnh lùng nhìn chăm chú vào Chu Mẫn trong suối nước nóng. Lam Ti Ngoc cau mày, là 1 tên lính! Hơn nữa là lính trong quân doanh của mình, bởi vì “hân” ăn mặc giáp trong quân doanh. Nhưng mình đã cảnh cáo người trong quân doanh là vào giờ sửa mỗi đêm thì không ai được phép tới nơi này mà?!

Tên linh nhỏ này rõ ràng là đang tới tìm hần. Còn lời ‘hần’ nằng. Lam Ti Ngọc nghe được nhưng hần xác định là mình không hề quen biết tên linh này! Chẳng qua là khi nghe được tiếng khóc thút thít của ‘hần’ và bóng dáng có chút quen mắt, bước chân muốn rồi đi của Lam Ti Ngọc không thể di chuyển được.

Có chút buồn bực về sự khác thường của mình, Lam Ti Ngọc bật nhảy một cái trở về suối nước nóng. Dùng tư thế sét đánh không kịp bưng tai gất gao bốp chặt cổ họng của tên linh từ phía sau, trong giọng nói tràn đầy sự lạnh nhạt và tức sát (giết chết trong vòng 1s), “Người là ai? Ai phải người tới? Nói...”

Chu Mẫn vùng vẫy nhưng khi nghe đến thanh âm quen thuộc thì chưa kịp hưng phấn kích động mà đã phải đối mặt với cảm giác tử vong hít thở không thông cùng sự sợ hãi. Cảm giác hồ hập càng ngày càng khó, Chu Mẫn không ngừng gầy gù, không ngừng lắc lư bản tay to của Lam Ti Ngọc, “Hoàng... Hoàng huynh...”

Thân thể của Chu Mẫn dần dần mềm nhũn nhưng câu nói Hoàng huynh kia vẫn để Lam Ti Ngọc nghe được. Trong lòng hần cả kinh, buồng lỏng động tác trong tay ra rồi mạnh mẽ quay người sắp ngất xỉu lại đối mặt với mình. Còn 484 lại nhân cơ hội thu hồi thuật che mắt trên người Chu Mẫn. Cho nên khi Lam Ti Ngọc thấy Chu Mẫn sắc mặt tái nhợt thì sợ tới mức cả người như rớt vào hầm băng. Tuy lần da có thay đổi nhưng bởi vì hơi nước từ suối nước nóng làm cho dấu vết nguy trang trên mặt Chu Mẫn bắt đầu biến mất.

Chu Mẫn bây giờ giống một con mèo hoa nhưng Lam Ti Ngọc vẫn nhận ra nằng – người đã được khắc sâu vào trong xương cốt hần, “Lam Mẫn!”

Sau khi Lam Ti Ngọc nhận ra Lam Mẫn thì liền vội vàng truyền chân khí vào trong cơ thể nằng thẳng đến khi nằng đột nhiên mất liệt ho khan, trên mặt bắt đầu hồng nhuận, Lam Ti Ngọc mới thở dài nhẹ nhõm một hơi nhưng tùy theo mà đến lại là sự phẫn nộ. Nhìn nằng nguy trang, thật không khó để tưởng tượng là nằng đã trà trộn vào trong quân doanh. Tuy không biết nằng làm thế nào để vượt qua phần kiểm tra thân thể nhưng khi tưởng tượng đến cảnh mấy ngày nay nằng đều cùng ngủ chung trên một chiếc giường lớn với 1 đám nam nhân, hần liền rất muốn giết đám nam nhân kia.

Nhìn sắc thái lung tung rồi loạn trên mặt Chu Mẫn, Lam Ti Ngọc vừa tức giận vừa buồn cười. Hần dùng nước từ suối nước nóng tẩy rửa mặt mũi cho nằng để nằng dễ nằng lộ ra khuôn mặt thật. Lúc không nhớ tới nằng thì không sao nhưng hiện tại, nhìn tiêu nhân nhĩ trong lòng ngực, Lam Ti Ngọc mới phát hiện hần rất rất nhớ nằng. Nhớ đến mức không dám nhớ tiếp vì sợ hãi khi nhớ tới nằng thì hần liền sẽ không thể không chế bước chân lập tức muốn hỏi cung của mình!

Nhưng chuyện ở biên cảnh đã đến phút chốt, tuyệt đối không thể sơ suất!

Lam Ti Ngọc gất gao ôm Chu Mẫn vào trong lòng ngực, đôi môi ấm áp lưu huyền quyn về trên mặt nằng thẳng đến khi nằng nhột nhạt rên rì một tiếng và hoàn toàn làm tan rã lý trí của hần, “Hoàng muội, sao người lại không ngoan như vậy? Người đang thử nghiệm tình yêu của ta đối với người từng gây từng phút sao? Người là yêu tinh!” Lam Ti Ngọc vốn chỉ tùy ý mặc một kiện áo dài, khi nhảy vào suối nước nóng thì nó cũng trở nên ướt đầm.

Tuy Chu Mẫn ăn mặc áo quần và giáp của binh lính nhưng ở trước mặt Lam Ti Ngọc thì chỉ là 1 bộ đồ rách. Hần xé rách quần áo nằng, bộ giáp rơi xuống và chìm vào suối nước nóng. Còn hần rồi cuộc cũng được như ý nguyện xoa bóp bộ ngực nằng. Nồng đậm ngươn lưá đối khát như muốn thiêu đốt nằng, tình cảm mãnh liệt của hần vì nằng mà xuất hiện, vì yêu nằng mà hần mới tồn tại, chẳng sợ phải xoa bóp trời xanh, hần cũng muốn ôm chặt nằng trong ngực!

Thời gian tại lúc này như hóa thành vĩnh hằng! Chỉ có gặp lại sau khi chia lìa thì mới biết được, hần đã tương tư nằng tận xương tủy, chỉ cần một ngọn lửa nhỏ, hần liền sẽ đốt cháy hầu như không còn!

Hai bánh bao nhỏ trắng nõn na bị xoa bóp đến mức vừa to vừa sưng, bị ngón tay Lam Ti Ngọc niết xoa đến mức giống như đào hoa nhỏ thom ngát nở rộ trên nền tuyết trắng, kiều diễm vô cùng.

Chu Mẫn hơi chuyển tình, cảm giác cổ họng đau nóng rất nhưng càng nhiều là hai vú bị người làm nhục mạnh mẽ xoa nắn. Nằng mở mắt ra, nhìn nam nhân quen thuộc trước mặt, Chu Mẫn nức nở, “Buồng ta ra, đồ xấu xa, người đã nói là sẽ không bao giờ bỏ ta 1 mình nữa nhưng lần này lại không nói với ta một tiếng mà chạy đến biên cảnh! Hoàng huynh là người xấu... Người xấu!”

Đôi tay vùng vẫy của Chu Mẫn bị Lam Ti Ngọc cố định và cao cao đề ở trên cự thạch rồi dùng đôi môi lấp kín miệng nằng.

Những lời còn lại bị Lam Ti Ngọc nuốt hết. Đầu óc Chu Mẫn nhất thời trống trải, không thể phản ứng.

Thấy nằng không có phản ứng, Lam Ti Ngọc khẽ cắn môi nằng một ngụm. Khí nằng mở miệng thở nhẹ thì lại phải nghẹn đón lưỡi dài bá đạo của hần.

Nằng nuốt tay đây hần nhưng hần lại không chút sứt mẻ. Hần ôm nằng vào trong lòng ngực và tăng thêm lực đạo nơi phần lưỡi. Hần quấn lấy lưỡi nằng khiến nằng phải nhảy máu cùng hần. Nằng càng gầy gù, hần càng ôm chặt, lực đạo ở lưỡi càng thêm mạnh.

Cảm giác hít thở không thông và thể lực tiêu hao làm Chu Mẫn dần dần mềm nhũn. Nằng bị hần lôi kéo chuyển tâm với nụ hôn này. Hần từ bá đạo chuyển sang ôn nhu, sau đoạ biến thành vũ bão. Ý thức nằng trở nên mơ hồ, một tiếng rên rì tràn ra làm hần càng thêm vui sướng, sức lực ở tay cũng càng ngày càng tăng.

Lam Ti Ngọc buồng mồi Chu Mẫn ra, nằng nhẹ nhàng ngẩng đầu lên. Cảm giác nơi vú không biêt là ngứa hay là đau đón tràn ngập toàn thân, nằng cảm lòng không được mà run rẩy, từng tiếng rên rì yêu kiều phát ra từ miệng nằng, “Hoàng... Hoàng huynh... A... Hoàng huynh... Nhẹ chút... Quá mạnh... A a... Nhẹ chút.... Đau quá...”

Lam Ti Ngọc nhếch nụ cười tà mị lên rồi đổi vị trí của hần và nằng. Hần đặt nằng ngồi giữa hai chân hần, bàn tay nằng chống trước bờ ngực săn chắc khỏe mạnh của hần, “Hoàng muội, ta nhớ người! Rất nhớ người, nhớ tới mức cả người đều đau, nhớ mỗi một bộ phận trên người người... Ta muốn người, hiện tại... Ngay bây giờ!” Nụ hôn nóng cháy của hần rơi trên vành tai ngọc mượt mà của nằng, hần nói giọng khàn khàn bên tai nằng.

“Muốn nằng... Ngay bây giờ!? Ở nơi này?! Đã... Chiến!” Chu Mẫn lấp bắp lấp lẹ, nhìn vùng búi hoang vu đã ngoại!? Chỉ trong nháy mắt, khuôn mặt nhỏ của nằng trở nên nóng bỏng.

Nằng đã từng thấy mấy vụ đả chiến ở trong tiểu thuyết nhưng nếu muốn chính nằng tự mình ra trận thì... Cả người nằng run lên, không biết vì cái gì, trong nội tâm của nằng lại dâng lên một loại khát vọng lra nóng cùng với sự hưng phấn mất khống chế?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Xuyên Nhanh Thế Muốn Phác Gục Nam Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 35

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit & Beta: Ami Cuteo

Nàng thật sự cảm thấy thật xấu hổ, nàng cảm thấy mình đã biến thành một nô lệ tình dục, chỉ cần ngửi thấy hương thơm gợi cảm của Hoàng huynh, chỉ cần bị giọng điệu trầm thấp khàn khàn của Hoàng huynh khiêu khích một chút, nàng liền sẽ nổi lên nồng đậm tình dục, mặc kệ là đang ở trong hoàn cảnh nào, thân thể của nàng cũng đều khát vọng Lam Ti Ngạc mãnh liệt làm tình và an ủi.

Giống như bây giờ vậy —

“A ần... Hoàng huynh... Thật thoải mái nga... Chỗ đó... Ần ần...” Chu Mẫn vui sướng rên rỉ. Lúc này, phần lưng của nàng đang kề sát ngực hắn, bàn tay hắn bao vây lấy nàng rồi dẫn dụ tay nàng xoa bóp, vỗ về, chơi đùa đầu vú mẫn cảm và làm nàng tự đưa bốn bản thân ở trước mặt hắn, kích thích mãnh liệt tình dục của nàng.

“Hoàng huynh... Đứng...” Chu Mẫn rên rỉ một chút cao trong lòng ngực hắn. Nàng cảm thấy rất thẹn thùng, nhũ thịt bị chính tay nàng vỗ về nắn bóp vừa nhột vừa ngứa. Đặc biệt là mỗi lần đầu ngón tay lướt qua hai đỉnh anh đào phẫn hồng mẫn cảm thì cái loại cảm giác tê ngứa không thể chịu đựng được đều sẽ xâm nhập và khuấy tán trong bụng nhỏ khiến nàng vòng eo nàng không tự chủ được mà kịch liệt run rẩy lên.

“Ần ần... Hoàng huynh... Khó chịu... Thật là khoa chịu...” Chu Mẫn khó kìm lòng nổi khúc khuỷa đầu gối, thân mình bị ôm vào tông ngực hắn, nước ôn tuyền chỉ ngang chừng vòng eo nàng. Nguồn nước ấm áp trong son tuyền không ngừng tràn vào hạ thể nàng mang theo một trận ngứa. Nàng chỉ có thể ma xát rồi kẹp chặt hai chân để giảm bớt cảm giác vô cùng hư không và khát khao vội vàng bị cự vật lấp đầy của mình.

Lam Ti Ngạc hip mắt nhìn khuôn mặt khát vọng làm tình của nàng, cười đến vô xứng và mỉa mai đặt: “Hoàng muội muốn sao?” Hắn cầm tay nàng rồi khoi hai vú sung to rồi trượt xuống phía dưới, lướt qua bụng nhỏ non mẫn bình thân rồi đi vào trong u cốc hơi nóng rồi như anh đào của nàng. U cốc đã sớm ướt át đầm đìa và đang tản phát ra mùi hương tình dục say động lòng người.

Bởi vì vẫn luôn ngấm mình ở trong nước nên thủy huyết vẫn luôn ướt đầm, ẩm áp, “Đã ướt thành như vậy ướt, thật là vô nhỏ mẫn cảm. Xem ra là cảm giác bị chính tay mình vuốt ve rất không tồi, ướt thật nhanh. Có đúng không hả tiểu yêu tinh của ta?” Lam Ti Ngạc như rồng mây cười khê, hai chân cường tráng rắn chắc đứng vững tách hai đùi nàng ra làm chúng noa dần dần mở rộng. Còn bà tay của hắn lại cầm theo tay nàng nhẹ nhàng đẩy hai mảnh cánh hoa nơi u cốc ra rồi trực tiếp chạm vào viên tiểu hạch kiêu nộn mẫn cảm.

Nhiệt độ của suối nước nóng làm tiểu hoa huyết run rẩy một trận. Bởi vì động tác

của Lam Ti Ngạc mà nàng thất thanh thét chói tai, “A! Hoàng huynh...”

Cảm giác tê dại sắc bén từ phần dưới bụng xông lên não, Chu Mẫn kiêu nộ hét lên toàn thân run rẩy đến gần như không thể hô hấp, “Đừng dừng... A a... Chỗ đó... Thật nhột... Thật nóng... A...”

Khỏe mạnh Lam Ti Ngạc nhếch lên đường cong cuồng vọng. Hắn dùng một tay nhấn lên, mở rộng hai chân nàng ra và treo ở trên cánh tay hắn và đặt nàng ngồi trên cự thạch. Sau khi cố định xong vị trí của nàng, hắn dùng một tay cầm tay nàng rồi khiêu khích hoa hạch yếu ớt ẩm ướt, tiểu hạch bị treo cho đến sung huyết. Hắn lại bỗng nhiên ngăn chặn tiểu hạch rồi nhanh chóng xoay tròn, quấy đảo thật non run rẩy ướt át trong hoa huyết. Bàn tay khác của hắn cũng không nhàn rỗi, ngón trỏ trượt từ khe rãnh giữa hai nhũ thịt xuống vuốt ve cục huyết nhỏ bé.

“Hoàng huynh... Không được... Đừng dừng chỗ đó... Thật ngứa... Thật nhột a...” Chu Mẫn rên rỉ, hai chân run run muốn khép lại nhưng lại bị đầu gối hắn ngăn chặn nên nàng chỉ có thể bất lực mở rộng hai chân dụ hoặc hắn để mặc hắn tự nhiên không chế hoa huyết ẩm áp ướt át của nàng và kích thích viên hoa hạch đỏ bùng kia.

“Thoải mái không. Hoàng muội? Có phải cảm thấy rất sung sướng hay không?” Tiếng rên rỉ ngọt nị mềm mại khiến ngọn lửa tình dục của hắn càng ngày càng thiêu hừng hực. Bàn tay to xo nắn càng thêm nhanh chóng. Ánh mắt hắn nóng rực nhìn cái miệng hoa kiều mỹ đã quên nuốt nước miếng khiến nó chảy xuống thân thể trơn trượt của nàng rồi cười nhẹ ra tiếng. “Thoải mái thì kêu lớn tiếng chút! Hoàng muội, người rên rỉ thật làm ta hưng phấn...” Nói xong, ngón tay càng thêm dùng sức xoa nắn.

“A...a Hoàng huynh... Chỗ đó...” Lồng mị tình té cong lên, nàng cất cao giọng rên rỉ, “Quá sung sướng...” Khoái cảm như dòng nước xiết đổ ào vào thân thể khiến nàng không thể kháng cự, nàng thoải mái đến mức như muốn nổ mạnh.

“Ném thứ tư vại cao trào đi, muội muội của ta!” Lam Ti Ngạc nóng bỏng hôn lên môi đỏ của nàng, một lấy cái lưỡi thơm tho mềm mại và nuốt hết tiếng rên rỉ ngọt ngào mê người của nàng vào trong miệng mình.

Hắn buông tay nàng ra rồi dùng bàn tay trực tiếp bao lại toàn bộ nơi riêng tư của nàng và càng thêm trêu chọc viên tiểu hạch đỏ bùng đến kinh người kia.

“Không...” Nàng lắc đầu rồi khoi mẫn hắn. Ngay lúc nàng thét chói tai, ngón trỏ của hắn mất không chế chen vào trong tiểu nộn huyết phẫn hồng chặt hẹp

“A... Hoàng huynh...” Lỗ nhỏ chặt hẹp bị ngón tay của hắn càng ra, khoái cảm cuồng dã như thủy triều thổi quét toàn thân khiến thân thể mềm mại của nàng bởi vì nắn cảm mà kịch liệt run run. “Hoàng huynh... Người làm ta không chịu được của hắn rút ra, nàng không thể tự không chế bản thân mà nàng vòng eo lên và khóc thút thít phun dục vọng trong cơ thể ra ngoài.

Luồng mật dịch như nước suối phun ra từ trong hoa huyết ẩm áp chặt hẹp phun ra ngoài làm ướt bộ áo choàng vốn đã đầm nước của Lam Ti Ngạc và lan tràn khắp cả hai bắp đùi trắng nõn đã sớm bị Lam Ti Ngạc lột sạch áo quần của Chu Mẫn, một số còn không ngừng chảy xuống nước suối trong suốt.

“Thật xinh đẹp! Nhìn bảo bối bấy giờ đi, bản thật đẹp.” Lam Ti Ngạc phấn khởi gầm nhẹ, ánh mắt u ám như đang thiêu đốt ngọn lửa hừng hực thể muốn nuốt hết nàng.

Cự thủ siêu cấp vỗ vụng to lớn dưới háng cũng kêu gào ngất cao đầu và không ngừng ma xát giữa mông vênh tụyệt nộn của nàng. Nó vừa đáng sợ vừa khiến người ta muốn bị nó tận tình tàn sát bừa bãi.

“A ần... Hoàng huynh... Hoàng huynh...” Dư vại cao trào thổi quét nàng. Hôn nữa còn bị còn thịt nồng bỏng dọa người đứng vững ở chỗ non mềm giữa hai chân, Chu Mẫn cảm lồng không được mà nghiêng người ôm lấy eo hắn, hai vú phẫn nộ trắng mê người ma xát lung tung với thân thể hắn: “Hoàng huynh, giúp ta, thật muốn nga...” Thân thể mềm mại của nàng tê dại run rẩy, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy khát cầu, hạ thể thật hư không, nàng vội vàng khát vọng Hoàng huynh dùng còn thịt to lớn nóng bỏng hung hăng lấp đầy nàng.

“Muốn cái gì?” Lam Ti Ngạc đã biết rõ còn có hỏi, bàn tay to hữu lực nắm cái cảm non mẫn của nàng, bức ép nàng đối mặt với hắn, “Nói rõ ràng chút, muốn Hoàng huynh cho người cái gì?”

“Muốn... Muốn...” Trời ơi, tui jao nam chủ lại rồi nên dấm uế như vậy! Lời cầu xin khó có thể mở miệng đó bảo nàng phải nói ra thế nào a?!

Hai má hồng say lộng người, Chu Mẫn thẹn thùng muốn thoát khỏi tầm mắt hắn nhưng cái cảm bị cố định làm nàng không thể nhúc nhích. Nàng đánh phải mềm mại nằm liệt dựa vào trên ngực hắn, hai tròng mắt kiêu nộ khép hờ không tiếng động cầu xin hắn, mong hắn có thể thấy rõ khát vọng trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

“Không nói rõ ràng thì Hoàng huynh giúp người sao được....” Lam Ti Ngoc cố ý dùng vốn thật không lồ cứng rắn vuốt ve hoa huyết mẫn cảm của nàng, quy đầu nóng rực như dung nhام cự còn thường thường ma sát viên trần châu non mịn nhưng không chịu đi vào thỏa mãn nàng.

“Hoàng huynh, yêu ta, dùng sức yêu ta!” Không thể khất chế được nữa, Chu Mẫn nhắm mắt lại thần hồn điên đảo nói ra những lời dâm uế, “Hoàng huynh, dùng cơn thật to lớn của người yêu ta... Hoàng muội thật khó chịu a... A...” Ông trời ơi, những lời kia làm người ta mặt đỏ tím đập kia nàng cũng nói ra được, nàng thật sự đã đến rồi! Nhưng hạ thể không ngừng co chặt run rẩy đang nhấc nhở nàng, nàng không thể kháng cự a!

“Theo ý người, Hoàng muội của ta!” Lam Ti Ngoc cười tà mị rồi dùng sức nhấc mông nàng lên, ôm nàng đi tới bên cự thạch, “Tím chặt nhé Hoàng muội! Đứng cứ như vậy.....”

Trên khuôn mặt đẹp đẽ nồng nặc toàn là ý xuân, nàng nắm chặt cự thạch bên cạnh, Chu Mẫn mở rộng hạ chân rồi quỳ gối trên cự thạch, mông ngọc tròn trịa nở nang nhếch lên cao cao làm Lam Ti Ngoc không hề có trở ngại mà thường thức đến u cốc mỹ lệ của nàng.

Dưới lông to mềm mại, tiểu huyết phần nổi đã tràn đầy mật dịch, viên trần châu nhỏ nhỏ đỏ bùng ướt át đang ngưng ngừng trốn sau hai mảnh cánh hoa hơi hơi khép mở, như ẩn như hiện, thật mê người.

“Thật xinh đẹp!” Lam Ti Ngoc tán thưởng hai mảnh tuyết đồn, ngón tay thon dài trượt từ mông xuống khe hở nhỏ hẹp kia rồi hơi hơi nhấn một cái.

“Àn a... Hoàng huynh...” Chu Mẫn than nhẹ ra tiếng, nộn mông cảm lồng không nổi mà yếu đuối kêu gọi hân tiến vào, “Đừng đùa nữa.... Tiến vào đi được không, ta thật khó chịu a...”

Thanh âm của nàng vừa mềm vừa đáng yêu, mắt to tràn đầy động tĩnh mông lung, vách tường thính trong u huyết đang còn run rẩy co chặt u con cao trào vừa nãy, từng giọt mật dịch trong suốt chảy từ u cốc ướt đầm ra ngoài dọc theo hai đùi tuyết trắng non mịn xuống tằm lót dưới thân, hấp dẫn ánh mắt cực nóng cực hân.

“Thật đáng yêu a bảo bối!” Lam Ti Ngoc dậm nư khàn khàn nói. Hân nhắc mông nàng lên rồi ngang nước mở rộng hai chân nàng ra. Hân đứng ở tuổi nước nóng, nước chỉ lan tràn đến phần đầu gối của hân, còn Chu Mẫn quỳ gối trên cự thạch khoảng chừng nửa thước. Vậy nên Lam Ti Ngoc đứng, kiện eo rắn chắc dùng sức dậm về phía trước đưa cơn thật to lớn vào xâm chiếm hoa huyết ướt nóng của nàng.

Chu Mẫn thét chói tai, thần thể mẫn cảm kịch liệt run run. “A a... Hoàng huynh... Chậm một chút...” Cảm giác sung sướng khôn kể làm nàng vui sướng cong mị nhãn lên, tiểu huyết chặt hẹp bị căng ra và cắn nuốt cơn thật khổng lồ đến dọa người của hân từng chút một. Cảm giác hít thở không thông làm nàng nhàu mày, trời ơi, quá lớn, quá nóng, nàng khó khăn lực lư cái mông, toàn thân đều run rẩy.

“Hoàng huynh... Quá lớn... Ân ân... Cầu người chậm một chút...” Chu Mẫn rên rỉ kiểu mị lư mông nhỏ. Nàng tận lực thả lỏng tiểu huyết kiểu nộn co chặt của mình, cố hết sức muốn nuốt hết cơn thật thô dài cứng rắn như kia vào trong.

“Hoàng muội, thả lỏng chút, chặt như vậy sẽ khiến ta thực dễ dàng làm tổn thương người! Ngoan, thả lỏng...” Lam Ti Ngoc dụ hoặc vuốt ve cái đùi tuyết trắng của nàng. Hân cúi đầu rũ mắt nhìn tiểu huyết nhỏ hẹp đến mức không thể tương tượng kia, cơn thật của hân mới chỉ miễn cưỡng đi vào được một chút đã giống như bị nhưng to thượng đẳng nhất gắt gao bó chặt, bị đè ép không ngừng.

Bản đang đọc truyện Nữ Phụ Xuyên Nhanh Thẻ Muốn Phác Gục Nam Chủ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chăm\)Net](http://EbookFull(chăm)Net).

Quyển 1 - Chương 36

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit & Beta: Aní Cuteo

“A a... Hoàng huynh... Không cần dùng sức như vậy...” Chu Mẫn run rẩy bám chặt chỗ lõi lõm trên cự thạch, hai mắt mờ mịt, nàng nhu nhược thờ hân hân. Cảm giác bị ép phải căng ra và xé rách rồi sau đó là cảm giác khó chịu khi bị lấp đầy khiến nàng nhàu mị. Thần thể mềm mại của nàng gần như muốn ngã xuống trên tảng đá lớn.

“Nhìn một chút đi! Hoàng muội, hãy vì ta mà cố gắng nuốt hết cơn thật, ta biết ngại có thể làm được...” Nửa người trên cường tráng đè lên nàng, Lam Ti Ngoc ôn nhu cắn sihej vành tai của nàng, bàn tay to ôm lấy eo nàng rồi thuận thế vỗ về hai nhũ thật trước ngực nàng, hương thụ cảm giác bị đưa bõm vú nàng, lòng bàn tay còn thỉnh thoảng ấn hai núm vú phần hồng nộn kích thích chất lỏng trong hoa huyết nàng róc rách chảy dọc theo đùi ra bên ngoài.

“Àn... Hoàng huynh... Ân...” Mắt to tràn đầy mông lung, Chu Mẫn bị hân trêu chọc đến tận lực mở rộng đùi, tiểu huyết nhiều nước làm hân có thể bắn ra dễ dàng. Hân yên tâm cười nhẹ một tiếng rồi rúm chặt nàng, hạ thân dậm về phía trước thật mạnh, cây cơn thật đáng sợ kia liên hoàn toàn xâm nhập vào trong tiểu huyết đang run rẩy của nàng. Cơn thật dậm vào rất sâu, thậm chí là đã dậm vào chỗ mềm mại sâu trong u huyết nhưng vẫn còn muốn tiếp tục chọc vào sâu hơn nữa.

“A... Hoàng huynh... Thật căng...” Mạnh mẽ ma sát và cảm giác được cự vật an ủi trong nháy mắt đưa Chu Mẫn lên cao trào. Khoái cảm vui sướng áp đến rạt làm nàng chịu không được mà kêu mị thét chói tai, toàn thân đều run rẩy.

“Bảo bối, mới chỉ có như vậy mà đã sung sướng thì sao có thể chịu được những chuyện tiếp theo?” Lam Ti Ngoc đùa ở trên lưng nàng. Hân xoay khuôn mặt nhỏ của nàng lại rồi thường thức về ừng đó quyền rũ sau cao trào của nàng, cơn thật cứng rắn dưới háng đang tỉnh tê nếm thử cảm giác co rút trong tiểu huyết. Hân bắt đầu dùng sức va chạm, cơn thật đã man xò xuyên qua hoa huyết kiểu nộn. Hân ra sức dậm chọc trong hoa huyết mềm mại chặt hẹp, cơn thật to lớn nóng cháy không ngừng va chạm mỗi một điểm mẫn cảm trong nộn huyết của nàng rồi cuối cùng còn dùng sức xâm nhập vào chỗ sâu trong, sau đó ngang ngược xoay tròn trong hoa huyết.

“A a... Hoàng huynh... Quá... Quá sâu... Đứng...” Chu Mẫn bị hân dậm chọc đến liên tục rên rỉ dậm dậm. Khoái cảm cuộn cuộn không dứt khuấy tán tử bộ phận ma sát cuồng dã của hân và nàng đến nỗi mỗi một té bảo ở chỗ sâu trong linh hồn nàng.

“Hoàng huynh... Quá thô, quá dài... Ân ân... Thật ngứa a...” Mông nhỏ của nàng liên liên màu hồng phần mềm người, tiểu huyết liên tục chảy dậm thủy tron trượt thơm ngọt ra bên ngoài khiến hân mỡ lần rồi khỏi đều mang ra lượng lớn chất lỏng làm hạ thân của hân và nàng đầm đìa nước. Tiếng thần thể va chạm nhau kết hợp với tiếng mật dịch ồ ạt chảy ra thành 1 bản nhạc hòa tấu.

“Thật dâm dăng... Cháy nhiều nước như vậy mà cần von chặt đến muốn nạng. Cái miệng nhỏ bên trong gắt gao cần ta không buông là vì muốn hút khô ta sao? Được thôi, cho người hết, tất cả đều cho người!” Hân hưng phấn găm nhẹ, phân thân như đã thủ hung hăng đâm vào nền trong liên tục. Tiểu huyết thủy nộn của thiếu nữ vốn nhỏ hẹp nên mỗi lần hân ra vào đều vô cùng khó khăn đồng thời mang đến cho hân càng nhiều kích thích.

Chu Mẫn bị hân đâm chọc đến mức thân hình liên tục xô dịch về phía trước. Cảm giác hạ thể đau đớn no trướng và ma xát vui thích đan xen lẫn nhau làm nàng như sắp muốn moi cục đá bên cạnh ra ngoài. Nộn mông bắt lực nhếch lên cao tiếp nhận sự đâm chọc điên cuồng của hân.

“Nha... Nhẹ một chút a, Hoàng huynh... Cầu người... Chậm một chút... A... Muốn chết...” Vòng eo nàng run run căng thẳng. Con cao trào giống như mãi mãi sẽ không bao giờ dừng lại khiến nàng sắp hồng mắt. Từng giọt nước mắt lăn xuống gò má, “Từ bỏ... Không thờ nổi... Chậm một chút... Cầu xin người, Hoàng huynh... Dừng một chút... Quá nhanh...”

Thật đáng sợ, cơn thịnh nộ cháy của hân phát triển ở trong cơ thể nàng, nó đã liên tục bành trướng và xâm nhập đã ma vào bên trong giống như muốn phá hư nàng. Cây côn thịnh thổ to màu đỏ sậm kia đã dính đầy mật dịch của nàng, sự va chạm mãnh liệt khiến thân thể nàng cũng sắp tê mõi.

“Nhanh sao? Không đủ, ta cảm thấy vẫn chưa đủ. Ta muốn nhanh thêm một chút để thao chết người, làm chết người!” Lam Ti Ngọc nở nụ cười đã man, bàn tay to vương kiện của hân xoa bóp mông nàng làm vài mông trắng nõn biến thành đỏ bừng.

“Tiểu dâm huyết quá gỏi. Bảo bối, nó mát ta thật sướng! Ân, thật muốn làm hư nó!” Hân thoải mái rít gào và hưởng thụ cảm giác tiểu huyết chặt hẹp co rút, đồng thời còn liên tục kích thích kiện mông mạnh mẽ đâm chọc. Động tác dưới thân thô lỗ phóng dăng và không hề có một sự thương hại nào với Chu Mẫn.

“Thoái mái không, Hoàng muội? Ca ca làm người sướng hay không?/! Sướng thì kêu lớn tiếng lên, ta thích nghe tiếng người hét chói tai a!”

Hai tròng mắt của Chu Mẫn bị tình dục nhuộm thành ửng đỏ. Nàng phóng dăng rên ri liên tục, mê hoặc lòng người, “Hoàng huynh... Hoàng... Hoàng huynh... Thật là lợi hại... Ân a... A... Ta thật thoải mái... Hoàng huynh...” Nàng cảm thấy mình như một con thuyền nhỏ xóc nảy ở trong biển rộng sóng gió mãnh liệt, nàng lần lượt bị sóng lớn đẩy lên cao rồi ngay sau đó lại rút xuống mạnh, thật kích thích, cả thân thể đều lâm vào khoái cảm cực hạn.

“Sướng như vậy sao? Thật là một bé con dâm dăng! Xem ra là ta phải nhanh lên!” Lam Ti Ngọc ngậm cười. Hân cuồng đã phóng tung bản thân làm cơn thịnh dưới háng càng đam càng nhanh, càng tiến càng sâu, đôi tay còn mò đến trước người nàng rồi kịch liệt xoa bóp hai hũng nhũ thịt.

“Hoàng muội, thích ta đâm chọc như vậy sao? Còn muốn sâu thêm một chút hay không? Nga, người kẹp ta thật chặt!” Hân đnhg một cái thắt mạnh lên trên mông nhỏ của nàng. “Hoàng muội, thả lỏng, muốn bấm gáy ta sao?!” Cùng với lời nói hạ lưu lúc tình tắng vọt, hân dùng sức tằm lấy nhũ thịt đầy đã rung rung lên xuống kia rồi tà mình đâm về phía trước thật sâu.

“A ——” Hạ thể bị đâm sâu và cảm giác đau đớn trước ngực đâm đến sự sung sướng điên cuồng khó có thể không chế, tiểu huyết bị tàn sát bừa bãi đến tê mõi vô cùng bắt đầu dùng sức run rẩy. Cuối cùng, tiếng rên khóc của nàng bị sóng biển dục vọng hoàn toàn bao phủ.

“Không được... Hoàng huynh... Sắp tới rồi...” Thiếu nữ cảm thất trước mắt có từng mảnh hồng quang đan chéo nhau, hoa huyết nóng cháy đột nhiên phun một lượng lớn chất lỏng ra ngoài, từng luồng bắn trên quy đầu hồng tím tỏa sáng của hân. Ngoài việc run rẩy kịch liệt thì không biết tâm hồn của nàng đã bay tới phương nào.

Nhưng vẫn còn chưa kết thúc, nma nhân phía sau giống như cơn mãnh thú không biết tháo thân. Hân tiếp tục phóng tung và tàn sát bừa bãi ở vách trong mẫn cảm của nàng. Bàn tay hân còn không ngừng mạnh mẽ chụp phui hai mảnh cánh mông của nàng khiến nó trở thành màu phấn hồng yếu ớt. “Hoàng muội, ta vẫn chưa thỏa mãn, người lại dám nói không được, ai cho người lá gan đó?/! Hà?”

Nàng bói vì cao trào mà liều mạng run rẩy và co rút lại, tiểu huyết sao có thể chịu nổi cơn thịnh thổ to của hân. Cảm giác tê mõi và sung sướng cực hạn thay phiên gặm nhấm lý trí của nàng, nàng không chịu nổi mà mở miệng hét chói tai: “Hoàng huynh... Không... Từ bỏ... Quá lớn.... A a..

Nóng quá nga... Thật nhanh...” nàng rơi nước mắt, tứ chi mảnh khảnh vì không chịu nổi đánh sâu mà dùng sức run run, mật dịch trong suốt lại phóng dăng phun ra lần nữa.

“Lại phun? Hoàng muội của ta vẫn chưa thỏa mãn ta nên tiếp tục phun lần nữa là vì muốn đưa vào cái này tới giúp ta giải khát sao?” Hân đột nhiên rút cơn thịnh ra, quanh cơn thịnh thô dài màu đỏ tím là kinh mạch bùng bùng phấn chấn, cơn thịnh dữ tợn bắt đầu vẩy mật dịch dính trên nó ra rồi rai lên trên cự thạch. “Hoàng muội, đừng tưởng rằng như vậy là kết thúc, hiện tại chỉ mới bắt đầu mà thôi! Ai bảo người không màng đến sự an toàn của bản thân mà dám can đảm một mình chạy đến bên cạnh, người có biết là sẽ có bao nhiêu nguy hiểm hay không? Đây là sự trừng phạt, người phải chịu hết cho ta!”

Hân làm lớn tiếng khóc thút thít cầu xin của nàng. Lam Ti Ngọc quay người nàng lại cỡi ra tằm áo choàng trên người mình ra, sau đó lót ở dưới thân nàng để nàng chính diện nằm xuống.

Hân dùng sức tách đôi chân dài non nặn của nàng ra rồi cuồng mãnh đè ép lên, sau đó lại tùy ý xuyên vào trong tiểu huyết mẫn cảm lần thứ hai và đâm chọc, xoay tròn thật mạnh.

“Hoàng huynh, từ bỏ... Thật ngứa...” Hoa huyết tế mõi không chịu được nhưng cảm giavs sung sướng cũng đồng dạng đáng sợ kinh người, Chu Mẫn gắt gao túm áo choàng của Lam Ti Ngọc dưới thân, hoa huyết khó khăn phun ra nuốt vào cơn thịnh của hân. “Thật là khó chịu... Quá lớn... Sẽ chết... Ta sẽ chết... Hoàng huynh, ta sai rồi... A... Thà ta ra...” Nàng khóc thút thít và rên ri rách nát, nói không chừng là nàng thật sự sẽ chết, loại cảm giác vui sướng từ vọng này...

“Muốn chết sao?! Tiểu bảo bối, trước khi ta kết thúc sự trừng phạt, ta không cho phép người mất đi ý thức!” Lam Ti Ngọc rũ mắt cười khê, phân thân cứng rắn giôngs như thanh lợi kiếm thô lỗ thọc vào rút ra, thỉnh thoảng còn biến hóa tần suất đâm chọc và phương thức hung ác để đùa bỡn nàng. Mỗ hời đâm đĩa cháy từ trên cơ bắp rắn chắc phập phồng xuống dưới. Tiếng thân thể va chạm nhau cộng thêm tiếng róc rách khi chất lỏng trong tiểu huyết chảy ra tạo thành hình ảnh dâm mĩ thời tình, mê hoặc lòng người.

Thiếu nữ vô lực rên nhẹ, nước mắt chảy xuôi. Nàng đã không rõ bản thân bị hân mang lên thiên đường vui sướng bao nhiêu lần mà chỉ biết là bên nhộn cao trào và sự đâm chọc tàn ngược đã làm thân thể nàng sắp hồng mắt.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Xuyên Nhanh Thẻ Muốn Phác Gục Nam Chủ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Quyển 1 - Chương 37: Thiếu

Nguồn thiếu chương cập nhật sau.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Xuyên Nhanh Thẻ Muốn Phác Gục Nam Chủ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](#).

Quyển 1 - Chương 38

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit & Beta: [Ani Cuteo](#) <>

“Hoàng huynh, ta yêu người……. Người nhất định phải nhớ kỹ, Lam Mẫn rất yêu rất yêu người!” Chu Mẫn đột nhiên khóc bởi vì nàng dùng tình yêu mà Lam Ti Ngọc dành cho Lam Mẫn để cải biến hắn, khiến hắn một mình đối mặt với nỗi đau đắng xé từng giây từng phút trong cuộc sống sau này.

Trừ phi hắn còn có thể yêu người khác, nếu không thì đó là vực sâu lạnh băng và tuyệt vọng vĩnh viễn, cả cuộc đời đều cảm thấy thế lương vô vọng!

Lam Ti Ngọc cười thực hạnh phúc bởi vì lúc nàng nói yêu hắn, ánh mắt nàng thâm tình đến mức nếu hắn giữ tay là có thể với tới, hắn và nàng đã thuộc về nhau mãi mãi!

Hơn 10 ngày ở biên cảnh, Lam Ti Ngọc chưa từng cảm thấy niềm vui sướng nào như lúc này, Chu Mẫn thiên y bách thuận, ôn nhu dầy dụa với hắn, mỗi một đêm đều liêu chết triền miên khiến hắn cảm thấy hạnh phúc cách bản thân rất gần. Khi tình trạng ở biên cảnh ngày càng dầu sôi lửa bỏng, Nguyên Thừa tướng của nước láng giềng phái người đưa thư tới, nội dung bên trong viết về chuyện giữa hắn và Lam Mẫn cùng với những chứng cứ mà Thái công công đã thu thập được.

Bởi vì quân đội của Lam Ti Ngọc luân phiên thẳng trận đầy nước láng giềng vào bước đường cùng nên hắn ta muốn dùng thứ này áp chế Lam Ti Ngọc lui binh. Nếu là lúc trước thì Lam Ti Ngọc còn có khả năng đáp ứng hắn ta nhưng từ sau khi hứa sẽ thực hiện 3 điều kiện của Chu Mẫn, Lam Ti Ngọc cảm thấy mình phải đẩy nhanh tiến độ thống nhất tam quốc!

Nguyên Thừa tướng của nước láng giềng đã từng như hổ rình mồi phải sát thủ giết Lam Ti Ngọc nhưng người của Lam Ti Ngọc cũng không phải dễ hạ gục như vậy. Lam Ti Ngọc cũng thuận nước đẩy thuyền, tên Nguyên Thừa tướng muốn cái gì thì hắn (LTN) liền đưa cho hắn ta (NTT) cái đó để hắn ta thả lỏng cảnh giác thì hắn mới có thể đánh hắn ta trở tay không kịp và thu lại tất cả chứng cứ cùng với tên phản đồ là Thái công công.

Quả nhiên là khi Nguyên Thừa tướng nhận được tin Lam Ti Ngọc bị trọng thương từ mặt thám dò hắn ta phái tới thám dò thì hắn ta đã đáp ứng sẽ gặp Lam Ti Ngọc ở trên đỉnh núi tuyết để trao đổi người với hiệp nghị ngưng chiến và bảo đảm mãi mãi sẽ không xâm phạm lẫn nhau.

Mấy ngày kế tiếp, tuy Lam Ti Ngọc cố ý trốn tránh Chu Mẫn để đi bố trí một loạt kế hoạch nguy hiểm nhưng 484 cũng đã sớm đem tất cả mọi chuyện xảy ra bên ngoài nói cho Chu Mẫn.

Chu Mẫn chiều theo như ý Lam Ti Ngọc muốn, nàng ngoan ngoãn ở trong lầu trại do chính hắn sắp xếp. Trên đỉnh núi tuyết là một nơi cực kỳ nguy hiểm, Nguyên Thừa tướng hẹn Lam Ti Ngọc ở chỗ này, mục đích của hắn ta cũng rất rõ ràng, Chu Mẫn trộm thảo luận một vài chuyện với 484, ngày mai chính là ngày Lam Mẫn chết ở kiếp trước và cũng là ngày nàng hoàn thành nhiệm vụ thứ nhất.

“484, đã thu thập được bao nhiêu ‘chất dinh dưỡng’ rồi?”

“Mấy ngày nay ký chủ rất chăm chỉ, tuy ‘chất dinh dưỡng’ chưa đạt tới mức hoàn hảo nhất nhưng cũng đã được 93%, cũng đủ để chúng ta rời đi nơi này và mở ra chìa khóa ở một thế giới khác!”

“Ngày mai mọi chuyện đều sẽ kết thúc sao?”

“Đúng vậy, chỉ cần ký chủ bảo đảm nam chủ an toàn thì sau này, giang sơn của Lam gia có thể được truyền thừa và sẽ không rơi vào tay của người khác, tám nguyên của nữ phụ cũng được hoàn thành, đến lúc đó sẽ có phần thưởng tương ứng dành cho ký chủ!”

“Ta đã biết!”

Mà lúc này, Nguyên Thừa tướng cũng không biết mình đã rơi vào bẫy rập của Lam Ti Ngọc. Hắn ta mang theo tên nội gián là Thái công công từng được an bài ở Lam quốc cùng với mấy trăm cung tiễn thủ đến mai phục sẵn ở đỉnh núi tuyết. Hắn ta đang nghĩ tới giấc mộng đẹp có thể giết Lam Ti Ngọc ở trên đỉnh núi tuyết!

Lam Ti Ngọc cũng mang theo người lên đỉnh núi tuyết. Lúc này, người của hắn đang rửa sạch đám cung tiễn thủ của Nguyên Thừa tướng. Nhìn đám cung tiễn thủ bị tướng sĩ tinh anh mình mang đến chém đầu, khoe mẽ Lam Ti Ngọc nhếch lên một nụ cười lãnh khốc tức sát cùng với sự nhớ nhung Chu Mẫn. Vì bố trí cục diện này nên 3 ngày qua, hắn chưa được gặp nàng.

Khi Nguyên Thừa tướng dẫn theo Thái công công lên đỉnh núi tuyết thì đã thấy Lam Ti Ngọc đứng lẻ loi một mình ở đỉnh núi. Ngon gió thổi tung áo choàng màu đen của hắn. Nghe thấy động tĩnh ở đằng sau, Lam Ti Ngọc quay đầu lại đối mặt với Nguyên Thừa tướng và Thái công công.

“Hoàng đế bệ hạ tới sớm quá!” Nguyên Thừa tướng cười nói.

“Thứ người muốn ta đã mang đến, tới khi nào thì người mới giao ra người ta muốn?” Lam Ti Ngọc cũng không nói chuyện lằng nhằng mà trực tiếp vào vấn đề chính.

“Thật không? Nhưng bốn Thừa tướng đột nhiên thay đổi chủ ý, vị vua anh minh thiên cổ của Lam quốc lại loạn luân với muội muội ruột, chuyện này rất thú vị nha, không biết là sau khi bị người dân của Lam quốc biết thì sẽ thế nào a?”

“Nguyên Tử Tự, người uy hiếp ta?!”

“Haha, lúc Thái công công nói người khi gặp phải chuyện liên quan đến Lam Mẫn thì liền sẽ rối loạn ta còn không tin. Nhưng khi thấy người dám một mình đi lên đỉnh núi tuyết, ta liền hiểu, Lam Ti Ngọc, người bắt quả cùng chỉ là một người nam nhân bình thường!”

“Hừ, Nguyên Tử Tự, ta vốn cho rằng người cũng có vài phần năng lực nhưng bây giờ người làm trăm hoàn toàn thất vọng!” Lam Ti Ngọc thần sắc thản nhiên, đôi tay thon dài đang thưởng thức một cái kén cực kỳ tinh xảo.

Nguyên Tử Tự vốn đang bình tĩnh nhưng khi thấy cái kén Lam Ti Ngọc cầm trong tay thì sắc mặt hắn ta nhanh chóng thay đổi. “Người… Sao người lại có thứ này? Người……” Nguyên Tử Tự không dám tưởng tượng, hắn ta lập tức thôi cái kén trên người mình nhưng những cung tiễn thủ đã sớm mai phục lại không có một ai xuất hiện. Lúc này, Nguyên Tử Tự run rẩy nhìn Lam Ti Ngọc.

“Người có ý dẫn ta vào bẫy!”

Lam Ti Ngọc bật cười, “Sai rồi! Đúng là ta có tính kế người nhưng ta và người cũng giống như bọ ngựa bắt ve, chim sẽ vô mỗi thôi! Người cho rằng mình là chim sẽ nhưng trong mắt ta, người chỉ là con bọ ngựa nhảy loạn mà thôi……. Người đầu, bắt lấy 2 tên này!”

Lam Ti Ngọc vừa dứt lời, từ bốn phương tám hướng đột nhiên vọt ra hơn 10 tên binh lính tinh anh vọt về phía Nguyên Tử Tự và Thái công công nhưng Nguyên Tử Tự che dấu quá sâu, tất cả mọi người không biết chuyện hắn ta có võ. Mà 1 người thì làm sao có thể địch lại 10 người? Đường nhiên là Nguyên Tử Tự khó có thể chống cự, mắt thấy mình sắp bị bắt, hai mắt vốn chứa sự điên cuồng dữ tợn của hắn ta càng thêm sắc bén, “Lam Ti Ngọc!”

Hắn ta gằm lên gần đứt, nhân lúc mọi người chưa kịp phản ứng, Nguyên Tử Tự đột nhiên vận công, phi tiêu có dính kịch độc từ trong lòng ngực hắn ta giống như hoa rơi là tả bay về hướng Lam Ti Ngọc. Lam Ti Ngọc ra tay phòng ngự nhưng vẫn luôn có cá lọt lưới. Ngay khi Lam Ti Ngọc gặp nguy hiểm thì một khối thân mình ấm áp đột nhiên phắc lên ôm lấy hắn từ phía sau. Độ ấm quen thuộc, mùi hương quen thuộc đã từng làm hắn nhớ nhưng đến phát cuồng lúc này lại khiến hắn sợ hãi. Nỗi sợ hãi lan tràn từ đáy lòng đến toàn thân.

Lam Ti Ngọc không dám quay đầu lại nhưng người phía sau lại có chút oán trách cười nói, “Hoàng huynh, đây là lần thứ sáu ngươi bỏ ta một mình. Hơn nữa, đã 3 ngày trôi qua nhưng ngươi không hề tới thăm ta... Hoàng huynh, nhớ kỹ lời thề của ngươi và nguyện vọng của ta...”

Ngay khi thân thể của Chu Mẫn ngã xuống, trong đầu liên vang lên thanh âm của 484, “Nhiệm vụ đã hoàn thành, bắt đầu mở ra thế giới tiếp theo – “Đã vắng Cinderella vườn trường”, xin ký chủ chuẩn bị sẵn sàng..... 3, 2, 1!”

Lúc này, giọng nói máy móc của Hệ thống truyền đến. “Tĩnh!”...

Phân giá trị của nhiệm vụ thứ nhất: 8

Độ vừa lòng của nữ phụ: 100

Độ hảo cảm của nam chủ: 100

Chất dinh dưỡng đã thu thập được từ nam chủ: 93

Được đến phân phối thuộc tính: 1

Được đến kỹ năng: Lễ nghi tôn quý của Trường công chúa, ‘Cộng tình’ và danh khí Bạch Hổ (làn da trắng nõn như trẻ con, tiểu huyết dù làm bao nhiêu lần vẫn chặt khít!)

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Xuyên Nhanh Thẻ Muốn Phắc Gục Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 39: Phiên ngoại (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit & Beta: Ami Cuteo

Trên đỉnh núi tuyết, Lam Ti Ngoc ôm thi thể cứng đờ đã dần dần lạnh băng. Hắn ngồi dần dần, chật vật và tiêu tụy nhưng động tác ôm Lam Mẫn dịu dàng mềm nhẹ giống như người trong lòng ngực không phải đã chết mà chỉ là ngủ thôi!

Nhưng vết máu đã biến thành màu đen trên quần áo khiến tất cả mọi người biết – nữ nhân nhu nhược đi theo Lam Ti Ngoc xâm nhập chiến trường và cuối cùng không tiếc dùng mạng sống để bảo vệ đế vương chính là vị Công chúa duy nhất của Lam quốc!

Và nàng đã chết

Nhưng chuyện mọi người nhìn và hiểu rõ nhất chính là vị Công chúa đã chết đi này lại là người còn quan trọng hơn cả mạng sống của đế vương Lam quốc. Nhìn xung quanh mặc dù đã rửa sạch vài nghìn cỗ thi thể và vết máu nhưng vẫn không thể che dấu được mùi máu tươi nồng đậm phát ra từ trong không khí.

Những người đi theo Lam Ti Ngoc và mai phục ở nơi này đều biết- ngày hôm đó, vị đế vương đậm mực vô tình quanh quẩn nhất của bọn họ giống như một kẻ điên. Hắn ôm nữ nhân đã tắt thở rồi tuyệt vọng khóc kêu. Nữ nhân kia liền ngã vô phản cổ ngay lúc tất cả mọi người không kịp phản ứng đã đỡ mũi tên dính độc bắn về phía Lam Ti Ngoc.

Nhưng nữ nhân kia có đoán trước được chuyện này hay không? Mũi tên kia không chỉ muốn mạng sống của chính nàng mà còn làm vị đế vương của một thế hệ vì cái chết của nàng mà biến thành điên cuồng a?

Ngày hôm đó, rất nhiều người đều chết, không chỉ có người của địch quốc mà còn có người một nhà. Những tên thị vệ không thể bảo vệ tốt Lam Mẫn đều bị Lam Ti Ngoc chém như chặt dưa, một kiếm một mạng người, tàn nhẫn vô tình như Tu La lệ quỷ. Đến khi giết đỏ cả mắt, cũng đau đớn mất! Thẳng đến khi Lam Ti Ngoc ngã xuống chết ngất, người hầu phía sau mới dám xuất hiện nâng hắn từ trong núi thi thể và biến máu ra ngoài.

Nhưng Lam Ti Ngoc sau khi tỉnh lại càng thêm đáng sợ. Khi hắn từ trong đồng người chết tìm được thi thể của Lam Mẫn thì áo váy nàng sớm bị máu tươi nhiễm hồng. Còn bộ trung y màu trắng Lam Ti Ngoc mặc đã tràn đầy vết máu khi ôm Lam Mẫn. Hắn ôm nàng lên đỉnh núi tuyết rồi ngồi xuống. Ngồi liền 3 ngày!

Hắn không ăn không uống, không ngủ không động đậy khiến người khác khi nhìn vào liền phát hiện hắn rất đau lòng tuyệt vọng và xung quanh thân thể hắn tràn ngập tử khí giống như người chết không phải là Lam Mẫn mà là Lam Ti Ngoc hắn.

“Thứ nhất, ta muốn người thống nhất tam quốc rồi trở thành vương giả tuyệt đối, sau đó coi giang sơn như sinh lễ đến rước ta! Thứ hai, ta muốn người sau khi thống nhất tam quốc phải tìm được Thiên Tơ tằm và Tu La hoa rồi vì ta mà làm ra chiếc váy cưới độc nhất vô nhị trong thiên hạ. Thứ ba, huyết thống của chúng ta đã định sẵn chúng ta không thể có con, vậy nên ta muốn người bồi dưỡng ra một người kế thừa Lam quốc giống như ngươi, tuyệt đối không thể để giang sơn rơi vào tay người khác họ! Ta muốn sau khi chết vẫn là Thái Hậu, là mẹ từ của Lam Ti Ngoc ngươi!”

“Nếu ngươi không đáp ứng ta, ngươi và ta đời đời kiếp kiếp vĩnh viễn không thể gặp nhau ở dưới hoàng tuyền!”

Trái tim Lam Ti Ngoc đã đau đến mức mất hết cảm giác. Bên tai giống như xuất hiện ảo giác, trong đầu tất cả đều là những ký ức ngọt ngào gần gũi như keo sơn khi ở bên cạnh vài ngày cùng với Lam Mẫn và khi nàng cố chấp bắt hắn phát ra lời thề. Hắn vốn cảm thấy câu vịnh vẫn không thể gặp nhau ở dưới hoàng tuyền chỉ là hoang đường nhưng hiện tại khi nhớ lại, vì sao hắn lại cảm thấy trào phúng như thế?

Vì sao cảm giác hạnh phúc lại đột nhiên biến mất làm người ta không kịp phòng ngừa?

Ngày hôm đó, khi Lam Mẫn đột nhiên lao tới, trái tim của hắn liền cảm thấy có điểm xấu nhưng hắn không có một tia phòng bị. Nhìn nàng ngã xuống trước mặt mình, hắn cũng chưa thể kịp phản ứng từ trong cơn hoảng sợ. Không có một câu tiếc nuối, không có một câu nhắn nhủ nào, nàng đi rất dứt khoát, một chút cũng không giống nàng.....

Chỉ hần kịp phản ứng lại, nàng vẫn không tỉnh lại. Trái tim hắn đau đến mức khó có thể hô hấp, mỗi một khi đập đều mang theo sự hò hét tuyệt vọng và co rút đau đớn.

Ngoài việc giết mấy người khiến Lam Mẫn đau, hắn không biết nên làm thế nào để giảm bớt cảm giác thống khổ xuyên tim nứt phổi kia. Mỗi lần hô hấp đều mang theo sự tuyệt vọng hít thở không thông. Ngày hôm đó trên đỉnh núi tuyết đặc biệt đáng sợ, khắp nơi đều là máu, đập vào mắt đều là bóng tối giống như tất cả ánh sáng và sự ấm áp tình cảm trong không khí đều bị người rút đi nhanh chóng!

Từ bỏ giấc người, trong đầu hắn đều trống rỗng. Thẳng đến khi trong đầu đột nhiên truyền đến cảm giác co rút đau đớn, trước khi nhắm mắt, hắn nhìn Lam Mẫn lẳng lặng nằm ở bên kia giống như đang ngủ, vì sao trái tim hắn lại đau như vậy? Vì sao hạnh phúc biến mất nhanh như vậy?! Người hận ta như vậy sao?

Đêm đó, hắn mơ một giấc mộng. Chuyện xảy ra trong mộng rất giống thực. Lam Ti Ngoc nhìn mình trong mộng lạnh nhạt, tàn nhẫn đối đãi với nữ nhân mình yêu nhất rồi nhìn nữ nhân xa lạ khác tra tấn Lam Mẫn thành quỷ và sau đó lại trở thành một thành viên trong hậu cung của nữ nhân ghê tởm kia và chấp tay nhường giang sơn của Lam quốc nàng ta.....

Sau khi bừng tỉnh, hắn không dám ngủ tiếp bởi vì sợ bản thân mình trong mộng và lời hò hét tuyệt vọng cuối cùng trước khi chết của Lam Mẫn. Cả hai cái đó làm cả người hắn giống như rơi vào hầm băng. Đó không phải là hắn, hắn sẽ không đối xử như vậy với Lam Mẫn! Đó không phải hắn..... Không phải.....!

Vì bất an, Lam Ti Ngoc giống như phát điên đột nhiên tỉnh lại từ trong cơn hôn mê, sau đó hắn điên cuồng tìm thi thể của Lam Mẫn rồi ôm nàng ngồi suốt ba ngày.....

Địa điểm hắn và Lam Mẫn gặp nhau rất giống trong mộng nhưng Lam Mẫn lại biến thành một nữ nhân khác, là nữ nhân làm hắn ghê tởm ở trong giấc mơ!

Suốt ba ngày, những việc đã từng làm Lam Ti Ngoc có chút nghi hoặc cũng dần rõ ràng. Lời thề kia, lời thề không thể để Lam quốc rơi vào trong tay người khác.....

Lam Ti Ngoc càng thêm ôm chặt thi thể của Lam Mẫn: “Vì sao suốt ba ngày, thân thể của người vẫn không có độ ấm..... Lam Mẫn, giấc mộng kia có phải là.....” Kiếp trước của chúng ta hay không?!

Người không tin tưởng quý thần như hắn đột nhiên cảm thấy thế giới thật rộng lớn, thật sự là việc lạ gì cũng có bởi vì lời than tuyệt vọng của Lam Mẫn trước khi chết trong giấc mộng “Ta hận các người! Nếu như có kiếp sau, ta nhất định sẽ khiến người sống không bằng chết, vĩnh viễn không chiếm được những thứ người muốn, tất cả.....”

Những lời này như một ma chui gài gao quấn lấy Lam Ti Ngoc. Lam Ti Ngoc ôm thi thể đã xanh trắng của Lam Mẫn rồi một hồi giận một hồi khóc, một hồi cầu xin một hồi bí thông giống như một kẻ điên: “Lam Mẫn, đây là sự trừng phạt người dành cho ta? Mong muốn trừng phạt ta làm người mang theo hận ý trọng sinh. Để trả thù việc ta nhiều lần vứt bỏ người nên lúc này người lựa chọn chủ động ném ta trước rồi chọn một thế giới ta không thể dễ dàng đến? Lời thề không đạt được yêu cầu liền dờ dẫm kiếp kiếp không thể gặp nhau kia làm ta sợ. Là thật đó, đặc biệt là từ sau khi ta thấy cảnh trong mộng giống như kiếp trước, người bảo ta phải làm thế nào để sống ở trong thế giới không có người?! Sống như chết, muốn chết cũng không được..... Người còn ác hơn so với ta!”

Càng nói, cả khuôn mặt của Lam Ti Ngoc đều chôn ở bên gáy của Lam Mẫn. Hắn co ro thân mình rồi run rẩy lợi hại, sau đó đột nhiên ngửa đầu thét một tiếng té tâm liệt phế: “Lam Mẫn!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Xìnyên Nhanh Thề Muốn Phác Gục Nam Chủ* được tải miễn phí tại [yWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 40: Phiên ngoại (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tiếng kêu cực kỳ bi thương kia truyền đến tai của tất cả những người đứng phía sau khiến bọn họ nhin không được mà đỏ cả hốc mắt. Tiếng kêu chất chứa biết bao nhiêu sự tuyệt vọng mới có thể làm người khác khi nghe đến thì có thể biết trái tim của người kêu sợ là đã chết!

Có có cái gì sánh bằng với việc sống không còn gì huyền diệu trên đời càng làm cho con người ta đau khổ và phải sống sót như cái xác không hồn đây?

Những tên thị vệ phía sau nhìn người nam nhân luôn định liệu trước được mọi việc như thần và chơi đùa vạn vật trong thiên hạ giống như lòng bàn tay, người nam nhân vẫn luôn là đế vương duy ngã độc tôn... Bọn họ chưa bao giờ thấy hắn thất thủ như bây giờ.

Bọn họ nhìn vị đế vương vẫn luôn bất động ở phía trước ôm thi thể sớm đã cứng đờ trong lòng ngực đột nhiên đứng lên. Ba ngày không ăn không uống khiến thân thể hắn suy yếu nhưng hắn vẫn như cũ là vị chúa tể trong thiên địa. Hắn ngao ngễ đứng thẳng lên nhưng không biết có phải là vì do bị ảo giác hay không mà bọn họ lại thấy ở trên người của hắn có sự cô độc, tịch liêu, thống khổ và tuyệt vọng mãi mãi cũng không thể xóa được...

Lúc này thì còn có gì so với chết mới làm hắn vui được a?!

Chẳng lẽ cái chết của Công chúa đã thật sự làm vị đế vương lạnh nhạt cao ngạo, không ai bị nổi biến thành như bây giờ? Thế giới này từ khi Công chúa chết liền giống như vĩnh viễn trở thành chốn địa ngục nhân gian...

Thời gian ở trong chiến tranh huyết vũ tình phong nhòa cái đã trôi qua. Tất cả mọi người đều biết, Lam quốc có một vị đế vương thị huyết hiếu chiến. Hắn dụng binh như thần, hắn tuần mỹ như ma, hắn lạnh nhạt giống khối băng. Trong khi cười

nói, hẳn có thể thần kỳ làm tan rã một quốc gia to lớn. Dân gian bắt đầu lưu truyền một câu – “Tu La địa ngục có Diêm La vương, biển máu nhân gian có Lam vương!”

Lam quốc kể từ một năm sau khi công chúa chết thì liền đột nhiên ra tay với nước láng giềng. Tuy đánh bất ngờ nhưng có liên quan tới Công chúa bởi vì Lam Mẫn Công chúa chết ở trong tay của Nguyên Thừa tướng nước láng giềng. Thủ này Lam quốc tất báo!

Cho nên nước láng giềng bị huyết chi trong một khoảng thời gian ngắn. Sau đó thì Lam quốc liên tục chinh chiến. Quốc khố (kho bạc) của Lam quốc đầy đá, vị trí địa lý lại cực tốt. Hơn nữa,thống nhất tam quốc vốn chính là chuyện Lam Ti Ngoc một lòng chuẩn bị. Chỉ là do cái chết của Lam Mẫn thúc đẩy hẳn làm nhanh hơn thôi!

10 năm trôi qua, Lam Ti Ngoc ngồi trên long ý, các đại thần phía dưới hẳn là cường binh hổ tướng. Tất cả bọn họ đều là mãnh hổ do hẳn tự đào tạo và cũng là những người thân tín đã ở bên cạnh hẳn từ nhỏ cộng thêm cả âm vệ bảo vệ Lam thị. Vì đến bù kế hoạch tấn công không thành công và cũng là do Lam Ti Ngoc đánh cuộc hết tất cả những gì mình có, được ăn cả ngã về không, hẳn đã thả ra đám ác lang thị huyết kia...

Lam Ti Ngoc hẳn là vị vua phương Bắc, vương giả để quân tuyệt đối!

“Vương, đây là thư đầu hàng của quốc gia thứ hai sau nước láng giềng dâng lên. Không phụ sự kỳ vọng, bọn họ đã tự nguyện dâng hiến hết tất cả cho quân vương vĩ đại của Lam quốc!” Một thiết huyết tướng quân cả người là máu, đầy mặt lệ khi, trong ánh mắt ngo ngoe rực rộ ghen hiếu chiến đang quỳ trên mặt đất, sừng bãi nhìn nam nhân cao cao tại thượng, ăn mặc một thân long bào huyết hồng, biểu tình cao ngạo lạnh nhạt, duy ngã độc tôn ngồi ở trên long ý.

“Rất tốt, người lui xuống tu chỉnh quân đội đi. Đã phá thành công hai quốc gia, các tướng sĩ cần phải nghỉ ngơi một chút. Nếu làm căng chặt quá thì sẽ dễ dàng đứt gãy. Ba năm sau phải tóm lấy Yến quốc cho ta...”

Nam nhân ngồi trên long ý, nửa rù mí mắt, nhìn không ra biểu tình của hẳn có bao nhiêu vui mừng. Khuôn mặt hẳn không hề có biểu cảm nào, không có chút động dung mà chỉ thấy đôi tay tái nhợt kia đang nắm một cây trầm. Không biết là nó được làm từ loại gỗ điều khắc giá rẻ nào nhưng lại được Lam Ti Ngoc bảo vệ và trân trọng suốt 10 năm qua. Hẳn dùng ngón cái ôn nhu vuốt ve cây trầm mang theo sự lưu luyến và si mê tình nhân. Người trên triều đình đều biết rõ cây trầm này là di vật duy nhất của vị Công chúa Lam quốc kia để lại.

Nói là duy nhất bởi vì đó là vật do Công chúa tự tay điều khắc nhưng vẫn chưa thể tặng. Nghe người thế hệ trước nói, đó là quà tặng sinh thần được làm lúc Công chúa còn chưa được sủng ái muốn đưa cho Lam Ti Ngoc nhưng sau khi được sủng ái lại quên tặng. Vậy thế cho nên khi dọn sạch di vật của Công chúa mới bị Lam Ti Ngoc tìm được.

Từ nay về sau, cây trầm chưa được tặng kia liền vẫn luôn bị Lam Ti Ngoc mang theo trên người. Ngẫu nhiên khi ở Ngự Hoa Viên thì có thể thấy vị đế vương chưa từng có một tia biểu tình, lạnh nhạt thị huyết và cao cao tại thượng lại sẽ lộ ra một nụ cười mềm mại và yếu ớt với cây trầm nhưng càng nhiều là sự bi thương cùng tuyệt vọng khiến người ta đau xót không thôi!

Nam nhân quỳ trên mặt đất ngẩng đầu nhìn Lam Ti Ngoc vẫn luôn đặt tấm mắt đan chéo ở trên cây trầm đang cầm trong tay. Trong ánh mắt hẳn ta hiện lên một tia không đồng ý và phức tạp nhưng cuối cùng vẫn chỉ có thể gật gật đầu, “Cần tuân ý chỉ của vương!”

“Đã tìm được Thiên Tơ tằm và Tu La hoa rồi sao?”

Miệng lưỡi lạnh nghiêm nghị dù để khiến không khí trên triều đình nhảy mắt động lại, rất có ý tứ nếu tên nam nhân quỳ dưới là hơi hơi chút khuôn đứng tâm ý thì liền sẽ phải nhận lấy tai họa ngập đầu. Mọi người đều nom nớp lo sợ bởi vì chi cần là tất cả những việc liên quan đến chuyện cấm kỵ kia thì nó đều được xem là ưu tiên và không có ngoại lệ!

“Bẩm vương, đã tìm được ở chỗ lạnh vô cùng và nóng vô cùng! Thần đã ra lệnh cho các tướng sĩ phân công nhau đi thu thập rồi sau đó sẽ giao cho Nghiêm đại sư để ông ta bắt đầu chế tác hi phục (váy cưới) của Phượng hậu!”

Nam nhân vừa trả lời vừa nửa rù mí mắt, Lam Ti Ngoc vẫn luôn giữ biểu cảm lạnh lùng ngẩng đầu trong nhảy mắt, trên mặt hẳn rồi cuộc cũng có vẻ kích động. “Rất tốt! Ta muốn thấy hi phục của nàng trong khoảng thời gian nhanh nhất có thể!”

“Vâng!”

Tất cả mọi người đều biết rõ rằng nàng kia là ai. Lam Ti Ngoc chưa từng che dấu nội tâm của hẳn. Tuy rằng lúc trước khi Lam Ti Ngoc ôm quan tài của Lam Mẫn về đã lên tuyên cáo với tất cả mọi người rằng Lam Mẫn chính là Lam hậu (Hoàng hậu) duy nhất của Lam quốc. Mặc dù các đại thần sống chết khuyên ngăn nhưng cuối cùng vẫn rơi vào kết cục 1 là bị Lam Ti Ngoc tự tay giết chết một người răn (đe dọa) trăm người, 2 là cách chức hoặc từ quan hồi hương. Vậy nên ngày hôm sau hương gió thay đổi, Thượng thư tôn Lam Mẫn làm Hoàng hậu!

Cho dù mọi chuyện có thể nào thì cuối cùng đều bị khi thế cường hãn uy nghiêm đế vương của Lam Ti Ngoc trấn áp xuống. Nếu như có người rảnh rỗi bàn tán thì chỉ có một con đường đó chính là chết!

Thủ đoạn bạo ngược tàn nhẫn trong lúc nhất thời làm Lam Mẫn trở thành đề tài cấm kỵ ở Lam quốc! Ai cũng không dám tự tiện bình luận. Dưới thủ đoạn thiết huyết trấn áp của Lam Ti Ngoc không phải là không có người phản kháng nhưng ngoan trứ vẫn đề liên quan đến Lam Mẫn bị Lam Ti Ngoc xử lý tàn nhẫn thì mỗi hạng chính sách việc nước của hẳn đều được người đời ca tụng là một thể hệ bá chủ minh quân, là một vị đế vương có tài chân chính!

Các bá tánh (người dân) chỉ quan tâm trong miệng mình có mấy lượng lương thực, trong tay có vài mẫu đất, trước cửa có mấy chỗ gió tuyết. Chỉ cần đế vương có thể để cho bá tánh ăn uống không lo, như vậy thì chuyện hậu cung của đế vương bọn họ cũng chỉ coi như là đang nghe bát quái mà thôi! Còn với đám hiền thần đã tiếp thu thánh nhân giáo dục thì khi bắt bọn họ đối mặt với chuyện Lam Ti Ngoc muốn cưới muội muội ruột làm nương tử thì tuy có phở bình kín đáo nhưng trừ việc này ra, Lam Ti Ngoc như là người được sinh ra để khắc bọn họ từ nhỏ.

Lam Ti Ngoc luôn giải quyết mọi việc rõ ràng, vĩnh viễn đều quai quyết, sắc bén, đầu óc minh mẫn. Từ chuyện nhỏ như nam nhân trong thôn mua đất cưới vợ đến việc lớn mở rộng bản đồ, hẳn đều xử lý không hề có một tia hỗn loạn và sai lầm khiến đám hiền thần vừa kính yêu vừa sợ hãi và vừa hận cực vị đế vương này!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Xuyên Nhanh Thẻ Muốn Phác Gục Nam Chủ* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 - Chương 41: Phiên ngoại (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit & Beta: Ami Cuteo >><

Mọi cảm xúc trộn lẫn nhau trong vòng một giây khiến đám hiền thần nguyên trung thành suốt đời với vị đế vương này thật là hết cách. Nếu làm sự việc nóng nảy khiến đế vương điên cuồng lên thì hần sẽ không nhận những người thân xung quanh mà chỉ biết gặt người không chớp mắt.

Cho nên dần dà, bọn họ cũng chịu thỏa hiệp, chỉ cần không liên quan đến chuyện của Lam Mẫn thì Lam Ti Ngọc chính là thiên cổ nhất đế, tuyệt đối bá chủ đế quân thích hợp nhất!

“Thái tử, người hãy thay trăm phê duyệt tất cả các tấu chương trên triều đình hôm nay đi!”

Trên khuôn mặt của hải đồng (dứa trẻ) 8 tuổi vẫn luôn đứng ở phía bên trái lòng ý không hề có chút sự non nớt nào mà thay vào đó là sự thông minh và trưởng thành sớm. Mỗi buổi thượng triều vào sáng sớm, hần ta đều mắt nhìn mũi, mũi nhìn miệng, quy quy củ củ đứng ở một bên nghe giảng. Từ khi hần ta 5 tuổi đã bắt đầu đi theo bên cạnh người nam nhân muốn gió được gió, muốn mưa được mưa này làm người khác kính ngưỡng, sùng bái này và học tập tất cả những gì hần dạy.

Tất cả mọi người gọi hần ta là Thái tử. Hần ta cho rằng hần (LTN) là phụ hoàng của hần ta. Còn nữ nhân nằm trong băng cung to lớn được khai vị ngay ở dưới đế cung (nơi Hoàng đế ở) kia là mẫu hậu của hần ta. Bởi vì mỗi ngày sớm tối hần ta đều phải thừa hầu, đi bằng cung thỉnh an nàng kia.

Nhưng hần chưa bao giờ để hần ta kêu nữ nhân kia là mẫu hậu! Cũng không cho hần ta kêu hần là phụ hoàng. Hần ta chỉ có thể gọi hần là vương, gọi nàng kia là Lam hậu! Xa lạ đến mức chỉ có quan hệ quân thần nhưng hần lại yêu cầu hần ta nếu một ngày kia hần ta bước lên ngôi vị Hoàng đế thì phải xưng hô hần và nàng kia là Thái Hậu và Thái thượng hoàng! Hần ta có thể bất kính sợ hãi với hần nhưng với nữ nhân kia thì phải tôn kính và kính ngưỡng tuyệt đối, không cho phép một tia chậm trễ nào!

Thái phó (thầy dạy cho Thái tử) chuyên môn hầu hạ dạy dỗ hần ta từ nhỏ cũng nói như vậy. Hần ta là Thái tử, là con của vương và hậu! Nhưng câu đầu tiên hần mở miệng nói không phải là kêu phụ hoàng, cũng không phải là mẫu hậu mà là Lam hậu!

Từ khi hần ta 3 tuổi, người nam nhân giống như thiên thần kia bắt đầu tự mình dạy dỗ hần ta. Khi đó, mỗi lần hần ta đều hy vọng hoàn thành mọi việc tốt nhất vì chỉ mong có thể nhìn đến thần sắc vừa lòng trong mắt hần.

Năm hần ta 5 tuổi, hần ta bị nam nhân kia coi như là người lớn. Hần ta bắt đầu đứng ở trên triều đình, tuy rằng có người phê bình kín đáo nhưng một ánh mắt của hần đã có thể bình ổn sự xao động của văn võ bá quan. Khỏi thuốc súng còn chưa bắt đầu thì ở trong ánh mắt bình đạm không có gì lạ của hần cũng bị mai một trong nháy mắt!

Khi đó, ở trong lòng của hần ta, người nam nhân ngồi ở trên lòng ý của Lam quốc kia không phải thiên thần của một mình hần ta mà là thiên thần của tất cả mọi người. Mọi người kính ngưỡng hần, sợ hãi hần và cũng kính yêu hần.

Hần ta hy vọng làm mọi việc thật tốt vì có được sự vừa lòng của hần ta nhưng sự vừa lòng vĩnh viễn của hần là khi hần ta trở nên có thể tự mình đảm đương mọi chuyện. Lam Ti Ngọc chờ mong càng cao, hần ta liền phải làm càng tốt vì hần ta hy vọng được đến một câu tán thành của hần.

Bởi vì từ nhỏ, hần ta liền nhìn lên người nam nhân này – người nam nhân cường đại đến mức làm hần ta khát vọng và bội phục từ tận đáy lòng!

“Nhĩ thần tuân chỉ!”

Lam Ti Ngọc đứng dậy rồi đi, long bào rực rỡ pho pho bay ở trên sân nhà hoa lệ khiến người ta cảm thấy đẹp đẽ và hù bại. Nếu nhìn kỹ thì có thể thấy từng viên gạch trên mặt đất đều là hoa bị nghiền do các thợ thủ công tỉ mỉ khắc lên, cánh hoa thổi nát, đẹp mê hoặc. Khi long bào huyết hồng (màu đỏ máu) chạm xuống đất giống như dòng máu đỏ tươi chảy qua mang theo cảm giác hoa mỹ và tuyệt vọng.

Như ý nghĩa của loài hoa bi ngạn, hoa mọc trên đường đi đến hoàng tuyền – thế mỹ tuyệt ái (tình yêu đẹp nhưng vô vọng không có kết quả), vĩnh thế trầm luân!

Từ sau khi Lam Mẫn chết, hân liền yêu màu hồng huyết tinh này, hồng chói mắt, điểm tru tâm (đẹp thấu tâm) giống như nàng trên đỉnh núi tuyết, máu nhiễm hồng váy áo.... Thối nát hủ bại, tuyệt vọng mà thế mỹ.....

Giống như cả cuộc đời của hân kể từ ngày hôm đó, sinh mệnh trở nên khô héo, tìm sớm đã rách nát thành tro, trầm luân giết cạn, tuyệt vọng hủy diệt.....

Lam Ti Ngọc cầm cây trâm trong tay, mỗi ngày hân đều vuốt ve nó không dưới vạn lần. Đau đớn trong lòng dâng lên từng đợt từng đợt. Lúc trở lại tòa băng cung dưới mặt đất kia, nhìn người nằm trên giường băng, hân giống như đã tập mãi thành thói quen ngủ ở bên cạnh nàng, nắm bàn tay lạnh lẽo mười năm như một của nàng. “Sao lại lạnh như vậy? Mẫn Nhi, 8 năm trước, ta đã thu dưỡng hải tử của Lam gia. Bây giờ nó đã có thể tự mình đảm đương mọi chuyện, chỉ cần cho ta thêm 5 năm thời gian! Chờ diệt Yến Quốc xong, chờ áo cưới làm tốt, chờ đứa bé kia ngồi trên long ý, chúng ta liền thành hôn, đến lúc đó, ta liền không cần đi ra ngoài, liền có thể ở cạnh người mãi mãi!”

“Mẫn Nhi, người yên tâm, đứa bé kia là ta tự mình chọn ra từ trong Lam tộc. Nó thông minh lanh trí tuyệt đối, trầm đậm mới tìm được một. Nó có thể gánh vác Lam quốc. Còn người nhà họ hàng của nó, ta không hề lưu lại bất kỳ một người nào.... Nó là hải tử duy nhất của người, về sau cũng chỉ có một mình người là mẫu hậu. Người sẽ là phượng hậu duy nhất của Lam quốc. Trăm năm sau, người là Thái Hậu duy nhất được nó thừa nhận và cung phụng. Không có bất luận kẻ nào có thể làm người mất hứng, làm người ủy khuất, bao gồm cả chính ta...”

“Mẫn Nhi, nhưng ta không thích nó kêu người là mẫu hậu, cũng không thích nó gọi ta là phụ hoàng! Bởi vì ta là của người, chỉ của một mình người, người cũng là của ta, của một mình ta. Ai cũng không thể chen chân giữa chúng ta, ai cũng không thể..... Người chỉ thuộc về một mình ta!”

Lam Ti Ngọc đột nhiên khởi động nửa người trên, nghiêng người nhìn gương mặt tinh xảo của Lam Mẫn, tuy rằng mặt trắng làm cho người ta sợ hãi nhưng ở trong mắt Lam Ti Ngọc, đây là người duy nhất trong lòng hân làm hân tâm động và hạnh phúc!

“Còn nữa, đồ đệ làm váy cưới đã tìm được rồi! Thực xin lỗi vì đã bắt người đợi lâu như vậy! Sẽ nhanh thôi.... Váy cưới của người liền sẽ làm xong. Đến lúc đó, chờ tất cả mọi chuyện kết thúc, ta liền có thể mang theo của hồi môn người muốn đi tìm người. Khi đó, người còn chấp nhận ta hay không?”

Lam Ti Ngọc giống như si ngốc hồi nàng. Ở trong băng cung lạnh băng đến xương tủy này an tĩnh đến mức quý dị nhưng Lam Ti Ngọc hình như vốn không nghĩ được đến câu trả lời của nàng, hân gối lên ngực nàng. Tuy nó cứng rắn và lạnh lẽo giống như hàn băng nhưng hân lại không hề cảm giác được. Hân bá đạo tuyên bố, “Mặc kệ người có chấp nhận ta hay không, ta đều sẽ gặt gao quần lấy người, đời đời kiếp kiếp, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người!”

Lại bốn mùa hạ qua đông đến, trong hậu cung đột nhiên nhiều người, có chút người già đã tới tuổi ra cung. Hậu cung vốn trống rỗng đột nhiên ở một ngày nào đó nghênh đón tân phi tần, theo sau chính là càng ngày càng nhiều nữ nhân. Hậu cung vốn không có một bóng người dần dần trở nên âm ỷ. Còn Lam Ti Ngọc lại càng ngày càng táo bạo, càng ngày càng hi vọng vô thường.

Hân rất ít lâm triều. Hân giao toàn quyền cho tiểu Thái tử đã 11 tuổi xử lý. Tuy tiểu Thái tử nhỏ tuổi nhưng rất giống Lam Ti Ngọc. Tiểu Thái tử càng ngày càng được đến sự tán thành của mọi người nhưng tiểu Thái tử vẫn không thỏa mãn. Bởi vì người tiểu Thái tử muốn được đến tán thành nhất mấy tháng gần đây thường thường nhốt mình ở trong phòng. Lam Ti Ngọc không ngừng vẽ tranh hoặc là diễn cường tôm bày một người nào đó rồi hỏi, các người biết Lam Mẫn sao?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Xuyên Nhanh Thẻ Muốn Phác Gục Nam Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 42: Phiên ngoại (4)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit & Beta: Anri Cuteo ><

Nhưng mọi người đều lắc đầu và họ cũng không biết vì để vương hai mắt xơ xác, vĩnh viễn luôn giữ bộ dạng bình tĩnh đậm mạc và nắm giữ tất cả mọi việc trong tay này đến tận cùng đã xảy ra chuyện gì. Tất cả những cung nữ, thái giám hay đại thần trả lời không biết nếu vận khí tốt thì chỉ bị Lam Ti Ngọc đá gãy một chân. Còn những người vận khí xấu thì sớm đã máu tươi lan tràn ngay tại chỗ.

Mọi người đều nói người nam nhân đã từng giống như thiên thần này điên rồi nhưng chỉ có hần ta biết Lam Ti Ngọc không hề điên bởi vì ánh mắt của hần vẫn sắc bén ngọn lửa như cũ!

Nhưng cái tên mỗi ngày đều bị hần lầm nhảm liên miên không dứt ở trong miệng và bộ hí phục (váy cưới) chưa từng thấy qua hần ôm vào trong ngực là gì a?!

Còn nữa, Băng cung bị nghiêm cấm tiến vào kia rốt cuộc là được xây dựng từ khi nào a? Vì sao hần ta không có một chút ấn tượng nào? Hần ta từng sai người gọi thợ xây tới để hỏi nhưng cũng không có manh mối gì. Và cuối cùng là vị mẫu hậu không hề có chút ấn tượng nào trong trí nhớ của hần ta hình như là một điều bí ẩn, khắp nơi lộ ra sự quý dị.

Nhưng phụ hoàng lại hạ thánh chỉ, nếu có một ngày hần ta có chút bất kính hay sơ sẩy với mẫu hậu thì chúng triều thần có thể đưa thánh chỉ ra đuổi hần ta khỏi ngôi vị hoàng đế rồi lập quân vương mới. Hoàng đế của Lam quốc có thể vô năng nhưng tuyệt đối không thể bất kính với Mẫu hậu và cũng chính là nữ nhân kia – vị mẫu hậu hần ta chưa được gặp!

“Hoàng thượng, người nên dừng bữa.”

Thái giám thật cẩn thận nói.

Nam nhân ngồi một mình ở trong bóng đêm, bóng dáng cô đơn giống như một con rối và không hề có sự phong hoa, tôn quý của mấy tháng trước.

Lam Ti Ngọc rũ đầu, trong tay cảm thứ gì đó và hần đang lầm bầm tự nói chuyện một mình.

Cung nữ bụng đồ ăn nhìn nhìn Đại tổng quản thái giám. Còn Đại tổng quản vì nghe theo mệnh lệnh của Thái tử nên chỉ có thể bắt đầu đi từ mờ tiền lên trước, ngay sau đó thì kính ngạc. Hoàng thượng vốn còn rất trẻ, mái tóc dài đen nhánh bây giờ đã biến thành bạc trắng. Đại tổng quản không thấy rõ bộ dáng của Lam Ti Ngọc vì hần ngồi ở trong chỗ tối. Hần ta chỉ thấy trong tay Hoàng thượng đang cầm một cây mộc trầm chỉ còn một nửa.

Đó là..... Cái gì?

Đại tổng quản còn chưa nói gì thì Lam Ti Ngọc đột nhiên cười đậm mạc, mỗi móng lúc đóng lúc mở nói những chuyện bọn họ (Đại tổng quản + cung nữ) nghe không hiểu.

“Lần đầu tiên ta gặp nàng là ở tẩm cung của mẫu hậu, nàng lúc đó mới sinh ra không bao lâu, ngũ quan còn chưa nảy nở, thân mình nhỏ nhỏ giống con mèo con, hai mắt nhắm chặt, làn da nhẵn nhụi, khó coi chết đi được.” Lam Ti Ngọc hơi hơi mê mang, mỉm cười nhẹ giọng nói tiếp: “Lúc đó, ta còn quá nhỏ, quá tò mò nên đã dùng ngón trỏ chọc chọc nàng. Không ngờ rằng nàng lại mở hai mắt... Cặp mắt kia giống như một cái lỗ xoáy hấp dẫn toàn bộ tầm mắt của ta... Cặp mắt kia thật đẹp.....”

“Lần thứ hai gặp nàng là lần đầu tiên hỏi cung sau khi ta lên nối học nghệ. Lúc đó, nàng chỉ mới 3 tuổi nhưng lại gan lại cực kỳ to. Nàng dám bò đến trên cây, không hề có một chút đáng sợ của Công chúa, đầy mặt tro bụi giống như một con mèo hoa nhò. Hai tay nàng đang nâng niu một con chim non. Nàng đi chân trần đứng ở trên cây cười giống như mặt trời, lóa mắt làm ta ngất ngờ, hai mắt nàng rực rỡ lấp lánh làm ta ngỡ ngàng cả hồn hấp. Chỉ cần liếc mắt một cái thôi thì ta đã biết, đó là nàng! Bé con khi còn nhỏ nhàn nhăm giống cục bột... Khi nàng thả chim nhỏ xuống tổ chim thì đột nhiên bị trượt chân... Thân thể của ta tự động dùng kính công bay lên ôm lấy bé con rớt từ trên cây xuống... Mọi người quý trên mặt đất hoan hô Thái tử thiên tử vạn phúc. Nàng kính ngạc, hai mắt nhanh chóng trở nên vui vẻ. Nàng ôm cổ của ta rồi ngọt ngào kêu Hoàng huynh... Cuối cùng người cũng đã trở về, ta chờ người rất lâu..... Khoảnh khắc đó là lần đầu tiên ta cảm thấy thật hạnh

phúc, nàng giống như thế giới thu nhỏ của ta...”

“Từ đó về sau, phía sau ta có thêm một cái đuôi. Mỗi ngày, nàng đều cầm những món điểm tâm khác nhau rồi vui sướng đi theo ta. Khi ta học hay đọc sách thì nàng trốn ở cửa thư phòng, khi ta thượng triều để học hỏi phụ hoàng thì nàng trốn ở sau cây cột. Khi ta mắng nàng thì nàng liền giả vờ đáng thương khoe khoang ở trước mặt ta, nàng nói muốn ăn đồ ăn ngon hoặc chơi xấu chọc ta. Khi đó ta cũng không biết là vị trí của nàng ở trong lòng ta càng ngày càng nặng, nặng đến mức bắt đầu thay đổi hương vị. Ta bỏ qua cảm giác đó hoặc là nói ta lựa chọn không để ý. Thẳng đến ngày hôm đó, tất cả mọi chuyện đều bắt đầu từ ngày đó bắt đầu trở nên không giống như trước, ta đẩy nàng ra, nàng đẩy người chặt vật, thậm chí có một ngày, nàng thờ thối thóp ngạt xuống dưới chân ta... Nhưng ta làm lo hoặc là nói ta sợ hãi mình mềm lòng nên ta chạy thoát.....”

“Khi ta cho rằng mình và nàng đã không còn quan hệ gì thì nàng lại xuất hiện. Ta lại gặp nàng, đôi mắt kia càng thêm sáng ngời và linh hoạt khiến ta muốn giữ nàng lại. Ta đẩy tất cả tội lỗi cho đêm hôm đó ý loạn tình mê... Sau đó là hiểu lầm được cởi bỏ rồi ta càng lún càng sâu... Thẳng đến cuối cùng không thể tự kiềm chế... Đêm hôm đó, nàng nói, ta muốn thiên hạ làm sinh lễ, nàng nói, nàng muốn hi phục (váy cưới) đẹp đẹp để quý giá nhất, nàng nói, nàng muốn mình trở thành thế tử (vợ) duy nhất của ta... Nếu không thì cho dù sống hay chết cũng không thể gặp lại nhau...”

Lam Ti Ngọc mỉm cười, từng giọt nước mắt rơi xuống, hần chạm rã nhớ lại quá khứ, “Mỗi ngày, ta đều phải lặp lại 3 lần cho mình nghe... Vì ta sợ ta sẽ quên...”

Nhìn Lam Ti Ngọc được mệnh danh là “Thiên cô nhất đế” một mình ngầy ngốc làm bầm lều bàu, tất cả thái giám cung nữ bên cạnh đều kinh hoàng bởi vì những gì Lam Ti Ngọc nói, bọn họ cũng không biết. Muốn đáp gì đó nhưng bọn họ giống như bị đờ, yết hầu bị bóp chặt, trong lòng lan tràn chua xót, toét miệng. Muốn nói nhưng lại phát hiện nói không nên lời.

“Hoàng thượng, Ngự y nói, người đã bảy ngày không ngủ, nếu tiếp tục duy trì tình trạng này thì thân thể của người sẽ không chịu nổi, xin Hoàng thượng vì tất cả con dân của Lam quốc mà bảo trọng thân thể!” Đại tổng quản đột nhiên quý xuống, đẩy mặt nước mắt. Hắn ta là người được Lam Ti Ngọc cứu từ cứu môn quan trở về, đối với Lam Ti Ngọc, hắn ta tuyệt đối trung thành và kính ngưỡng!

“Người?”

“Đại!” Đại tổng quản gật gật đầu, tự cổ vũ bản thân để tinh thần hăng hái thêm, hắn ta bắt đầu nói tiếp, “Hoàng thượng chỉ bị mệt mỏi, ngủ một giấc là tốt rồi. Chỉ cần nghỉ ngơi đủ thì Hoàng thượng vẫn là người tài giỏi giống trước kia...”

Lam Ti Ngọc cười khổ, “Nếu lần này ngủ, ta sợ là sẽ không tỉnh dậy nữa, hahaha... Cút, cút hết cho ta...”

Lam Ti Ngọc biến đổi sắc mặt khiến đám người sợ hãi, mấy chục tên cung nữ thái giám bị dọa đến té ngã lộn nhào chạy đi ra ngoài bởi vì hắn đột nhiên rút thanh kiếm lạnh lẽo từ trên giá gác kiếm ra!

Hắn chém giết lung tung ở trong tầm cung, thanh kiếm trong tay bay vút thẳng tắp cắm ở giữa vách tường, thân kiếm run nhẹ, ánh sáng lạnh lảng lất, sát khí bức người, có thể thấy được trên thanh bảo kiếm này nhiễm không biết bao nhiêu máu tươi!

Lam Ti Ngọc ôm đầu, môi mòng lóc đống lức mờ, hần thấp giọng lầm bầm nói, “Ta yêu người.....” Không ngừng lặp lại ba chữ này.

Chỉ có ba chữ... Ba chữ vô cùng rõ ràng.

Giống như là một câu ma chú...

“Vi sao? Vì sao muốn trừng phạt ta như vậy... Người có biết... Tình yêu ta dành cho người đã tràn đầy đến nỗi điên... Người có biết, thứ chống đỡ ta sống sót chính là ký ức có người, người có biết..... Những ký ức đó với ta mà nói là thứ duy nhất để ta gửi gắm và hô hấp hay không.....” Hắn lầm bầm, “Ta yêu người...”

Bỗng nhiên, thân mình của hắn hơi hơi căng thẳng, ngay sau đó, hai tay hắn đầu, đầy mặt đau đớn.

“Không tốt, chứng đau đầu của Hoàng thượng lại tái phát, mau đi mời Ngự y!” Cung nữ đứng ngoài cửa thật cẩn thận quan sát tình cảnh bên trong vội vàng hét.

“Đều cút ra ngoài cho ta!” Lam Ti Ngọc cắn răng nói vài từ mang theo khí thế làm người không rét mà run.

Mọi người đều sợ, không một người nào dám bước vào bên trong tầm cung.

Trong bóng tối... Chỉ còn lại một mình hắn.

Như một con rối không hồn cô đơn...

“Vi sao?! Vì sao người lại biến mất, vì sao thi thể của người lại biến mất, vì sao ngay cả ký ức người cũng muốn lấy đi? Chẳng lẽ người thật sự hận ta như vậy sao? Vì sao người muốn biến mất sạch sẽ hoàn toàn như thế?! Vì sao trí nhớ của ta về người đều hoàn toàn bị hủy diệt..... Người làm vậy thì sao ta có thể ở trên đường xuống hoàng tuyền, trong Luân Hồi Kinh tìm được người? Lam Mẫn, người thật tàn nhẫn!!!”

Hắn đặt cây trầm gỗ lên trên bàn, hắn ôm đầu đau gầm nhẹ.

Trong căn phòng trống trải chỉ còn lại hắn đau đớn khổ sở.

Đột nhiên, cây trầm gỗ giống như bị ấn mòn, nó dần dần hóa thành bột mịn, có gió từ ngoài cửa sở thổi vào, bột phấn kia bay theo gió.....

“Không!” Lam Ti Ngọc đột nhiên kinh hãi, “Đóng cửa sổ! Mau đóng cửa sổ! Đóng cửa sổ lại!”

Nhưng...

Những bột phấn đó đã biến mất không thấy...

“Hoàng thượng! Hoàng thượng, người sao vậy?!” Ngoài cửa có người vội tiến vào.

Lam Ti Ngọc xoay người nhìn về phía bọn họ, sắc mặt hơi mang kinh hoàng, “Các người..... Còn nhớ rõ bộ dạng của Trưởng công chúa sao?”

“Trưởng công chúa?” Mọi người hai mặt nhìn nhau.

“Phụ hoàng, người là con trai độc nhất của Tri Tông Hoàng đế, người không có muội muội!” Tiểu Thái tử không biết đã tiến vào từ khi nào mở miệng nói.

“Không phải! Không phải!” Lam Ti Ngọc lắc đầu, “Lam Mẫn đâu? Sao các người không nhớ rõ Lam Mẫn, đó là Công chúa duy nhất của Lam quốc!”

“Lam Mẫn..... Là ai?” Mọi người đều mở miệng.

“Đi ra ngoài.” Lam Ti Ngọc cắn răng.

Mọi người mặt lộ vẻ hoảng sợ, toàn bộ lui ra.

“Lam Mẫn... Lam Mẫn...” Lam Ti Ngọc hung hăng đâm một quyền lên trên tường, máu đỏ thấm chậm rãi chảy xuống từ bức tường, mỗi một lần hắn gọi tên Lam Mẫn giống như chìm đắm quyền đang hót.

Giống như... Muốn đem cái tên kia dung nhập vào sâu trong cốt nhục.

“Vi sao... Ngay cả ký ức cũng không cho ta giữ lại...”

“Vi sao...”

Những người ngoài cửa nghe Lam Ti Ngọc gào rống như thú dữ bên trong đột nhiên đồng thời bắt đầu không thể ức chế đau đớn giống như bọn họ thật sự đã quên mất cái gì đó. Nhưng... là cái gì a?

Bỗng nhiên, bên tai hần vang lên một tiếng thở dài nhọt nhọt giống như vừa bắt đực đi vừa đáng tiếc...

Lam Ti Ngọc kinh hoàng ngược mắt, hai mắt lộ ra huyết hồng vừa giống như Tu La đến từ địa ngục Tu La lại vừa giống như lệ quỷ bò ra từ địa ngục: “Lam Mẫn, ta sẽ không bỏ qua cho người! Cầm trái tim của ta liền phải đòi kiếp kiếp ở bên cạnh ta! Mặc kệ phải trả bằng bất cứ giá gì, ta đều phải tìm ra người... Lam Mẫn!!!!!!”

Tuyệt vọng hò hét mang theo lực lượng hủy thiên diệt địa giống như xuyên thấu thế gian

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Xuyên Nhanh Thẻ Muốn Phác Gục Nam Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 43: Phiên ngoại: Lời tự sự của một nữ nhân

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit & Beta: Anii Cuteo >>

Ta vẫn luôn biết mình là một thể thân, vẫn luôn biết. Từ khi ta vào cung cho tới nay, ta đều biết, lúc nam nhân tôn quý kia nhìn ta, hẳn thường xuyên xuất thần. Hẳn ngẫu nhiên sẽ nhìn ta và kêu tên của một nữ nhân khác. Hẳn khi thì thanh tĩnh, khi thì mơ hồ nhưng điều duy nhất không thay đổi là hẳn luôn tìm kiếm trên người ta một hình bóng của nữ nhân khác.

Hắn chưa bao giờ từng chạm qua ta. Toàn bộ hậu cung đều là giai nhân, mặt mày của họ lại cực kỳ giống một nữ nhân khác! Điều cấm kỵ không thể nói kia!

Nữ nhân trong điều cấm kỵ kia vinh hoa vô hạn nhưng lại trong một đêm máu chảy thành sông. Mọi người đều không biết nữ nhân kia lại chính là lý do khiến nam nhân tôn quý kia chinh chiến sa trường, kháng kháng muốn chiếm tam quốc, cuối cùng chiến dịch thì hoành khắp nơi. Dù nữ nhân kia không còn tồn tại nhưng lại thành ngọn lửa xúc tác trận chiến tranh này. Nữ nhân cấm kỵ kia khiến một thể hệ bá chủ biến thành kẻ điên.

Trong cung điện hoa lệ, nô bộc thành đàn, nơi chốn đều là khác hoa tình xảo, nơi chốn đều là hoa mỹ u lam. Tất cả những thứ tốt đẹp nhất đều có thể ở nhìn thấy được ở đây nhưng nữ nhân ngồi dưới đèn lại cảm thấy tràn đầy chua xót.

Khi ta biết này tất cả những thứ này đều không thuộc về mình mà là của nữ nhân kia – nữ nhân không một ai biết và không được nhắc tới trong cấm kỵ.

Trong lụa mộng, nữ nhân ngồi dưới đèn hoàng hôn nhìn mình trong gương mơ hồ. Ánh mắt giống như nước lặng. Nàng trong lúc vô ý từng thấy qua bức tranh nam nhân tôn quý quần áo không chỉnh cười điên cuồng, si cuồng kia về sau khi thống nhất tam quốc. Nhìn thoáng qua dung nhan kia, nữ nhân trong bức tranh có một đôi mắt đẹp đến mức làm người ta kinh ngạc!

Đã từng, nàng thực thích khuôn mặt làm ánh mắt của nam nhân tôn quý kia nhìn chăm chăm nhưng lúc này, đã từng có bao nhiêu hăm dọa, hiện giờ liền có bao nhiêu thống hận. Bởi vì nàng biết, nàng... Không! Không chỉ một mình nàng, tất cả nữ nhân trong hậu cung, mặt mày của họ bất quá là vì thù lên một nữ nhân đã chết...

Thật đáng buồn, nam nhân kia chưa bao giờ chạm vào một nữ nhân nào trong hậu cung nhưng lại nhốt họ tại đây để cùng nhau nhớ một nữ nhân không còn tồn tại...

Ta biết, thời gian này, nam nhân kia sẽ tới đây giống như mấy tháng trước, mưa gió không thay đổi. Mỗi lần, hẳn đều sẽ xuất hiện ở trong cái cung điện này vào khoảng thời gian này, cái cung điện giống như lồng nhốt to vàng.

Cũng không biết vì cái gì nhưng đêm nay, ta có loại dự cảm rất kỳ quái giống như có cái gì sắp thay đổi.

Ngay lúc ta thất thần thì nghe được tiếng bước chân đi vào cung điện trên hành lang gấp khúc của Lam Ti Ngạc.

Ta ngừng đầu nhìn hẳn đi về hướng ta.

“Sao muộn như vậy còn chưa ngủ?” Lam Ti Ngạc hỏi.

Ta không trả lời, hẳn hôm nay có hơi lạ. Trên khuôn mặt đã không còn sự si cuồng, bi thương và yêu say đắm. Ánh mắt hẳn nhìn ta lúc này rất bình tĩnh. Việc này rất kỳ quái. Vậy nên ta tính toán muốn biết rõ ràng một chút. Ta dùng ánh mắt sáng quắc nhìn hẳn.

“Sao lại nhìn trộm như vậy?” Lam Ti Ngạc ngồi xuống ở trước mặt ta rồi nhẹ hỏi.

“Người... Còn nhớ rõ Tư Mẫn điện là vì ai mà xây không?” Nhìn hẳn, ta mở miệng. Có phải là hẳn đã sớm ý thức được ký ức của mình sắp phai nhạt cho nên mới vội vã muốn chơi trò ghép hình Lam Mẫn, thậm chí không tiếc lưu lại người cùng tên giống nàng là ta?

“Tư Mẫn điện?” Lam Ti Ngạc nhướn mày, cười khê, “Đồ ngốc, Tư Mẫn không phải là lấy từ tên của người sao?”

“Lam Mẫn thì sao? Còn nhớ rõ không?” Thay đổi một cách nói khác, ta tiếp tục hỏi. Cái tên này là vào một lần Lam Ti Ngạc uống say, ta nghe hẳn không ngừng kêu gọi, mỗi một tiếng kêu đều mang theo vô tận tường niệm và bi thống....

“Haha, Lam Mẫn không phải là người sao?” Lam Ti Ngạc nở nụ cười.

“Họ Lam giống Hoàng thượng! Lam Mẫn...”

Hắn hơi hơi sững sờ, trong ánh mắt không ngừng đan xen sự rối rắm, mâu thuẫn, thống khổ, gầy gù....

Hắn không nhớ rõ, hẳn không nhớ rõ...

Hắn không nhớ rõ nữ nhân tên là Lam Mẫn kia... Hẳn không nhớ rõ chính mình đã từng vì nữ nhân này mà đau khổ chơi trò sưu tập ghép hình...

Nữ nhân cùng họ với hẳn tên là Lam Mẫn...

“Lam Mẫn...” Dùng một tay xoa mặt ta, Lam Ti Ngạc đột nhiên hoảng sợ. Hẳn chợt vật chạy thoát đi ra ngoài. Còn nô bộc bên ngoài đều kinh hồ. Lam Ti Ngạc thì hoảng loạn và phần nộ!

Ta đột nhiên thấy mệt. Ta sai nô bộc trong cung chuẩn bị đồ tang rồi nằm ở trên giường, nhắm mắt lại, không muốn nói chuyện.

Bởi vì ta biết, nam nhân kia sợ là sẽ không để ta và nữ nhân nào trong hậu cung sống sót. Và chính hẳn cũng sẽ không tồn tại, bởi vì lần đó uống say, hẳn nói, thay vì sống trong thế giới mất đi tất cả ký ức về người thì ta sẽ thừa dịp mình còn ký ức, mang theo ký ức về người rồi chết đi. Còn những nữ nhân giống người kia... Không, các nàng đều không giống người, bởi vì, không có bất luận kẻ nào có thể so sánh với người, không có kẻ nào...

Ngày hôm sau truyền đến tin tức thiên cổ để vương đầu tóc bạc trắng chỉ trong một đêm, chết ở tẩm cung. Thánh chỉ cuối cùng là phế bỏ tất cả phi tần trong hậu cung, không được lưu lại bất luận tên của nữ nhân nào ngoài Phụng hậu trên sử sách...

Chương này hơi rắc rối nên các nàng thông cảm, ta đã cố hết sức trau chuốt để hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Xuyên Nhanh Thẻ Muốn Phác Gục Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 2 - Chương 1: Thế giới 2: Đá vắng Cinderella vườn trường

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit & Beta: Ami Cuteo >>

Khi Chu Mẫn trở lại không gian, cô vẫn còn thất thần một lúc. Vị trí ở ngực hình như lại đau đớn, cảm giác nóng rất sau lưng khi ngăn trở mùi tên ám khí nóng rất khiến cô bây giờ khi nhớ tới đều không khỏi lạnh run.

“Ký chủ, hoan nghênh người bình an quay về, người có 3 tiếng đồng hồ để hiểu biết nội dung câu chuyện tiếp theo và tâm nguyện của nữ phụ với lại nghỉ ngơi. Thế giới tiếp theo, ta sẽ không cung cấp những món đồ trong thương thành cho ký chủ, ký chủ phải tay làm hàm nhai!” 484 không đáng tin cậy nói.

“Cái gì kêu tay làm hàm nhai? Hôn nữa, vì sao ta không nhớ rõ nam chủ của vị diện trước a?” Chu Mẫn chớp chớp đôi mắt hỏi. Ngay khi nàng trở lại không gian, ‘cộng tình’ thuộc về Lam Mẫn đối với Lam Tĩ Ngọc cũng dập tắt, đồng thời ký ức bắt đầu trở nên mờ hồ tuy Chu Mẫn có chút buồn bực.

“ ‘Cộng tình’ có thể làm người dung nhập tình cảm với nữ phụ hơn và hoàn thành nhiệm vụ với hiệu suất cao. Hơn nữa, sau này, mỗi một nhiệm vụ, bốn Hệ thống đều sẽ không ra tay giúp ký chủ, ký chủ gặp được khó khăn phải tự mình giải quyết!”

“Vì sao? Đừng nói là những món quà ta được tặng đều sẽ bị thu lại nha?”

“484 chỉ là dẫn đường cho ký chủ ở nhiệm vụ thứ nhất để ký chủ biết làm thế nào hoàn thành nhiệm vụ. Giúp ký chủ làm một lần, sau này, ký chủ phải tự mình hoàn thành. Hơn nữa, những món quà khen thưởng đã tặng ký chủ sẽ không thu hồi, tất cả đều là của ký chủ nha! Những thứ đã bị trời định, trừ phi ký chủ tự mình tìm đường chết, nếu không thì sẽ không bị thu về. Bây giờ thì hãy xem giá trị thuộc tính của ký chủ đi!”

Lúc Chu Mẫn còn chưa kịp phản ứng, trước mắt xuất hiện giao diện, toàn bộ giá trị thuộc tính hiện lên.

Họ tên: Chu Mẫn

Giới tính: Nữ (có thể thay đổi giới tính)

Danh hiệu: 250

Tuổi: 23

Trí lực: 39 (100 đầy)

Dung mạo: 50 (100 đầy)

Thể lực: 22 (100 đầy)

Độ mềm mại: 75 (100 đầy)

Kỹ năng: Ngọc oa phượng hút; mùi thơm thiên nhiên của cơ thể nồng đậm phiêu hương; thể chất miễn cảm dễ chảy nước; đáng người mềm mại.

Sở trường đặc biệt: Khóc hoa lệ dính hạt mưa, hướng dẫn nam chủ GPS, kỹ thuật diễn (hạng trung)

Mỹ lực: 10 (100 đầy)

“Tích phân giá trị của nhiệm vụ thứ nhất là 8 thêm ở phần mỹ lực. Còn 1 điểm thuộc tính xin tự do phân phối. Nếu ký chủ trong khoảng thời gian đã định còn chưa kịp phân phối thì Hệ thống có thể tự phân phối.”

Chu Mẫn còn chưa kịp phản ứng từ trong đồng ký năng và sở trường đặc biệt đột nhiên nhiều ra tới kia thì liền nghe thấy thanh âm máy móc của Hệ thống vang lên. “Đỉnh... Bởi vì thời gian suy xét của ký chủ quá dài nên Hệ thống sẽ tự chủ động phân phối điểm thuộc tính. 1 điểm thuộc tính thêm ở độ mềm mại. Hiện tại lại đổi mới khuôn mẫu thuộc tính mới.

Họ tên: Chu Mẫn

Giới tính: Nữ (có thể thay đổi giới tính)

Danh hiệu: 250

Tuổi: 23

Trí lực: 39 (100 đầy)

Dung mạo: 50 (100 đầy)

Thể lực: 22 (100 đầy)

Độ mềm mại: 75+1 (100 đầy)

Kỹ năng: Danh khí Bạch Hổ, ngọc oa phượng hút; mùi thơm thiên nhiên của cơ thể nồng đậm phiêu hương; thể chất miễn cảm dễ chảy nước; đáng người mềm mại.

Sở trường đặc biệt: Lễ nghi của Trưởng công chúa, khóc hoa lệ dính hạt mưa, hướng dẫn nam chủ GPS, kỹ thuật diễn (hạng trung), ‘cộng tình’ (sử dụng vĩnh cửu).

Mỹ lực: 10+8 (100 đầy)

“Được rồi, trước tiên cứ nhìn xem nội dung câu chuyện của vị diện tiếp theo và yêu cầu để hoàn thành nhiệm vụ đã ~” Thanh âm vui mừng của 484 vang lên ở bên tai Chu Mẫn. Sau đó, đoạn cốt truyện xâm nhập vào trong óc cô. Trong đầu cô đột nhiên nhiều một đoạn ký ức không thuộc về chính mình cùng với ‘cộng tình’ bị thấp sáng. Đầu óc vướng trảm và đau đớn từng cơn. Chu Mẫn ôm đầu cuộn lại thân thể ở trong không gian, đau khổ có thể tưởng tượng ~

Khoảng chừng 2 tiếng đồng hồ sau, cốt truyện và toàn bộ ký ức bị đưa vào trong đầu Chu Mẫn. Bởi vì do ‘cộng tình’ nên khi tiếp thu ký ức thì đồng thời, cô cũng tiếp nhận cả tình cảm và sự đau lòng của nữ phụ. Nước mắt không tự chủ được rơi xuống từ khóe mắt. Mờ to mắt, Chu Mẫn biết đoạn tình cảm yêu thầm khiến người khác đau lòng và nổi thống khổ vì cái chết thảm của ba mẹ này không thuộc về cô mà là thuộc về Giang Mẫn!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Xuyên Nhanh Thẻ Muốn Phác Gục Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 2

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit & Beta: Anri Cuteo >><

Ôn định lại cảm xúc của bản thân, đầu óc còn hơi chút đau đốn, cô xoa xoa đầu xong tự mình đứng dậy. Không gian vẫn xám xịt như cũ. Hiện tại, cô đang tiến vào một câu chuyện Cinderella vườn trường và trở thành một nữ phụ tên là Giang Mẫn.

Giang Mẫn là nữ thần của Đại học Khánh Hoa. Mỗi một ngôi trường Đại học đều có một nữ thần và một nam thần. Và nam thần của Đại học Khánh Hoa chính là Liễu Hạo Ngọc. Liễu Hạo Ngọc không chỉ là nam thần của Đại học Khánh Hoa mà còn là con trai độc nhất của tập đoàn số 1 ở Hoa Quốc. Tuy Giang Mẫn cũng là tiểu thư con nhà giàu nổi tiếng ở Hoa Quốc nhưng nếu so sánh với gia đình của Liễu Hạo Ngọc thì lại là trời đánh xuôi, kèn thổi ngược.

Hơn nữa, Liễu Hạo Ngọc không chỉ có gia thế lợi hại mà năng lực của bản thân anh cũng rất xuất chúng. Rõ ràng anh vẫn đang học Đại học nhưng đã không còn dựa vào bậc cha chú mà tự trở thành một con người có giá trị cả chục tỷ. Anh là người đứng đầu trong 5 người giàu nhất ở Hoa Quốc.

Chính vì vậy nên khiến anh ở trường học vẫn luôn được mọi người chú ý. Anh cao quý ngạo mạn, tà mị tuấn dật, làm việc tuyệt không khoan dung, công tư phân minh, không liên hệ tình cảm. Mặc kệ là nam hay nữ thì trong mắt anh bọn họ đều giống nhau. Một người đàn ông như thế này lại làm Giang Mẫn thích đến mức không thể tự kiềm chế bởi vì anh là người anh đã giúp đỡ cô khi còn nhỏ – một người anh luôn ôn nhu an ủi cô và bảo cô đừng khóc.

Cô giống như kẻ si tình, luôn trộm nhìn chăm chú tất cả những thứ liên quan đến anh, nhìn anh càng ngày càng ưu tú nhưng vẫn giữ thân trong sạch. Cô cho rằng một người như anh sẽ không yêu bất luận cô gái nào.

Phía sau mỗi một nam chính luôn được định sẵn có một cô nữ phụ bạch phú mỹ (thuần khiết + giàu + đẹp) và nữ chủ chắc chắn là người phụ nữ kiên cường nhất, hoạt bát nhất, lương thiện nhất, thành tích tốt nhất nhưng bối cảnh gia đình lại nghèo nàn nhất – đó gọi là Cinderella!

Hoàn cảnh chung khi nam chính và nữ chủ gặp nhau lần đầu tiên nhất định là nữ chủ lương thiện cứu nam chính, sau đó yêu đương, đây đưa với nam chính cho đến đại kết cục!

Câu chuyện này hẳn là không có liên quan gì đến nữ phụ nếu nữ chủ thật sự là bạch liên hoa mà thôi và nữ phụ sẽ không thể thâm đến mức như vậy. Nữ phụ thích nam chính nhưng cũng không muốn giành bằng được nam chính. Nữ phụ chỉ hy vọng cho nam chính biết mình là cô bé anh đã cứu khi còn nhỏ. Chính vì như vậy mà tất cả những người nhà họ Giang đều bị đuổi ra khỏi Hoa Quốc, còn nữ phụ lại trở thành người phụ nữ hạ tiện nhất!

Cả câu chuyện đều xoay xung quanh 3 nhân vật là Giang Mẫn, Liễu Hạo Ngọc và Tô Tiểu Tiểu.

Giang Mẫn vẫn nhớ yêu thầm Liễu Hạo Ngọc, cầu mà không được. Còn Tô Tiểu Tiểu vì báo thù cứu hận 10 năm trước, nhà họ Giang sa thải ba cô ta khiến ba cô ta tự sát và từ đó, cô ta trở thành cô nhi. Liễu Hạo Ngọc thì nhận nhầm Tô Tiểu Tiểu là Giang Mẫn hồi bé. Ba người vòng đi vòng lại. Tô Tiểu Tiểu từng bước tính kế đả dập Giang Mẫn và cả nhà họ Giang để được đến tình yêu đích thực.

Liễu Hạo Ngọc lại vì nhận sai người và thương tiếc cô bé hồi nhỏ anh cứu nên đến cuối cùng chỉ dành riêng tình yêu của mình cho Tô Tiểu Tiểu.

Giữa hai người họ là bởi vì một hồi cổ tình làm hiểu lầm đi hướng hai bên và vui vẻ yêu nhau. Còn Giang Mẫn ở trong đó chỉ là một ngọn lửa thúc đẩy tình cảm giữa Tô Tiểu Tiểu và Liễu Hạo Ngọc mà thôi! Giang Mẫn chỉ thuần túy yêu nam chính nhưng cuối cùng lại bị nữ chủ ghen ghét nên nữ chủ đã lên kế hoạch chính thể thâm nữ phụ. Đến cuối cùng khi nam chính biết tất cả sự thật thì cũng chỉ thối thức một trận!

Tuy lúc đó, anh ra tay cứu nữ phụ đã đỡ bản cả người và cho cô tiền, đưa cô ra nước ngoài rồi cại nhau với nữ chủ nhưng tất cả mọi chuyện cuối cùng đều là vì đẩy tình cảm giữa nam nữ chủ lên cao trào mà thôi! Còn Giang Mẫn ở nước ngoài thì vẫn sống từng giây từng phút trong sự thống khổ và tuyệt vọng, cô thế nói là sống không bằng chết!

Tâm nguyện của nữ phụ chỉ có 3 điều. Thứ nhất là cho nam chính biết cô bé ở bên cạnh anh khi còn nhỏ không phải là Tô Tiểu Tiểu. Thứ 2, khiến Tô Tiểu Tiểu vĩnh viễn chỉ có thể nhìn lên người không thuộc về cô ta (Liễu Hạo Ngọc), cầu mà không được, thống khổ cả đời. Thứ 3, bảo vệ nhà họ Giang, đừng để bị đuổi ra khỏi Hoa Quốc khiến ba mẹ hận hực mà chết!

Khi Chu Mẫn tiếp thu xong cốt truyện này thì khóe miệng run rẩy. Mấy vụ tình cảm này khiến cô có chút đau đầu.

Nhiệm vụ lần này là quan hệ tình tay, nói khó thì cũng không khó mà nói đơn giản thì cũng không đơn giản bởi vì lúc này, Liễu Hạo Ngọc nhận nhầm Tô Tiểu Tiểu là cô bé lúc nhỏ kia và đã có một ít hảo cảm với cô ta.

Hơn nữa, Tô Tiểu Tiểu cũng không phải nhận. Lúc Giang Mẫn thấy Liễu Hạo Ngọc không có sắc thái gì với bất luận một ai, cự người ở ngoài ngăn dậm lại phá lệ chăm sóc Tô Tiểu Tiểu thì trong lòng buồn bã, thống khổ không thôi!

Tuy nữ phụ không nói muốn cùng Liễu Hạo Ngọc thế nào nhưng với tính cách của cái Hệ thống 484 này thì phát sinh quan hệ với nam chính sợ là tuyệt đối không có khả năng cự tuyệt vì cơ bản ‘chất dinh dưỡng’ của nam chính để vận hành thể giới tiếp theo a!

Mấy chuyện tình cảm này rất dễ dàng làm người ta cảm thấy ngọt ngào và cũng dễ dàng xúc phạm tới người khác. Đặc biệt là Chu Mẫn sau khi trở thành Giang Mẫn, hình như cô có thể hiểu được cảm giác thống khổ trong lòng Giang Mẫn. Bởi vậy nên cô có chút đồng tình với nữ phụ.

Ngay khi Chu Mẫn đang thổn thức cảm thán thì đột nhiên bị một cổ hấp lực hút vào bên trong một cái hố đen. Lúc tỉnh lại, cô chỉ cảm thấy thực ồn ào, phía sau lưng cô dán ở trên vách tường lưu li lạnh băng. Cô ép bản thân chịu đựng cơn đau đớn kịch liệt để đánh giá cảnh tượng xung quanh. Sau khi xem xong thì cô nhận không được mà lâu rồi.

Đây là một căn phòng KTV to xa hoa, cô đang ở phòng bên trong phòng vệ sinh, bên ngoài là đám trai gái uống say khướt, trên sofa còn có mấy đôi đang hết sức triền miên, dưới nền đất có một người phụ nữ quần áo bị xé tung tóe ở trên người. Người phụ nữ đang bị hai người đàn ông kẹp ở giữa, tiền công cả trước và sau. Hai người đàn ông đang chọc người phụ nữ hai mắt trắng dã, người phụ nữ không ngừng thét chói tai.

Trên bàn là nhiều chai rượu và lon bia nằm lộn xộn, lác đác lưa thưa. Căn phòng hỗn độn hết sức dâm dã!

Chu Mẫn cảm thấy dạ dày của mình nghiêng trời lệch đất, rất khó chịu. Cô chống vách tường đứng dậy, quyết định mặc kệ như thế nào cũng phải rời khỏi nơi này trước rồi mới tính tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Xuyên Nhanh Thẻ Muốn Phác Gục Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 3

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit & Beta: Ami Cuteo >>

Cố gắng tránh đụng phải đám người đang trầm luân ở trong dục vọng cả trên sofa và dưới nền đất, Chu Mẫn mở cửa phòng ra. Cả dãy phòng trên hành lang đều có tiếng ca hát và mùi rượu nồng. Nhũ nhũ mây, Chu Mẫn nhìn nhìn áo quần trên người, bại lộ đầy áo ngực, hạ thân mặc váy ngắn, khi khom lưng đứng dậy thì quần lót chữ Đinh (T) nho nhỏ lộ lên ra ngoài, cả thân thể tràn đầy mùi rượu. Lúc cô định bước ra ngoài thì thân mình lung lay sắp đổ.

Hai chân mềm như đạp lên trên vải bông, cô chống vách tường gắng gượng đi ra ngoài. Không biết có phải là cô tới đúng lúc hay là rồi đi đúng thời điểm mà khi đi đến trước cửa một căn phòng thì đột nhiên có người từ bên trong mở cửa ra, vì nhất thời vô ý nên Chu Mẫn thẳng tắp ngã xuống và bị người đàn ông trong phòng đó trực tiếp ôm cô lên, sau đó bước vào phòng.

Chu Mẫn còn chưa kịp phản ứng thì thanh âm sung sướng của 484 vang lên trong đầu. “Ký chủ, vận khí của người thật tốt, mới ngủ một cái là có thể ngã ở trên người nam chủ. Nhân cơ hội này, xin ký chủ lập tức nắm bắt tốt thời cơ để thu thập chất dinh dưỡng! Muaahaaaaa...”

Chu Mẫn kinh hoàng trong lòng nên nhất thời thất thần. Người đàn ông kia đã ôm nàng vào phòng rồi ngã xuống trên sofa. Chu Mẫn dè Liễu Hạo Ngọc ở dưới thân, trong lòng không biết là nên vui mừng hay cười khổ. Cô đang chuẩn bị chống thân thể đứng dậy rồi khỏi đây thì người dưới thân bắt đầu không ngừng mấp máy và phát ra tiếng rên rỉ nhần nại...

Sau khi trải qua nam chủ của vị diện trước, nếu cô còn không biết người dưới thân bị gì thì cô có thể đi tìm chết ngay lập tức...

Hiện tại, cô cũng không biết nên hình dung tâm tình lúc này của mình như thế nào. Cô rất muốn tính toán diện tích bóng ma tâm lý một chút. Tại sao mỗi một lần xảy ra quan hệ với nam chủ đều là vì xuẩn được hết a?!

Đầu đau đến sắp nổ tung, lúc Chu Mẫn đang muốn lặn long lóc xuống đất rồi đứng dậy thì eo thon lại bị ôm gắt gao, một giọng điệu trầm thấp từ tính vang lên ở bên tai cô. “Ngô, cô thom quá! Cô là người tên kia đưa tới sao?...”

Chu Mẫn rung động, cái mũi chua xót, trong lòng có loại cảm giác kích động và vui vẻ vô cùng, cô biết đó không phải là cảm giác của cô mà là hiệu quả của ‘cộng tình’ sau khi dung hợp với Giang Mẫn cộng thêm tình cảm phức tạp của Giang Mẫn truyền lại cho cô dành cho Liễu Hạo Ngọc.

Không biết có phải là bởi vì do bị bỏ thuốc hay không mà trong giọng nói của Liễu Hạo Ngọc đã không còn lạnh nhạt thâm trầm như ở trong trường nữa mà nhiều thêm vài phần dụ hoặc, khiêu khích và ám ảnh...

Khi Chu Mẫn đang muốn nói cho anh biết, cô là bạn cùng lớp với anh chứ không phải là người do tên kia mang tới giống như lời anh nói thì thân thể quay cuồng một vòng, Liễu Hạo Ngọc liền dè Chu Mẫn ở dưới thân.

Lúc tiếp thu cốt truyện, vì làm cho ‘cộng tình’ phát huy hiệu quả tối đa nên trong đầu có đều trình diễn từng đoạn video ngắn. Chính vì vậy nên khi tiến vào trong thân thể của Giang Mẫn, cô đã biết nam chủ trông như thế nào. Liễu Hạo Ngọc trong video cô xem ngay cả khi yêu Tô Tiểu Tiêu thì lúc anh sùng nịch cô ta nhất, hai mắt của anh cũng rất bình tĩnh. Lực khống chế của anh rất mạnh, anh vẫn luôn khắc chế bản thân, duy trì sự cao quý và ngạo nghễ của mình, duy trì kiêu ngạo của con nhà được giáo dục tốt.

Nhưng lúc này, Chu Mẫn không thể không cảm thán, Liễu Hạo Ngọc của hiện tại quả thực làm điên đảo bộ dáng của anh ở trong trí nhớ của cô. Tuy vẫn là người đàn ông có hình dáng ngũ quan rõ ràng, một đôi mày kiếm và phi nhập tán, cái mũi cao thẳng, môi mỏng thanh lãnh, hai tròng mắt vĩnh viễn bình tĩnh lý trí giờ phút này lại làm người ta chấn động, đó là ánh mắt giống như lập báo mang theo sự xâm lược, mang theo tính công kích cực mạnh, ở trong đôi mắt đó đang thiêu đốt một ngọn lửa, lửa nóng đốt người như muốn nuốt cô vào trong bụng của bản thân.

Anh đem trọng lượng toàn thân đều dè ở trên người cô, Chu Mẫn vốn đã đau đầu sắp nổ tung nên trong lúc nhất thời làm cô khó có thể thở dốc. Cô đành phải gậy giữa ở dưới thân anh, muốn đẩy anh ra nhưng cho dù dùng hết sức lực của mình thì Liễu Hạo Ngọc vẫn không chút sút mẻ.

Càng đáng sợ hơn chính là bởi vì gậy giữa nên váy ngắn cô đang mặc đã bị cọ đến mức liên tục kéo lên trên. Hạ thân của anh có một thứ nóng rực, cương cứng đang dè ở trước chỗ chỉ mặc quần lót chữ Đinh (T) và thứ đồ đang chạm rai mấp máy...

“Ứng ư.” Chu Mẫn nuốt nước miếng, đầu óc hỗn độn càng thêm mờ hồ. Nhưng cô không hề xem nhẹ khuôn mặt ửng hồng khác thường và độ ấm nóng rực trên người anh...

"Liễu Hạo Ngọc, anh... Anh buông... Buông tôi ra đi... Tôi không phải..." Chu Mẫn vừa cố nén cơn đau đầu vừa đẩy đẩy người anh rồi suy yếu mở miệng nói.

Nhưng ai ngờ lại thấy đôi mắt anh hiện lên sự xâm lược, tham lam và tràn đầy dục vọng. Anh không hề chớp mắt mà nhìn chăm chăm môi cô giống như thấy món đồ ăn ngon miệng nào đó...

"Đừng..." Bị Liễu Hạo Ngọc nhìn như vậy, trái tim Chu Mẫn đập mạnh không ngừng. Cô đang muốn mở miệng ngăn cản thì môi Liễu Hạo Ngọc đã dán lên môi cô, ngăn chặn tất cả những lời cô muốn nói. Anh ngậm môi cô ở trong miệng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Xuyên Nhanh Thẻ Muốn Phác Gục Nam Chủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 4

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit & Beta: Ami Cuteo ><

Đầu óc rối loạn của Chu Mẫn lập tức trở nên mạnh mẽ, một ngọn lửa bùng lên ở trên người cô. Tuy ở thế giới trước, cô và Lam Ti Ngọc đã hôn nhau biết rất nhiều lần nhưng ở thế giới này, Giang Mẫn vẫn còn là một cô gái sạch sẽ, đây cũng là lần lớn mật duy nhất ở trong toàn bộ trí nhớ của Giang Mẫn. Giang Mẫn kiếp trước bị người trong nhà tìm được trở về và điều đáng mừng là cô ấy cũng không xảy ra chuyện gì!

Ngay khi Chu Mẫn đang suy xét là giả vờ không có kinh nghiệm hay đáp lại nụ hôn của anh thì cái lưỡi của Liễu Hạo Ngọc đã xông vào bên trong và liếm sạch từng góc trong khoang miệng cô, sau đó quấn lấy lưỡi mềm của cô...

Nhìn Liễu Hạo Ngọc luôn luôn có vẻ cao ngạo, giữ mình trong sạch, không ngờ rằng kỹ thuật hôn môi của anh cũng chẳng hề kém hơn so với Lam Ti Ngọc, cô có cảm giác hai người bọn họ đều lực lượng ngang nhau. Chẳng lẽ mỗi một vị nam chủ đều là hàng to xài tốt à?!

Cảm giác được cô không chú tâm, Liễu Hạo Ngọc không vui xoay tròn và trêu đùa đầu lưỡi cô, thỉnh thoảng còn liếm mút nó...

Chu Mẫn hết sức khiêu khích học theo Liễu Hạo Ngọc. Cô bị sự nhiệt tình của anh làm cho có chút chật vật, muốn trốn tránh nhưng lại bị anh gắt gao đè ở dưới thân. Anh kiểm tra cảm cô rồi liều chết cần xé và mút lưỡi cô vào, không cho cô có cơn đường chạy trốn...

Môi cô bị anh cắn xé, liếm mút. Trong miệng anh còn phát ra tiếng vang tằm tằm, khi nghe tới, ngộ, mẹ người cực kỳ làm Chu Mẫn cảm thấy có một ngọn lửa dần dần bùng lên từ dưới hạ thể...

Chu Mẫn vốn đã uống say, đầu óc choáng váng. Với lại, lúc tiến vào bên trong thân thể của Giang Mẫn và tiếp thu tất cả tình cảm của cô ấy thì đầu cô càng đau đớn muốn nổ tung gấp đôi. Hơn nữa, thể lực của cô chỉ có 5 điểm thuộc tính nên cô bắt đầu bị bất tiếp thu nụ hôn của anh và không hề phát hiện tay anh đang thăm dò xuống bộ ngực của mình...

Khi cô đang suy nghĩ thì liền có một bàn tay to rắn chắc từ trên đây đeo vào vòng eo trong ngực rồi cảm nhũ thịt bên phải của cô, sau đó xoa nắn nó, biến nó ra các loại hình dạng kì lạ...

"Liễu Hạo Ngọc... Không! Đừng..." Liễu Hạo Ngọc đột nhiên tập kích nên Chu Mẫn bị dọa sợ, tiếng rên rỉ rách nát phát ra một tiếng xin tha.

Chu Mẫn muốn gãy giữa, anh lại dùng bàn tay kia cố định hai tay cô lên đỉnh đầu. Cô vốn mặc váy áo hở hang, lúc này lại bởi vì bộ ngực đầy đặn bị cương cứng nên nghiêng hướng bàn tay to của anh...

Sau khi anh vuốt ve dây áo ngực đơn bạc thì trên bộ ngực cô tràn đầy cảm giác nóng cháy, phồng phồng.

Ngón tay anh vừa rời khỏi liền mang theo một mảnh hư không...

Đang lúc Chu Mẫn mê loạn, tay anh thô bạo kéo đứt dây áo ngực làm hai nhũ thịt bị ngực màu đen bao vây bùng ra ngoài. Lúc nhũ thịt còn đang rung rung, Chu Mẫn cảm thấy tầm mắt của Liễu Hạo Ngọc càng thêm lửa nóng, bàn tay to đặt trên nhũ ngực rồi mạnh mẽ xoa bóp và hết sức làm nhục, sau đó vồ vào nhũ ngực và kẹp hai nhũ thịt trêu đùa, nhẹ nhàng lôi kéo, xoay tròn. Sóng triều xa lạ ập đến, cô khó nhịn nên liên tục vận vận ở dưới thân anh làm chiếc váy ngắn trong bất tri bất giác đã đẩy lên tận vòng eo.

Chu Mẫn có chút khó chịu than nhẹ lên giống như một con vật nhỏ bị người ta tùy ý đùa bỡn...

Nhũ thịt sau khi bị làm nhục cao cao đứng thẳng, Liễu Hạo Ngọc mới vừa lòng buông chúng nó ra.

Một trận nhò nhò đau đớn đánh úp lại, Chu Mẫn theo bản năng nâng người lên và cấp tốc thở hổn hển, vì phản ứng của đầu vú mà khó hiểu...

Liễu Hạo Ngọc nhìn ánh mắt mê mang, khuôn mặt phẫn nộ và đôi môi đỏ mọng vừa bị tàn sát bữa bãi của cô gái dưới thân thì cảm thấy thật thỏa mãn, đồng thời còn có một loại cảm giác lạ hơn chen chúc tới làm ngọn lửa trong mắt anh càng thêm bùng cháy...

Anh sung sướng cười nhẹ, thanh âm mang theo hương vị mê hoặc, “Tiểu bảo bối, đừng có gấp, tôi lập tức sẽ thỏa mãn em...”

Chu Mẫn nghe cách nói chuyện và giọng điệu của nam chủ không giống ngày thường nên suy nghĩ có phải là nam chủ đã bị đánh tráo hay không...

Khi thấy ánh mắt anh nhìn mình giống như đã thú, mặt Chu Mẫn đỏ như trứng luộc, ánh mắt có sự chờ mong và yêu say đắm khó có thể che giấu, đó là cảm xúc thuộc về Giang Mẫn, Chu Mẫn biết...

Liễu Hạo Ngọc buông tay Chu Mẫn ra rồi dùng hai tay mình không ngừng xô đẩy nịt ngực màu đen. Lúc anh mạnh mẽ luồn vào giữa đê ép thì hai nú thịt no đủ lấp ló trong nịt ngực tựa như muốn bắn ra ngoài. Hình dạng của hai nú thịt thật xinh đẹp, khe rãnh ở giữa càng thêm khiêu khích tầm mắt của anh...

Anh bắt đầu mạnh mẽ thờ dốc, sau đó thật cẩn thận xoa bộ ngực cô, cảm giác bóng loáng như nỉ làm hạ thế đang đặt trước tiểu huyết của cô càng thêm kích động run rẩy...

“Thật đẹp, bảo bối... Em thật đẹp.” Anh không chút nào tiếc rẻ mà tán thưởng xong liền muốn giết phẳng nịt ngực của cô.

Người đàn ông đã man này!

Tại sao Liễu Hạo Ngọc lúc này lại khác xa Liễu Hạo Ngọc ở trong trường học như hai người thế nhỉ? Nếu xé nát nịt ngực của cô thì khi xong việc, sao cô có thể rời đi à?

Chu Mẫn vội vàng cúi tay ngăn cản anh, rõ ràng ở trường học là người giống như thư sinh nhưng lại không ngờ rằng sức lực lớn như vậy. Hôm nay cô trốn không thoát. Hơn nữa, sớm muộn gì cũng phải lên giường với nam chủ, lần này lại đúng lúc thừa dịp nam chủ bị bỏ thuốc, ý loạn tình mê thì nên thu thập một ít ‘chất dinh dưỡng’. Liễu Hạo Ngọc cũng không phải là Lam Ti Ngọc của thế giới trước. Lam Ti Ngọc rất yêu Lam Mẫn, còn Liễu Hạo Ngọc và Giang Mẫn thì chưa bao giờ tiếp xúc với nhau.

Hơn nữa, nữ chủ ở giữa phá đám, tuy nam chủ không chán ghét nữ phụ nhưng cũng không có nhiều hảo cảm với nữ phụ lắm, chỉ có thể nói nữ phụ là người xa lạ, người qua đường Giáp!

Nghĩ đến đây, Chu Mẫn cảm thấy nếu bỏ lỡ lần này, lần sau muốn phúc gục nam chủ sợ là rất khó! Sau khi suy nghĩ kỹ, Chu Mẫn e lệ dùng tay cởi bỏ nút thắt. Không đợi cô bỏ nịt ngực ra, tay Liễu Hạo Ngọc đã sớm phác lên.

Tay anh rất nhỏ và còn tinh xảo hơn cả tay của phụ nữ nhưng lại thon dài hữu lực, khớp xương rõ ràng. Thân thể anh để ở trên người cô cũng cao hơn nhiều so với cô, cứng cứng nhưng rất có cơ bắp, xúc cảm thực không tồi, chắc là do hàng năm luôn tập thể hình...

Liễu Hạo Ngọc nhìn cảnh đẹp trước mắt, xúc cảm trên tay cũng làm hồ hấp anh càng thêm trầm trọng...

Cổ họng anh quay cuồng, rất cuộc vì kim nén không được nên cứ đầu nhẹ cắn hai đỉnh núi tuyết...

Toàn bộ đầu vú đều bị anh ngậm ở trong miệng. Anh dùng đầu lưỡi liếm mát nó, đầu lưỡi thô ráp ma xát nú thịt non nặn, cái loại cảm giác này thật là quá mỹ diệu...

Hạ thế Chu Mẫn cũng không chịu không chế mà trào ra một dòng mật dịch...

Cô có chút khó nhịn và muốn càng nhiều nhưng lại không dám lộn xộn, sợ kích thích anh...

Liễu Hạo Ngọc thờ dốc thật sâu vào cái, khoang miệng hàm chứa đầu vú bắt đầu càng thêm cường thế công kích cần xé gặm nát giống như đã thú đoạt đồ ăn...

Từng đợt sóng nhiệt dâng lên, thân mình Chu Mẫn hư nhuyễn đến sắp mềm nhũn...

Nhìn người đàn ông ở trước ngực nằm bò giống trẻ con, cái đầu anh di động trái phải lên xuống, tình cảnh này quá... Quá dâm dăng...

Trái tim đập mạnh lên, trên người cô cũng thấm ra một tầng mồ hôi mỏng...

Trong miệng phát ra từng tiếng rên rỉ khó nhịn...

Tình trạng của Liễu Hạo Ngọc cũng không tốt lắm. Anh vừa mở mồm to nuốt nú thịt làm mình nổi điên trước mắt rồi buống binh phun ra vừa dùng côn thịt dưới hạ thân chậm rãi đâm chọc hoa môi của cô gái dưới thân...

Nhưng không đủ, vẫn không đủ.

Không biết vì sao, anh cảm thấy vẫn không đủ, hạ thân sắp nổ mạnh giống như đã thú bị nhốt trong lồng sắt hò hét và suy nghĩ muốn giải phóng ra bên ngoài...

Ngay khi Chu Mẫn cho rằng mình sắp hóa thành một bãi xuân thủy thì Liễu Hạo Ngọc đột nhiên kéo quần lót hình chữ Đinh (丁) của cô xuống xong đứng dậy cởi ra quần áo của bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Xuyên Nhanh Thế Muốn Phác Gục Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 5

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit & Beta: Ami Cuteo <<

Anh mỉm cười tà tử ở trước mặt cô, ánh mắt nguy hiểm mang theo sự xâm lược. Anh hoàn toàn bại lộ cả thân thể mình, cánh tay rắn chắc rộng lớn, cơ ngực cường kiện hữu lực, phần bụng nhỏ hẹp mê người, xuống chút nữa là... Chu Mẫn quay đầu, không dám nhìn tiếp, cả người nóng giống như nguồn địa nhiệt (năng lượng nhiệt dưới đất)...

Anh cười tà kéo đôi tay cô đặt ở trên ngực mình, “Vật nhỏ thẹn thùng, sờ tôi thử xem có vừa lòng hay không?!”

Lời anh nói làm Chu Mẫn như bị sét đánh, người này thật là Liễu Hạo Ngọc sao? Phải không vậy? Phải không?

Nhưng dưới sự dẫn dắt của Liễu Hạo Ngọc, tay Chu Mẫn mò xuống phía dưới. Tuy rằng nghiêng đầu không dám nhìn anh nhưng xúc cảm cứng rắn trên tay và độ ấm nóng rực khiến Chu Mẫn xấu hổ đến mức cuộn cả ngón chân. Đôi tay cảm nhận được dáng người anh thon dài gầy yếu nhưng lại dị thường cường tráng, đó là cảm nhận khác hẳn với sự kiều nhu của cô.

Làn da anh có hơi chút trắng lạ thường nhưng lại không phải trắng giống kiểu bệnh trạng mà là trắng giống như viên ngọc trai thượng đẳng và không gây cho người ta cảm giác giống phụ nữ. Hoa văn và đường cong cơ bắp đẹp đẽ. Lực lượng cả người bạo phát giống như hồ báo mạnh mẽ nhất trong rừng cây, triển lãm lực lượng đàn ông...

Chu Mẫn tò mò vuốt vuốt cơ bắp của anh, vừa cứng vừa có sự co giãn, xúc cảm thật không sai...

Nhìn hai viên đậu đỏ nhỏ trước ngực anh, Chu Mẫn buống bình niết nó ở trong tay, học hẳn bộ dáng xoay tròn, lôi kéo của anh. Liễu Hạo Ngọc lập tức tràn ra một tiếng rên rỉ thống khổ xen lẫn sung sướng, đậu đỏ cũng trở nên căng cứng và lớn hơn nữa...

Tay cô cũng không dừng lại lâu ở đây mà mò mẫm xuống phía dưới, sờ soạng anh. Cô muốn tìm được căn nguyên dự vọng của anh rồi nhìn rõ đến tột cùng... Mới vừa đụng tới cơn thịnh nộ nóng bỏng của anh, cô đã bị kích cỡ to lớn và bề mặt thô thực làm hoảng sợ.

Nó thực thô, một tay thì không thể cầm được. Nó còn rất dài, cô chỉ cầm được 1/4 còn thật.

Hình dạng quy đầu của cơn thịnh nộ dài khiến cô tò mò, nhẹ nhàng xoa nắn và vẽ vòng tròn...

“Ngao, tiểu yêu tinh...” Anh lớn tiếng rên rỉ, sau đó đè lại tay nhỏ của Chu Mẫn. “Em thật là tiểu yêu tinh, muốn bức tôi điên à!... Ngao, trời ơi!”

Anh đẩy mặt thống khổ khẽ gọi, tay lại bao trùm tay nhỏ của Chu Mẫn tiếp tục thăm dò, nhẹ ma xát, vuốt ve, xoay tròn quy đầu rồi cầm tay cô nắn bóp nó lên xuống...

Cơn thịnh nộ trở nên càng thêm cứng và nóng, giật bắn ở trong tay cô... Tiếng rên rỉ của Liễu Hạo Ngọc cũng càng lúc càng lớn, cái trán toát ra nhiều mồ hôi...

Cắn chặt môi, anh giống như phi rất lớn sức lực mới đẩy tay cô ra. Sau đó, anh bẻ hai chân cô ra, thân mình quý gối ở giữa... Lúc này, Chu Mẫn mới biết là không đúng. Dựa theo tính chất hàng to xài tốt và lực kéo dài biến thái cộng thêm thể lực mạnh mẽ của nam chủ thì... Chu Mẫn run run, có đang tưởng tượng sẽ có bao nhiêu đau!

Đang muốn giãy giụa, tay Liễu Hạo Ngọc lại bao phủ lên tiểu huyết của cô...

Ngay lập tức, người đàn ông trên người cô kinh, cúi đầu nhìn nhìn, ánh mắt có sự vui mừng. “Em cư nhiên là danh khí Bạch Hổ!” Nhìn cảnh tượng âm hộ trắng nõn sạch sẽ như chiếc bánh bao to, hoa môi phấn nộn run nhè nhẹ, ánh mắt Liễu Hạo Ngọc càng thêm sâu thẳm. Anh nhẹ nhàng dùng ngón tay lướt qua hoa môi phấn nộn, nhìn phía dưới càng thêm thấm ướt, anh liền càng thêm mạnh mẽ xoa bóp tiểu huyết của cô.

Một trận rừng mình đánh úp lại, Chu Mẫn bắt lực run rẩy... Giây giụa suy nghĩ muốn chạy trốn khỏi bàn tay to của anh nhưng anh lại dùng một bàn tay gắt gao đè lại eo cô, một tay khác bắt đầu thăm dò tiểu huyết cô...

“Đã chậm, bảo bối, đêm nay em trốn không thoát... Với lại, em đã ướt như vậy, em còn muốn chạy trốn sao?”

Nhìn cảnh cô kinh sợ và giãy giụa, Liễu Hạo Ngọc đè cô lại, tà ác cười nói. “Trên người của em thơm quá, thơm quá! Hình như là mùi hương truyền ra từ chỗ này...” Nói xong, anh cúi đầu, đầu lưỡi ẩm áp bao trùm lên tiểu huyết cô rồi liếm nhẹ qua hoa để và âm hạch, còn thủ luân vào bên trong...

“Không... Liễu Hạo Ngọc... Không cần... A...” Cảm giác toàn thân đều hội tụ tới chỗ anh liếm láp. Từng trận tê dại, nóng cháy truyền đến, mông cô bỗng nhiên căng chặt lên, một dòng nhiệt lưu phun trào ra ngoài...

Anh bao trùm toàn bộ tiểu huyết của cô rồi không ngừng mát vào mặt dịch trong suốt, lưỡi to không ngừng quét qua tiểu hạch khiến Chu Mẫn nhịn không được túm đầu tóc của Liễu Hạo Ngọc, nửa người dưới nâng cao lên kẻ tiểu huyết càng thêm sát vào miệng anh. “Liễu Hạo Ngọc... A...”

Nghe cô rên rỉ kêu mị xen lẫn tiếng thét chói tai ghen ngào, Liễu Hạo Ngọc càng thêm tà ác liếm mát, mặt cười như không cười. “Thật sự rất ngọt! Em còn ngọt hơn cả mật hoa, ta phải nếm thử thật tốt...” Đầu óc Chu Mẫn đã đánh mất phản ứng, loại trường hợp này quá kích thích, cảm giác đánh sâu vào đến mức trái tim cô gần như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực...

Cô chỉ có thể bất lực lớn tiếng rên rỉ, phát ra thanh âm kỳ quái, chọc người tâm ngứa khó nhịn...

Anh chịu sự cô vũ, ôm cô đặt ở trên tấm thảm dưới mặt đất, sau đó dùng quần áo của mình lót ở dưới thân Chu Mẫn rồi đè cô ở dưới thân. Hai chân hữu lực bẻ ra hai chân hư nhuyễn của cô. Khi cô còn chưa kịp phản ứng khép lại hai chân thì đã bị thân hình thon dài hữu lực ở giữa ngăn trở, tiểu huyết của cô cứ run run rẩy rẩy như vậy và không hề giữ lại hiện ra ở trước mặt anh...

Ánh mắt anh nóng rát nhìn chăm chăm hạ thể cô làm cô cảm thấy ngay cả hạ thể cũng bị đốt cháy. Cô chỉ có thể bất lực co rút lại tiểu huyết, muốn giấu nó đi, không muốn triển lộ ở trước mặt anh...

Anh tán thưởng bỏ tới gần tiểu huyết, một mùi hương nồng đậm làm anh hoảng thần. Anh gấp hai chân cô đè ở trên hai vú, nâng mông cô lên để càng thêm trực tiếp nhìn hình dạng tốt đẹp của nó. Anh vươn ngón tay vuốt ve tiểu huyết... Tiểu huyết lập tức truyền đến cảm giác tê tê đại đại, ngay cả đầu quai tim đều nhói lên...

Tiểu huyết dưới sự trêu đùa tà tử của anh mà ngưng ngừng run rẩy nở rộ...

Ngay sau đó, anh lại sờ lên tiểu hạch rồi nhẹ nhàng búng nó một cái, một trận sóng lớn nóng rực vọt tới, Chu Mẫn hét lên một tiếng... Cái mông bắt đầu bắt lực lắc lư, đi theo vũ đạo tiết tấu của anh...

Ngay khi Chu Mẫn cho rằng đã kết thúc thì Liễu Hạo Ngọc đột nhiên vươn một ngón tay lững lờ xâm nhập vào tiểu huyết của cô...

Cảm giác không khỏe khi bị dị vật xâm lấn khiến cô không thoải mái, muốn thoát đi...

Tiểu huyết bị căng đến tràn đầy, không thoải mái cực kỳ...

Anh nuốt miếng nước bọt, hơi nhượng mị, “Bên trong thật nóng, thật chặt... Quá nhỏ, nuốt hết một ngón tay cũng đã phải cố sức như vậy, một lát nữa, nếu tôi cầm bảo bối vào trong chả phải là xé rách em sao? Xem đi, tiểu huyết của em cần ngón tay của anh thật chặt a...”

Chu Mẫn nỗ lực xô đẩy ngón tay của anh, muốn đuổi nó đi nhưng lại phí công, ngược lại thật giống như càng mứt càng chặt...

Liễu Hạo Ngọc cũng không nói chuyện nữa, bắt đầu nhọt nhọt thọc vào rút ra trong tiểu huyết cô... Anh còn dùng lòng bàn tay ma sát vách trong non mềm của cô. Huyết thịt bị kích thích, không ngừng liếm mứt, run rẩy lên, chặt chẽ hấp thụ ngón tay anh, rút ra đều có chút khó khăn...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Xuyên Nhanh Thề Muốn Phác Gục Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 6

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit & Beta: Ami Cuteo ><

Tiểu huyết bị đầu ngón tay của anh mang đến cảm giác tê dại không thể chịu được, Chu Mẫn đành phải rách nát rên rì. “Liễu Hạo Ngọc... Đì ra ngoài... Mau đi ra ngoài... Từ bỏ... Đau quá a...” Chu Mẫn cầu xin tha cũng không thể khiến Liễu Hạo Ngọc ngừng chà đạp có mà ngược lại, anh còn bỏ thêm một ngón tay vào trong để tàn phá nộn huyết...

Tiểu huyết bị bắt nuốt vào hai ngón tay đã căng được đến cực hạn, anh không thể di chuyển được, cô cũng không dám lộn xộn vì sợ hãi đau đớn...

Anh đánh phải dùng đầu ngón tay không ngừng ma sát, nhẹ nhàng xoay tròn ở bên trong, mở rộng tiểu huyết...

Tiểu huyết phải chịu sự dối xử như vậy nên đã sớm mảnh mai không chịu nổi, hai mảnh cánh hoa đáng thương rung động, huyết thịt cũng không khỏe nên quay cuồng, đôi mắt của Chu Mẫn đã sớm long lanh nước, là chẳng chực khóc...

Vậy nên Liễu Hạo Ngọc xoay tròn ngón tay cái, vuốt ve tiểu trần châu của cô. Từng cơn tê dại truyền đến dòi dòi không ít lực chú ý của cô, tiểu huyết cũng không còn đau như trước...

Xuyên thấu qua đôi mắt mỏng lung, cô thấy anh ním chặt môi, trên đầu đỏ mẫm hơi đầm đìa, anh đang nỗ lực nhẫn nại, thân thể căng chặt đến mức giống như mũi tên sắp rời khỏi nỏ...

Thấy cô đã hơi thích ứng được, anh rút ngón tay ra ngoài rồi đặt còn thật to lớn ở trước tiểu huyết của cô, sau đó chậm rãi ma sát như muốn vọt vào bên trong...

Nhìn đến còn thật to lớn của anh, Chu Mẫn đột nhiên nhớ tới lần đầu phá thân ở nhiệm vụ trước, cô cực kỳ sợ hãi!

“Từ bỏ, không cần lại đến... Quá lớn... Sẽ chết... Liễu Hạo Ngọc... Anh không thể làm vậy với tôi... Tôi không...”

Chu Mẫn mạnh mẽ gầy gù khiến anh không thể không dừng lại quá trình xâm lược sắp sửa tiến hành.

Liễu Hạo Ngọc hơi trầm ngâm, sau đó quý gối ở trước hai chân của cô, đầu lưỡi liếm mứt tiểu huyết... Một dòng cảm giác ngứa và tê dại nhanh chóng tràn từ đỉnh đầu ra toàn thân, cô như muốn nổ tung...

Giống như rong biển mềm mại quần lên tiểu huyết nhỏ xinh, đầu lưỡi anh liếm rồi cắn nhẹ hoa đẽ của cô. Nhụy châu ở giữa không ngừng tích lũy cảm giác tê dại cuồng dã khiến cả người cô không chịu nổi mà run run, thân thể sắp nổ tung thành từng mảnh nhỏ...

Anh dùng lưỡi ngậm cánh hoa vào ở trong miệng rồi liếm mứt, trêu đùa. Viên trần châu sưng đỏ kiểu như run rẩy ở trong miệng anh. Sau đó, anh lại vói lưỡi vào trong tiểu huyết, ra vào khi thì sâu khi thì nông, nhu nị như vậy, tiếp xúc dầm dục, khoái cảm không ngừng tích lũy, Chu Mẫn khóc thút thít lắc đầu, hai vú cũng dong đưa ra từng đợt nhũ sóng...

Cuối cùng, trong một trận run rẩy cấp tốc, Chu Mẫn lên tiếng thét chói tai, cô run rẩy như lá cây trong gió, mặt dịch thơm ngọt phun trào ra ngoài như vòi nước phun được bật...

Liễu Hạo Ngọc bắt lấy thời cơ nắm chặt eo thon của cô rồi đâm thẳng về phía trước, cực lòng nóng cháy liền ngang ngược vọt thẳng vào trong...

Tiểu huyết vừa mới đạt tới cao trào còn đang run rẩy co rút lại trở nên càng thêm chặt chẽ... Còn thật cứng rắn của anh làm đau tiểu huyết non mềm, bên nhon đau đớn truyền khắp toàn thân cô...

“Không... Đau quá, đi ra ngoài, a...” Chu Mẫn dùng lực xô đẩy nó. Cô khóc lóc muốn đuổi nó ra ngoài nhưng nó lại gài gao dính ở bên trong, cảm giác căng đầy khiến cô nghĩ tiểu huyết sắp hỏng...

“Án, trời ơi! Bảo bối, đừng cần chặt như vậy, muốn cắn đứt nó sao?” Anh rống to, trên mặt lại che kín cảm giác thoải mái khó ức chế và tình cảm mãnh liệt. Ngoài việc hung hăng đâm đánh ngực anh, Chu Mẫn không biết phải làm gì để có thể ngăn cản anh, làm anh dừng lại...

Tiểu huyết của cô bị chống đỡ cực hạn, sắp căng hồng rồi...

Anh vừa liếm nước mắt bên má Chu Mẫn vừa chạm rải hoạt động hạ thân, còn thật thọc vào rút ra, vách tường thịt mềm từ bốn phương tám hướng bên trong gút gao cắn còn thật thô dài rồi không ngừng liếm mát làm Liễu Hạo Ngọc kêu rên ra tiếng, thoải mái khó có thể ức chế bản thân. Anh rất muốn chăm sóc cô gái mềm mại dưới thân nhưng anh mới vừa rút ra một chút thì khoái cảm ma xát liền đánh úp lại. Mị thịt trong tiểu huyết gút gao quấn lấy còn thật thô dài. Phải phí rất lớn sức lực mới có thể rút ra, sau đó chỉ có hung hăng va chạm thì mới có thể đâm cự long vào trong.

Cái loại cảm giác sung sướng bị tiểu huyết gút gao cắn khiến anh vẫn chưa thỏa mãn, anh chỉ nghĩ muốn hung hăng đâm vào trong, hung hăng bỏ ra đường đi chật hẹp kia. Nghĩ như vậy, Liễu Hạo Ngọc càng thêm đỏ mặt cuồng dã đang đưa hạ thân, mạnh mẽ cắm vào trong tiểu huyết của cô như muốn đâm thủng Chu Mẫn...

“Ách, bảo bối, tiểu huyết của em thật giỏi... Sắp bắn...”

Mật dịch trong tiểu huyết tưới ở trên quy đầu giống xối nước cam, cảm giác sung sướng nhưng lại khiến anh càng thêm không thỏa mãn. Mị thịt non mềm co rút, gút gao cắn còn thịt của anh giống như có vô số cái miệng nhỏ liếm mát làm anh cảm thấy vừa tê dại vừa sáng khoái cực kỳ. Anh mới vừa đâm chọc hai cái, tiểu huyết liền run rẩy một trận, tinh dịch trắng đục nóng hổi bắn vào trong Chu Mẫn...

Tiểu huyết nuốt vào tất cả hạt giống tinh hoa của anh, cảm giác nóng rực kích thích hoa tâm của cô chảy ra càng nhiều mật dịch. Hỗn hợp bạch trọc và mật dịch bao vây lấy dịch vọng của anh và làm dễ chịu vách tường thịt trong của cô...

Chu Mẫn cho rằng con tra tấn sắp kết thúc, muốn đuổi thân một chút để thả lỏng da thịt căng chặt nhưng lại đột nhiên phát hiện anh... Còn thịt của anh lại lần nữa trở nên cứng và to lấp đầy tiểu huyết của cô...

“Bảo bối, tinh hoa của tôi ngon không? Nhìn đi, tiểu huyết nuốt hết luôn, một giọt cũng không thừa, thật là quá ngoan! Tôi sẽ bắn hết tất cả cho em, em phải nuốt sạch. Nếu chảy ra ngoài một chút, tôi liền làm thêm một lần, em có chịu không?” Anh vừa lòng cười trâm thấp nói.

Chu Mẫn chỉ cảm thấy Liễu Hạo Ngọc điên rồi! Dựa theo cách nói của anh, cô sẽ bị làm chết. Nhận thấy được điều này, Chu Mẫn muốn thoát đi thật nhanh nhưng còn thịt chôn ở trong tiểu huyết của cô càng thêm nóng cháy. Nó làm tiểu huyết phình lên, ngăn trở không có một khe hở nào, chặn tinh hoa của anh và mật dịch của cô ở bên trong...

“Bảo bối, bây giờ tôi mới bắt đầu. Tôi sẽ hưởng dụng tiểu huyết của em thật tốt... Em phải kẹp chặt, chảy ra một giọt, tôi liền làm thêm một lần... Thẳng đến khi làm chết em...” Anh rống ra những lời này xong liền hung hăng đâm thẳng vào trong cơ thể cô...

Chu Mẫn bị anh đột nhiên va chạm đâm bắn ra phía sau nhưng lại bị bàn tay to khổng lồ chế ngự thân thể, cô đành phải thừa nhận sự đâm chọc thô bạo của anh. Còn thịt gần như cắm đến mắt rốn của cô, mỗi một lần đều va chạm sâu vào miệng tử cung, gút gao chống đỡ tiểu huyết...

Chỗ sâu trong hoa tâm ngay lập tức bị còn thịt đâm đến tê dại, ngứa tới cả xương cốt. “Không... A... Thật sâu... A...” Chu Mẫn cao giọng hét chói tai. Cô cảm giác linh hồn nhỏ bé của mình sắp bay ra khỏi thân thể...

Anh bắt đầu dùng sức mạnh mẽ đâm chọc, bàn tay dùng sức tóm lấy hai núm thịt không ngừng thoải mái rung rinh trước mắt rồi mạnh mẽ chà đạp đè ép, xoa nắn chúng nó đến mức biến dạng sưng đỏ...

“Bảo bối, tiểu yêu tinh, tiểu huyết thật chất, nóng quá a...” Anh dụng thẳng kiện eo rồi đột nhiên rút còn thịt ra. Cô cảm thấy hạ thân mãnh liệt hư không, một dòng mật dịch thơm ngọt không chịu đựng được tràn ra ngoài làm tiểu huyết và đùi ngọc ướt đầm, kiểu đầm đầm ướt...

Cô còn chưa phục hồi tinh thần lại thì anh lại hung ác cắm sâu vào như muốn đâm thủng ngũ tạng lục phủ của cô. Còn thịt cứng rắn to lớn đâm thật sâu vào bên trong thẳng đến nhụy hoa ở chỗ sâu trong tử cung.

Bạn đang đọc truyện Nữ Phụ Xìnyên Nhanh Thề Muốn Phá Gục Nam Chủ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 7

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit & Beta: Ami Cuteo <>

“A... Không cần...” Chu Mẫn còn chưa thoát ra từ trong niềm vui sướng cực độ đang bay trên đám mây thì lại bị con dã thú đột nhiên tiến vào hung hăng đẩy lên đám mây càng cao hơn. Cô chỉ cảm thấy tiểu huyết sẽ lập tức bị căng đầy. Anh vừa ra sức dùng lực va chạm đâm vào tiểu huyết, mỗi một lần đều đâm vào chỗ sâu nhất trong hoa tâm vừa mạnh mẽ xoa nắn núm thịt mềm mại tuyết trắng, khiến chúng nó biến ảo thành các loại hình dạng trước mắt anh...

“A... Nhẹ chút... Liễu Hạo Ngọc... Sức lực quá lớn... A a... Chạm một chút... Ân... Hạo Ngọc...” Chu Mẫn vừa mới trả lời cao trào thì sao có thể thừa nhận được sự xâm chiếm mãnh liệt như thế!

Cô đành phải ngừng cao đầu yêu kiều rên rỉ, thân mình tuyết trắng nằm ngửa ra phía sau không ngừng run rẩy, mái tóc đen nhánh tung bay như thác nước rồi tung trên tấm thảm màu hồng vàng dưới mặt đất. Máu hồng vàng của tấm thảm xen lẫn với màu đen nhánh của mái tóc, hai loại màu sắc hoàn toàn tương phản khiến anh càng thêm bị kích thích. Bàn tay to mạnh mẽ tách hai chân cô ra, mở rộng hai đùi đến góc độ lớn nhất để cô hòa theo sự va chạm ngang ngược của anh...

“Bạch bạch...” Tiếng ướt nước chảy cộng với tiếng thân thể va chạm hòa lẫn với nhau được phát ra từ chỗ đâm ướt cô và anh đang gắn kết. Cảm giác sung sướng mất hết thực cốt. Tiểu huyết đã bị còn thịt chống đỡ cực hạn, mỗi lần anh va chạm

thì cô liên tục phun ra nước vào côn thật to lớn. Anh nhìn chăm chăm chỗ gao hóp, lông tơ trắng nõn trơn bóng cùng với lông rậm màu đen thò lè đang không ngừng quấn lấy nhau làm Liễu Hạo Ngọc kích động trong lòng. Tiểu huyết bị ái dịch (mật dịch + tinh dịch) tưới ướt vẫn nghênh đón sự đâm chọc mạnh mẽ của anh nhưng anh lại còn có ý vươn một ngón tay búng thật mạnh lên hoa đế của cô...

“A... Không...” Chu Mẫn thét chói tai! Ngón kira xinh đẹp sáng lạn nổ mạnh! Chỉ khoảng 30s đó, cô bị cơn cao trào cuồng mãnh đột nhiên tràn tới bao phủ, linh hồn giống như đã siêu thoát và mất đi liên hệ, từng dòng mật dịch đầm đãng như nguồn suối mát khổng lồ chế phun trào ra ngoài, toàn bộ thân mình đều bị moi không chịu được...

“A... Em sắp hỏng rồi... Em sẽ chết...” Chu Mẫn nức nở mềm mại nằm ở dưới mặt đất, quần áo lót ở dưới thân cô đã hoàn toàn ướt đầm dề. Toàn thân Chu Mẫn bần rần tê dại nhưng người đàn ông trên người hình như vốn không tính toán buông thả cho cô. Anh cười vô cùng cuồng vọng tùy ý. “Tiểu bảo bối, mới chỉ như vậy mà đã muốn chết sao? Tôi còn chưa thỏa mãn đâu! Tôi muốn làm tiếp, bảo bối, kẹp chặt cho tôi, một giọt cũng không thể rớt ra ngoài!”

Biết rõ cô vừa mới trải qua cơn cao trào, đường đi mẫn cảm co rút lại tới cực điểm nhưng kiện eo rắn chắc của anh vẫn như cũ liên tục dùng sức và chạm khẽ mông phần nộn nhỏ xinh, mỗi một mảnh thịt non ở chỗ sâu trong đều ướt nóng. Anh ma xát mỗi một chỗ mẫn cảm của cô khiến cô dù muốn nhưng vẫn không thể khép hai chân lại. Trong cơn khuấy khoả có hỗn loạn đau đớn kích thích Chu Mẫn cuộn tròn cả đầu ngón chân lên...

“A... Cầu xin anh... Tha em đi... Em sẽ chết... Liễu Hạo Ngọc, em... Sẽ bị anh giết chết... Ân ân... Thật mệt, thật ngứa... Ân ân... A, cầu anh... Tha em đi...”, Chu Mẫn rách nát rên rí. Có cảm thấy mỗi cái lỗ chân lông đều thoải mái vô cùng giống như được ăn quả đào tiên. Cô chưa từng có cảm giác thoải mái như thế này...

“Vật nhỏ đáng thương, em muốn tôi tha em sao? Nhưng tiểu huyết của em vẫn cần chặt tới như vậy, có phải là vẫn chưa thỏa mãn hay không a?” Anh cười khẽ nói lời dâm tả, đã man kéo hai chân cuộn tròn của cô ra... Anh liên tục kích thích kiện eo, ngang ngược và chạm trong tiểu huyết của cô. Mỗi một lần càng thêm dùng sức, càng thêm xâm nhập sâu hơn...

Thân thể mềm mại lại run rẩy dữ dội, đường đi non mịn mảnh liệt co rút lại, nhụy hoa sưng đỏ dồn dập rung rung, một dòng mật dịch thơm ngọt lại muốn điên cuồng tuôn ra. Nhận thấy được cô lại sắp cao trào, khỏe miệng anh nhẹ cong lên, bàn tay to cổ định eo thon mềm mại của cô rồi thông thả rút côn thật đã đâm thật sâu vào chỗ sâu trong nhụy hoa ra...

“A... Không cần... Không cần đi a...” Cảm giác côn thật nóng rực kia sắp rời khỏi, Chu Mẫn giống như bị đánh rớt từ đám mây xuống mặt đất, cảm giác khó chịu không ngay lập tức lan khắp toàn thân. Cô không thể khống chế được vách thịt buồng. Tiểu huyết tự co rút lại cần chặt côn thật to lớn, không cho nó rời đi. Chu Mẫn nhẹ giọng hỏi. “Cầu... Cầu xin anh... Đừng đi... Huhu... Cho em...”

Anh cười tà mị. “Tiểu bảo bối, có phải muốn tôi dứt nó hay không? Cầu xin tôi, cầu tôi làm tiểu huyết của em, tôi sẽ cho em ngay...” Anh đột nhiên rút côn thật ra ma xát đến vách tường thịt non mịn chặt hẹp co rút và rung động một trận. Cảm giác hư không tột độ khiến cô không nhận được mà khóc rên. “Huhu... Liễu Hạo Ngọc... Anh là tên xấu xa... Huhu...”

“Nói nhanh, bảo bối, lớn tiếng cầu xin tôi đi a!” Anh thông thả ung dung dùng côn thật to lớn chống ở trước miệng huyết róc rách nước. Côn thật không ngừng ma xát viên trần châu sưng đỏ ở chính giữa hai mảnh cánh hoa phần nộn, ngón tay cũng khiêu khích xoa nắn và xoay tròn đầu vú đứng thẳng khiến cô chỉ có thể rên rí yêu kiều.

“Không... Đừng chỉ xoa nhẹ... Ân... Thật là khó chịu, thật là khó chịu... Không cần... A a...” Viên trần châu sưng đỏ mẫn cảm đến cực điểm đột nhiên run nhẹ, một loại cảm giác ngứa tê dại khiến toàn thân cô căng thẳng. Chu Mẫn nhận không được nên cuồng loạn kêu lên. “Không... Đừng tra tấn em nữa, cầu xin anh, cầu anh... Đừng cây gây to của anh hung hăng chọc vào tiểu huyết, đâm thủng nó... Thật ngứa... Huhu...”

Chu Mẫn kiểu mị xín tha mới làm người đàn ông trên người vừa lòng mà cười to. Anh cong eo, côn thật dề ở trước mặt huyết nhỏ xinh cuồng mãnh đâm vào trong. Côn thật hung hãn thô to ngay lập tức hoàn toàn đi vào cả cây. Sau hai lần cao trào, côn thật như lợi kiếm của anh mạnh mẽ và tàn nhẫn đâm chọc ở trong hoa kính vô cùng kiều mị và dị thường chặt hẹp của cô. Anh lớn tiếng rít gào để biểu hiện sự vui sướng cực hạn do và chạm ma xát mang đến.

Liễu Hạo Ngọc lại thò lỗ vận bung ra cánh mỏng của cô để côn thật xâm nhập vào sâu và nhanh hơn...

Tiểu huyết mềm mại vốn đạt tới cơn cao trào đang liều mạng co rút lại thì đối xử thô bạo. Hai mắt Chu Mẫn mê ly, cổ lắc lắc đầu. Vách tường thịt non mịn bị anh cường hãn và cuồng dã đâm sâu vào khiến cô vừa thống khổ vừa vui sướng. Linh hồn giống như bị xé thành mảnh nhỏ, trôi nổi lơ lửng như muốn bay lên thiên đường...

“Tiểu yêu tinh, tôi làm em thoải mái không? Đang cao trào thì bị tiến vào có sung sướng thêm nhiều hay không?” Côn thật thô to nóng rực giữa hai chân của anh nhiều lần xâm nhập vào tiểu huyết. Côn thật thô dài dính đầy mật dịch còn thường thường ma xát hoa tâm mẫn cảm non mềm khiến cô tê dại, tử chí rã rời, thân mình run run, không ngừng rên rí...

“A... Từ bỏ... A... Ân... Không...” Con cao trào mất hồn che trời lấp đất đánh úp về phía Chu Mẫn, cô nâng eo nhỏ lên, tiểu huyết run rẩy dung đưa theo tốc độ ra vào của anh, tiếng đánh ‘bạch bạch’ vang lên khắp căn phòng. Thân thể mềm mại vui thích quá độ gất gao chôn ở trước bờ ngực nóng bỏng của anh. Đôi tay ôm chặt cổ anh, tiểu huyết run run rẩy rẩy phun trào...

“Bảo bối, quá tuyệt vời! Dâm huyết của em quá thực rất giỏi, thật muốn làm tiểu huyết hư đi! Phun nhiều thêm một chút, bảo bối, phun dâm thủy ngọt ngào ra nhiều chút, tôi muốn em phun đến chết!”

Anh hung hăng ôm chặt thân thể sớm đã xụi lơi của Chu Mẫn, côn thật thô to khiến người ta sợ hãi đâm thật mạnh vào trên nhụy hoa vô cùng kiều nộn ở chỗ sâu trong tiểu huyết. Côn thật cắm thẳng vào khiến cô đã loạn chân nhỏ ở giữa không trung. Chu Mẫn chỉ cảm thấy thật non ở chỗ sâu trong giống như sắp nứt hư, cô nhận không được mà khóc thút thít xin tha...

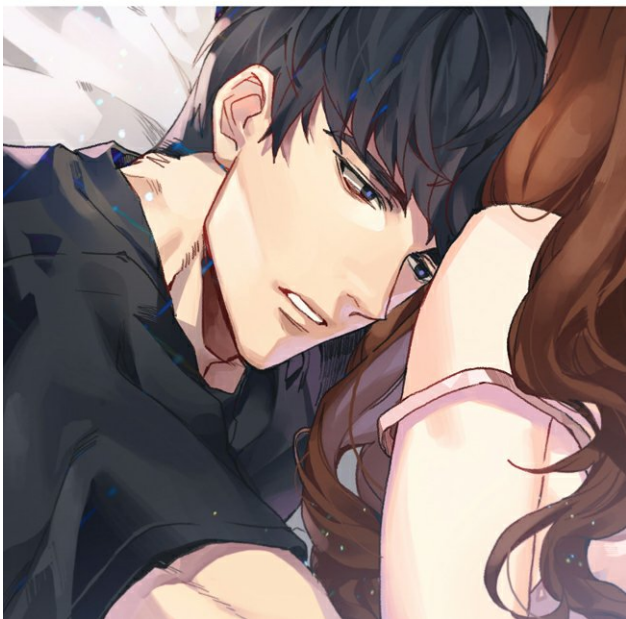
Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Xuyên Nhanh Thẻ Muốn Phác Gục Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 8

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit & Beta: Ami Cuteo ><

“A... Sắp chết... Sắp chết... A...” Mật dịch tron trượt bất ngờ điên cuồng tuôn ra giàn giụa, muốn ngăn cũng ngăn không được. Ánh sáng màu hồng hoa mỹ nổ mạnh ở trong mắt cô, toàn thân co rút nhắm lại hai mắt, Chu Mẫn run rẩy tùy ý để bản thân lại lần nữa bay lên thiên đường vui thích kia...

“Bảo bối, tiểu huyết của em thật là cực phẩm, bên trong giống như có trăm ngàn cái miệng nhỏ, tôi sắp bị em hút khô rồi!” Hoa kính mảnh liệt co rút lại cùng với nồng đậm mật dịch nóng bỏng khiến cự bóng của anh giống như bị vô số cái miệng nhỏ dùng sức liếm mát, anh ra sức rít gào đâm chọc vào cái roi rồng to ra từ kẻ răng. “Thật sướng a! Sướng chết đi mất! Bảo bối của tôi, chuẩn bị nuốt tinh dịch! Tôi muốn bản!”

‘Tư tư tư’. Hạ thân của anh chặt chẽ chống lại cánh mỏng cô, thân hình rắn chắc cường tráng kịch liệt run rẩy, quy đầu to lớn màu đỏ tím giống như sắp nổ tung phun ra ra lượng lớn tinh dịch nóng hổi đặc sệt. Từng đợt tinh dịch tràn đầy rót vào chỗ sâu trong tử cung đau nhức của cô...

Thân thể xử nữ kiều nộn không thể chịu nổi sự đối đãi hung ác và vui thích tột độ nên... Trước mắt tối sầm, cô ngất đi...

Liễu Hạo Ngọc gất gao ôm thân thể mềm mại trong lòng ngực, anh cảm thấy hạ thể của mình vừa mới đạt được niềm thỏa mãn chưa bao giờ từng có. Còn thật kỳ ngộ ngọc rạch, thân thể mềm mại phần nào khiến anh yêu thích không buông tay, thuốc đã được giải, Liễu Hạo Ngọc đột nhiên mở hai mắt, đầu óc tỉnh táo lại...

Trong đôi mắt bình tĩnh xẹt qua tia tàn nhẫn, “Đáng chết...” Giọng nói của Liễu Hạo Ngọc đã không còn bị thuốc khống chế, trong giọng anh có âm sắc ưu nhã của đàn Cello, nếu bên trong không bao hàm sự thô bạo và âm trầm thì có lẽ sẽ càng hoàn mỹ hơn...

“Tê Nguyên! Hừ, không ngờ rằng có một ngày Liễu Hạo Ngọc tôi cũng sẽ bị lật thuyền trong mương... Nhưng mà...” Liễu Hạo Ngọc nâng lên khuôn mặt nhỏ của bé con trong lòng ngực, khuôn mặt cô chưa tan đó bùng, cái miệng nhỏ hồng nhạt tròn bóng kiêu kiêu, da thật trắng nõn non mềm, xuống chút nữa là hai vú tuyết trắng đầy đặn căng tròn và còn thêm bụi hoa chặt hẹp mẽ người kia... Đều đang biểu hiện tình cảnh anh làm cản, anh điên cuồng, anh muốn ngừng mà ngừng không được lúc này.

Cô sớm đã hôn mê bất tỉnh. Từng đoạn ngắn tái diễn trận lâm tinh kịch liệt mới vừa rồi bắt đầu thoáng hiện lên ở trong đầu Liễu Hạo Ngọc. Nhìn khuôn mặt nhỏ giống như ánh trắng sáng lộ dạng sau cơn mưa của cô, trong lòng bàn tay là xúc cảm mềm mại tinh tế, ánh mắt Liễu Hạo Ngọc liến xẹt qua một tia tối tăm nhưng hạ thể lại không chịu khống chế mà cương cứng lên.

Cô gái này anh có quen biết. Tuy rằng anh rất ít khi chú ý những chuyện xảy ra ở trường học nhưng cô là nữ thần kiểm học sinh giới gương mẫu của Đại học Khánh Đại nên anh cũng sẽ ngẫu nhiên nghe kể về cô từ trong miệng của mấy người bạn bên cạnh, gần đây nhất là thường xuyên nghe được qua lời kể của Tô Tiểu Tiểu. Tô Tiểu Tiểu nói Giang Mẫn giả vờ thanh cao, ngây bạch liên hoa, đáng người cưng nhắc, xương cốt gầy như lân, văn văn và văn văn...

Trước kia đều là nghe qua sẽ quên nhưng hiện tại thì... Nhớ tới cảnh có gãy gũa, phản kháng, lừa theo, khóc kêu dưới thân anh lúc này... Điều khiển anh bất ngờ là nữ thần thanh cao này lại có một thân thể mê hoặc lòng người như vậy, hơn nữa, ánh mắt có nhìn anh lúc này... Tuy rằng anh bị bỏ thuốc nhưng không đại biểu là chỉ số thông minh của anh cũng sẽ giảm xuống. Đó là ánh mắt tràn đầy tình yêu và sự vui mừng, còn thêm cả một tia bi thương đã ẩn giấu sâu!

Cô gái này từ trước đến nay chưa hề từng tiếp xúc với anh, mặc dù là anh và cô cùng chung một lớp nhưng cô chưa bao giờ chủ động nói chuyện với anh. Vậy thì vì sao ánh mắt có nhìn anh lại phức tạp đến như vậy? Phức tạp đến mức anh có thể rõ ràng cảm giác được sự hoảng sợ khi cô bị anh kéo vào phòng. Sau đó lúc phát hiện là anh thì kinh ngạc, gãy gũa. Đến cuối cùng là sau khi phát hiện anh không được bình thường, cô đã thỏa hiệp và thần phục, còn có tình yêu cô liều mạng che giấu...

Cô gái này khiến anh lần đầu tiên có một loại cảm giác hoang mang và mâu thuẫn!

Nhưng khi nhìn nhận bộ váy áo bị xé nát và chiếc quần lót hình chữ Đinh (T) trện mặt đất, ánh mắt Liễu Hạo Ngọc liền âm trầm lên. Mặc những thứ này lên người, lại còn hở hang như vậy, nghĩ đến chỗ này, trong lòng anh xuất hiện cảm giác không thoải mái. Cô sạch sẽ cả hồn nhiên anh đã tự mình nghiệm chứng nhưng chỗ này rất phức tạp. Rất khó để không tưởng tượng rằng cô gái xinh đẹp thoát nhìn có bộ dạng thần thánh không thể xâm phạm này đã bị biết bao người đàn ông khác ngấm qua một lần.

Hơn nữa, xem cách ăn mặc cùng với tình cảnh đã 3h sáng mà cô vẫn còn ở đây, anh liền nhớ đến lời Tô Tiểu Tiểu nói. Chà nhè là cô giả vờ thanh cao, trang Thánh Nữ thật sao?

Tâm tình của Liễu Hạo Ngọc đột nhiên trở nên có chút âm trầm, ánh mắt ngoan độc chăm chú nhìn bé con trong lòng ngực, ánh mắt lửa nóng soi mói mỗi một tác da thịt trên người cô giống như một vị quốc vương đang xem kỹ lãnh địa của mình, trong đó bao hàm cả sự chiếm hữu và xâm lược...

Tay chậm rãi mon tròn từ gương mặt, lướt qua cằm cổ tràn đầy dấu hôn rồi xuống đến nhũ thịt mềm mại ngập tràn dấu vết xanh tím, bàn tay to hung hăng nắm chặt, cô gái trong lòng ngực vô ý thức rên rì, nhũ mày hừ nhẹ. Tất cả đều làm Liễu Hạo Ngọc cảm thấy còn thịt phía dưới đứng thẳng sừng sững, anh không phải là một người đàn ông không có người phụ nữ nào mà tương phản là, anh rất ít có dục vọng và anh có thể tự mình khống chế dục vọng của bản thân. Nhưng từ sau khi ném thử cô, anh rốt cuộc cũng hiểu rõ vì sao nhiều quân vương không muốn làm triều và tại sao những người bạn kia mê muội chuyện giường chiếu.

Bởi vì thật sự là quá thoải mái khiến anh khó có thể khống chế! Nhìn cô gái đáng thương trong lòng ngực cuộn tròn thân thể, ngón chân căng thẳng vì do cao trào còn chưa thả lỏng. Liễu Hạo Ngọc nghĩ dù sao cũng là lần đầu tiên của cô, hơn nữa, lúc này anh lại không hề tiết chế bản thân, sợ là làm cô khó có thể chống đỡ. Nhưng mà... Liễu Hạo Ngọc hung hăng xoa nắn nhũ thịt một chút, thấp giọng nỉ non ở bên tai Giang Mẫn.

“Giang Mẫn, trước khi tôi chán ghét thân thể của em thì tốt nhất là em vĩnh viễn đừng vượt giới hạn, nếu không thì tôi tuyệt đối không nuông chiều!”

‘Rắc rắc’, tiếng then cửa vội vàng chuyển động lùi trở lại sự chú ý của Liễu Hạo Ngọc. Nhìn cửa phòng khóa trái bị người bên ngoài chuyển động vài cái, sau đó tiếng gõ cửa ‘phanh phanh phanh’ mãnh liệt. Liễu Hạo Ngọc nghi hoặc nhũ mày. “A?”

“Hạo Ngọc, tớ mang theo ‘giải được’ sạch sẽ đến đây này! Cậu ở bên trong thế nào?” Bên ngoài truyền đến thanh âm vội vàng của một nam sinh.

Lúc này, Liễu Hạo Ngọc mới nhớ ra là trước khi đến Giang Mẫn vào phòng thì anh có gọi điện thoại cho cấp dưới kiểm người anh em nói chuyện mình bị người ta bỏ thuốc và bảo hẳn ta tìm một cô gái sạch sẽ tới đây. Anh có thói ở sạch vỏ cùng cực đoán đối với thân thể của phụ nữ nhưng không ngờ rằng tác dụng của thuốc đó mạnh như vậy khiến anh không thể tiếp tục chờ đợi hẳn ta đưa người tới.

Điều bất ngờ là người phụ nữ mà anh mời từ tiệm kéo vào lại là Giang Mẫn. Hơn nữa, hương vị của cô ngon miệng vô cùng khiến anh không thể tự kềm chế!

Nhìn cô gái trong lòng ngực mình, Liễu Hạo Ngọc đứng dậy, ôm cô lên rồi đặt cô nằm trên sofa, sau đó nằm xuống cạnh cô, “A Nam, cậu đi về trước đi! Tôi không cần phụ nữ...”

Người đàn ông ngoài cửa nghe thấy giọng điệu trầm thấp ưu nhã của Liễu Hạo Ngọc thì nhũ mày, “Thuốc trong người cậu đã được... Giải sao?”

Lâm Nam kinh hãi hỏi, càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng rất lớn. Nhưng khi nghĩ đến thói quen ở sạch của Liễu Hạo Ngọc, nếu Liễu Hạo Ngọc thật sự không thể khống chế được mà tùy tiện kéo một người phụ nữ nào đó. Phụ nữ tới nơi này đều ăn chối, sợ là sẽ không ‘sạch sẽ’!

Nghĩ đến cảnh đó, cả người Lâm Nam run run một trận rồi âm thầm cầu nguyện cho tên Tề Nguyên vì dám ám toán Liễu Hạo Ngọc. Kết cục của những người đắc tội Liễu Hạo Ngọc đều khó có thể phỏng đoán.

“Cậu đi về trước đi! Ngày mai, tôi muốn thấy tin tức tập đoàn Tề thị phá sản, con trai độc nhất của nhà họ Tề một đêm cưới vô số đàn ông!” Thanh âm của Liễu Hạo Ngọc rõ ràng ưu nhã từ tính nhưng lại làm Lâm Nam run run!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Xuyên Nhanh Thẻ Muốn Phác Gục Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 9

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit & Beta: Anri Cuteo >>

“Tôi đã biết! Đợi lát nữa, tôi sẽ sai người đưa quần áo tới đây và treo ở ngoài cửa cho cậu...”

“Àn!”

Được đến sự cho phép của Liễu Hạo Ngọc, Lâm Nam mới phát phát tay để đám thuộc hạ rời đi rồi sai người đem quần áo lên cho Liễu Hạo Ngọc xong mới rời đi.

Chờ đến khi bên ngoài yên lặng, không có động tĩnh gì, Liễu Hạo Ngọc mới cúi đầu nhìn nhìn cô gái trong lòng ngực. Còn về vấn đề vì sao không muốn cho Lâm Nam tiến vào nhìn thấy Giang Mẫn, chính anh cũng không rõ ràng. Anh đứng dậy, đi tới trước rồi mở cửa ra, sau đó lấy bộ quần áo ở ngoài cửa vào.

Nhìn cô gái có thân hình quyến rũ trên sofa, cả người tràn đầy vẻ đẹp sau khi bị làm nhục khiến người ta có một cảm giác mâu thuẫn như có vừa là yêu tình bóng đêm vừa là nữ thần thanh lãnh. Và đương nhiên, điều này làm cơn thịnh nộ vốn đang thăng của Liễu Hạo Ngọc kêu gào đau đớn. Đêm còn dài, một người đàn ông đang bị ngon lửa tình dục thiêu đốt và lửa giận tăng vọt thì không biết sẽ làm gì đây?

Nhìn cô gái nằm trên sofa không hề có năng lực chống cự, Liễu Hạo Ngọc trầm nghĩ. Tuy không biết vì sao mình lại cảm thấy phần nộ nhưng anh không thể không thừa nhận rằng anh đang rất rất tức giận.

Nếu hôm nay không phải bị anh kéo vào mà là người đàn ông khác thì cô gái này cuối cùng cũng sẽ thần phục dưới thân người kia rồi uyển chuyển rên rì sao?! Nghĩ đến đây, ngọn lửa tức giận từ trong lòng Liễu Hạo Ngọc lại bốc lên. Anh gắt gao nhìn chằm chằm bé con trên sofa và hận không thể lại lần nữa huy cô đi rồi ăn vào bụng mới đã giận. Hình tượng bên ngoài của Liễu Hạo Ngọc vĩnh viễn là thiếu gia nhà giàu ưu nhã tôn quý nhưng thực chất thì từ tận trong xương cốt, anh lại là một người đàn ông âm ngoan quyết tuyệt trong ngoài không đồng nhất...

Đối với Liễu Hạo Ngọc đã đàn cái mào của mình lên Giang Mẫn mà nói thì cảm giác của cô chưa bao giờ quan trọng, chỉ có chính anh thoải mái mới là quan trọng nhất! Nghĩ vậy, Liễu Hạo Ngọc liền ném quần áo trong tay tới một bên sườn của sofa, sau đó lại một lần nữa bỏ nhào vào trên người Giang Mẫn. Nhưng hình như anh đã quên, bởi vì sau khi Giang Mẫn phát hiện là anh thì cô mới từ bỏ gậy gậy và quyết định thần phục. Hơn nữa, trong ánh mắt của cô còn che dấu thật sâu tình yêu dành cho anh!

Nhưng điều quan trọng nhất với Liễu Hạo Ngọc bây giờ không phải là chuyện này mà là dục vọng anh khó có thể khống chế và cũng không muốn khống chế!

Trong phòng lại bắt đầu trận chiến chinh phạt mới. Tiếng rên rì hỗn loạn, người đàn ông thổi mái thờ dốc, cô gái dứ quăng ản nhẫn hừ nhẹ, khúc nước nỏ, vô ý thức xin tha. Tiếng va chạm càng ngày càng vội vàng của người đàn ông cùng với tiếng khóc thút thít của cô gái ngừng lại.

Tác dụng của thuốc mới vừa được giải cộng thêm đã phóng thích dực vọng thêm vài lần nên Liễu Hạo Ngọc cũng có chút mệt. Không phải là vì thể lực của anh không tốt mà là lúc mới bắt đầu, anh đã quá mất sức khi áp lực dực vọng của bản thân. Vậy nên, sau khi lần lộn Giang Mẫn thêm năm lần bảy lượt, người được mùi hương trên người Giang Mẫn, không thể không nói, đó là một loại mùi hương làm người ta cảm thấy an tâm và thoải mái, anh xoay người xuống nằm bên cạnh Giang Mẫn, nắm tay cô rồi chặt chẽ ôm cô vào trong lòng ngực của mình. Lần đầu tiên, Liễu Hạo Ngọc có cảm giác thực thả lỏng, muốn chìm vào giấc ngủ say và đây cũng là lần đầu tiên trong 10 năm qua, anh cảm thấy vui thích khi có thể thả lỏng để ngủ ngon.

Trong lòng ngực ôm Giang Mẫn, người mùi hương dần dần nhạt đi trên người cô, ngón tay của Liễu Hạo Ngọc vô ý thức vuốt ve thân thể giống như được điều khiển từ viên ngọc trai tốt nhất của cô, con buồn ngủ càng ngày càng nặng, trong căn phòng dần dần vang lên tiếng hít thở an ổn.

Khi Giang Mẫn tỉnh lại trong tiếng kêu to vội vàng của 484, cô chỉ cảm thấy hạ thể đã bị làm đến chết lặng, đau đớn khó nhìn, mà bên hông và trước ngực đều bị một đôi bàn tay to chặt chẽ khống chế, có đôi khi chúng nó sẽ vô ý thức xoa nắn vài cái trên thân thể cô khiến cô thật muốn chửi mẹ kiếp!

Đây là cảm thú! Mới trải nghiệm câu chuyện thứ hai thôi nhưng Chu Mẫn xem như đã hiểu rõ, tất cả nam chủ đều là cảm thú, mặc kệ ở dưới giường có tôn quý bất phẩm cỡ nào thì khi lên trên giường cũng đều là ác lang dám xà, không làm người ta muốn chết thì tuyệt đối không bỏ qua.

“Ký chủ, tỉnh tỉnh. . . Mau rời khỏi chỗ này, người nhà của Giang Mẫn đã tới đây! Mở ra nhiệm vụ chi nhánh, không thể để người nhà của Giang Mẫn phát hiện Giang Mẫn đang ở bên trong hộp đêm!”

“Còn có nhiệm vụ chi nhánh?!” Chu Mẫn cảm thấy 484 chính là một cái Hệ thống chuyên cho hạ người khác, nhưng sau khi đã trải qua thể giới thứ nhất thì Chu Mẫn biết, mỗi một lần Hệ thống tuyên bố nhiệm vụ, cô không thể từ chối, bởi vì cô sợ chết a!

Ninja, cả người đau đớn, Chu Mẫn cẩn thận đòi tay Liễu Hạo Ngọc ra, sau đó nhìn nhìn quần áo bị xé rách rơi tan tát trên mặt đất, Chu Mẫn tâm mệt. Thấy bên sườn của sô pha có một bộ quần áo tây trang nên Chu Mẫn liền lấy áo sơ mi rồi mặc vào. Vì do Liễu Hạo Ngọc cao 1m85 nên khi mặc trên người Chu Mẫn chỉ cao 1m68 thì áo sơ mi tương đương với bộ váy che khuất phần đùi.

Sau đó, cô mặc chiếc váy ngắn duy nhất không bị xé hư lên trên người. Hơn nữa, cô còn lấy cả nịt ngực từ trong bộ quần áo sạch sẽ của Liễu Hạo Ngọc. Chu Mẫn run run rẩy rẩy trung nhanh chóng mặc vào rồi rời đi không quay đầu lại.

Ngày hôm sau, khi Liễu Hạo Ngọc bởi vì ngủ được một giấc ngon lành nên khi thức dậy, tâm tình vui sướng vô ý thức sờ sờ thân thể non mềm bên cạnh. Đột nhiên anh mở hai mắt, quay đầu lại, cảm giác chỗ bên cạnh đã lạnh lẽo, anh thấp giọng nở nụ cười, nửa ngồi dậy, nhìn vậy ngân biến mất trên mặt đất, nịt ngực cùng với chiếc áo sơ mi màu trắng sạch sẽ để sau khi tắm rửa thì mặc vào của mình, trong đầu anh liền hiện lên cách ăn mặc của cô lúc cô rời đi, sau đó cười càng thêm âm trầm.

“Được lắm a! Giang Mẫn. . . Đến và đi đều sạch sẽ lưu loát!”

Liễu Hạo Ngọc nghiêng răng nghiêng lợi lăm bảmxong, anh liền gọi điện thoại báo Lâm Nam đưa thêm một cái áo sơ mi màu trắng áo tới đây, còn về phần nguyên nhân, anh không có nói.

Chờ Lâm Nam mang theo áo sơ mi đi tới thì căn phòng vốn khóa trái bị hất ta mở ra. Lúc hất đi vào liền thấy Liễu Hạo Ngọc nửa người trên trần trụi ngồi ở trên sô pha chộp mắt.

Ngay khi cửa phòng mở ra, Liễu Hạo Ngọc liền biết. “Tê Nguyên thế nào? Nhà họ Tê ra làm sao?”

“Yên tâm, mọi việc đều đã xử lý xong. Hôm nay, trên tất cả tạp chí giải trí đều là tin tức Tê Nguyên cười vô số dân ông, hơn nữa, còn ở biệt thự cao cấp làm party tình ái. . .”

“Rất tốt! Dám tính kẻ tôi thì liền phải thừa nhận được lừa gạt của tôi. . .” Liễu Hạo Ngọc mặc xong quần áo Lâm Nam đưa rồi mở miệng nói tiếu., “Bây giờ đi trường học!”

“Hạo Ngọc, cậu không đi nghỉ ngơi một chút sao?” Lâm Nam lúc vừa tiến vào phòng liền thấy khắp nơi đều là quần áo hỗn độn bị xé rách, có của Liễu Hạo Ngọc cũng có cả của cô gái xa lạ kia nhưng khi hất ta tiến vào thì cũng chưa từng thấy có gái kia, cũng không nghe Liễu Hạo Ngọc chủ động đề cập tới, chỉ là ánh mắt âm trầm của Liễu Hạo Ngọc nói cho hất ta biết, tâm tình hiện tại của anh chính là thực phần nộ.

Từ nhỏ đến lớn, lần duy nhất hất ta nhìn thấy Liễu Hạo Ngọc biểu lộ cảm xúc ra ngoài như thế là năm anh 10 tuổi khi biết mẹ ruột của mình bị ba ruột giết chết, vậy bây giờ cảm xúc của anh lộ ra ngoài là vì cái gì a? Tuy rằng rất ít, nếu không phải hàng năm đi theo bên cạnh anh, hất ta cũng không nhất định sẽ bắt giữ đến. Liễu Hạo Ngọc vẫn luôn có thói quen che dấu cảm xúc của bản thân lại khác thường như thế, Lâm Nam đột nhiên cũng không biết chuyện này rốt cuộc là tốt hay không tốt.

“Nghĩ ngợi? Không, tôi muốn đi bắt chuột. . .” Liễu Hạo Ngọc cười lạnh một tiếng, sau đó không hề chú ý biểu tình của người phía sau liền đi nhanh ra ngoài.

“Chuột!? Di trường học bắt sao. . .” Từ khi nào mà khẩu vị của người anh em này lại kỳ quái như vậy. . .

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Xuyên Nhanh Thẻ Muốn Phác Gục Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 10

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit & Beta: Ami Cuteo >>

“Hôm nay Giang Mẫn xin nghỉ sao? Cậu ấy bình thường dù bị bệnh cũng đều kiên trì tới trường học mà nhĩ?! Tại sao hôm nay lại gọi điện thoại báo cậu xin nghỉ giùm? Có phải là đã xảy ra chuyện gì hay không?” Nữ sinh thanh thuần (thanh tú + đơn thuần) ăn mặc đồng phục học sinh nghiêm túc hỏi người bạn tốt đang sửa sang lại sách vở bên cạnh.

“Không biết! Nhưng mà Tiểu Tiểu, tớ phát hiện, hình như cậu đặc biệt quan tâm đến chuyện của Giang Mẫn, chả phải cậu ghét nhất những người giả vờ thanh cao sao?”

Nữ sinh thanh thuần hỏi chuyện chính là nữ chủ trong câu chuyện này – Tô Tiểu Tiểu! Tô Tiểu Tiểu là sinh viên năm ba của Đại học Khánh Đại, cô ta học khác ngành Giang Mẫn chọn nhưng đều giống nhau là bổ trợ Tâm lý học! Vậy nên khi giáo sư điểm danh những học sinh có mặt hôm nay, nữ sinh phụ trách đánh dấu danh sách lớp nói Giang Mẫn xin nghỉ thì Tô Tiểu Tiểu quay sang hỏi bạn tốt kèm người học cùng chuyên ngành – Ngụy Văn ngồi bên cạnh.

“Không phải vậy, chỉ là tò mò thôi! Dù sao thì Giang Mẫn cũng chính là nữ thần của Khánh Đại mà!” Tô Tiểu Tiểu giả vờ cười nói.

“Tớ cũng không biết gì cả nhưng nghe nói hình như là bị bệnh...” Ngụy Văn đáp.

“Bị bệnh?” Giọng nói đột nhiên truyền đến từ cửa phòng học làm Tô Tiểu Tiểu và Ngụy Văn không hẹn mà cùng quay đầu. Khi quay đầu lại thì thấy Liễu Hạo Ngọc mặc một bộ tây trang phẳng phiu, vẻ mặt nghiêm trọng đang đứng ưu nhã thẳng tắp ở cửa phòng học.

Ánh mặt trời trút xuống góc cửa chiếu rọi ở trên khuôn mặt tuấn lãng ưu nhã cao quý như người mẫu của người tới. Trong lòng Tô Tiểu Tiểu xuân tâm nhộn nhạo, thẹn thùng chạy đến bên cạnh Liễu Hạo Ngọc. “Anh Ngọc ~”

Liễu Hạo Ngọc không để ý tới Tô Tiểu Tiểu bên cạnh mà là tiến lên một bước nhìn Ngụy Văn. “Cố vừa mới nói ai bị bệnh?”

Ngụy Văn bị Liễu Hạo Ngọc nhìn thẳng, cô ta cảm giác được trên người anh có một cỗ áp lực khó có thể miêu tả của người đứng trên đỉnh thế giới. Ngụy Văn ấp a ấp úng trả lời. “Là... là Giang Mẫn!”

Liễu Hạo Ngọc nháu mày, sau đó xoay người rời đi nhưng trong lòng lại nhớ đến hình ảnh điên cuồng và không biết tiết chế của mình tới hôm qua, chẳng lẽ là vì như vậy cho nên cô mới bị bệnh?!

Tô Tiểu Tiểu nhìn thần ảnh Liễu Hạo Ngọc rời đi, cô ta nắm chặt đôi tay, đây là lần đầu tiên Liễu Hạo Ngọc làm lơ sự tồn tại của cô! Sau khi Liễu Hạo Ngọc rời đi, hai chân của Ngụy Văn mềm nhũn, ngồi ở ghế trên, vỗ vỗ trái tim đang đập nhanh kịch liệt, trong lòng xúc động. “Thật không hổ là nam thần tuyệt đối NO.1 của Hoa Hạ, ánh mắt kia chỉ cần bình tĩnh nhìn thẳng cũng làm người ta cảm thấy áp lực mười phần...”

Nói đến đây, hai mắt Ngụy Văn sáng ngời. “Nhưng... Lúc này nam thần đang hỏi Giang Mẫn sao? Chẳng lẽ ngay cả nam thần cũng không thể tránh được lực sát thương của nữ thần?”

Ngụy Văn vói nài xong liền cảm nhận được tâm mất sắc bên giống như đợt xà của Tô Tiểu Tiểu ở đằng trước. Cô ta rùng mình một cái, Tô Tiểu Tiểu cũng nhanh chóng thu hồi tâm mắt. Nhìn Liễu Hạo Ngọc đã đi xa, Tô Tiểu Tiểu nghiêng rằng nghiêng lý giống như hận không thể cắn rớt một miếng thịt của người đang sống sờ sờ rồi nhai nuốt. “Giang Mẫn!”

Một tuần sau.

Trong căn phòng màu lam nhạt tràn ngập hơi thở của thiếu nữ, chính giữa chiếc giường công chúa có một cỗ gái đang ôm chân nằm ở phía trên. Trên cái trán trắng nõn lấm tấm ra từng giọt mồ hôi nhỏ, mái tóc dài như tơ lụa dính ở trên mặt càng tôn thêm vẻ trong suốt cho da thịt trắng như tuyết. Hai chân thon dài thẳng tắp gác ở trên chân, đôi tay gãi gao tùm lầy tằm chán mòng, biểu tình rất bị thương giống như có thứ gì đó bị bản thân quên mất.

Bên ngoài vang lên tiếng đập cửa nhẹ rồi đánh vỡ tình trạng lú này của Chu Mẫn. Cô đang đắm chìm ở trong cơn khủng hoảng, tràn đầy hắc ám không tìm thấy đường ra! Đôi mắt giống như hạnh nhân ngay lập tức mờ to ra.

“Tiểu Mẫn, rời giường, có bạn tới thăm con kìa!” Mẹ của Giang Mẫn cũng chính là Chu Mẫn hiện tại đang đứng ở ngoài cửa, cách một cánh cửa kêu con gái. Lần trước, sau khi con gái trở về liền nói muốn xin nghỉ mấy ngày, việc học Đại học quá nặng nề, con bé có chút không tiêu hóa nổi nên mới muốn nghỉ ngơi mấy ngày. Và tất nhiên, đối với bà mẹ Giang vẫn luôn đau lòng vì con gái quá liễu mạng học tập nên không có chút đồ dự nào liền đồng ý rồi!

Trong khoảng thời gian nghỉ ngơi, cô ở nhà cả một tuần. Bởi vì Giang Mẫn là tự nhiên từ vớ nên trong thế giới này, Chu Mẫn không bị hạn chế về vấn đề thời gian, cô chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ là được!

Nhà họ Giang cũng coi như là nhà giàu có gia giáo nổi danh ở Hoa Quốc, Giang Mẫn lại là đứa con gái duy nhất của bà mẹ Giang, hơn nữa, cô vừa hiểu chuyện vừa luôn nỗ lực phấn đấu làm bà mẹ Giang rất đau lòng, đồng thời lại càng thêm sùng ái cô.

Thần thể bị Liễu Hạo Ngọc lần lộn đã tốt hơn nhiều, chẳng qua là vì chính cô còn không biết nên đối mặt như thế nào với Liễu Hạo Ngọc và khiến trong lòng anh có cô nên cô đành nằm ở nhà suy nghĩ. Dù sao thì nhiệm vụ của cô là nói cho Liễu Hạo Ngọc biết sự thật, khiến Tô Tiểu Tiểu không chiếm được Liễu Hạo Ngọc và bảo vệ nhà họ Giang đứng vững ở Hoa Hạ nhưng lúc cô tiến vào thực không khéo, Liễu Hạo Ngọc đã xem Tô Tiểu Tiểu là cô bé lúc nhỏ, hơn nữa còn đặc biệt chú ý Tô Tiểu Tiểu.

Khi một người đàn ông bắt đầu chú ý một người phụ nữ xa lạ và phá lệ hết tất cả chỉ vì người phụ nữ đó thì liền đại biểu, người phụ nữ này đã có một vị trí nhất định trong lòng người đàn ông, hơn nữa vị trí cũng không thấp. Nếu có thanh đo lường độ hào cảm của nam nữ chủ thì hiện tại, độ hào cảm của Liễu Hạo Ngọc dành cho Tô Tiểu Tiểu nhất định là 60%!

Giang Mẫn nhìn nhìn bên trong bảng thuộc tính, độ hào cảm của Liễu Hạo Ngọc dành cho cô chỉ có 20%, còn ‘chất dinh dưỡng’ thì chỉ mới thu thập được 5%! Nhưng có nhớ đêm hôm đó, rõ ràng là Liễu Hạo Ngọc bắn vô số lần ở trong cơ thể cô mà nhĩ?! Chẳng lẽ là dần dần về sau, việc thu thập ‘chất dinh dưỡng’ sẽ càng ngày càng khó sao?!

“Ký chú, cuối cùng người cũng phát hiện!” Thanh âm vui mừng của 484 vang lên. “Khi cấp bậc của ký chủ càng ngày càng cao, xuyên qua càng nhiều thế giới, việc thu thập ‘chất dinh dưỡng’ của nam chủ cũng sẽ càng ngày càng khó. Mỗi một lần, tình địch đều sẽ bị áp súc trở thành nồng đậm bản tính hoa. Vậy nên ký chủ phải cố lên!”

Giang Mẫn nhịn không được liu lười, “Nói cách khác, nếu ta không lên giường nhiều lần với nam chủ thì không thể thu thập đủ ‘chất dinh dưỡng’ để chống đỡ ta xuyên qua thế giới tiếp theo sao?!”

“Có thể lý giải như vậy!” 484 cười vui vẻ đáng đánh đòn!

Khi Chu Mẫn sửa sang lại xong rồi xuống lầu thì liền thấy một cỗ gái mặc váy màu lam ngich ngom ngồi ở bên trong phòng khách. Lúc nhìn thấy Chu Mẫn mặc bộ váy màu trắng thướt tha chậm rãi đi xuống thì cô gái ngịch ngom và đầy sức sống ngồi ở trên sofa đứng lên. “Tiểu Mẫn, cậu có đỡ hơn chưa?”

Trong trí nhớ của Giang Mẫn có hình ảnh cô gái này. Cô gái này là một trong số bạn tốt không nhiều lắm của cô – tên Nguyễn Như! Nguyễn Như là bạn tốt học cùng chuyên ngành với cô.

“Tớ không sao! Cảm ơn cậu đã tới thăm!” Chu Mẫn xuống lầu xong đi đến bên cạnh Nguyễn Như, trả lời.

“Không sao là tốt rồi! Suốt ngày nằm ở nhà cũng không tốt cho sức khỏe. Hôm nay, phổ mới ‘lão Phật gia’ ở Giang Bắc khai trương, bọn mình cùng đi dạo đi!”

Nguyễn Như ôm cánh tay của Chu Mẫn rồi ngịch ngom nói. Mẹ Giang ngồi đối diện nhìn thấy vậy, cười khẽ mở miệng.

“Tiểu Như a, con mau đem Tiểu Mẫn sắp mọc rễ nhà bác ra ngoài đi. Từ một tuần trước, sau khi trở về, nó liền vẫn luôn nằm ngùi ở trên giường, bác lo lắng nó sắp thành thần —— Thần Ngủ!”

Nguyễn Như che miệng cười haha rồi không ngừng lôi kéo cánh tay Chu Mẫn, làm nũng khiến Chu Mẫn buồn cười. “Được rồi được rồi, bọn mình đi ra ngoài ~ “

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Xuyên Nhanh Thế Muốn Phác Gục Nam Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 11

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit & Beta: Su Bà Bà

Trong sự khuyến bảo của mẹ Giang và Nguyễn Như, Chu Mẫn cũng liền thuận theo đồng ý đi ra ngoài. Nguyên nhân một tuần qua cô đều ở nhà đơn giản là vì 'đường thương', hơn nữa còn phải suy nghĩ một chút sau này dùng thái độ gì tiếp xúc với Liễu Hạo Ngọc để không có vẻ quá cố tình!

Nhưng trong một tuần qua, cô không nghĩ ra được cách gì cả, với lại vì bị Nguyễn Như và mẹ Giang thúc giục, cô bắt buộc phải đáp ứng, cũng coi như là cho đại não thả lỏng một chút, biết đâu khi đi ra ngoài thì đột nhiên linh cơ koe lên cũng nói không chừng!

Quyết định xong, Chu Mẫn đi theo Nguyễn Như ngồi lên trên xe mẹ Giang chuẩn bị sẵn. Sau đó, chiếc xe chuyển bánh chạy ra đường lớn. Chờ khi tài xế đưa cô và Nguyễn Như tới phố mới ở Giang Bắc thì Nguyễn Như liền khom lưng nói với tài xế. "Xin bác chuyển lời cho dì Giang, tối nay cháu sẽ mang Tiểu Mẫn về nhà cháu ngủ, ngày mai mới trở về!"

Tài xế cười gật đầu, còn Chu Mẫn đứng bên cạnh đã dờ khóc dở cười. Sau khi tài xế rời đi, Nguyễn Như cười kéo cánh tay Chu Mẫn đi đi dừng dừng suốt cả con phố. Tuy nói cô và Nguyễn Như là bạn tốt của nhau mấy năm nhưng kỳ thật thì giữa hai người cũng không có đề tài gì để bàn luận với nhau. Hiện tại, thời tiết rất nóng, cô và Nguyễn Như đi vào Trung Tâm Thương Mại dạo quanh vài vòng.

Chu Mẫn nhớ ra qua mấy hôm nữa chính là kỉ niệm ngày cưới của ba mẹ Giang, bởi vậy, cô đang nghĩ thầm thay ba mẹ chọn đồ để làm quà tặng. Tuy nhà họ Giang không phải giàu nứt đổ vỡ vách nhưng ba Giang vẫn thấp phần chiều chuộng con gái nên tiền tiêu vật mỗi tháng ông cho cô đều rất nhiều.

Chi cần là phụ nữ thì đối với đá quý, sợ là rất khó không tâm động đi? Nghĩ vậy, Chu Mẫn liền nói với Nguyễn Như muốn đi cửa hàng trang sức nhìn xem nhưng lại bị Nguyễn Như đánh gãy.

"Tiểu Mẫn, cậu đi chỗ đó làm cái gì?"

Nguyễn Như tính cách trong sáng lại cực kỳ hiểu động hoạt bát. Hơn nữa, đi dạo phố là việc phụ nữ thích nhất. Vậy nên, dọc theo đường đi nhìn mấy món đồ rực rỡ muôn màu trong Trung Tâm Thương Mại, Nguyễn Như đã sớm rất hưng phấn. Là phụ nữ, ngoại trừ đá quý thì mỹ thực cũng là sự lựa chọn khiến người ta khó có thể từ chối, mà Nguyễn Như là người xuất sắc nhất trong số đó!

Từ khi bước vào Trung Tâm Thương Mại, ánh mắt của Nguyễn Như liền không ngừng bị các loại hình ảnh mỹ thực treo trên tường hấp dẫn, ánh mắt một phút đồng hồ đều phải hướng lên trên ngó rất nhiều lần. Mỗi một lần tuy rằng nhìn rất bí ẩn nhưng đồng thì cũng đại nhìn hình ảnh mỹ thực phía sau thật sự khó có thể làm người khác xem nhẹ!

Vậy nên, cho dù hiện tại rõ ràng đang cùng Chu Mẫn nói chuyện nhưng Chu Mẫn lại có cảm giác không biết nên khóc hay cười. Người nói chuyện với cô cứ nhìn hình chụp mỹ thực trên tường, hai mắt tỏa ánh sáng, biểu cảm giống như đã đói bụng mấy ngày a!

"Tháng sau là kỉ niệm ngày cưới của ba mẹ tớ nên tớ muốn thay hai người họ chọn một phần quà." Chu Mẫn vừa nói xong, ánh mắt liền quét quanh các quầy kính doanh trong Trung Tâm Thương Mại.

Nguyễn Như nghe vậy, lông mày không tự chủ được nhu lại, hai mắt nghĩ hoặc, "Kỉ niệm ngày cưới của ba mẹ, cậu định chọn quà gì a!? Thường thì ba cậu nên mua tặng mẹ cậu chứ?"

"Đạo lý là này không sai nhưng nếu không phải vì ba mẹ tớ hiện tại vẫn còn yêu nhau, hoà thuận vui vẻ thì sao tớ có thể hạnh phúc vui sướng như bây giờ a? Dù sao thì cũng là tổ tiên tiền của ba mượn hoa hiến phật mà thôi!"

Ý nghĩ của Chu Mẫn làm Nguyễn Như có chút khó hiểu nhưng nếu ngẫm lại thì cô ai sẽ ghét bỏ quá nhiều quà tặng a? Người nhận được quà đều rất cao hứng mà! Dù sao thì đây cũng là lòng hiếu thảo của con gái. Chồng và con gái vẫn có điểm khác nhau.

Nghĩ đến đó, đôi mắt Nguyễn Như lập tức liền sáng lên, "Nếu là kỉ niệm ngày cưới của chú dì Giang... Trước đây không biết thì thôi, bây giờ nếu đã biết thì tớ có nên mua một phần quà tặng cho dì Giang không?!"

"Không phải kỉ niệm đám cưới vàng, ba mẹ tớ cũng không muốn mở tiệc chiêu đãi, cậu cứ coi như không biết là được! Dù sao thì việc này cũng không phải chuyện gì lớn, mẹ tớ muốn ba tớ điệu thấp một chút, chỉ cần hai người đơn giản ở bên nhau. Nếu cậu tặng quà cho mẹ tớ thì sợ là khiến mấy người xung quanh đều biết, sẽ không tốt!" Chu Mẫn lắc đầu, không đồng ý nói.

"Thì ra là thế, vậy được rồi... Chờ lần sau, sinh nhật dì Giang, tớ tặng cũng được!" Nguyễn Như không sao cả nhún vai, tỏ vẻ cũng không phải thực để ý!

Tính cách Nguyễn Như hoạt bát, bởi vì đều ở chung một khu phố nhỏ, hơn nữa còn học cùng chuyên ngành với mình, có qua có lại, Nguyễn Như thường xuyên đến nhà cô chơi nên quan hệ giữa Nguyễn Như và mẹ cô rất tốt. Tuy bản thân là con gái nhà giàu nhưng Nguyễn Như lại thiện lương hồn nhiên, vậy nên mẹ Giang đồng ý cho Nguyễn Như làm bạn với cô!

Mặc dù Nguyễn Như vẫn luôn cùng Chu Mẫn một hội một đáp nhưng ánh mắt vẫn không ngừng lơ lửng trước một nhà hàng thức ăn Nhật mới mở! Thành thạo còn dùng ánh mắt đáng thương hề hề nhìn Chu Mẫn khiến cô có loại xúc động muốn đỡ trán!

"Nếu không thì chúng ta ăn cơm trước, sau đó lại đến cửa hàng trang sức nhìn xem có thứ gì tốt không?" Chu Mẫn thử hỏi.

Lại lập tức được đến cái gật đầu kích động giống như gà con mổ thóc của Nguyễn Như, "Vậy cũng tốt a! Ăn cơm trước, cơm nước xong xuôi mới có sức lực đi dạo đúng không? Tớ thấy món ăn ở nhà hàng này không tồi, chúng ta vào đi thôi..."

Sau khi được đến đề nghị của Chu Mẫn, hai mắt Nguyễn Như lập tức phản quang chỉ vào hình ảnh món ăn treo cách đó không xa, món ăn trên đó thật đúng là mê người, chỉ không biết hương vị như thế nào thôi!

Chu Mẫn bắt đầu đi cười khổ nhưng cô cũng biết Nguyễn Như kỳ thật chính là đồ tham ăn, cô thì sao cũng được. Hơn nữa, lúc ra ngoài, cô còn chưa ăn cái gì, hiện tại đã sắp đến thời gian giữa trưa, cũng là lúc nên ăn cơm. Nhìn nhìn đĩa chỉ trên hình ảnh món ăn, Chu Mẫn và Nguyễn Như trực tiếp bước vào thang máy bấm lên tầng 4.

Nhà hàng điển hình kiểu Nhật, toàn bộ bộ cộ đều gây cho người ta cảm giác thoải mái, một chất thanh hương độc đáo điển nhã, ánh đèn nhu hòa, tranh màu nước ôn nhu, đồ gốm tinh mỹ, búp bê đáng yêu cùng với tượng đắp vữa si ở cửa, mỗi đồ vật bày biện trong nhà hàng đều đang không phô bày nồng đậm phong cách Nhật Bản.

Vừa tiến vào nhà hàng, một nhân viên ăn mặc đồng phục kimono tiến lên tiếp đón. “Kính chào quý khách, xin hỏi chỉ có hai người sao? Các vị có hẹn trước không ạ?”

“Hai người, không có hẹn trước, còn phòng sao?” Chu Mẫn tiến lên nửa bước lễ phép nói.

“Có, mời đi theo tôi...” “Phục vụ rất lễ phép, tươi cười hoàn mỹ, mỗi một lần khom lưng đều đạt tiêu chuẩn lễ nghi tuyệt đối của Nhật. Hẳn là đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp!”

Nguyễn Như và Chu Mẫn liếc nhau xong tự động đi theo nhân viên phục vụ lên lầu 2. Sảnh lớn của lầu một là hình thức quầy bar tuần hoàn tự chủ, dựa theo cầu thang làm bằng gỗ đi lên trên mới là phòng ăn và cũng chính là phòng tatami riêng biệt.

Chu Mẫn và Nguyễn Như cùng cười giãi, tiến vào phòng ăn. Khi cô và Nguyễn Như ngồi quỳ ở trên tatami, nhân viên phục vụ mới cầm thực đơn lên bắt đầu giúp đỡ cử món ăn và tráng miệng ngon ở đây!

Sau khi hỏi xong xuôi, nhân viên phục vụ mới đóng lại cửa phòng rồi đi, Chu Mẫn và Nguyễn Như mới bắt đầu đánh giá căn phòng chỉ có 40 mét vuông này. Kỳ thật, đối với một căn phòng mà nói thì phòng này không tính nhỏ, thậm chí có thể nói là rất lớn nhưng cách bài trí bên trong cộng thêm cửa gỗ kéo dây cùng với hoa anh đào vẽ ở trên tường đều rất có hương vị điển nhã (cổ điển + ưu nhã) tươi mát.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Xuyên Nhanh Thẻ Muốn Phác Gục Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Quyển 2 - Chương 12

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit & Beta: Su Bà Bà

Ngay cả trong phòng cũng rải đầy hoa anh đào, tuy không biết sao nhà hàng này lại có thể tìm được hoa anh đào mới mẽ trong mùa hè nóng bức nhưng không thể không nói, khắp nơi trong nhà hàng này đều đang biểu lộ ra hai chữ. “Quá giàu!”

Mặc kệ là về phương diện nào, ở trong mắt Chu Mẫn đều là sắp tiền nhân dân tệ trắng bong a!

Khi cửa phòng lại lần nữa mở ra thì cô liền tiếp nhân viên bê đồ ăn lên nói liền không dứt. Ánh mắt Nguyễn Như sớm đã dính trên mấy món ăn ngon miệng được trang trí tinh xảo và quên mất đối diện mình là một người sống còn đang thở...

“Nhìn hình đồ ăn đã biết là rất tinh xảo nhưng khi tận mắt thấy, tớ mới biết được, đầu bếp ở đây có kỹ thuật xắt rau và tay nghề điều khiển quá cao siêu. Nhà hàng này đang biến món ăn thành nghệ thuật a! Quá trâu bò...” Hai mắt hạt châu của Nguyễn Như đều sắp rơi xuống bàn. Chu Mẫn nhìn không được cười khẽ. Chỉ thấy Nguyễn Như đã tự động tự cầm lấy chiếc đũa rồi bắt đầu ăn.

“Hai vị tiểu thư, món ăn cuối cùng chính là một đĩa tempura thịt ngỗng thập cẩm đã được bung lên. Còn về phần đồ ngọt thì 25 phút sau, nhân viên sẽ lại bung lên cho hai vị!” Người phục vụ lễ phép nói.

Thấy Nguyễn Như nhét đồ ăn đến mức quai hàm phình phình, Chu Mẫn cũng không dám nói lời nào, cô chỉ biết ngẩng đầu lên rồi gật gật đầu với người phục vụ.

Chu Mẫn vốn định thu hồi cảm xúc sau khi nhân viên phục vụ lui ra ngoài nhưng khi cửa chuẩn bị đóng thì không mất cô nhìn thấy phòng đối diện bị một nhân viên phục vụ khác chậm rãi mở ra.

Cách trang trí ở lầu hai là một con đường chưa đủ một thước. Con đường chỉ có thể đủ để hai người đi qua hành lang làm bằng gỗ, hai bên trái phải đều là phòng ăn. Lúc cô xuyên thấu qua cửa phòng đang từ từ khép lại kia thì thấy cửa phòng đối diện chậm rãi mở ra, trong đó có một đám người ngồi xếp ngay ngắn. Cô thấy tư thế ngồi lười biếng của người đàn ông ở vị trí đầu có chút quen mắt!

Chu Mẫn nhìn không được như vậy nghiêng đầu, tranh thủ lúc cửa phòng bên kia sắp đóng lại nhìn nhiều thêm vài lần nhưng bởi vì người đàn ông ôm ngực ngồi dựa vào trên tường, ẩn ở chỗ tối ánh đèn, hơn nữa, người ngồi trong phòng quá nhiều, nhân viên phục vụ tiến vào lại thường thường chặn một ít thân ảnh khiến Chu Mẫn vẫn luôn nhìn không rõ lắm. Cho dù là vậy thì tư thế tùy ý lười biếng kia cộng thêm khí thế toàn thân ưu nhã nên khi người đàn ông chỉ làm một động tác đơn giản lại khiến người ta cảm thấy cảnh đẹp ý vui.

Dáng người này vừa thấy là có thể phát hiện ra khí thế bất phàm. Theo lý thuyết, dựa trên tính cách con người sách và trạch nữ không hay ra ngoài của Giang Mẫn thì hẳn là cô sẽ không quen biết người nào như vậy nhưng cô lại cứ cảm thấy có chút quen thuộc. Có đôi khi a ~ lòng hiếu kỳ quá nặng thì thật sự sẽ giảm thọ...

Chu Mẫn vươn nửa người ra bên ngoài cửa, nghiêng đầu sang trái phải muốn từ trong khe hở của người phục vụ ra vào vào để có thể nhìn rõ ràng người này rốt cuộc là ai?

Nhân viên phục vụ bung đồ ăn lên xong liền lập tức nói đuổi nhau ra ngoài. Khi người cuối cùng rời khỏi thì cũng là lúc cửa chậm rãi đóng lại, mà chính là lúc này, Chu Mẫn tập trung hai mắt nhìn về phía người đàn ông kia. Có lẽ là vì biết có người nhìn mình nên người đàn ông đẹp đẽ kia lập tức ngẩng đầu lên, thân thể nửa ngồi đứng thẳng chậm rãi thoát khỏi chỗ tối trong ánh đèn để lộ ra một khuôn mặt anh tuấn như đao tước riu khác.

Tóc mới thưa thớt tán loạn che phần trán không có một tia lông mày mà tăng thêm vài phần tùy tính, không đeo kính, ngẫu nhiên, khí thế có chút cao không thể với tới trên thân người đàn ông chuyển hóa thành ôn tồn lễ độ, mỗi móng vuốt chặt, phần cảm giống như được gọt dũa. Người đàn ông này là một soái ca có khí chất thanh tuấn lại ôn hòa ưu nhã, bộ dáng lại hào hoa phong nhã.

Có khí thế của một vài người không cần dùng một loại ngôn ngữ gì để phụ trợ nhưng cũng đủ để thắng hết tất cả những người khác! Khi nhìn người đàn ông ở trong tối, Chu Mẫn vốn liền cảm thấy có chút quen mắt. Lúc này, dưới ánh đèn sáng ngời phụ trợ, bóng dáng của người đàn ông kia càng thêm làm Chu Mẫn nghi hoặc. Ánh mắt cô càng không tự chủ được mà bị người đàn ông trẻ tuổi trẻ kia hấp dẫn, bởi vì quá quen thuộc! Thật sự là đã gặp qua ở đâu đó...

Ánh mắt của người đàn ông cũng thẳng tắp dừng ở trên người Chu Mẫn. Người đàn ông có hơi kinh ngạc nhưng ánh mắt lại nhanh chóng trở nên sâu không lường được, khóe miệng cong lên một nụ cười mím hoàn mỹ lễ phép lại khiến Chu Mẫn đột nhiên biến sắc mặt, bàn tay chống ở trên tường ngay lập tức mềm nhũn. Cô khép mạnh cửa phòng lại, nằm úp xuống trên sàn nhà, cái trán đã treo đầy hắc tuyến! Đột nhiên, cô có loại cảm giác buồn bực dờ khóc dở cười.

Chiếc đầu cũng rơi xuống theo động tác của Chu Mẫn. Tiếng vang thanh thúy làm Nguyễn Như đắm chìm ở trong mơ thực phục hồi tinh thần lại. Thấy Chu Mẫn nằm rạp trên mặt đất, Nguyễn Như hỏi. “Tiểu Mẫn, cậu làm gì vậy? Trên mặt đất có

thứ gì khiến cậu có hứng thú nghiên cứu như vậy?!”

Nguyễn Như chống đôi tay ở trên bàn, vói nửa người qua nhìn Chu Mẫn vẫn luôn nằm rạp trên mặt đất già chết nhưng đợi nửa ngày cũng không thấy Chu Mẫn có chút phản ứng nào.

Nguyễn Như buồn bực, liên tiếp kêu cô vãi tiếng nhưng cô vẫn như cũ không có phản ứng gì. Nguyễn Như có chút lo lắng, đứng dậy đi đến bên người Chu Mẫn, duỗi tay nâng cô lên, “Tiểu Mẫn, cậu sao thế? Không thoải mái hả?”

Mới vừa nói xong lời này, Nguyễn Như cúi đầu liền thấy Chu Mẫn có biểu cảm hận không thể chọc mù hai mắt của mình, hơn nữa, còn thấy cô có bộ dáng mong thời gian dừng lại ngay lập tức. Thấy vậy, Nguyễn Như liền càng không hiểu ra sao.

Trong khi Nguyễn Như mê mang bởi vì biểu tình không thể hiểu được của Chu Mẫn thì người đàn ông ở phòng đối diện lại bởi vì biểu tình cuối cùng xấu hổ muốn chết của Chu Mẫn chọc cười!

Tâm tình vốn không kiên nhẫn và bực bội bởi vì phát hiện bị người nhìn chăm chăm ngay khi nhìn thấy người mình ngày nhớ đêm mong suốt một tuần đột nhiên xuất hiện, khóe miệng người đàn ông lộ ra ý cười nghiền ngẫm.

Căn phòng vốn bởi vì báo cáo bị phủ quyết, bầu không khí Đại Boss áp suất thấp dọa tất cả nhân viên công chức quản lý tăng cao cấp sợ tới mức không dám thở mạnh ngay lập tức bị phá vỡ bởi một nụ cười của ‘Đại biến thái’.

Tuy rằng tất cả mọi người không biết vì sao tâm tình luôn âm tình bất định của Đại Boss đột nhiên chuyển tốt nhưng nếu mỗi ngày có thể nhìn thấy một kỳ tích như vậy, bọn họ tình nguyện mất vài năm tuổi thọ!

Người đàn ông duỗi tay ngăn trở động tác sắp đóng lại cửa phòng của nhân viên phục vụ, hai mắt nhìn chăm chăm vào phòng đối diện, tâm tình càng thêm tốt vài phần. Nhớ tới biểu tình cuối cùng của Chu Mẫn, người đàn ông đứng lên rồi cất bước đi ra ngoài.

“Hội nghị hôm nay chỉ họp đến đây thôi! Mọi người quay về làm việc đi! Tôi hy vọng mấy chuyện như thế này đừng lặp lại lần nữa! Hân là ai cũng biết, tôi không bao giờ cần phế vật mà?!” Rõ ràng là giọng điệu ưu nhã trong sáng nhưng lại làm người ta cảm thấy giống như thần ở bên trong băng tuyết âm hàn, không rét mà run!

“Dạ vâng thưa Tiến sĩ!” Mọi người đồng thời đứng dậy. Rõ ràng là răn độc tàn nhẫn trên thương trường trung nhưng lại thích mọi người kêu mình là Tiến sĩ, rõ ràng là nắm giữ toàn bộ mạch máu kinh tế ở Âu Mi và bao gồm cả nơi này nhưng lại không thích người ta kêu là Boss!

Sở thích kỳ quái khiến mọi người khó hiểu nhưng bọn họ cũng không dám mò miệng hỏi. Bởi vì rõ ràng thoát nhìn chỉ là tuổi tác sinh viên nhưng chỉ có bọn họ biết, thủ đoạn của người thiếu niên trước mắt này có bao nhiêu sắc bén tàn nhẫn và biến thái cực đoan!

Người đàn ông gật gù đầu, thực vừa lòng vì đám người này nghe lời. “Com nước xong liền rời đi đi!” Được đến đây ảm minh muốn và dặn dò xong xuôi hết, người đàn ông mới rời khỏi và cũng tự mình đóng lại cửa phòng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Xì tiền Nhanh Thề Muốn Phác Gục Nam Chủ* được tải miễn phí tại [yWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 13

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit & Beta: Ami Cuteo ><

Sau khi rời khỏi phòng, trên khuôn mặt tuấn mỹ thanh nhã của thiếu niên kia nhiều một tia thú vị. Anh mặc một thân màu đen, áo sơ mi đen, đôi chân dài bị bỏ lại trong chiếc quần màu đen nhàn nhã, lúc này, anh không chút để ý dựa vào trên vịn tường của căn phòng đối diện rồi kiên nhẫn chờ đợi.

“Tiểu Mẫn, cậu mau nói cho tớ biết đi!” Nguyễn Như thấy Chu Mẫn không rên một tiếng, bộ dáng nằm ngay đơ giả chết, khóe miệng co rút.

“À... Tiểu Như a, tớ... Tớ đột nhiên bị cảm phong hàn, tớ đi về trước đây! Bữa ăn hôm nay tớ bao, cậu cứ từ từ ăn, tớ đi trước...” “Trong lòng Chu Mẫn bây giờ hoảng loạn một mảnh, đầu óc hồ nhảo, giác quan nguy cơ nhạy bén của động vật cho cô biết, rồi đi là lựa chọn tốt nhất ngay lúc này!

Nguyễn Như nhìn Chu Mẫn giãy giụa vài cái cá chép nhào lộn mình. Sau khi phát hiện không thể ngồi dậy, Chu Mẫn giống như quả cầu lăn qua một bên xong sử dụng sức lực của tay chân rồi bò dậy, lưng tung tím tím chuẩn bị rồi đi, giữa trán Nguyễn Như run rẩy lợi hại!

Đang mùa hè nóng bức thì đột nhiên bị cảm phong hàn...

Lừa quỷ....

Nhớ tới lý do Chu Mẫn biện minh, Nguyễn Như chỉ nghĩ chửi mả nó, quá không có thành ý. Lý do này vừa nghe qua thì biết chính là gạt người, hơn nữa, chỉ cần người có chí số thông minh đều sẽ không tin, chẳng lẽ Nguyễn Như có thoát nhìn như người không có chí số thông minh sao? Ngay cả cái lý do cũng đều qua loa lấy lệ! Quá không có thành ý...

Mà thiếu niên ở bên ngoài nghe được cuộc đối thoại bên trong giữa Chu Mẫn và Nguyễn Như, đặc biệt là nghe được lời Chu Mẫn nói, trong ánh mắt xẹt qua một tia ý cười, hơi thở quanh thân nhanh chóng biến thành càng thêm nhu hòa.

Thấy Chu Mẫn vội vàng mở cửa rồi đi, Nguyễn Như lập tức tiến lên chuẩn bị tóm cô lại thì thân ảnh đột nhiên xuất hiện ở cửa dọa sợ tới mức sững sờ và Chu Mẫn lại một đầu thẳng tắp đâm vào người kia. Quanh quần chớp mũi là mùi hương thủy mặc và lực lượng cánh tay nóng bỏng cứng rắn bên hông đều đang khiến Chu Mẫn run run một trận.

Tuy không ngừng đầu nhưng Chu Mẫn đột nhiên vẫn có loại cảm giác không ổn, giọng nói quen thuộc bên tai vang lên khiến cô ngay lập tức có xúc động muốn bóp chết bản thân.

“Bạn học Giang, không ngờ rằng cậu thích tôi nhiều đến mức gấp không thể chờ nổi mà nhào vào trong lòng ngực...” Chu Mẫn nghe thấy tiếng hít thở nóng rực và lời nói ái muội bên tai, nếu cô còn không biết người đang ôm chính mình là ai thì cô có thể tìm khối đầu hủ làm sặc chết chính mình....

Còn Nguyễn Như khi nhìn thấy rõ người ở cửa là ai thì ánh mắt liền bị cố định, trên mặt hiện lên nhàn nhạt ứng hồng.

Ưu nhã quý khí, khí thế bất phàm, khuôn mặt tuấn mỹ, tươi cười ôn nhu, chỉ với khí chất trác tuyệt thanh nhã như ngọc kia thôi thì cũng đã đủ khiến người ta không thể xem nhẹ diện mạo của anh, đáng người anh cực cao, chắc khoảng hơn 1m85 trở lên, trong lúc giờ tay nhắc chân hay rũ mĩ cười nhật đều thể hiện vẻ tôn quý.

“Liễu... Liễu Hạo Ngọc... Không, bạn học Liễu!” Nguyễn Như chỉ cảm thấy trái tim của mình bắt đầu điên cuồng đập mạnh, miệng khô lưỡi khô, gương mặt thẹn thùng giống như không biết đặt tay chân ở nơi nào, rung động và hoảng loạn bất an giống như thiếu nữ lúc mới đầu khi gặp được bạch mã vương tử!

Thanh âm của Nguyễn Như nhanh chóng làm Chu Mẫn ở trong lòng ngực của Liễu Hạo Ngọc bùng tỉnh. Chu Mẫn bắt an vận vẹo, muốn tránh thoát nhưng lại giống như bị mững xà triển trói. Cô càng tránh thì càng bị ôm chặt hơn, eo đều sắp bị chặt đứt!

Con đau làm Chu Mẫn theo bản năng kinh hô một tiếng mới khiến lực lượng ở trên eo hơi hơi thả lỏng nhưng cô vẫn không thể thờ dãi nhẹ nhõm mà ngược lại càng thêm khẩn trương không biết làm sao! Cũng thầm cảm ơn là Nguyễn Như lên tiếng mới thức tỉnh được bản thân.

“Liễu... Bạn học Liễu, cậu buông tôi ra đi...” Chu Mẫn co quắp nói, cô cũng không phải thật sự sợ gặp Liễu Hạo Ngọc, chỉ là chỗ phát sinh quan hệ với nam chủ khi cô được truyền tống đến thế giới này rất là vi diệu, chuyện đó khiến cô chưa thể chuẩn bị tốt sau này nên lấy bộ dạng gì khi đối mặt với Liễu Hạo Ngọc, dùng thái độ như thế nào gặp anh mới không đến nỗi làm anh ghét mình.

Theo lý thuyết, anh cướp đi lần đầu tiên của cô thì cô hẳn là nên tức giận khi nhìn thấy anh. Nhưng mà lúc cô phát sinh quan hệ với anh, càng về sau cô càng cam tâm tình nguyện. Nếu lúc gặp lại, cô dùng thái độ lãnh đạm thanh cao đối xử với anh thì nói không chừng là anh sẽ cho rằng chính mình giả vờ, dục tính cô từng, sợ là hoàn toàn làm ngược lại!

Cô định tò vò hò hững, không thêm đề ý để ý chút nhưng nghĩ đến lần đầu tiên phát sinh quan hệ lại là ở chỗ đó, hơn nữa, cách ăn mặc của cô thực sự làm người ta khó có thể tin là cô đi đến đó kỳ thật cũng chỉ là đơn thuần đi ca hát phát tiết. Bộ váy áo bại lộ kia thật sự chỉ là một cái ngoài ý muốn a!

Hoặc là nói một cái cảm bẫy, chỉ là nếu nói ra, chưa nhắc đến chuyện nam chủ không có tình cảm với cô, cho dù thích thì chắc cũng không thắng nổi nữ chủ đi?!

Nếu làm không tốt thì nam chủ sẽ coi cô là loại người tâm cơ kỹ nữ, cuộc sinh hoạt cá nhân không bị kiểm chế. Nếu như vậy thì độ hào cảm sẽ giảm xuống -100 a!

Nhớ tới đêm đó chính mình phóng đảng cùng cầu hoan, Chu Mẫn hận không thể quay lại thời điểm đó, cô nhất định sẽ rụt rè một chút/(T o T)/~~!

Nhớ lại chuyện cũ, cô thật sự có loại xúc động bóp chết bản thân trong 1s!

Liễu Hạo Ngọc – con trai độc nhất của nhà họ Liễu và là người cầm quyền duy nhất của Liễu thị. Sở dĩ nói duy nhất đó là bởi vì tất cả con nòng không thể ra ánh sáng của nhà họ Liễu đều bị anh trong bất tri bất giác thu thập cái sạch sẽ.

Nhà họ Liễu vốn chính là gia đình quyền thế thanh quý. Bà ngoại của Liễu Hạo Ngọc chính là bà trùm hắc đạo lớn nhất ở Châu Âu, không biết thế lực rồi cuộc lớn bao nhiêu nhưng đọc trong truyện, sau khi Tô Tiểu Tiểu gả cho Liễu Hạo Ngọc, cô ta có thể họ mưa gió thì liên biết nhà họ Liễu không chỉ đơn giản như bề ngoài. Có lẽ cho dù là kiếp trước của Giang Mẫn, sau khi Tô Tiểu Tiểu gả cho Liễu Hạo Ngọc thì cô ta cũng chỉ khai quật được một góc của tầng băng sơn mà thôi!

Và kết luận sau một tuần cô nghiên cứu kỹ ức của Giang Mẫn đó chính là tên nam chủ này càng thêm nguy hiểm và biến thái hơn so với nam chủ trong thế giới thứ nhất.

“Bạn học Giang, chuyện giữa chúng ta còn chưa giải quyết xong...” “Giọng nói ám áp của Liễu Hạo Ngọc vang lên ở bên tai Chu Mẫn. Đôi mắt vốn cao quý ôn nhuận bình tĩnh khi cúi đầu nhìn Chu Mẫn thì ngay lập tức gắt gao chăm chú như chìm ung soi vào bên trong hai tròng mắt có chút né tránh của Chu Mẫn.

Ánh mắt nhàn nhạt nhưng lại khi thế bức người khiến Chu Mẫn hết nói nổi, trong nháy mắt game over...

484 ở trong thần thể của Chu Mẫn tiến hành hình thức vô ngữ hồi trời xanh, ký chủ ngu xuẩn như vậy thì sao có thể thoát thân từ nhiệm vụ này?!! Vừa nhìn liền biết tên nam chủ này không dễ chọc a!

Nhưng đây đã là nam chủ tốt nhất rồi a ~ mấy nam chủ khác... 484 tưởng tượng đến những nam chủ quý súc sau này Chu Mẫn phải chinh phục thì ngay lập tức rầu rui ruột thay cô...

Liễu Hạo Ngọc thần sắc nhàn nhạt nhìn chăm chăm Chu Mẫn quần bách hoàng loạn, khỏe miệng nhẹ nhàng cong lên một tia hoa văn thật nhỏ, như mèo vờn chuột, trên mặt anh lộ ra thần sắc khiến người ta đáng giá nghiêng ngả thần, trong mắt càng ẩn sâu về chăm chọc.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Xuyên Nhanh Thẻ Muốn Phác Gục Nam Chủ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)**Net.

Quyển 2 - Chương 14

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit & Beta: Su Bà Bà ==

Nếu dựa theo tính cách của anh thì đối với nữ thần trường Đại học Khánh Đại này, anh hẳn là sẽ không có một tia hứng thú. Nhưng từ sau đêm hôm đó, không biết có phải là do thần thể của cô quá ngọt hay là vì ánh mắt cô nhìn anh khi đó quá phức tạp hay không mà khiến anh trong một tuần qua thường thường nhớ tới cô gái này!

Thật chí, anh đã từng nghĩ tới lúc anh và cô gặp lại sẽ là cái dạng tình cảnh gì nhưng cô luôn làm những việc ngoài tầm dự đoán của anh!

Cô muốn trốn anh, hơn nữa đây là cái loại né tránh nóng lòng muốn phứt sạch quan hệ với anh giống như anh là một loại ôn dịch. Loại cảm giác này làm anh thực mới lạ nhưng cũng chỉ là mới lạ mà thôi và không thể đạt tới mức khiến anh cảm thấy muốn tìm hiểu rõ đến tận cùng!

Liễu Hạo Ngọc anh chưa bao giờ sợ hãi những điều mình không biết, bởi vì khiêu chiến những điều mình không biết vẫn luôn là lý do duy nhất có chút thú vị khiến anh cảm thấy mình có thể tiếp tục sống sót. Nhưng khi lần nữa gặp cô, ánh sáng trong đôi mắt cô làm trái tim anh đột nhiên cảm thấy một sự vui mừng và đau đớn không rõ lý do. Tuy cái loại cảm giác đó chỉ lướt qua trong giây lát nhưng đối với điều lạ thường không thể đoán trước này lại làm anh lần nữa đánh vỡ nguyên tắc. Anh quyết định tạm thời giữ cô lại ở bên cạnh mình.

Bởi vì anh đột nhiên có cảm giác không thể xác định giống như có cái gì đó sắp thoát khỏi sự khống chế của mình, loại cảm giác này vừa xa lạ vừa làm anh hơi hơi nôn nóng! Nhưng từ nhỏ anh đã biết, mặc kệ là cái gì, người cũng được, vật cũng tốt, trước khi anh chưa tìm hiểu rõ, vì phòng ngừa quý đạo phát sinh lệch lạc, nếu không thì chính là nghiêm mật nắm giữ từng cách hóa giải, tìm ra đáp án mà anh muốn, bằng không thì chính là hủy diệt không lưu tình chút nào!

Phụ nữ, đặc biệt là phụ nữ có thần thể làm anh có chút mê muội, phương thức bảo đảm tất nhất là hoàn toàn hủy diệt. Nhưng cô gái này lại làm anh cảm thấy luyến tiếc. Nếu phải lựa chọn giữa giết cô và giữ cô thì hành như anh càng thiên về hướng giữ cô lại!

Nếu vừa luyến tiếc lại vừa tò mò, vậy anh cũng không ngại tốn chút thời gian để nghiên cứu thật kỹ thẳng đến khi anh chán ghét cô...

Liễu Hạo Ngọc cúi đầu, tóc mái thưa thớt vừa phủ hơn phân nửa mắt kính vừa che lấp đôi mắt phượng nghiêm nghị hàn ý.

Khác với Liễu Hạo Ngọc khi định thần nhàn tỳ ý ưu nhã là Chu Mẫn bắt đầu đi và ngốc đơ. Tiền mình đối lập làm Nguyễn Như nhìn hai người ôm nhau ở cửa, ngón tay gắt gao đâm vào thịt!

Chu Mẫn không ngờ rằng biểu tình một lòng quân bách, xấu hổ muốn chết của mình ở trong mắt Liễu Hạo Ngọc cư nhiên lại biến thành cách giải thích như vậy! Cũng may là cô không biết, nếu không thì cô sẽ quyết tìm khối đậu hủ đâm chết!

Có đôi khi không thể không nói, người xui xẻo uống miếng nước cũng sẽ bị sặc. Cảm giác được bàn tay to nóng rực gắt gao véo ở trên eo mình thiếu chút nữa khiến cô hét lên. Mà đúng lúc này, Liễu Hạo Ngọc lại cúi đầu, ái muội nhỏ giọng nói ở bên tai Chu Mẫn. “Bạn học Giang, chúng ta cùng tắm sự đi!”

Tắm sự sao... Nhưng tôi không muốn tắm sự với anh a...

Câu nói của Liễu Hạo Ngọc mang theo ẩn ẩn uy hiếp làm sau lưng Chu Mẫn chợt lạnh. Cô miễn cảm phát hiện bàn tay to dùng sức ôm eo mình đang sắc tình nhẹ vuốt và nhéo nhéo thịt mềm ở bên hông khiến hai chân cô mềm nhũn. Liễu Hạo Ngọc thuận thể ôm cô càng chặt hơn!

Thấy Chu Mẫn mềm mại ngã vào trong lòng ngực của mình, dục vọng từ trước cho tới nay mặc kệ là giải nhân thanh lệ hay là yêu cơ vũ mị đều trừu chọc không ngừng nổi ngay lập tức có xu thế ngáng đầu làm Liễu Hạo Ngọc càng thêm ôm chặt cổ gái trong lòng ngực khiến nơi riêng tư non mềm của cô càng thêm dán chặt với cón thịt dục đứng của anh.

“Bạn học Giang Mẫn, cảm cậu thấy thế nào a?” Giọng nói có chút ôn nhu của Liễu Hạo Ngọc vang lên giống như còn mang theo ý cười. Hai cánh tay cứng rắn không dung cự tuyệt kia cách lỏp vài móng đều có thể xuyên thấu qua nhiệt độ cơ thể gắt gao ôm ở trên eo Chu Mẫn. Anh nhẹ nhàng động lên có thể ôm cô lên.

Mã hình như thứ đồ cứng rắn dưới hạ thân anh như có như không chọc ở trên bụng nhỏ của cô. Cô có chút không thích ứng nhưng càng nhiều là quân bách và kinh hãi, Chu Mẫn không thể tin tưởng nhìn Liễu Hạo Ngọc, trong ánh mắt tràn đầy sự hoảng sợ!

Thần mình có theo bản năng bắt đầu gầy gầy lên. Liễu Hạo Ngọc giống như biết cô sẽ gầy gầy, một tay anh ôm eo cô, một tay khác để như trở bàn tay để ở sau đầu cô, gắt gao đè mặt cô ở trước ngực mình. Anh nhân nhặt liếc Nguyễn Như một cái xong lúc này mới tùy tiện ôm Chu Mẫn rời đi.

Nguyễn Như nhìn Chu Mẫn và Liễu Hạo Ngọc không coi ai ra gì hồ động thì thiếu chút nữa không đem hai tròng mắt trừng ra tới, trong mắt cô ta suýt nữa trào ra ngọn lửa. Một người là nữ thần lãnh đạm trong trường, một người là nam thần cao không thể với tới, tuy cùng học chung một lớp nhưng bởi vì Liễu Hạo Ngọc sớm đã nắm giữ tập đoàn Liễu thị và vì bận rộn khai triển tập đoàn lớn mạnh hơn nữa nên số buổi anh đi học đều có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Vậy nên trong lớp học vẫn luôn có tên anh nhưng ngay từ đầu cho tới bây giờ, thời gian anh tới lớp học quá thực dùng một bàn tay cũng có thể tính ra được. Ngoại trừ mỗi lần cuối kỳ anh không vắng họp thì trong lớp học chưa bao giờ xuất hiện bóng dáng của anh. Cho dù là vậy thì thành tích của anh vẫn chặt chẽ chiếm giữ vị trí đầu bảng ở trường, không một học kỳ nào anh bị tụt hạng!

Thành tích tốt cộng thêm gia thế và bề ngoài đẹp trai, anh hoàn toàn xứng đáng với chức nam thần và đề vương của Khánh Đại. Còn thành tích của Giang Mẫn vẫn cứ xếp sau Liễu Hạo Ngọc nên nhan sắc và trí tuệ của anh với cô luôn luôn tồn tại cùng danh hiệu nam nữ thần ở Khánh Đại. Hai người họ chưa từng có chút tai tiếng nào truyền ra, anh và cô đều thuộc loại người giữ mình trong sạch. Gần đây, trong trường học bắt đầu truyền ra tin tức nói Tô Tiểu Tiểu là bạn gái của Liễu Hạo Ngọc.

Nguyễn Như có tuy rằng khịt mũi coi thường nhưng có đôi khi nhìn Liễu Hạo Ngọc không gần phải nỡ đột nhiên cho phép Tô Tiểu Tiểu theo bên cạnh, thậm chí có nhiều lần Tô Tiểu Tiểu bị khi dễ, Liễu Hạo Ngọc tuy không trực tiếp ra mặt nhưng anh lại phải người bên cạnh bảo vệ Tô Tiểu Tiểu, vậy cho nên một nữ sinh nghèo nàn không có thể lực có thể sống yên ổn ở trong ngôi trường Khánh Đại khắp nơi đều là người thuộc xã hội thượng lưu này và không có người nào dám đối xử tệ với Tô Tiểu Tiểu.

Trương phản với sự bảo vệ chưa từng che giấu của Liễu Hạo Ngọc, Tô Tiểu Tiểu rất được con trai nhà vừa có quyền vừa có tiền trong trường khen tặng! Tuy bên ngoài không thể tranh cao thấp với Giang Mẫn nhưng bởi vì Liễu Hạo Ngọc can thiệp nên mọi người có loại cảm giác quen thuộc Tô Tiểu Tiểu ngang tài ngang sức với Giang Mẫn!

Nhưng bây giờ cô đang thấy cái gì? Hai người vốn không liên quan đến nhau thế nhưng ôm ấp thân mật! Trong lòng Nguyễn Như đột nhiên trào ra một cảm giác thực phức tạp, trong đầu xẹt qua một tưởng tượng điên cuồng, nếu người được Liễu Hạo Ngọc ôm chính là Nguyễn Như có thì thật tốt biết bao nhiêu!

Tuy không muốn thừa nhận nhưng Nguyễn Như không thể không nói, lực sát thương của Liễu Hạo Ngọc đủ để khiến tất cả phụ nữ ở Hoa Hạ vì anh mà điên cuồng, đương nhiên là Nguyễn Như cô cũng không ngoại lệ!

Nguyễn Như nhìn Chu Mẫn bị Liễu Hạo Ngọc ôm rồi đi, cô ta theo bản năng lung tung xô gậy rồi liền chạy theo ra ngoài nhưng lại không biết vì cái gì mình muốn chạy theo sau. Hiện tại, người cô nghĩ tới lại không phải Chu Mẫn mà là Liễu Hạo Ngọc, “Liễu... Liễu Hạo Ngọc, bạn học Liễu! Tớ... Tớ là Nguyễn Như, tớ... Tớ là bạn của Tiểu Mẫn...” Sau khi biết mình đã nói cái gì, Nguyễn Như nhanh chóng có loại cảm giác chột dạ, cô ta lập tức bổ sung nói, “Tớ... Cậu không thể... Không thể làm như vậy...”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Xuyên Nhanh Thẻ Muốn Phác Gục Nam Chủ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chiếm\)Net](#).

Quyển 2 - Chương 15

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit & Beta: Su Bà Bà ==

Khuôn mặt của Nguyễn Như đuổi theo sau say sả, ánh mắt để lộ ra một tia thẹn thùng hoảng loạn và quần bách. Khóe miệng Liễu Hạo Ngọc cong cong, trong đôi mắt thâm thúy lộ ra tia hứng thú. Anh cảm giác được khi cô gái kia tự giới thiệu bản thân và có ý đồ muốn ngăn cản anh mang Chu Mẫn đi thì hai mắt của cô gái đang giây giữa ở trong lòng ngực ngay lập tức sáng long lánh như ngôi sao sáng trên bầu trời đêm khiến người ta không rời được mắt!

Liễu Hạo Ngọc vừa ôm chặt Chu Mẫn hơn một chút vừa cúi đầu nhẹ nhàng chôn đầu ở cần cổ của cô.

Trên người của cô gái anh nhớ nhưng suốt một tuần qua có một mùi thơm nhàn nhạt khiến anh không tự chủ được mà buộc chặt hai tay. Nhận thấy được thân thể của cô gái trong lòng ngực đột nhiên cứng đờ, Liễu Hạo Ngọc lúc này mới cười cười, ôm người chặt hơn rồi bước đi nhanh không hề hoảng loạn, tùy ý và không chút nào bị cô gái tên Nguyễn Như đuổi theo phía sau quấy nhiễu.

Tư thái thâm mật của Chu Mẫn và Liễu Hạo Ngọc làm Nguyễn Như có chút đỏ mặt. Nguyễn Như không cam lòng muốn đuổi tay túm lấy Chu Mẫn đang bị Liễu Hạo Ngọc ôm vào trong lòng ngực nhưng lại bị Liễu Hạo Ngọc phát hiện. Anh nghiêng người khiến Nguyễn Như trượt tay. Sau khi thực hiện thất bại, không biết dưới chân Nguyễn Như dẫm phải cái gì làm cô ta lao đao một cái.

Trong lúc hoảng loạn, Nguyễn Như tóm lấy cây cột gần đó, sau khi ổn định thân thể xong, lúc ngẩng đầu lên lại thì Liễu Hạo Ngọc đã ôm Chu Mẫn ra khỏi nhà ăn. Nguyễn Như lập tức tiếp tục chạy theo, từ lúc này cho đến bây giờ, Liễu Hạo Ngọc ngay cả một con mắt cũng không hề bỏ thí cho Nguyễn Như. Lần đầu tiên, Nguyễn Như có một tia ghen ghét. Bởi vì Giang Mẫn là nữ thần của Khánh Đại và lớn lên thật xinh đẹp nên Liễu Hạo Ngọc mới nhìn Giang Mẫn với con mắt khác sao?

Nhưng Nguyễn Như cô cũng không kém a!

Nguyễn Như cúi đầu nhìn nhìn dáng người của bản thân. So với Giang Mẫn thì dáng người của Nguyễn Như càng thêm pháp phòng quyền rũ.

Khi Nguyễn Như phát hiện bản thân đang suy nghĩ điều gì thì cô ta càng thêm hoảng sợ và lo lắng.

Mặc dù cô ta có chạy chậm theo ở phía sau nhưng lúc ra khỏi cửa nhà hàng thì lại bị người phục vụ ngăn cản, “Tiểu thư, sau khi trả tiền xong thì mới được rời đi!”

Nguyễn Như bị người phục vụ ở cửa ngăn cản, cô ta giãy giụa mãi nhưng vẫn không thể tránh thoát. Nguyễn Như bèn phải không kiên nhẫn ném thẻ tín dụng tùy thân trong túi cho người phục vụ, lúc giương mắt lên tìm kiếm thì sớm đã không còn bóng dáng của Liễu Hạo Ngọc và Chu Mẫn. Cả người Nguyễn Như run rẩy đứng ở trước cửa nhà hàng, đôi tay gãi gao đâm vào lòng bàn tay. Cô ta đột nhiên cảm thấy trong lòng nghẹn khuất muốn chết giống như có thứ gì đó muốn bùng nổ. Ánh mắt của Nguyễn Như đã không còn linh động khiến người ta thích như lúc này nữa, mí mắt nửa rũ nhiều thêm một tia ghen ghét âm trầm!

“Bắt người ở... Ở trên đường là... Là phạm pháp.” Chu Mẫn bị Nguyễn Như ghen ghét hiện đang ngồi ở trên chiếc xe thể thao đã được cài tiền. Người lái xe chính là Liễu Hạo Ngọc, còn Chu Mẫn thì luống cuống tay chân cầm đai an toàn, hai mắt cô phiêu loạn khắp nơi chứ không dám nhìn anh.

Chu Mẫn buồn bực, chẳng phải là cô có GPS định vị nam chủ sao? Vì sao nam chủ ở đó mà cô không nhận được tin tức hướng dẫn a? Chẳng lẽ hệ thống tình phẩm cũng sẽ xuất hiện tình trạng BUG?

“Ký chủ đừng ác ý chối bỏ phúc lợi Hệ thống ban phát. Ba ngày trước, ngay lúc ký chủ mơ màng màng ngủ đến trời dật u ám thì ta đã thông báo rằng tất cả các vật phẩm phụ trợ đều đang trong quá trình thăng cấp, phải qua một tuần sau thì mới có thể sử dụng được! Là ký chủ tự mình lựa chọn mất trí nhớ, không phải lỗi của Hệ thống, bốn Hệ thống cực tuyệt lỗi sai này...” Thanh âm kiêu ngạo của 484 bắt đầu vang lên từ trong đầu khiến Chu Mẫn sợ tới mức run run thân thể.

“484, cuối cùng thì người cũng xuất hiện, ta cho rằng người muốn bỏ mặc ta cơ đấy... Ta phải làm sao bây giờ?” Lúc nghe được giọng của 484, Chu Mẫn đột nhiên cảm thấy thật kích động a!

“Cái gì mà phải làm sao bây giờ?” 484 nghi hoặc khó hiểu.

“Người không phát hiện ra là ta đã bị nam chủ bắt được sao?” Chu Mẫn cảm thấy 484 có đôi khi thật ngốc nghếch a! Chuyện rõ ràng như vậy mà nó không nhìn ra được sao? Chẳng lẽ là nó không biết cô đang hận không thể đào cái hầm ngầm để bản thân chui vào sao?

“Người ngốc há?! Đương nhiên là lên a! Phác gục nam chủ xong ăn sạch sẽ a! Đây là cơ hội tốt trời ban a~” 484 có cảm giác vô cùng đau đớn giống như không dạy được trẻ con nên người. Nó hận bản thân không thể cạy đầu óc của Chu Mẫn ra để quan sát, vì sao ký chủ này luôn để dang quên mất nhiệm vụ hàng đầu là phải phác gục nam chủ a!

“Phác... Phác gục... Ăn sạch sẽ?!” Trên trán của Chu Mẫn trổ đầy vạch đen. “Người mới ngốc á! Với sức chiến đấu bằng 5 của ta thì là ta sẽ bị ăn sạch sẽ a!”

“Vậy thì sao a? Người chỉ cần nằm thoi chứ đâu phải ra sức làm việc, hơn nữa còn có thể hưởng thụ mỹ nam phục vụ, người lại còn ghét bỏ linh tính... Người là đồ ngốc a!” 484 hận sắt không thành thép quờ trách cô.

Khóe miệng của Chu Mẫn đã hơi hơi run rẩy, Hệ thống quá thô bạo, cô muốn về Trái Đất!

Ngay lúc Chu Mẫn đang ở trong sự cồng kích và quở trách đa dạng của 484 thì... Liễu Hạo Ngọc nhìn Chu Mẫn ngồi ở bên ghế phụ, khóe miệng run rẩy, sắc mặt xấu hổ, không mặt mũi nào đối mặt với anh thì đột nhiên tâm tình rất tốt. “Bạn học Giang, sao thế? Mới mấy ngày không gặp liên tính toán không chịu trách nhiệm với chuyện mình làm?!”

Khóe miệng anh nhếch lên, phần cảm xúc tiềm tàng càng thêm có vẻ sắc bén. Chu Mẫn đột nhiên bị lời Liễu Hạo Ngọc nói làm sợ tới mức run run một trận. Sao cô lại cảm thấy lời anh nói có điểm kỳ quái a!?

“Hả?!”

Về mặt ngốc nghếch của Chu Mẫn làm Liễu Hạo Ngọc rất có hứng thú nhìn cô. Tầm mắt nóng rực của anh chạm rãi đi chuyển từ hai mắt cô xuống phía dưới, bên trong khoang xe yên tĩnh ngay lập tức tràn ngập một loại cảm giác mờ ám khiến người khác bất an. Xe đã chạy vào bên trong gara của một ngôi biệt thự trong lúc có và anh nói chuyện.

Nhìn cô gái ngồi ở ghế phụ có quắp bắt an rất muốn chạy trốn kia, Liễu Hạo Ngọc cúi bô đai an toàn. Anh đột nhiên ghé sát vào người Chu Mẫn. “Xem ra là cô đã quên tôi, tôi không ngại giúp cô nhớ lại chút ít quá trình hai ta gặp gỡ!”

Ở trong hai mắt kinh hãi của Chu Mẫn, cô bị Liễu Hạo Ngọc chặn ngang bề lên, khóa ngồi ở trên người anh. Đôi tay của Chu Mẫn theo bản năng bắt an chống ở trên cơ ngực cường kiện của anh, cô sắp khóc. “Không, không cần... Tôi... Tôi

nhớ ra rồi, đã nhớ ra, là thật á, không cần... Không cần hỏi lại đâu!”

Chu Mẫn không ngừng giãy giụa, cô cảm giác được người dưới thân đột nhiên phát ra tiếng hút không khí, dưới móng có một vật hư hư thực thực nhô lên, đôi tay chống ở trên ngực của Liễu Hạo Ngọc run run!

Bàn tay to bên hông vận mặt Chu Mẫn qua. “Bạn học Giang, xem ra là không phải cô muốn nhớ lại mà là người anh em của tôi muốn nhấm nháp lại dư vị điên cuồng trong đêm hôm đó!”

“Liễu Hạo Ngọc! Anh... Anh đừng xằng bậy...” Chu Mẫn hôm nay mặc một bộ váy trắng. Lúc cô bị Liễu Hạo Ngọc bắt khóa gối ở trên đùi thì chiếc váy dài ngang đầu gối đã bị kéo lên đến háng, còn vật dưới móng nóng rực đến mức sắp làm cô hòa tan.

“Xằng bậy? Haha... Bạn học Giang, hay là tôi và cô làm một giao dịch đi?” Liễu Hạo Ngọc vừa nói vừa không quên dùng vật đồ chọt chọt móng cô xong sau đó mới... Mới kéo khóa quần ra!

Côn thịt thô dài ngay lập tức bắn ra bên ngoài và ngo ngoe rực rộ cách chiếc quần lót của cô, rất có tính uy hiếp!

Chu Mẫn thiếu chút nữa bị nước miếng của bản thân làm mắc nghẹn. “Giao... Giao dịch... Anh đừng làm gì xằng bậy. Anh nói trước đi...”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Xuyên Nhanh Thẻ Muốn Phác Gục Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 16

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit & Beta: Su Bà Bà ==

Bàn tay to của Liễu Hạo Ngọc cách chiếc váy tùy ý chà đạp nhũ thịt của cô, về mặt thì bình thản. “Xằng bậy?! Rõ ràng là cô quyến rũ tôi...”

“Anh... Anh không được nói bậy, tôi đâu có làm vậy?!! Liễu Hạo Ngọc... Không, không cần! Được được được, anh bình tĩnh một chút, giao dịch... Đúng, tôi... Tôi đáp ứng giao dịch với anh, anh... buông tha cho tôi đi!”

“Được rồi!”

Để nói chuyện vậy sao???

Chu Mẫn còn chưa kịp phản ứng bởi câu trả lời của anh thì lại cảm giác được có một đôi tay lột quần lót của mình ra và một cây gậy gỗ to lớn nóng rực đang không ngừng ma sát với tiểu huyết. Nó thường thường chọc chọc tiểu huyết của cô, quỳ đầu to lớn nhẹ ma sát với miệng huyết, dưới thân cô lại chậm rãi ướt thành một mảnh!

“Ân hử! Thật dâm dăng! Tôi còn chưa bắt đầu mà bạn học Giang đã ướt thành như vậy?! Ân hử?”

“Ách ~ Liễu Hạo Ngọc, anh... anh gạt tôi... Anh đã nói là sẽ buông tha tôi... A...”

Chu Mẫn bị nhốt ở chỗ tay lái, cô khó nhịn vận vẹo trong lòng ngực của Liễu Hạo Ngọc. Cô muốn thoát khỏi thứ đồ treu đùa dưới thân nhưng tiểu huyết mãi cảm lại không không chế được mà mấp máy. Dâm thủy phun trào ra ngoài làm cho côn thịt dưới thân càng thêm nóng rực, càng lúc càng lớn và càng lúc càng cứng...

Ngay sau đó, côn thịt to lớn chậm rãi chen vào trong tiểu huyết. Ang đâm cá cây côn thịt vào trong và dừng lại ở chỗ sâu nhất trong hoa tâm không chịu nhúc nhích.

“A!” Cả người Chu Mẫn run lên. Không có chút đạo đầu nào liền bị Liễu Hạo Ngọc đâm thẳng vào chỗ sâu trong, nếu không phải thân thể của cô đã được Hệ thống cái tạo cộng thêm độ miễn cảm siêu cường thì lúc này sợ đã bị côn thịt to lớn chọc thủng.

“Lừa cô?! Bạn học Giang sao lại nói vậy? Chẳng phải là cô vừa mới đồng ý giao dịch với tôi sao?”

Liễu Hạo Ngọc thoải mái ôm lấy Chu Mẫn. Anh chậm rãi kéo khóa kéo sau lưng của váy ra, chiếc váy bó sát người ngay lập tức trở nên rộng thùng thình. Liễu Hạo Ngọc lại bắt đầu sờ soạng từ dưới làn váy lên phía trên. Anh tận tình tàn sát bữa bãi ở phía dưới váy, bàn tay xoa nhẹ ở bụng vài cái xong lại mò lên trên như thịt được nịt ngực che chở. Anh đẩy nịt ngực lên cao rồi bao phủ lên toàn bộ như thịt tròn trịa, sau đó dùng sức đè ép. Anh thường dùng đầu ngón tay ma xát với đầu vú hoặc dùng ngón trỏ và ngón giữa kẹp lấy đầu vú xong lại kéo ra bên ngoài...

“Tôi đồng ý khi nào...” Chu Mẫn vừa định phản bác thì lại đột nhiên ý thức được gì đó, cô có chút thấp thòm hỏi. “Anh... Anh muốn giao dịch gì với tôi?”

Thấy biểu tình thật cẩn thận lúc này của Chu Mẫn, Liễu Hạo Ngọc đột nhiên cảm thấy Nữ thần thanh cao ở trường học kỳ thật không phải lạnh lùng mà là quá ngốc nghếch!

“Lâm cô!”

Liễu Hạo Ngọc đột nhiên dựng thẳng thân thể, sau đó nói nhỏ bên tai Chu Mẫn. Còn thật bởi vì động tác của Liễu Hạo Ngọc mà càng thêm thâm nhập trong cơ thể Chu Mẫn khiến cô run rẩy cả người!

484 đã không muốn xem tiếp, ký chủ này đã hết cứu nổi, chỉ số thông minh không chịu online, thật sự là quá đáng lo a!

Nếu không thì lần sau thêm điểm thuộc tính ở phần chỉ số thông minh đi? Trong khi 484 không ngừng nghĩ xấu có thì Liễu Hạo Ngọc lại cách váy mở to miệng cắn nhũ thịt của Chu Mẫn. Nhũ thịt cách lớp váy bị Liễu Hạo Ngọc mút vào và gặm cắn làm cho thấm ướt một mảnh. Chiếc váy trở thành trong suốt dính ở trên người cô.

“Bảo bối thật lớn! Thật mềm! Thật muốn nuốt sạch em...”

Anh vừa nói, còn thật trong thân thể cô vừa bắt đầu thông thả hoạt động. “Bạn học Giang, thoải mái không?” Liễu Hạo Ngọc cười trộm thấp ở bên tai cô.

“Anh? Không nói? Chẳng lẽ là không hài lòng? Ân hử?!”

Ngay sau đó, Liễu Hạo Ngọc đột nhiên dùng tay đặt hai cái đùi của Chu Mẫn lên trên tay lái, hạ thân đâm mạnh về phía trước, còn thật bắt đầu mãnh liệt thọc vào rút ra! Anh bẻ tay chân cô rồi hung hăng mở rộng hai chân cô ra, còn thật cứng rắn rút ra hoàn toàn xong lại lần lượt đâm sâu vào tận gốc.

“A... Không. Liễu Hạo Ngọc, không cần... Ân... Ân... A... A... A a a...” Chu Mẫn chịu không nổi, rên rỉ buột miệng thốt ra, móng nhỏ banh cứng.

“Anh... Anh... Đứng vào sâu nữa... Cầu xin anh...” Khuấy khuấy mãnh liệt đến đau đớn, cảm giác giống như đã chọc vào miệng từ cung của cô, thể nhưng anh còn ở tiếp tục xâm nhập vào sâu bên trong!

“Đứng... Đứng lại... Không... Liễu Hạo Ngọc... Không cần... A... Chậm... Chậm... Một chút... Quá... Nhanh... Em... Không cần! Ân, a... Không... Được rồi... A...” Thấy Liễu Hạo Ngọc không dao động, Chu Mẫn đành phải khóc thút thít cầu xin.

Liễu Hạo Ngọc nhìn cô gái bị mình đặt ở trên tay lái gian nan phun ra nuốt vào còn thật, sắc mặt hồng hồng, đuôi mắt hàm mỉ thì dưới thân lại sung lớn thêm một vòng, đặc biệt là mùi hương càng ngày càng nồng đậm trong xe đang không ngừng kích thích dục vọng của anh.

Đặt hai chân cô lên trên vai. Nửa thân trên của thiếu niên vẫn ăn mặc tây trang thẳng tắp như cũ nhưng váy của cô gái lại lỏng lẻo dính ở trên người vì bị chà đạp hồi nãy, nếp uốn một mảnh, trước ngực càng ướt đầm, trong suốt đến mức có thể thấy được bra màu hồng nhạt bên trong bị đẩy lên cao.

Nửa người dưới của anh không ngừng kích thích. Chỉ có thể nhìn thấy một cây còn thật màu tím to lớn dữ tợn đang liên tục ra ra vào vào trong khe hở phần hông, trên còn thật tràn đầy mật dịch trong suốt, mỗi lần ra bên ngoài lại lôi kéo theo một chút mị thị phần nộn, sau đó lại hung hăng nhét vào đi.

Chu Mẫn chỉ cảm thấy bản thân sắp bị cảm hồng, hai chân bị mạnh mẽ bẻ ra, móng hơi hơi nhếch lên về phía trước, tiểu huyết vô lực nghênh đón Liễu Hạo Ngọc dừng mãnh.

Trong khi thọc vào rút ra, tốc độ của còn thật nhanh đến mức chỉ thấy lư ảnh nhưng Liễu Hạo Ngọc vẫn cảm thấy không đủ. Anh đặt hai chân của Chu Mẫn lên trên vai, chặt chẽ ôm eo thon không thể nắm chặt rồi cười trộm thấp. Đột nhiên, cô cảm giác được thân thể của anh có chút ngưỡng về phía sau, cảm giác no căng hơi hơi giảm bớt. Đang lúc cô mới nhẹ nhàng thở ra thì anh lại hung hãn đâm mạnh vào khiến cô hít sâu một hơi. Cô vừa tiếp thu khoái cảm cọ rủa vừa cảm thấy nhuy tâm và tay đều phải chịu có lực lượng đáng sợ kia đánh vào.

Chu Mẫn bị Liễu Hạo Ngọc giữ hai chân, sau lưng và chạm với tay lái cứng cứng, không có điểm tựa chống đỡ nên phải dùng một bàn tay chống ở trên cửa kính bên cạnh Liễu Hạo Ngọc, tay kia thì túm lấy cánh tay đang ôm eo mình của anh.

Như vậy mới có thể hơi chút giảm bớt sức và chạm không muốn sống của Liễu Hạo Ngọc. Lực độ của anh giống như muốn đâm bay cô ra bên ngoài. Mặc dù đã làm vậy nhưng mỗi một lần anh hung mãnh đâm vào thì phía sau lưng cô vẫn hung hăng đập mạnh lên trên tay lái.

“Anh... Anh... Liễu... Liễu... Hạo ngọc... A... Ân...” Chu Mẫn cả kinh hít hà.

“Không cần... Đứng lại... Em... Chịu... Không được... Ân... Ân...” Lời còn chưa nói xong thì cô đã bị đưa lên đến con cao trào cực hạn. Cô không thể mở miệng lên tiếng mà chỉ có thể thở dốc.

“Đừng dừng lại đúng không? Bạn học Giang, như em mong muốn...” Nói xong, giống như gấp ghế, Liễu Hạo Ngọc càng thêm và chạm mạnh với cái móng của Chu Mẫn khiến còn thật thô to tận tình phóng túng ở trong hoa tâm của cô. Anh khẽ khàn cười nhẹ, “Nhìn xem Nữ thần Khánh Đại của chúng ta đi! Thật đẹp...” Bàn tay to buồng eo thon của cô ra, anh cách váy bóp hai vú của cô rồi chậm rãi trêu đùa.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Xuyên Nhanh Thẻ Muốn Phác Gục Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 17

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit & Beta: Anri Cuteo ><

“Dừng... Như vậy... Chậm một... Chút... Quá... Nhanh... Em... Chịu... Chịu... Không nói... Cầu... Cầu... Cầu xin anh... Buông... Buông tha em đi... A...” Không thể thừa nhận nỗi anh làm tình quá mức kịch liệt, cô chỉ có thể khóc kêu cầu xin.

“Thật chặt! Có phải là bởi vì một tuần qua không làm nên em lại trở nên chặt như vậy hay không? Hơn nữa, hình như bên trong có rất nhiều cái miệng nhỏ đang không ngừng cắn tôi, thật thoải mái... Quá chặt, quá sung sướng, em thật biết mát! Bạn học Giang đúng thật là cực phẩm! Ân...”

“Thật muốn cắn hừ đâm huyết của em!”

Lời nói dâm uế không ngừng được thốt ra từ trong miệng của Liễu Hạo Ngọc. Không biết anh đã lấy mất kính mình vốn luôn đeo xuống khi nào, hai mắt không có kính che đẩy, tầm mắt càng thêm có chút thô bạo mà không hề là ưu nhã ôn nhuận nữa. Anh bây giờ quả thực chính là một con sói hung dữ đang rất đói khát, nếu không giết chết con mồi thì tuyệt đối sẽ không bỏ qua!

Cơn thịnh sắc vào rút ra trong thân thể cô, nhiều lần đụng vào nhụy hoa. Anh mở rộng lực độ đột phá cửa tử cung khiến tiểu huyết của cô liều mạng co rút lại, tay chống ở trên cửa sổ dần dần nhún ra. Cuối cùng, cô vô lực chống đỡ, thân thể mềm mại hoàn toàn ngã đầu ngã xuống nhưng lại bị Liễu Hạo Ngọc dùng một tay vớt trở về. Lấy cơn thịnh trong thân thể cô làm trung tâm, anh xoay tròn thân thể Chu Mẫn một vòng khiến một chân của cô đặt ở trên bệ cửa, một chân bị Liễu Hạo Ngọc chặt chẽ khống chế ở trong tay.

Khi thân thể Chu Mẫn tựa vào trên tay lái, thân thể anh cũng ghé sát vào người cô, cơn thịnh có chút trượt ra bên ngoài cũng gắt gao đuổi kịp. Anh hung hăng đâm còn thịnh vào trong, tốc độ không giảm. Hình như tay lái cũng cảm nhận được cổ lực lượng đáng sợ kia, bị lực độ chống đối của Liễu Hạo Ngọc làm không ngừng dừng đưa trái phải...

“Ân!... Không được... Buông... Buông tha em đi... Liễu Hạo Ngọc... Em sẽ... Bị anh... Giết chết...”

Va chạm trầm trọng, ma xát lỗ mũi, tiếng nước ở chỗ gộp hợp chảy róc rách, Chu Mẫn khó nhịn khóc xin, Liễu Hạo Ngọc sung sướng găm nhẹ, tất cả đều bắt đầu phóng đảng không kềm chế được, hương vị tình dục nồng đậm lan tỏa khắp trong xe.

Liễu Hạo Ngọc đột nhiên buông bàn tay đang khống chế chân của Chu Mẫn ra. Chân cô vô lực để ở một bên, Liễu Hạo Ngọc nhẹ nhàng điều khiển hạ thân gần như xụi lơ của cô. Anh tùy ý đã man dùng tiểu huyết chặt hẹp ướt nóng tới an ủi dục vọng cuồng dã của bản thân.

Liễu Hạo Ngọc ép Chu Mẫn quay đầu lại đối diện với mình. Anh hôn lên cái miệng nhỏ điểm mỹ của cô rồi thăm dò, càn quấy và trêu chọc trong khoang miệng ẩm áp.

Cảm giác khô nóng tê dại mãnh liệt khiến toàn thân cô đều mềm mại, mặc anh không ngừng thô lỗ xâm chiếm tiểu huyết. Anh điều chỉnh tư thế của cô để càng thêm dễ dàng hôn môi cô, bàn tay to của anh âu yếm lên xuống ở phía sau lưng cô, mỗi một lần đụng chạm đều giống như mang theo dòng điện, vui sướng lại khiến cô bất lực run rẩy.

“Liễu... Hạo Ngọc...” Được đến cơ hội thờ dục, Chu Mẫn też đại kêu tên Liễu Hạo Ngọc.

Thân thể của Chu Mẫn thấp phản nể cảm, toàn thân cô run rẩy, mỗi một lần anh vuốt ve đều có thể đem đến cho cô sự rung động vô cùng lớn, mà mỗi một lần cô rung động, tiểu huyết liền sẽ càng thêm chặt hẹp và bôi trơn khiến cơn thịnh anh càng thêm sung sướng.

Liễu Hạo Ngọc ngược lại cách lóp vẩy trượt bàn tay từ sau lưng cô lên đến phía trước bộ ngực mềm mại rồi đột nhiên hung hăng nhéo nhéo đầu vú hơi hơi dựng đứng của cô.

“Không... A... Em từ bỏ...” Nước mắt không ngừng rơi xuống, bởi vì quá nhiều tình cảm mãnh liệt, Chu Mẫn khóc thút thít lắc đầu, niềm vui sướng trong thân thể chồng chất tới cực hạn khiến cô không thể chịu đựng được.

“Bạn học Giang đồng học, em thật sự quá nhạy cảm khiến tôi không muốn buông em ra.”

Liễu Hạo Ngọc cười khẽ xong dùng sức đưa bốn nhũ thịt mềm mại, bàn tay to liên tục xoa nắn ở trên hai đỉnh núi tuyết, một tay khác lại trượt xuống phía dưới, sau khi chạm phải hoa hạch sung huyết, anh dùng sức búng búng chỗ đó!

“Không, Liễu Hạo Ngọc... Dừng tay! Muốn chết... Ân... Dừng... Tra tấn em... Muốn thì làm nhanh lên!”

“Hừ... Bạn học Giang, đây là lời em nói, lát nữa cũng đừng xin tha... Em thật là quá mỹ diệu... Bên trong vừa nóng vừa ướt... Tôi sắp bị em làm bần... Bảo bối... Tôi muốn hung hăng cắn chết em...”

Anh dùng sức rút cơn thịnh to lớn ra, sau đó lại tức nhanh chóng và tàn nhẫn vọt tiến vào, hung hăng đâm Chu Mẫn về phía trước cửa xe, lực lượng đáng sợ làm Chu Mẫn phải gắng sức chống đỡ.

“A... A... A... Ân... A... Ân...” Chu Mẫn vốn có thể thút thít xin tha đến cuối cùng chỉ còn biết phát ra tiếng rên rí rách nát. Cô không thể đếm được mình đã cao trào bao nhiêu lần nhưng cô cảm nhận được cơn thịnh của thiếu niên phía sau vẫn cứng rắn như thiết. Thần trí Chu Mẫn lại bắt đầu mê ly, quá nhiều vui thích cùng với tư thế khó chịu khiến thân mình cô mềm yếu vô lực.

Xe thể thao nhỏ hẹp làm anh và cô chỉ có thể gút gao dính ở bên nhau. Lực độ va chạm siêu cường của Liễu Hạo Ngọc càng làm xe thể thao có đường cong tru nhà không ngừng lắc lư sang trái phải, hạ thân của Chu Mẫn đã bị chà đạp đến khó coi, vách tường thịt non đỏ búng bít ra ngoài mới khi anh thọc vào rút ra, cơn thịnh đỉnh đầu đâm thủng thủy tinh nị và chất nhầy trắng đục. Hơi thở đầm nỉ kích thích thiếu niên trên người. Anh giống như một con đấm thú không biết thỏa mãn mà liên tục ra ra vào vào trong thân thể cô.

Trong lúc Chu Mẫn mơ hồ suy nghĩ, từng tiếng rên rí vô ý thức tràn ra bên môi, cô vô lực lằm vào trong bóng đêm...

“Ân...” Liễu Hạo Ngọc cuối cùng cũng phát ra tiếng thở dài thỏa mãn, anh đâm thẳng cơn thịnh vào chỗ sâu trong rồi phun ra dục vọng thỏa mãn, tinh dịch nóng rực như dung nham làm nóng hoa tâm khiến Chu Mẫn theo bản năng run rẩy cả người.

“Lại hôn mẹ! Thân thể của em cũng thật kém, xem ra là phải thao luyện nhiều một chút mới được...”

Nói xong, Liễu Hạo Ngọc rút cơn thịnh tuy đã bắn qua một lần nhưng vẫn sung to như cũ ra thì lại bị cô gái trong lúc hôn mê vô ý thức theo kẹp chặt tiểu huyết. Liễu Hạo Ngọc bị kẹp bất ngờ, cả người khoái cảm tê rần, hai mắt thoải mái híp lại. Nhìn cơn thịnh càng ngày càng sung to, Liễu Hạo Ngọc ôm Chu Mẫn vào trong lồng ngực xong xuống xe đi hướng thang máy gara, sau đó tiến vào biệt thự.

Trong phòng khách rộng lớn, ở khắp nơi đều có thể thấy được sự xa hoa và lạnh lẽo. Ngôi biệt thự lúc này lại đen tối một mảnh, ngoài cửa sổ ngẫu nhiên có vài tia ánh mặt trời tràn vào từ khe hở của bức màn cao cấp che chắn ánh sáng.

“A... A...” Đôi tay bị trói ở trên tay vịn của ghế sofa trong phòng khách, Chu Mẫn không biết bản thân tỉnh lại như thế nào nhưng cô vừa tỉnh thì liền phát hiện mình đã bị lột sạch không còn một mảnh, có thứ gì đó vẫn đang thọc vào rút ra trong tiểu huyết, Chu Mẫn phát ra tiếng thở dốc dồn dập, hai đùi trắng nõn rộng mở cũng không tự chủ được mà liên tiếp dựng thẳng eo bởi vì đơn giản là do có hai ngón tay đang ở tăn sát bữa bãi ở trong cơ thể cô, làm chứa tể toàn bộ thần kinh của cô.

Liễu Hạo Ngọc nửa dựa vào trên người Chu Mẫn, cái lưỡi linh hoạt đang tận tình chơi đùa vú cô. Anh dùng sức liếm mút, trêu chọc hai đỉnh phần hồng găng gươngung cứng rắn.

“Xem ra là em đã tỉnh, vậy thì bây giờ tôi bắt đầu.” Hai ngón tay anh hoạt động ở trong tiểu huyết cô. Anh cảm giác được mật dịch điên cuồng tuôn ra phối hợp với động tác đâm chọc của ngón tay làm phát ra tiếng động đầm nỉ.

Anh dùng ngón cái ngăn chặn tiểu hạch của cô rồi lặp lại xoa nắn ma xát, sau đó không ngừng trêu chọc, kỹ thuật làm tình cao siêu khiến Chu Mẫn phát ra tiếng thét chói tai và thở dốc mãnh liệt.

“Không... Không cần... Cầu xin anh... Em chịu không nổi... A... A a...” Có hit mạnh không khí, cô vốn không phải là đối thủ của anh.

Bạn đang đọc truyện Nữ Phụ Xiên Nhanh Thẻ Muốn Phác Gục Nam Chủ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 18

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit & Beta: Anii Cuteo <>

Liễu Hạo Ngọc rút ngón tay từ trong cơ thể cô ra rồi dùng chính ngón tay đỉnh đầu đâm thẳng vào trong khoang miệng khẽ nhếch của cô. Trên khuôn mặt anh mang theo biểu tình đùa bỡn nhìn cô liếm mút ngón tay của mình, ánh mắt lạnh nhạt mà tà khí.

“Bạn học Giang, nếm được sao? Đây là hương vị của chính em. Lần trước, trước khi em tỉnh lại, tôi đã nuốt vào rất nhiều, thật ngọt, em cảm thấy thế nào?” Hân ôn nhu nói.

Anh xoay người để lên thân mình của cô xong dùng sức bẻ hai đùi cô ra để lộ vào nơi riêng tư ướt đầm dề của cô đối mặt với phần hạ thân nam tính cương cứng của mình, sau đó anh nhanh chóng cỡi quần của mình để lộ ra phần thân tình trắng. Anh phóng thích cơn thịnh cũng rắn rồi hung hăng dùng sức đâm vào trong chỗ sâu nhất của tiểu huyết Chu Mẫn.

“A –!” Tiếng thét chói tai điên cuồng lập tức vang vọng ở trong căn phòng khách to lớn của ngôi biệt thự.

Phần đùi của Chu Mẫn run rẩy ở hai bên sườn eo anh nhưng lại không tìm thấy được điểm chống đỡ.

Liễu Hạo Ngọc không chút do dự vòng hai chân thon dài của Chu Mẫn chắc nịch lên trên eo và triển khai động tác dưới hạ thân. Anh dùng đôi tay cảm vòng eo cô rồi đâm nhập ra ra vào vào trong cơ thể cô.

“A... Liễu Hạo Ngọc... Quá... Quá nhanh... A...” Cô run giọng cầu xin, hai tròng mắt xinh đẹp đáng thương hề hề nhìn về phía anh, hai tròng mắt đen long lanh như thủy tinh bị bao phủ bởi một tầng hơi nước.

“Em có biết không? Suốt 7 ngày, tôi nằm mơ đều nghĩ muốn lại lần nữa làm nát em ở dưới thân. Mỗi lần nhớ lại hình ảnh đâm nỉ đêm đó, tôi đều sẽ cứng, sau đó cảm cơn thịnh của mình rồi không ngừng kêu tên của em. Tôi tưởng tượng ra bộ dáng bản thân mình bán thung và thao chết em”

Liễu Hạo Ngọc phun khí trên da thịt tuyết trắng của cô, anh cười như không cười mà ngẩng đầu, đôi mắt tình quang bức người gần gũi nhìn chăm chăm cô. “Nhưng mỗi một lần nhớ tới đêm đó, sau khi em tỉnh lại liền chạy đi, còn không thấy bóng dáng suốt 7 ngày, tôi liền cảm thấy thực tức giận. Chẳng lẽ Liễu Hạo Ngọc tôi là người Chu Mẫn em có thể tùy ý làm xong không chịu phụ trách?”

Chu Mẫn bị cơn thịnh hực tràn đầy dục hóa và chạm cho không ngừng khốc thút thít nhưng đến khi nghe anh chỉ trích không rõ đầu đuôi thì lại dờ khóc dờ cười. Có phải cô suy nghĩ sai rồi hay không, cô mới là người bị hại a?! Một người thì bạo như anh thì sao lại có bộ dáng mình bị hại a?! Cô bị lời chỉ trích của Liễu Hạo Ngọc làm cho không biết nên trả lời câu hỏi của anh từ đâu.

“Em... Em không có... A!”

“Nói dối.” Anh tính trừng phạt từng lấy hai vú cô, ngón cái và ngón trỏ đột nhiên nhéo hai đỉnh quả hồng mẫn cảm, khi nặng khi nhẹ mà đùa bỡn.

“Là ai khi thấy tôi ở nhà ăn Nhật thì quay đầu liền muốn không từ mà biệt? Sao há? Dám làm mà không dám nhận?!”

Chu Mẫn không tự chủ được mà hắt không khí, đôi tay bị trôi ở trên sô pha không khỏi nắm chặt tay vịn, nộn mông dong đưa trái phải muốn dời khỏi cón thịt cứng rắn khiến mình nổi điên kia nhưng động tác của cô ở trong mắt Liễu Hạo Ngọc lại giống như đang hấp hối giữa giữa! Sức lực nhỏ đến mức cùng một con con kiến không sai biệt lắm.

“Em... Em chỉ là không biết nên đối mặt với anh thế nào, em cảm thấy rất xấu hổ... A...!”

Liễu Hạo Ngọc nghe được câu trả lời của cô xong thì lại hung hăng xâm nhập vào sâu hơn.

Hồ hấp của Chu Mẫn càng ngày càng dồn dập, khuôn mặt tái nhợt bị nhuộm thành màu hồng phấn, nhiệt độ cơ thể dần dần lên cao, mái tóc cột đuôi ngựa cũng rời rạc, sợi tóc mềm mại tồ đậm khuôn mặt tinh xảo. Hiện tại, cô đẹp đến mức khiến cho bất kì một người đàn ông nào cũng tâm động và xúc động.

Anh cũng là một người đàn ông bình thường nên cũng sẽ bối vì mị lực của cô mà rung động.

Nhưng anh lại mặc danh cảm thấy tức giận, cô gái kiêu ngạo ở trong lòng ngực anh cứ nhiên lại lần nữa muốn tránh thoát anh. Kỳ thật, từ sau khi phát sinh quan hệ với cô, anh liền đã cho người điều tra hết tất cả video ở KTV đêm hôm đó. Anh thấy cô và âm thầm cho người điều tra cô. Không ngờ rằng, anh dùng thời gian một tuần để tra ra rất nhiều chuyện của cô, trong đó bao gồm cả chuyện cô yêu thầm anh.

Nhưng cho dù là như thế, anh khi đó chỉ khoái mũi coi thường, anh nghĩ có hẳn là sẽ thừa dịp cơ hội này để bám lấy anh nhưng anh đợi suốt một tuần mà cũng không có tin tức gì từ cô, lúc gặp lại thì thấy cô hoảng hốt muốn chạy.

Việc đầu tiên cô làm sau khi thấy anh lại là chạy trốn! Phản ứng này nằm ngoài dự kiến của anh, nhưng mà...

Được rồi, anh thừa nhận rằng kỳ thật nếu cô không chạy trốn, anh cũng sẽ hoài nghi là lần phát sinh quan hệ ngoài ý muốn kia cũng là cố ý. Nhưng khi anh nhìn cô luống cuống chân tay lựa chọn chạy trốn, không biết vì sao mà anh lại cảm thấy vui vẻ hơn cả tức giận!

Liễu Hạo Ngọc cảm thấy bản thân mình sắp điên rồi. Anh bị ý tưởng không thể hiểu được của mình cùng với hành vi càng ngày càng không thể lý giải làm điên rồi...

Nhưng khi nhìn trên khuôn mặt của cô gái thanh lãnh ở trong trường học này tràn đầy vô thố ngốc manh và bộ dáng giống như chuột tiết mềo thì anh lại cảm thấy hết giận nổi. Cô có biết là cái dạng này của cô có bao nhiêu mẽ người hay không? Hơn nữa, cô không chút nào tự biết thì thôi, tại sao cô lại còn ngốc nghếch quá mức như vậy?!

Không hỏi rõ ràng liền dám đồng ý giao dịch với anh, nếu không phải là anh thì cô có thể cũng sẽ bị người khác lừa thế này hay không...

Càng nghĩ càng tức giận, anh nhìn cô gái ren ri ở dưới thân, khuôn mặt xinh đẹp vừa thanh lãnh lại vừa ngốc manh vô thố, ánh mắt Liễu Hạo Ngọc lại biến thâm trầm lên.

Nếu chân chính tính thì quan hệ giữa cô và anh chỉ là một đêm tình!

Chỉ với thời gian một tuần đã khiến anh phát hiện, sau khi nằm qua tư vị ngọt lành của cô, anh liền không muốn xa rời hương vị này, hơn nữa, anh lại có loại cảm giác vừa quen thuộc vừa mặc danh đau lòng với cô.

Lấy diện mạo và bối cảnh của anh thì có rất nhiều người phụ nữ cam tâm tình nguyện mở hai chân ra chào đón và chờ anh tới phát tiết nhưng chỉ có một mình cô có thể khiến cho anh hứng thú, tò mò và phát sinh thú tính.

“Tôi phát hiện...” Âm điệu của anh trầm thấp, anh khởi động nửa người trên vẫy nhỏ cô lại trên sô pha chật hẹp. “Có thể sửa lại giao dịch giữa chúng ta.”

Anh lạnh băng cười khiến cô không khỏi run rẩy.

“Bạn học Giang... Nhớ kỹ, trước khi tôi nói chấm dứt mối quan hệ này, em nhất định phải tùy thời chạy đến khi nghe tôi gọi, nếu không...” Anh ách thanh gọi xong cố ý dong đưa phần eo nhẹ nhàng và chạm tiểu huyết của cô.

“Ừm... Ân...” Cô nhủ mảy mòi thờ phò, hai vú cao ngất lừng ra cuộn sóng, xuân thủy ướt át càng không kiêng nể gì mà chảy ồ ạt ra ngoài.

“Bạn học Giang, đầu vú của em trở nên vừa hồng vừa cứng giống như khát vọng bị người ngậm vào trong miệng rồi nhắm nháp một phen thật tốt. Em đang câu dẫn tôi sao?”

“Em không có...” Chu Mẫn hết chỗ nói rồi! Có thật muốn khóc, tại sao mỗi một nam chủ trong truyện trên giường và dưới giường đều giống như hai người khác nhau a!?

Chu Mẫn bị Liễu Hạo Ngọc trêu chọc khiến cả người giống như bốc cháy, nhiệt độ cơ thể liên tục tăng cao. Chu Mẫn mất lý trí, ngón lừa vô hình sắp đốt cô thành tro.

“Không có?” Anh tà tà cười, mục đồng lưu chuyển ánh sáng kỳ dị. “Vật nhỏ chi biết nói dối.” Nói xong, hạ thân Liễu Hạo Ngọc bắt đầu vận động phóng dăng, toàn bộ đạn lửa khai hỏa, anh và chạm thân thể mềm mại dưới thân.

“A... Ân... A... Không... A...” Từng tiếng ngấm khê nhộn nhạo mất hồn được phát ra môi đỏ nhỏ xinh của Chu Mẫn. Mỗi một lần anh chọc vào rút ra đều rất hữu lực, nếu không phải anh túm vòng eo của cô và nâng mông vênh cô lên, không ngừng kéo cô về hướng anh thì cô đã bị lực lượng bá đạo kia đâm bay khỏi sô pha.

Quá kích thích, quá nóng nực! Phương thức anh muốn cô thả bạo và cuồng dã, anh vốn không hiểu che chở là gì. Anh mạnh mẽ đoạt lấy sự diễm mỹ và kiều nhu của cô. Anh nâng đùi ngọc thon dài của cô lên trên vai, sau đó bắt đầu công kích kịch liệt hung mãnh.

Chu Mẫn khóc kêu, mặt nước trong cơ thể tuôn ra bên ngoài từng đợt từng đợt làm để chịu cón thịt to lớn quá phận của anh và khiến mỗi lần anh xoay tròn trong u huyết mềm mại của cô không ngừng phát ra tiếng vang thẹn thùng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Xuyên Nhanh Thẻ Muốn Phác Gục Nam Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 19

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit & Beta: Ami Cuteo ><

“Liễu Hạo Ngọc... A... Không cần... A...” Cô bất lực ngưỡng cao đầu kêu tên của anh, rồi lệ càng nhiều, cao trào tập kích cô khiến cô không thể không run rẩy.

“Bạn học Giang, vẫn còn chưa kết thúc nên người nói dối sẽ phải chịu trừng phạt ngay!” Giọng điệu của anh càng ngày càng thấp, hơi thở nhiệt khí phát quả da thịt bởi vì tình dục mà phẩm hồng của cô.

“Huhu... Từ bỏ... Tha em... Tha cho em...” Cô nhắm mắt, thần minh vẫn cứ tiếp tục run rẩy, hai chân gác ở trên vai anh vô lực rũ xuống. Cô giống như một con búp bê Tây Dương bị rút hết sức lực, chỉ có thể mặc người ta đùa nghịch.

“Không cần? Bạn học Giang, em luôn không ngoan.” Trong giọng điệu của anh mang theo ý cười. Còn thật với vào giữa hai chân cô chậm lại tốc độ và sửa lại phương pháp xâm nhập. Anh lui ra ngoài một chút rồi lại hung hăng đâm thẳng vào. Anh liếm cắn lỗ tai của cô, thoải mái đâm dĩa phát tiết tinh lực ở trong thân thể cô. “Được... Được... Được...”

Cảm giác thân thể của mình đột nhiên co chặt một trận, Liễu Hạo Ngọc bèn đặt trọng lượng toàn thân ở trên người cô, sau đó vuốt tay cời bỏ sợi dây thừng trói buộc cô rồi túm lấy eo cô xong điên cuồng mân mê, lần lượt va chạm đến chỗ sâu nhất rồi lại hung hăng rút ra.

“Rống...” Cảm giác sung sướng tràn từ xương sống lên đỉnh đầu, quy đầu của cô đột nhiên bắn ra nồng đậm tinh dịch vừa nóng lại vừa nung.

“A! Thật nóng... Không...” Hai mắt Chu Mẫn trở nên trắng dã, cả người cô không ngừng run run nhưng Liễu Hạo Ngọc lại gắt gao ngăn chặn miệng huyết, tinh dịch giống như súng nước không ngừng cọ rửa tiểu huyết kiều nộn làm Chu Mẫn mạnh mẽ nâng eo lên và suýt chút nữa không thở nổi. Chờ sau khi anh bắn gần hết tinh dịch, Chu Mẫn mới ngả thật mạnh xuống trên sofa và thở gấp gấp!

Vẫn đề nặng ở trên người Chu Mẫn, Liễu Hạo Ngọc thoải mái híp lại hai mắt. Còn Chu Mẫn bị Liễu Hạo Ngọc đè suýt chút nữa tắt thở, cô đành phải vận eo ở dưới thân anh, đẩy đẩy người anh. Còn thật vốn đã mềm nhũn lại lần nữa hùng dũng đứng lên, còn sắc mặt Chu Mẫn ngay lập tức chuyển sang trắng bệch.

“Xem ra bạn học Giang vẫn còn chưa thỏa mãn, chúng ta lên giường rồi tiếp tục nào! Tôi còn muốn ăn từ đầu đến chân cô, cô phải cẩn thận, tôi sẽ nắm giữ toàn thân cô!”

Nói xong cũng không chờ Chu Mẫn phản ứng, Liễu Hạo Ngọc liền để toàn thân trần trụi ôm Chu Mẫn từ trên sofa lên, sau đó đi nhanh về hướng phòng ngủ. Còn Chu Mẫn đã bị lời Liễu Hạo Ngọc nói làm kinh hãi và ngăn cản cả người. Khi Liễu Hạo Ngọc đi Chu Mẫn ở trên chiếc giường to trải tấm nệm cao su 2m, Chu Mẫn liếm hoảng sợ.

“Không... Không cần... Liễu Hạo Ngọc, từ bỏ, sẽ chết...” Chu Mẫn đẩy đẩy người đàn ông đã đổ mắt trên người nhưng Liễu Hạo Ngọc lại bất chợt hôn lấy đôi môi hơi hơi sưng đỏ của cô, hết sức triển miên, miệng lưỡi giao nhau, nước miếng phát ra tằm tằm, thanh âm hút đầu lưỡi dăm mĩ làm người khác mặt đỏ tai hồng.

Trên chiếc giường lớn, hai thân thể trần trụi giao triền, trên bộ ngực tuyết trắng cao ngất có hai bàn tay to đầy gân xanh che chở, hai quả anh đào đỏ tươi phẩm ánh sáng mê người, khe rãnh nhũ nương sâu thăm phác họa ra dục vọng thần thiết của người đàn ông.

“Ngao! Sẽ không, lại làm một lần, chỉ thêm một lần nữa là được!” Nói xong, anh dùng miệng tập kích hai quả anh đào rồi liếm mút từng chút một và còn phát ra thanh âm ‘chặc, chặt’ dăm dăng.

“A! Thật nhột!” Thân mình khó có thể thừa nhận không ngừng vận vận chọc Liễu Hạo Ngọc càng ngày càng thờ dốc dồn dập, bàn tay to lùa nóng chậm rãi di chuyển từ trên nhũ thịt xuống khu vực thần bí giữa hai chân cô. Đầu tiên là nhẹ nhàng xoa xoa, tiếp theo là lực đạo càng ngày càng nhanh khiến tiểu huyết đã sớm tràn lan dăm thùy càng thêm không chịu khống chế, không trong chốc lát liền làm tằm khăn trải giường dưới thân đều sập ướt đầm!

Liễu Hạo Ngọc nhanh chóng cầm một ngón tay vào trong. Tiểu huyết mẫn cảm ngay lập tức xoắn chặt ngón út của anh và không ngừng nhấp máy để thích ứng kẻ xâm lược. Liễu Hạo Ngọc khó khăn lắm mới đi động được ngón út, rõ ràng là vừa mới bị anh hung hăng làm xong nhưng chỉ trong giây lát, tiểu huyết liền lại chặt hẹp giống như xứ nữ, thậm chí là còn làm mất hơn cả xứ nữ. Nghỉ đến mỗi một lần thọc vào rút ra trong tiểu huyết kia, đường đi giống như có ngàn vạn cái miệng nhỏ đang liếm mút, anh liền cảm thấy cả người dục họ khó nhịn!

Ngón út nhanh chóng mất khống chế, anh cắm sâu vào trong tiểu huyết, thân thể mềm mại chấn động theo động tác ra vào của anh.

“A... Thật mê! Thật nhột! A...” Tay nhỏ trắng nõn túm chặt lấy tấm khăn trải giường dưới thân, thân thể mềm mại hơi hơi nâng lên, ngay sau đó, dăm thùy phun trào ra ngoài, dưới thân của cả anh và cô đều ướt đầm một mảnh.

Liễu Hạo Ngọc khó có thể tiếp tục nhẫn nại, rõ ràng là đã bắn hai lần nhưng mỗi khi đối mặt với cô gái dưới thân, anh luôn rất dễ dàng bị khơi mào dục vọng.

Liễu Hạo Ngọc hơi hơi nâng thân thể lên, một tay cầm còn thật to lớn, một chân chen vào giữa hai chân cô, cự bóng cũng không vội và tiến vào trong mà là dạo vòng quanh hai mảnh cánh hoa ướt át, dính đầy dăm thùy ngọt nị.

Chu Mẫn mê mang hai mắt, cô chỉ cảm thấy tiểu huyết bị đùa đến càng ngày càng ngứa. Cô rất cần thứ gì đó lấp đầy tiểu huyết đói khát. Chu Mẫn theo bản năng nâng người lên và rên rỉ. “Liễu Hạo Ngọc... Liễu Hạo Ngọc... Muốn... Em muốn...”

Liễu Hạo Ngọc cắn răng. “Em muốn cái gì?”

“Àn...”

Đầu nhỏ của cô đã hoàn toàn bị tình dục khống chế, thân thể mềm mại chỉ biết ma xát với còn thật, mỗi không cần thận một chút, còn thật liền hơi hơi cắm vào trong tiểu huyết, tiểu huyết đói khát như phùng cam lộ gắt gao cắn cự bóng dăng trước. Thân thể mềm mại càng thực tuy biết vị cứ lần về trước để tìm kiếm còn thật.

“Tiểu dâm oa!”

Liễu Hạo Ngọc phát ra một tiếng hừ từ trong cổ họng, anh nhìn không được mà tiến nhanh vào trong. Ngay lập tức, cón thit cảm thật sâu vào trong hoa tâm!

“A!...”

Thân thể mềm mại nhanh chóng cứng đờ! Tiểu huyết sớm đã sung đỏ bởi vì trải qua hai lần làm tình dài dằng dẵng. Đột nhiên, tiểu huyết bị Liễu Hạo Ngọc cạy mạnh cắm vào, tiểu huyết ngay lập tức cảm giác được một cổ đau đốn, ngay sau đó, Chu Mẫn động cũng không dám động!

“A! Thật chặt!” Liễu Hạo Ngọc ý đồ di chuyển cón thit nhưng lại một bước cũng khó đi! Liễu Hạo Ngọc chỉ phải dùng miệng phong bế đôi môi run rẩy của cô, anh hết sức ôn nhu liếm láp, một bàn tay cảm tuyết nhũ rồi xoa nắn, một tay khác duỗi đến chỗ giao hợp giữa hai người rồi tình tế trêu đùa hoa môi sớm đã bị đùa bốn và viên trân châu vừa hồng lại vừa sung...

Chu Mẫn cảm giác tiểu huyết truyền đến một trận ngứa tê dại, thân thể chậm rãi thả lỏng lại nhưng tiểu huyết vẫn chặt hẹp khó có thể thọc vào rút ra như trước. Liễu Hạo Ngọc không thể tiếp tục nhấn nạy được nữa, anh túm lấy eo thon của Chu Mẫn rồi bắt đầu gia tăng tốc độ, anh chậm rãi rút cón thit ra một chút, ngay sau đó lại cắm sâu vào sâu trong hoa tâm. Khoái cảm kinh người lan thẳng tới sống lưng, nửa thân mình của cô đều chìm vào trong khoái cảm tê dại!

Liễu Hạo Ngọc không chờ nào cổ kị, anh dùng hết sức thọc vào rút ra nhưng tiểu huyết chặt hẹp lại gát gao cản cự bỗng khiến anh vừa sung sướng liên tục lại vừa cảm thấy khó nhẹn.

“Bạn học Giang! Tiểu huyết của em thật chặt! Vì sao lại vẫn còn chặt như vậy? Rõ ràng là đã bị tôi dùng qua hai lần nhưng sao tôi vẫn còn sắp bị em bầm gãy!”

“Nga! Không cần dùng sức như thế... Ân!”

“A... Nhẹ một chút... Thật ngứa... Liễu Hạo Ngọc... Chậm một chút...” Vừa nhức môi lại vừa nhột và vừa đau! Chu Mẫn chỉ có thể càng thêm dùng sức co rút lại tiểu huyết!

Liễu Hạo Ngọc nhanh chóng di động vài cái kích thích đến đường đi mẫn cảm tiếp tục co rút lại, nhụy hoa giống như có cái miệng nhỏ gát gao cắn cón thit của anh. Anh hít một hơi thật sâu xong cuối cùng cũng nhận không được ý muốn bản tình, một dòng bạch dịch sền sệt bắn vào hoa tâm. Còn cón thit mới nửa mềm ngay lập tức cảm nhận được một cỗ mặt nước ấm áp ập tới, ngay lập tức, toàn thân anh thoải mái đến mức kể cả lỗ chân lông cũng đều mở ra.

Cảm giác bản thân sắp bay lên thiên...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Xuyên Nhanh Thẻ Muốn Phác Gục Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 20

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit & Beta: Ami Cuteo >>

Liễu Hạo Ngọc rút cón thit hơi mềm ra, ngay sau đó, hỗn hợp dâm thủy trong suốt cùng với tinh dịch màu trắng trào ra từ trong tiểu huyết khiến hai mảnh cánh hoa đã chịu đủ tra tấn càng thêm chặt vật bất kham.

Chu Mẫn nửa ngày cũng chưa không phục hồi tinh thần lại, tiểu huyết mẫn cảm không ngừng co rút lại, đường đi bên trong mềm mềm ngứa ngứa, hai vú ngứa đến khó chịu, cô không nhịn được nên duỗi tay xoa nắn.

“Ân! Thật ngứa... Ân...”

Liễu Hạo Ngọc cúi đầu thì thấy Chu Mẫn hai mắt mê mẫn, mặt như đào hoa, cánh môi anh đào hơi hơi hé mở, mơ hồ còn có thể thấy được đầu lưỡi phấn hồng bên trong. Nhũ thit tuyết trắng bị cô tự tay xoa nắn đến biến dạng, hạ thân lại là một mảnh hỗn độn trắng nõn, trước miệng huyết toàn là bạch dịch, hoa môi sung đỏ bởi vì vừa mới trải qua cao trào nên mấp máy lúc đóng lúc mở, chính giữa hai mảnh cánh hoa phấn hồng còn không ngừng tràn ra từng luồng tinh dịch trắng đục.

“Tiểu yêu tình... Tiểu dâm oa...”

Cón thit mới vừa mềm của Liễu Hạo Ngọc lại nhanh chóng thức tỉnh lần nữa, thậm chí còn thô to hơn cả vừa rồi. Hai tay Liễu Hạo Ngọc phủ lên bàn tay non mịn của cô rồi vuốt ve hai luồng miên nhũ, thỉnh thoảng, anh dùng ngón trỏ búng nhẹ đầu vú hoặc kéo kéo đầu vú.

Khoái cảm bên nhẹn truyền đến từ đầu vú, Chu Mẫn càng thêm liều mạng vận vẹo thân thể mềm mại, hai đùi thẳng tắp thon dài nhẵn mịn. Cô nhận không được nên dùng đùi ngọc kẹp lấy và ma xát với chân anh, lông mao trên cón thit thô trắng nhanh chóng trở nên ướt đầm, hai mảnh cánh hoa non mềm giữa hai chân cô quạ lông mao mang đến cảm giác tê ngứa và kích thích khiến cho cô vận vẹo lợi hại hơn...

Cón thit to lớn của Liễu Hạo Ngọc lợi dụng lúc thân thể cô vận vẹo nhẹ nhàng đâm chọc ra vào trong bộ phận sinh dục của cô, dục vọng khó có thể rút lui, cùi đốt gập gờ phải liệt hóa!

“Bạn học Giang, chúng ta làm thêm lần nữa đi! Em vẫn còn thích...” Anh mở miệng nói ra những lời này xong liền lại hung hăng đâm thẳng vào tiểu huyết ướt đầm...

“Không... Từ bỏ! Em không được... Từ bỏ, Liễu Hạo Ngọc... Anh nói chỉ làm một lần thôi mà!” Chu Mẫn vốn còn đang cảm thụ dư vị sáng khoái do cao trào mang tới, sau khi nghe thấy lời Liễu Hạo Ngọc nói liền ngay lập tức mở to hai mắt, cổ không ngừng dấy đầy thần thể anh.

Nhưng Liễu Hạo Ngọc lại đã bắt đầu dùng côn thật dưng dưng mạnh mẽ thọc vào rút ra, bàn tay dùng sức túm lấy tuyệt như bởi vì thoải mái nên liên tục pháp phỏng, sau đó mạnh mẽ chà đạp đè ép và xoa nắn chúng nó biến hình thành sung đỏ căng to đậm thêm về đầy đặn...

“Bạn học Giang, tiểu yêu tinh, tiểu huyết quá chặt, nóng quá a...” Anh dưng thẳng kiện eo khỏe mạnh rồi đột nhiên rút côn thật ra. Tiểu huyết run rẩy mãnh liệt, một dòng mật dịch ngọt nị không chịu không chế điên cuồng tuôn ra ngoài làm hạ thần và đùi ngọc của cô thêm ướt đầm, rất kiểu đầm...

“A... Không... Đau quá... Không cần... Từ bỏ...”

Liễu Hạo Ngọc đang vô cùng hưởng thụ khoái cảm sung sướng nơi côn thật nên sao có thể nghe được tiếng khóc kêu của Chu Mẫn, anh chỉ biết liên tục va chạm. Không ngừng thọc vào rút ra khiến pháo hoa trong đầu anh nổ rộ.

“Bạn học Giang, anh thật sự yêu chết tiểu huyết của em, thật thoải mái, thật thoải mái, làm chết em, em là yêu tinh! Rống...”

“Không, từ bỏ... Thật ngứa... Thật nóng... Từ bỏ, quá mệt... Liễu Hạo Ngọc, em sắp chết... Em sắp chết... Sắp bị anh làm sướng chết... Tha em đi... Từ bỏ...”

“Tiểu yêu tinh, cầu xin anh, cầu xin anh thì anh liền đồng ý...”

“Nói đi, bạn học Giang, lớn tiếng cầu xin anh à!” Liễu Hạo Ngọc thông thả ung dung dùng côn thật to lớn chống lại miệng tiểu huyết đang chảy nước rồi không ngừng ma xát với viên trân châu huyết hồng nằm chính giữa hai mảnh thịt mềm phần nộn đáng trước, ngón tay cũng liên tục khuấy khích và xoay tròn xoa nắn hai vú đầy đặn...

Chu Mẫn đột nhiên có cơ hội thờ đốc, cô há mồm to thờ hồn hên, giọng điệu đứt quãng. “Úm... Cầu xin anh! Xin anh đó! Từ bỏ... Đứng... Đứng lại, em sắp chết...”

“Được được được, tôi thỏa mãn em, sẽ không dừng lại! Hôm nay, tôi sẽ làm chết em...” Liễu Hạo Ngọc cố ý xuyên tạc lời Chu Mẫn nói, anh nâng eo, côn thật để ở trước miệng huyết nhỏ xinh cuồn mãnh đâm mạnh một cái, toàn bộ cự vật to lớn hung hãn ngay lập tức chen vào trong tiểu huyết...

“A!...”

Liễu Hạo Ngọc thoải mái thờ dài một tiếng, còn Chu Mẫn thì bởi vì bị hung hăng va chạm nên hét to, hai mắt cô trắng dã, hai chân run rẩy vô ý thức!

“Không! Không cần!... A... Sắp chết... Đủ rồi, không thể vào sâu hơn nữa... A...”

Chu Mẫn khó chịu, cô sợ hãi vận eo eo thon, cự bồng nhét ở trong tiểu huyết càng thêm cứng rắn giống như cái bàn ủi!

Liễu Hạo Ngọc lớn tiếng rít gào rồi bắt đầu vận động đã man. Anh thô lỗ vận bung ra mông nhỏ phần nộn của cô, mười ngón tay chen giữa mông thịt trơn mềm để côn thật có thể xâm nhập sâu hơn...

“Bạn học Giang, em thật giỏi, đâm huyết của em cực kỳ giỏi, thật muốn làm hư tiểu huyết của em! Phun nhiều một chút, bạn học Giang, tuồn thêm nhiều dâm thủy ngọt ngào ra chút, tôi muốn cho em bắn đến chết!”

Liễu Hạo Ngọc hung hăng ôm chặt thân thể sớm đã xụi lơ của Chu Mẫn. Côn thật thô to làm người ta sợ hãi đâm vào sâu hơn và va chạm thật mạnh với nhụy hoa vô cùng kiều nộn ở chỗ sâu trong. Anh cắm sâu đến mức Chu Mẫn đá loạn chân nhỏ, còn phần thịt non ở chỗ sâu trong bị mở rộng quá nên đã gần hồng mắt. Chu Mẫn càng thêm nhịn không được mà khóc thút thít xin tha.

“A... Cầu xin anh... Tha em đi... Em sẽ chết... Sẽ bị anh giết chết... Ân, ân... Thật mệt, tê môi không chịu được... Ân ân a, cầu xin anh...” Chu Mẫn rên rí rách nát, eo thon vận vẹo liên tục, tiểu huyết không ngừng tiết ra dâm thủy làm ướt đầm hạ thân của cả anh và cô.

Hạ thân hai người kẻ sát nhau, tách ra rồi lại kẻ sát! Âm thanh “Tư tư” quanh quẩn ở trong phòng có vẻ vô cùng dâm dăng! Xương mu và chạm lẫn nhau, khoái cảm che trời lấp đất mà đến bao phủ lấy hai người đang tham hoan!

“Huhu! Không được! Tha cho em đi! Úm... Thật mệt... Sắp chết... Hông rồi... Hông rồi... A...”

“A...” Dâm thủy ngọt nị bắt chợt trào ra điên cuồng, muốn ngăn cũng không ngăn được, ánh sáng hồng đẹp để lại lần nữa nổ mạnh sáng lạn ở trong mắt Chu Mẫn. Toàn thân Chu Mẫn co rút, cô nhắm lại hai mắt, run rẩy tùy ý dãn bản thân bay lên thiên đường vui thích đi...

Tiểu huyết trong lúc cao trào cần lấy côn thật của Liễu Hạo Ngọc và không ngừng liếm mát đè ép nó. Liễu Hạo Ngọc bởi vì sung sướng nên tăng nhanh tốc độ ra vào! Mạnh và ác hơn!

“Thật chặt! Tiểu dâm oa! Có phải là em muốn cắn đứt tôi hay không?! A... Thật thoải mái... Rống... Thật thoải mái... Làm chết em... Cắm chết em... A...”

Liễu Hạo Ngọc này sinh ác độc mạnh mẽ thọc vào rút ra, côn thật vừa mới mới phát tiết qua một lần hình như thấp phần hưởng thụ, anh cũng không vội và phát tiết. Tiểu huyết trong khi co rút mãi cảm dị thường thì làm sao chịu được Liễu Hạo Ngọc năm lần bảy lượt thô lỗ thọc vào rút ra!

“A! Từ bỏ! Thật nhột! Huhu... Từ bỏ...”

Khoái cảm nhiều đến mức khó có thể thừa nhận, cô khóc kêu, lắc lắc đầu, mái tóc đen nhánh rối tung ở trên thân hình tuyết trắng, vũ nị và quuyến rử, dù hoặc Liễu Hạo Ngọc hoàn toàn mất đi bình tĩnh, cũng không rảnh thương tiếc cô.

“Thật chặt! Tiểu yêu tinh! Có phải muốn ép sạch tôi mới bằng lòng hay không?! Có phải muốn tôi cắm nát tiểu huyết của em không?! Nga!...”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Xuyên Nhanh Thẻ Muôn Phác Gục Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 21

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit & Beta: Su Bà Bà

Lý trí của anh lúc này đã hoàn toàn biến mất, Liễu Hạo Ngọc bây giờ chỉ còn lại mỗi bản năng của dã thú. Anh dùng sức va chạm vào tiểu huyết ảm áp chặt hẹp nhần mịn. Côn thịt màu tím gần như biến thành màu đen đang rút ra thọc vào trong tiểu huyết.

Mỗi khi cắm vào, mật dịch trong suốt bị bắn ra ngoài, khắp nơi đều ướt đầm, tấm khăn trải giường dưới thân đều sắp có thể nhéo ra giọt nước. Mỗi lần côn thịt rút ra, vách tường thịt non kiều mị cũng hơi hơi nhầy ra ngoài, trông nó rất hồng nhuận mềm ngời và có vẻ sắc tình dâm dăng...

Liễu Hạo Ngọc vừa cúi đầu thì nhìn thấy hình ảnh dâm dăng này nên ngay lập tức, côn thịt lại to lớn thêm vài phần!

Chu Mẫn vốn nấn cầm và đã cấn kề bên mức hồng mắt nên tất nhiên là cảm thấy được sự biến hóa của Liễu Hạo Ngọc, cô sợ tới mức vách trong có phản xạ mà co rút lại...

“Huù...”

Chu Mẫn dùng tay đầm đánh phần ngực cường tráng của Liễu Hạo Ngọc nhưng giây tiếp theo lại bị Liễu Hạo Ngọc dùng mãnh tiến lên đâm cho thân thể cô lắc lư trước sau, ngón tay cùng với tuyết nhũ tràn đầy dầu hồng tuyết nhũ đọng đưa thành nhũ sóng mềm ngời. Liễu Hạo Ngọc nhìn không được dự hoặc nên cúi đầu liếm hai đỉnh anh đào kiều nộn, ngậm vào tận sâu trong khoang miệng rồi phun ra nuốt vào từng ngụm từng ngụm một. Thình thoảng, anh còn dùng hàm răng nhẹ nhàng gặm cắn và lôi kéo đầu vú cô.

Tiểu huyết bị tàn phá vô tình, tuyết nhũ lại bị chà đạp đến mức biến đổi hình dạng. Chu Mẫn khóc kêu: “Tủi bỏ! Liễu Hạo Ngọc... Anh là cầm thú... A... Em không được... A...”

“Bạn học Giang, em thật không thành thật, nếu muốn tôi tha em thì tại sao tiểu huyết lại vẫn cắn chặt tôi đến như vậy? Có phải là em còn chưa thỏa mãn đúng hay không? Cầm thú sao!? Tôi sẽ làm cho em thấy cái gì mới gọi là cầm thú chân chính!”

Hai tròng mắt sáng rực của Liễu Hạo Ngọc đỏ bừng. Anh nhìn cô gái dưới thân mình, ánh mắt mang theo sự điên cuồng nhưng trong miệng lại cười khê phun ra lời nói dâm tà. Liễu Hạo Ngọc cuồng dã kéo hai chân đang gấp lại của cô ra rồi liên tục tăng tốc hồ cò. Anh ngang ngực va chạm ở trong tiểu huyết của cô, mỗi một lần ra vào đều rất dùng sức và càng thêm xâm nhập sâu hơn. Tiếng nước đầm ứ hòa cùng tiếng thân thể va chạm nhau phát ra từ chỗ giao hợp của cô và anh, mất hẳn thực cốt.

“A! Tủi bỏ!... Em sắp phun!... Lại sắp phun... A... Liễu Hạo Ngọc!”

Trong đầu Chu Mẫn ngay lập tức trống rỗng một mảnh, cả người đều lảng lãng sung sướng, ý thức trở nên mê ly, cô chỉ biết co rút dường đi lại, co rút rồi lại co rút...

“A...”

Liễu Hạo Ngọc chỉ cảm thấy côn thịt dưới thân giống như bị vô số cái miệng nhỏ liếm mút.

“Trời ơi, bảo bối, đừng cắn chết đến như vậy... Em thật muốn ép tôi trở thành cầm thú sao?” Côn thịt của Liễu Hạo Ngọc chìm đắm ở trong tiểu huyết nhờ xinh vạn phần kia, đường đi chặt hẹp dị thường, mỗi một lần di chuyển đều gian nan dị thường. Anh trầm thấp thờ phỉ phò, bàn tay to hữu lực gặt gao nâng phần mỏng của cô.

Cô hết sức dâm chọc thêm mấy chục cái, Liễu Hạo Ngọc cuối cùng cũng không nhịn được nữa!

“A! Quá sung sướng a! Sướng chết mất! Tôi muốn bắn! Nuốt hết tất cả cho tôi!”

Hạ thân của Liễu Hạo Ngọc chặt chẽ chống đỡ cánh mỏng Chu Mẫn, thân hình cường tráng rắn chắc kịch liệt run rẩy, côn thịt to lớn màu tím đen giống như đập nước nổ tung phun ra lượng lớn tinh dịch nóng bỏng đặc sệt rót vào chỗ sâu trong nhà ảm hồng hoa bùn rùn đau đớn của Chu Mẫn...

Chu Mẫn còn ở trong cao trào đột nhiên cảm giác được có một dòng chất lỏng cực nóng bắn vào chỗ sâu trong hoa tâm, nhụy hoa mềm cảm sao có thể chịu đựng được sự kích thích như thế này, thân thể mềm mại lại lần nữa chìm vào cao trào, cả người cô run lên... Ý thức lại lần nữa mê ly...

Liễu Hạo Ngọc nhìn côn thịt của bản thân cuối cùng cũng vừa mềm rũ xuống, còn cô gái dưới thân lại đã lâm vào hôn mê. Anh ôm cô vào trong lòng ngực, phần ngực của anh rất rõ ràng cảm giác được کیا hai luồng nhũ thịt kia đang đè nặng ép sát. Tần suất tim đập sau một hồi lâm tĩnh mãnh liệt của cô như muốn truyền từ hai luồng nhũ thịt kia sang cơ thể Liễu Hạo Ngọc. Vậy nên Liễu Hạo Ngọc rõ ràng có thể cảm giác được hai con thỏ ngọc đang rung động rất nhỏ.

Liễu Hạo Ngọc cảm lòng không được mà hơi hơi nâng lên khuôn mặt đã hôn mê của Chu Mẫn thì chỉ thấy khuôn mặt ửng hồng bởi vì trải qua trận lâm tĩnh mãnh liệt điên cuồng giờ đây giống như rặng mây đỏ, hai hàng lông mi nhắm chặt hai mắt hơi hơi rung động, cái miệng nhỏ chum chím bị anh cắn đến mức sưng đỏ ướt át bóng loáng giống như trái anh đào ngọt ngào làm Liễu Hạo Ngọc không khỏi cảm giác miệng lưỡi khô ráo lợi hại.

Không áp lực khát vọng đối với cô gái nằm trong lòng ngực, Liễu Hạo Ngọc vừa cúi đầu liền hôn môi Chu Mẫn đã chết ngất.

Tuy Chu Mẫn đã ngất xỉu nhưng vì là thân thể được hệ thống cài tạo qua nên vẫn khiến cô vô ý thức đáp lại sự ôn nhu khó có được của Liễu Hạo Ngọc.

Liễu Hạo Ngọc ôn nhu nhẹ nhàng mà sát cánh môi cô, hôn nữa còn dùng đầu lưỡi luồn vào trong miệng Chu Mẫn và quấy đảo. Khi phát hiện hồ hấp của Chu Mẫn ngày càng dồn dập, thân thể lại vô ý thức vận vẹo ở dưới thân mình, côn thịt to lớn nửa mềm của Liễu Hạo Ngọc lại lần nữa đứng thẳng sừng sững.

“Giang Mẫn.” Liễu Hạo Ngọc hô nhỏ tên cô, bàn tay to thô ráp trực tiếp bao vây lấy đoá kiều hoa nữ tính kia và tìm kiếm hoa hạch mềm cảm ở trong tiểu huyết kiều nhu.

“A! Đau quá ~” Cả người Chu Mẫn run rẩy, mấy lần nhu lại. Dưới sự khiêu khích của Liễu Hạo Ngọc, Chu Mẫn nâng thân thể mềm mại lên, sắc mặt có chút tái nhợt trong nháy mắt.

Nhận thấy được Chu Mẫn không khỏe, Liễu Hạo Ngọc thẳng tắp bê hai chân cô ra, chính giữa cốc khẩu trắng nồn cốc, hoa môi sung đỏ tràn ra chút ít máu, mị thật phiền ra bên ngoài thoát nhìn phả lệ đáng thương!

“Giang Mẫn... Tôi muốn em nhưng hình như thân thể của em đã không còn chịu được. Lần này thì tôi buông tha cho em, lần sau tôi sẽ thu lại cả vốn lẫn lời!” Liễu Hạo Ngọc ngay lập tức biến thành vị vương tử cao quý ưu nhã ở trong trường học chứ không phải là người đàn ông không biết tiết chế, điên cuồng nháp ở trên giường như lúc này. Quả thực khác nhau đến mức giống như hai người!

Liễu Hạo Ngọc chậm rãi rút lui khỏi người Chu Mẫn, còn cô gái ở trên giường đã sớm không còn ý thức. Liễu Hạo Ngọc nhớ lại cảm giác lúc này rồi nhìn nhìn người anh em vẫn đứng thẳng như cũ xong lại nhìn nhìn cô gái nằm ở trên giường, sau đó anh cầm tay cô đặt lên trên cõn thịt của mình.

Xúc cảm non mềm lăm lăm của người Liễu Hạo Ngọc run lên. Anh nắm chặt tay cô rồi không ngừng xoa nắn lên xuống, tuy đây là kiểu tự an ủi anh ghét nhất nhưng nếu đôi tay kia là của cô thì cũng không phải là không thể.

Chỉ là tiểu huyết của cô càng hợp tâm ý của anh hơn!

Thân thể Liễu Hạo Ngọc càng lúc càng banh chặt, quy đầu đột nhiên bắn một dòng bạch dịch ra bay thẳng tắp lên trên khuôn mặt đã chết ngất của Chu Mẫn. Từng giọt chất lỏng màu trắng ngà dính dính ở trên mặt Chu Mẫn lại phả lệ dâm mi làm người khác nhìn không được mà nuốt nước miếng.

Bởi vì biết Chu Mẫn đã không thể chịu đựng tiếp được nữa nên Liễu Hạo Ngọc chỉ có thể ôm thân thể xui xẻo của cô vào lòng rồi nhẹ nhàng hôn lên môi cô một cái, sau đó mới chặn ngang bẽ cô lên.

Trên chiếc giường trắng tinh trần đây hỗn hợp dịch nhầy, mảng lớn dấu vết bạch dịch thấm ướt và còn có cả mấy giọt máu, hẳn là đã bị làm tàn nhẫn! Chứng cứ vừa mới nhiệt tình của cô và anh hòa trộn cùng một chỗ, Liễu Hạo Ngọc có thói ở sạch nhưng lúc này, khi nhìn dấu vết chói mắt kia, anh lại không hề cảm thấy phiền lòng mà ngược lại còn nhìn không được cong cong khoe miệng.

Anh ôm Chu Mẫn đã chết ngất ra khỏi gian phòng này rồi đi qua căn phòng ngủ khác. Liễu Hạo Ngọc không thích có người khác ở trong phòng mình nhưng bởi vì biệt thự không có người hầu mà chỉ có người giúp việc tới dọn dẹp đúng giờ vào mỗi buổi sáng. Hơn nữa, phòng anh và Chu Mẫn làm tình hồi này cũng không phải là phòng ngủ chính mà là phòng ngủ phụ. Sau khi ôm Chu Mẫn vào trong phòng tắm rửa sạch xong, anh mới bế cô vào trong phòng ngủ chính và nhìn chiếc giường lớn màu đen.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Xuyên Nhanh Thẻ Muốn Phác Gục Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 22

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit & Beta: Su Bà Bà

Anh nhẹ nhàng đặt cô nằm lên trên giường. Anh không thích đồ vật của bản thân dính phải hương vị nào đó mà mình không thích. Vậy nên anh không bao giờ chia sẻ bất cứ thứ gì với người khác, bởi vì cảm thấy ghê tởm chứ huống chi là đồ vật riêng tư như giường ngủ!

Hơn nữa, anh cũng không thích ngủ cùng người khác. Nhưng từ sau lần ngủ cùng cô tối hôm đó ngoài ý muốn lại làm anh cảm thấy sáng khoái và an tâm.

Ôm thân thể thơm tho mềm mại vào trong lòng ngực, Liễu Hạo Ngọc do dự một chút nhưng vẫn ôm cô vào trong ngực.

Chuyện cả đêm Chu Mẫn không về nhà họ Giang thế nhưng không một ai biết. Tuy Nguyễn Như có gọi điện thoại cho mẹ Giang nhưng có điều là khi tài xế trở về thì đã chuyển lời của Nguyễn Như nói cho mẹ Giang nên bà đã yên tâm hẹn đám bạn cùng chơi mạt chược suốt đêm.

Ba Giang là người nghiêm túc, hơn nữa, ông một lòng nhào vào việc ở công ty nên thường xuyên đi sớm về trễ. Ông luôn sắm vai là “Người bay trên không trung” trong nhà tất nhiên là cả gia đình không ai phát hiện chuyện cô không ngủ qua đêm ở nhà của Nguyễn Như và cũng không hề về nhà!

Khi Chu Mẫn cả người nhúc nhúi được một chiếc xe hơi màu đen có vẻ ngoài bình thường đưa về tới nhà thì biệt thự nhà họ Giang lại phá lệ an tĩnh.

Lúc này, mặt trời trên cao rất chói, cánh cổng to lớn nhà họ Giang đóng chặt, Chu Mẫn cứng đờ cả người vì bị Liễu Hạo Ngọc thần sắc ưu nhã ôm vào trong lòng ngực. Biểu tình của anh quá mức thanh đạm giống như thứ anh ôm trong lòng ngực chỉ là một con rối gỗ. Ngược lại với anh là Chu Mẫn bây giờ đã có chút phần nộ trong lòng.

Không biết có phải là do lại lần nữa xảy ra quan hệ với Liễu Hạo Ngọc hay không mà lúc này đây lại ngoài ý muốn đánh vỡ cục diện bế tắc cô vẫn luôn bán khoán không biết làm như thế nào. Bây giờ, khi Chu Mẫn đối mặt với Liễu Hạo Ngọc thì đã bớt đi chút xấu hổ lúc trước!

“Đi xuống đi!” Liễu Hạo Ngọc với sắc mặt ưu nhã cao quý đã mở miệng. Anh vừa nói vừa không chút để ý lấy một chiếc di động ra từ trong ngăn đựng đồ rồi nhét vào tay cô. “Cầm lấy.”

Nói xong, anh nâng mặt Chu Mẫn lên rồi nhẹ nhàng dán đôi môi lạnh lẽo lên trên cánh môi đỏ mềm mại của cô. Sau một hồi liếm mút gặm cắn, anh mới buông cô gái đã có chút thờ hồng học và thân thể tuy cứng đờ nhưng không dám gầy gựa mạnh ra.

Thấy môi cô bị hôn đến có chút đỏ bừng phát sưng và toàn thân đều giống như tràn đầy dấu vết của anh, Liễu Hạo Ngọc mới vừa lòng vỗ vỗ đầu cô.

“Ngaoan, nhớ kĩ lời tôi nói, tôi gọi khi nào thì tôi khi đó. Nếu không thì... Nhưng rõ ràng là tôi hôm qua còn có bộ dạng bắt kham không thể thừa nhận nổi, vậy mà chỉ sau một đêm lại hoàn hảo hơn phần nữa. Bạn học Giang thật là lợi hại a! Nếu không phải hôm nay tôi có việc thì tôi sẽ không thả em trở về đâu... Bạn học Giang, tôi cảm thấy em nên đi học lại đi! Xin nghỉ lâu cũng không phải là chuyện nữ thần kiểm học bá (*học sinh giỏi toàn diện nhất nhì*) nên làm...”

Chu Mẫn kéo kéo khoe miệng, trong lòng hơi hơi kìm nén. Sáng hôm nay, khi tỉnh lại từ trong lòng ngực của Liễu Hạo Ngọc, cô liền phát hiện trình độ tự chữa lành của thân thể mình hình như càng thêm cường hãn. Rõ ràng là ngày hôm qua, tiểu huyết của cô đã bị Liễu Hạo Ngọc đâm rách nhưng hôm nay lúc tỉnh lại, cô chỉ cảm thấy cả người nhúc nhúi, hai chân nhũn ra!

Chu Mẫn không khỏi cảm thán, Hệ thống đúng thật là cho cô một thân thể làm mãi không hư và có khả năng khôi phục mạnh mẽ a!

Nhưng câu nói sau cùng ản hàm uy hiếp của Liễu Hạo Ngọc kia cô nghe hiểu, còn không phải là bảo cô đi học sao?

Đi thì đi, ai sợ ai!

Chu Mẫn cảm tức nhìn Liễu Hạo Ngọc nhưng lại bị ánh mắt nóng bỏng của Liễu Hạo Ngọc nhìn đến mức hạ thế tê rần, cô co rúm, nam chủ quá đáng sợ, vẫn không nên đắc tội mới tốt!

Chu Mẫn lập tức gạt gậy đầu, sau đó liền gấp không chờ nổi mà muốn đẩy cửa xe ra rồi nhảy xuống. Có điều cô đã quên là hiện tại, cả người mình đang bùn rùn, chiếc xe lại trải qua quá trình cải tạo đặc biệt nên chỉ dùng một chút lực thì không thể mở ra.

Chu Mẫn quay đầu lại nỗ lực nói cho bạn thân ngăn vạn phải nhìn xuống, đây là nam chủ, nhưng cô lại không biết rằng hai mắt cô lúc này tựa như muốn phun hỏa nhưng khoe miệng lại treo tươi cười so với khóc còn khó coi hơn. “Bạn học Liễu, hình như anh chưa... mở... khóa!”

Liễu Hạo Ngọc nhìn biểu cảm của Chu Mẫn, anh nhìn không được mà lộ ra một nếp nhăn thật nhỏ khi cười trên mặt. Thấy Chu Mẫn ghen đến mức đẩy mặt đỏ bừng, anh lúc này mới duỗi tay ấn chỗ nào đó mà cô không biết, cửa xe phát ra một tiếng vang nhỏ, Chu Mẫn mới mở được cửa xe ra.

Chu Mẫn hiện tại hận không thể tìm một miếng đất để chôn bản thân hoặc là chôn nam chủ xuống, khuôn mặt ghen đến đỏ bừng, không biết là vì tức hay là xấu hổ. Cô quá dùng sức vụt ra ngoài nhưng lại đã quên bản thân mình hiện tại chính là người nửa tàn phế, hai chân cô còn chưa chạm xuống đất thì bên hông có cảm giác bùn rùn đánh lụp lại.

Suýt nữa thì cô sẽ té ngã chống vó trên mặt đất nhưng may mắn là Liễu Hạo Ngọc đã nhanh tay le mặt duỗi tay kéo cô lại xong Chu Mẫn mới mượn lực đứng vững vàng được. Ngay cả lời cảm ơn cũng không nói, cô khép kiếng giống như chạy nạn thất tha thất thủ chạy về hướng biệt thự nhà mình.

Liễu Hạo Ngọc ở phía sau nhìn người chạy đằng trước thì nhìn không được cười, sau đó tiếng chuông điện thoại vang lên, nhìn nhìn trên màn hình hiển thị cái tên “Tô Tiểu Tiêu”, anh thu liễm tươi cười, ánh mắt trầm xuống.

“Được, em cứ đợi ở chỗ đó, anh sẽ nhanh tới!” Liễu Hạo Ngọc nói xong rồi lại lần nữa nhìn nhìn Chu Mẫn đã không còn bóng dáng, sau đó mới bắt đầu khởi động động cơ rồi khởi đường lớn trước biệt thự nhà họ Giang.

Về đến nhà, cô liền tắm rửa. Hôm qua làm xong quá muộn, hơn nữa, cả người lại nhúc nhúi nên Chu Mẫn hong khô đầu tóc xong liền bò lên trên giường. Trong khi cô đang ngủ ngon lành thì chiếc di động đặt ở trên tủ đầu giường lại liên mạng rung lên.

Chu Mẫn còn chưa mở mắt ra thì từ tủ đầu bên kia đã truyền đến thanh âm tràn đầy chất vấn của Nguyễn Như. “Tiểu Mẫn! Hôm qua cậu và bạn học Liễu Hạo Ngọc đã đi đâu vậy? Vì sao tối hôm qua tớ không gọi được cho cậu? Cậu cùng bạn học Liễu không phát sinh chuyện gì chứ? Hai người rồi cuộc là có quan hệ gì? Là đang hẹn hò sao? Chúng ta là bạn tốt. Nếu... Nếu cậu đang hẹn hò với bạn học Liễu thì không được gạt tớ! Hơn nữa, cho dù nam thân có là bạn trai của cậu thì cậu cũng không cần phải che giấu và không chịu thừa nhận. Tớ sẽ không đoạt bạn trai của cậu, hai ta chính là bạn thân đáng tin cậy mà? Nếu không phải là người yêu thì tại sao tối hôm qua bạn học Liễu lại ôm cậu? Bạn học Liễu có tiếng ở trường là không gần phái nữ mà? Hơn nữa, Tiểu Mẫn, cậu đừng quên, ở trường học còn có một Tô Tiểu Tiêu, cô ta cũng không phải là loại người dễ đối phó!”

Vừa nghe có người tiếp điện thoại, đầu dây bên kia liền hỏi dồn dập vài chục vấn đề liên tiếp như bắn pháo hoa.

Tối qua, mới trải qua một hồi lao động chân tay nên Chu Mẫn hiện tại rất rất buồn ngủ mà giờ còn phải tiếp thu câu hỏi người khác đặt ra liên tiếp, cho dù tính tình cô có tốt đến mấy thì lúc này cũng có chút nhìn không được.

Mạng sống của cô thường xuyên phải chịu sự uy hiếp từ 484, mỗi một lần xuyên qua còn phải lấy lòng các nam chủ trong chuyện, mặc kệ bản thân cô có bằng lòng hay không thì cô cũng nhất thiết phải phát sinh quan hệ với bọn họ, cô bây giờ cũng đã đủ ghen khuất muốn chết!

Cô là Chu Mẫn chứ không phải Giang Mẫn! Tuy Giang Mẫn và Nguyễn Như là bạn thân của nhau nhưng theo cô thấy thì cũng không phải thật sự tốt đến mức có thể nói chuyện theo kiểu nóng nổi này. Hơn nữa, cô là Chu Mẫn, cô không hề có chút ý muốn thân cận với Nguyễn Như, tuy đã có ‘cộng tình’ nhưng đó cũng chỉ là dùng ở trên người nam chủ!

Tình cảm của cô được thành lập dựa trên trình độ nhiệt tình của đối phương nhưng đối chiếu với chuyện xảy ra ở phòng ăn ngày hôm qua thì... Mặc dù mỗi lần gặp nam chủ, chỉ số thông minh của cô luôn có vấn đề nhưng không đại biểu rằng cô thật sự ngốc. Tốt xấu gì thì ở thế giới của mình, cô cũng là tình anh kim lãnh trà trộn trong đàn người.

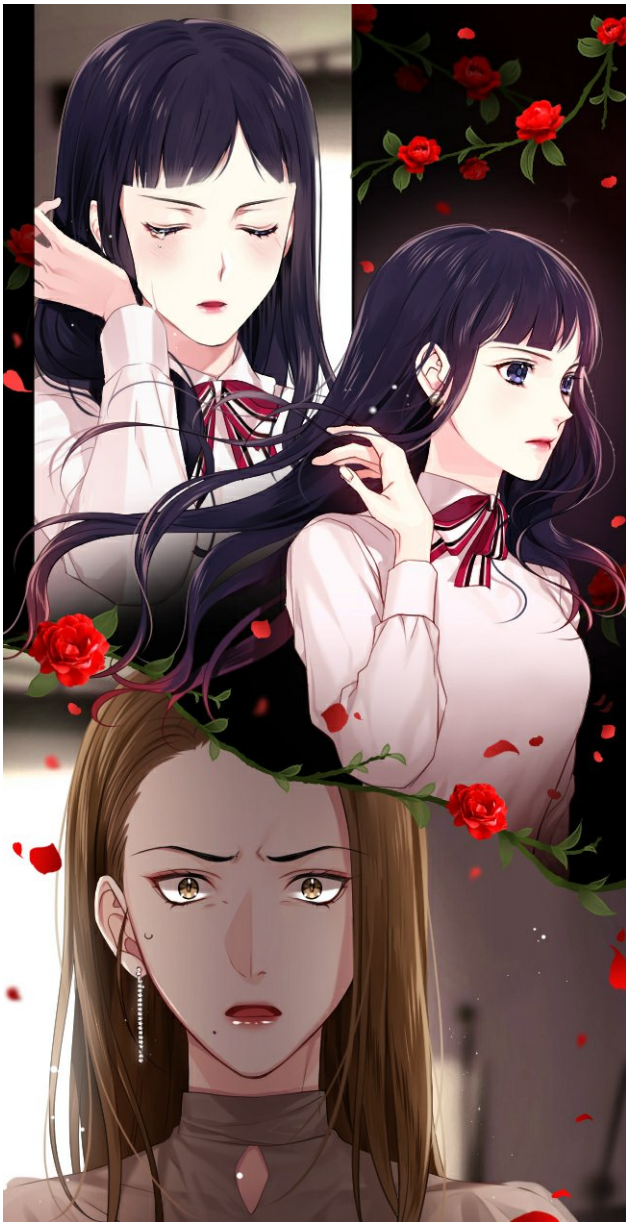
Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Xuyên Nhanh Thẻ Muốn Phác Gục Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 23

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit & Beta: Su Bà Bà

Nguyễn Như là một cô sinh viên giỏi che dấu bản thân nhưng từ cặp mắt hận không thể dính trên người Liễu Hạo Ngọc từ sau khi anh xuất hiện cùng với hành động theo đến tận ngoài chỉ để giới thiệu bản thân thì cô liền biết cô bạn này có vấn đề!

Hon nữa, hiện tại, chỉ bằng giọng điệu với vẻ quan tâm nhưng kỳ thật là đang chất vấn của Nguyễn Như cũng đủ làm cô khó chịu. Chu Mẫn không ngu ngốc, chỉ là cô không muốn lãng phí tế bào não để đối phó với loại người này, đặc biệt bởi vì bị nam nhân kia làm từ chiều đến tận rạng sáng hôm sau mới chịu buông tha khiến cô âm thầm khó chịu buồn bực nên giọng điệu cũng có chút lạnh lẽo. Chu Mẫn không chút suy nghĩ liền trả lời Nguyễn Như.

“Tớ và cậu ta không có bất kỳ quan hệ nào cả, nếu cậu có thắc mắc gì thì đợi ngày mai rồi tự mình hỏi Liễu Hạo Ngọc đi. Chẳng phải cậu học chung lớp với cậu ta sao? Muốn hỏi cái gì thì tự mình đi mà hỏi, tớ không thân với cậu ta! Tớ muốn ngủ, cậu đừng làm phiền tớ nữa!” Nói xong một hồi, cô liền tắt điện thoại. Thế nhưng chưa kịp ném điện thoại qua một bên thì tiếng chuông lại vang lên như hồi hải đồn đập, Chu Mẫn tức giận trong lòng. Cô ấn tắt máy rồi ném tùy ý qua một bên và ngủ.

Ngày hôm sau, khi Chu Mẫn ngủ dậy, tuy không tỉnh nguyên nhưng vì ngày hôm qua bị Liễu Hạo Ngọc cảnh cáo cùng nguy cơ tiềm ẩn trong lời nói, cô không khỏi muốn đắm đầu chết.

Nhưng cứ nghĩ đến việc Liễu Hạo Ngọc là nam chủ và nguyện vọng của Giang Mẫn ngoại trừ cái cuối cùng ra thì hai điều còn lại tuy nhìn như đều không liên quan đến nhau nhưng bản chất của nó vẫn quay chung quanh nam chủ. Vậy nên, nói trắng ra thì cô chỉ cần để nam chủ biết chuyện hồi nhỏ là được, hơn nữa cô còn phải thu thập chất dinh dưỡng, dù thế nào thì cũng không thể đắc tội với nam chủ a!

Nghĩ thông suốt, Chu Mẫn không tỉnh nguyên mà bỏ người lên. Chuyên ngành Giang Mẫn chọn theo học chính là khoa Tài chính ở Đại học Khánh Đại. Bởi vì Giang Mẫn là con gái duy nhất của nhà họ Giang, sau này, tất cả sản nghiệp của nhà họ Giang đều sẽ do Giang Mẫn kế thừa nên cô phải chọn chuyên ngành Quản lý Tài chính!

Chu Mẫn sửa sang lại bản thân một chút rồi đến trường, tiết đầu tiên của buổi sáng của cô chính là môn học tự chọn mà cô lại chọn nghiên cứu về nghệ thuật điện ảnh. Mà trùng hợp thay là nữ chủ cũng chính là một biên đạo điện ảnh chuyên nghiệp, không chỉ vậy nghệ thuật điện ảnh lại là chuyên ngành nữ chủ theo học. Đây cũng là lần đầu cô chính thức gặp nữ chủ nguy bạc lên sau khi tiến vào câu chuyện này một tuần.

Lớp học càng ngày càng nhiều người, phòng học thêm phần ồn ã. Theo phân bổ điểm danh, mọi người bắt đầu đứng dậy đánh dấu có mặt. Khi điểm đến Tô Tiểu Tiểu thì một thân ảnh có chút gầy yếu ngồi trước Chu Mẫn đứng lên.

Không thể không nói, không hổ là tiểu thuyết viết về chủ đề Cinderella vườn trường, bề ngoài của Tô Tiểu Tiểu chỉ thuộc loại thanh tú nhưng một khi hoá trang thì nhất định sẽ khiến mọi người kinh diễm. Hơn nữa, tất cả Cinderella nhất định đều thuộc loại đáng người gầy yếu nhưng lại có đường cong cộng thêm vẻ bề ngoài nhìn không ra nhưng một khi đã coi quần áo thì chắc chắn sẽ khiến dự hóa của đàn ông tăng cao.

Ngồi đến đây, Chu Mẫn nhận không được mà nở nụ cười.

“Chắc cậu là Chu Mẫn?! Mình là Tô Tiểu Tiểu, nghe nói mấy ngày nay sức khỏe của cậu không tốt, hiện tại đã đỡ hơn chút nào chưa?” Một giọng nữ ôn nhu từ nữ vang lên bên tai Chu Mẫn. Theo thanh âm vang lên, bản tay nhỏ trắng nõn cùng lúc duỗi tới như muốn sờ trán của Chu Mẫn.

Chu Mẫn theo bản năng nghiêng đầu rồi nhìn Tô Tiểu Tiểu vốn ngồi ở trước mình hai bàn không biết từ lúc nào đã chạy tới ngồi xuống cạnh mình. Chu Mẫn khoanh tay trước ngực, cả người như toát lên vẻ từ chối đụng chạm làm Tô Tiểu Tiểu có chút xấu hổ, cô ta đưa tay về rồi lại thật cần thận nói: “Tiểu Mẫn, có phải là do mình quá đường đột hay không? Là bởi vì khi nhìn thấy cậu, mình liền có cảm giác thân cận, giống như cậu là em gái của mình, với lại mình cũng lo lắng cho cậu nên mới...”

Không hổ là nữ chủ, giọng điệu nói chuyện kiểu kiểu nhu nhu, khiến không ít người xung quanh đều nhìn nàng với ánh mắt chờ che, không tự giác ngã vào nữ chủ bạch liên thánh khiết quang này!

Nhưng Chu Mẫn là ai a? Cô là người thực hiện nhiệm vụ. Chu Mẫn đã xem hết diễn biến cuộc đời của Giang Mẫn kiếp trước thì sao có thể không biết rằng: Giang Mẫn đã bị cô gái này (TTT) làm hại khiến bản thân chịu biết bao nhiêu thương tổn. Hơn nữa, Giang Mẫn hận nữ chủ sâu như vậy. Cô và Giang Mẫn lại chịu ảnh hưởng chung của ‘cộng tình’, vậy nên cũng đồng nghĩa với việc bản thân Chu Mẫn có cùng từng trải qua. Thế nên khi đối mặt với vẻ mặt lừa dối của cô gái giả nhân giả nghĩa trước mặt này, Chu Mẫn chỉ mỉm cười rồi lắc đầu xa cách: “Ba mẹ tôi chỉ có mình tôi là con nên tôi không có dư thừa đưa em nào cả!”

Tô Tiểu Tiểu cảm nhận được sự lạnh lẽo nơi Chu Mẫn, ánh mắt cô ả thoáng hiện tia sáng đen nhưng ngoài mặt lại ngay lập tức bao phủ một tầng hơi nước mờ mờ.

“Tiểu Tiểu, đừng để ý đến cô ta! Bông hoa nở thân cao lãnh, chỉ sợ là chóng trời cao không nổi! Hơn nữa, cô ta có thể tới đây đi học chứ cũng đã chết đâu? Không chết thì còn để ý cô ta nhiều như vậy làm gì?! Cậu thiện lương thế này, đừng quan tâm đến loại người tự cho mình là thanh cao! Thật xem bản thân là công chúa hay tiểu thư gì đó a! Chớ quên, Tiểu Tiểu cậu chính là người mà Nam thần Khánh Đại của chúng ta cũng phải bảo vệ, cô ta thì tính cái thà gì?”

Bên cạnh là một nam sinh đeo kính đen có chút thương tiếc nhìn Tô Tiểu Tiểu. Cậu ta muốn kéo cô à đứng dậy cách xa Chu Mẫn – già tiên mà lại tự cho là mình rất cao thượng. Cũng không biết vì cái gì mà Tô Tiểu Tiểu không chịu đi đi, ngược lại, cô à còn thẹn thùng nói: “Cậu đừng nói như vậy. Anh Ngọc là người rất tốt!”

Quả nhiên là nữ chủ, giọng điệu kiểu như chính là kỹ năng xếp đầu. Tuy nói thân là Cinderella vườn trường hàng thật giá thật nhưng dụng mạo của Tô Tiểu Tiểu lại chỉ được coi là thanh lệ nhu hòa. Khi nói chuyện, thanh âm của cô à chỉ cần chút kiều nhu cộng thêm cách ăn mặc bình thường – son môi trắng hồng thừng thừng cùng quần jeans là đã có thể khiến bản thân sinh ra đường cong quyền rũ nhu mì khó tả.

Cổ tinh làm khuôn mặt hồng nhàn cùng có một đôi nai con đường như vô tội, dụng mạo tuy không đẹp bằng Chu Mẫn nhưng vẻ hồng nhàn cùng với tính trẻ con hẳn là có thể hấp dẫn được bản năng muốn bảo vệ của đàn ông.

Vậy mới nói Giang Mẫn lớn lên quá mức với mỹ lệ nên làm cho mọi người cảm thấy cô già đạo giả tiên, dối trá và ác độc. Còn Tô Tiểu Tiểu lại sức sống tiên minh, nhiệt tình đơn thuần và vui vẻ giúp đỡ mọi người, với ai cũng đều có thể bảo trì tốt quan hệ. Cho dù có Liễu Hạo Ngọc bảo vệ nhưng cô à vẫn duy trì vẻ mặt hiền lành như cũ nên mọi người đều cảm thấy Tô Tiểu Tiểu như một thiên sứ lương thiện.

Cũng chính vì vậy nên khi sự thật được phơi bày chứng minh Tô Tiểu Tiểu dùng Giang Mẫn thân phận để tiếp cận Liễu Hạo Ngọc thì tất cả cảm kích của anh dành cho Giang Mẫn cũng đều bởi vì nước mắt của Tô Tiểu Tiểu mà bỏ qua, cô ta còn được đến sự thông cảm của mọi người!

Vừa nhớ tới Giang Mẫn trong trí nhớ, sắc mặt của Chu Mẫn có chút khó chịu. Sau khi Tô Tiểu Tiểu nói xong câu đó, Chu Mẫn không chút suy nghĩ mà liền đứng lên. Cô chuẩn bị vòng qua cô ta để đi xuống bàn dưới ngồi.

Cũng không biết Tô Tiểu Tiểu phát cái gì điên mà tránh thoát khỏi fan náo tán bởi vì sợ cô ta bị thương tổn mà đang lôi kéo cô ta đi, sau đó ngay lập tức ngăn Chu Mẫn lại: “Tiểu... À không, bạn... Bạn học Chu, cậu... Có phải là cậu có thành kiến gì với tớ hay không?”

Chu Mẫn nghiêng đầu mặt trắng, thật sự là cô không muốn dính dáng đến bất cứ một việc gì với Tô Tiểu Tiểu. Cô chỉ cần làm tốt nhiệm vụ của mình là thu phục nam chủ, còn với một nhân vật tép riu như Tô Tiểu Tiểu thì có thể làm ra được bọt sóng gì a?!

Mặc cho Tô Tiểu Tiểu ngăn cản, Chu Mẫn lại vòng qua cô ta. Bởi vì sợ cô ta lại đi theo nên Chu Mẫn liền ôm sách vở ngồi xuống ghế dựa cuối cùng ở trong góc. Tô Tiểu Tiểu muốn theo Chu Mẫn nhưng thấy giáo sư mang mắt kính với vẻ nghiêm túc đã bước vào nên chỉ đành dậm chân tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Xuyên Nhanh Thẻ Muốn Phác Gục Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

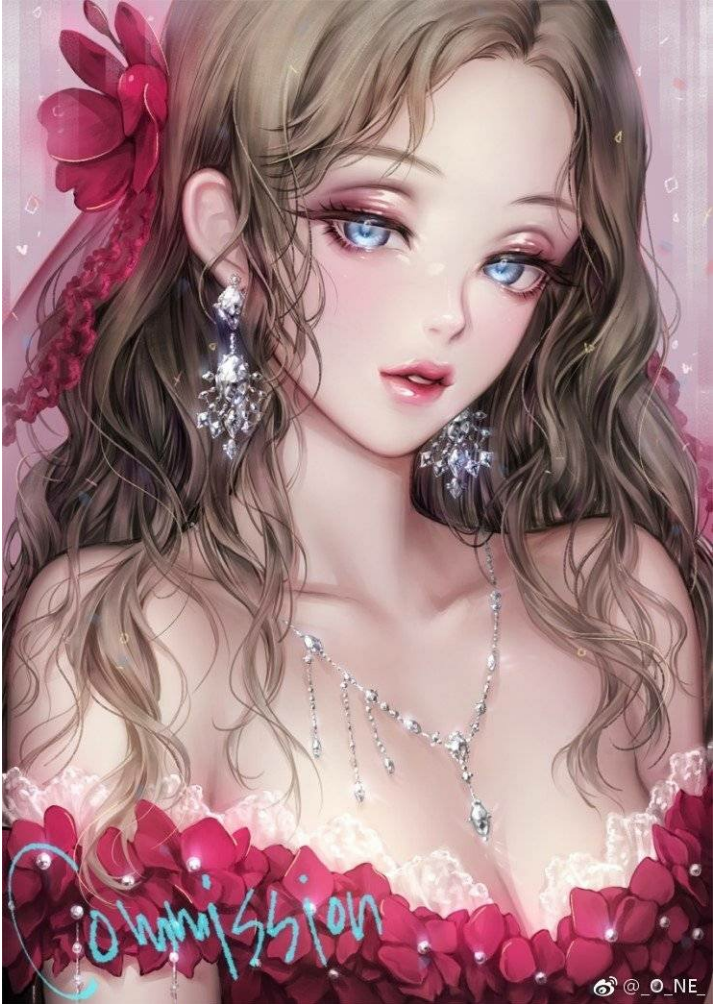
Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 24

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Ruby

Beta: Minh + Su

Tô Tiểu Tiểu nhìn Chu Mẫn đang ngồi cuối góc rồi cắn môi, mắt cô không cam lòng nhưng cũng không làm gì được vì bị fan trung thành kéo ngồi xuống.

Chu Mẫn ngồi ở cuối cùng, tâm tư lại không ở trong lớp, nhìn xung quanh, không phát hiện ra hình bóng quen thuộc kia, cô liền ngơ ngốc chống cằm nhìn ra ngoài vườn trường qua cửa sổ. Không thể không nói, Khách Đại đúng là một trong những trường đại học tốt nhất cả nước, phong cảnh bên trong tuyệt đẹp, hơn nữa, bởi vì được truyền thừa nhiều năm nên có không ít kiến trúc cổ vật được bảo tồn đến thập phần hoàn hảo.

Hơn nữa, sinh viên ở đây đều là những người không giàu thì cũng có thân phận cao quý hiển hách. Những người vào học và làm ở Khách Đại đều sẽ tự động bị phân chia ra từ 3 đến 7 loại. Cao nhất là con nhà quyền quý thế gia, mà trong đó, Liễu Hạo Ngọc lại là người đứng đầu của giai cấp này!

Đúng là nam chủ có khác!

Chu Mẫn tiếp tục thất thần, nhìn đồng hồ, còn 5’ nữa mới tới giờ tan học. Sau đó, cô nhìn về phía Tô Tiểu Tiểu đang ngồi ngay ở trước mắt và chỉ cách vài cái bàn rồi liền thu dọn sách vở vì muốn rời đi nhanh để khỏi bị Tô Tiểu Tiểu quấy rầy.

Chuông tan học vang lên, Chu Mẫn bước nhanh rời đi, Tô Tiểu Tiểu đang muốn đuổi theo nhưng vị trí ngồi của cô ta ở sát cạnh tường nên trong chốc lát không có cách gì để đuổi theo. Tô Tiểu Tiểu đánh giương mắt nhìn Chu Mẫn ra về.

Lúc Tô Tiểu Tiểu đuổi ra tới cửa thì Chu Mẫn đã đi xa. Tô Tiểu Tiểu liền nổi lên hận ý, trong mắt là tia âm ngoan chột lóe mà qua, cô ta xoay người bỏ đi.

Chu Mẫn bước về phía sau vườn trường. Đang nhân nhả tàn bộ thì bất tri bất giác lại đi tới một nơi hẻo lánh ở trong rừng. Chu Mẫn nhìn xung quanh, vạch den treo đầy trăn. Cô tuyệt đối sẽ không thừa nhận rằng bản thân mình bị lạc đường. .

Đưa mắt nhìn quanh, khắp nơi đều là bóng cây loang lổ, ghế đá, bàn đá, tất cả như khiến cô cảm giác đây là một khu lâm viên. Hôn nữa, giờ đang là tháng 9, mùa hè nóng bức. Mỗi khi tới gần trưa thì thời tiết lúc nào cũng oi bức như muốn thiêu cháy cả con người ta. Rất nhiều người lúc này đều đang ở nhà ăn hoặc ngủ trong phòng. Ở sân thể dục chỉ có vài người chứ hướng chỉ là nơi cô đang đứng. Chỗ Lâm Nhụy đứng rất quanh quẽ, một nửa bóng dáng của người cũng tìm không thấy. Đột nhiên, trong rừng cây rậm rạp bỗng truyền đến một tiếng thét chói tai làm cho cả khu rừng đang lặng im kì dị lặng thêm vài phần rùng rợn.

Chu Mẫn không dám đi bậy. Cô cố nhớ lại con đường mình vừa đi qua.

“Ân a...” Khi Chu Mẫn đang chuẩn bị xoay người muốn rời đi thì trong rừng cây đột nhiên truyền ra một âm thanh kì quái. Đó là tiếng rên rì vừa như thống khổ lại vừa như vui vẻ. Chu Mẫn cũng không phải là người chưa từng trải, thanh âm truyền đến tai cô lúc này chắc chắn là tiếng rên rì yêu kiều. Sắc mặt của cô có chút đỏ, sau đó, trong lòng cô lại nổi lên sự tò mò. Bởi vì nhận nhìn không được nên Chu Mẫn anh đứng đi men theo nơi phát ra thanh âm.

Bên này cánh rừng rậm rạp, thanh âm đứt quãng, như có chút xa, lại có khi rất gần, Chu Mẫn ngẩng đầu nhìn lên mặt trời khoáng đạt cao vời vợi trên không trung rồi nhìn lại xung quanh bốn phía thanh ư, không thể không nói, thiên thời địa lợi nhân hoà, quả nhiên là một địa điểm tuyệt vời để hẹn hò.

Chu Mẫn đi men theo tiếng rên rì đứt quãng. Cô vòng qua lùm cây phía trước. Hiện lên trước mắt cô là một ngôi nhà gỗ cũ xưa loang lổ, có chút giống tạp vật nhưng xung quanh ngôi nhà lại được bố trí cây bìm bịp và mạn thanh đằng, còn có thêm bậc thang gỗ được phủ rêu xanh, cánh cửa gỗ khép hờ. Tiếng rên được phát ra từ bên trong ngôi nhà gỗ.

Vì đang là mùa hè nên cây bìm bịp nó thật xinh đẹp, trước mắt cô là giữa biển cây màu xanh lục có hỗn loạn vài đóa hoa màu hồng phấn, cây cối xung quanh xanh um tươi tốt, rải rác dưới bóng cây loang lổ là ánh mặt trời chói lóa. Khung cảnh tuyệt đẹp này kết hợp cùng với một mái nhà gỗ cổ kính như khiến cô sinh ra cảm giác như đi nhầm vào núi sâu. Chu Mẫn đứng dưới bóng cây, thời tiết nóng bức mang đến cho cô không biết bao nhiêu buồn phiền.

Chu Mẫn cẩn thận nhón chân bước tới gần. Đi đúng 20 bước, cô liền dừng lại xong trốn vào cạnh cửa, sau đó nhẹ nhàng đẩy khe cửa hờ ra rồi đảo mắt nhìn quanh.

Như đã đoán được từ trước, bên trong thật sự chỉ dùng để chứa đồ. Ngôi nhà gỗ này như một căn phòng cất chứa, bên trong có rất nhiều dụng cụ thể dục như: cái đệm, bóng rổ, súng lệnh, xe phác họa, giá vượt rào cản, giá nhảy cao, gậy tiếp sức, tiêu thương, đĩa ném, quả tạ, đồng hồ bấm giây và vòng tập eo bụng...

Mà trên tấm đệm gỗ này lại có thêm hai bộ quần áo cộng thêm một bóng người mảnh khảnh bị một thân thể cao gầy đè ở trên. Lúc này, hai chân của cô gái bị tách ra, cây cự bóng ngấm đen của tên đàn ông đang không ngừng xoay tròn và cọ xát ở bên trong tiểu huyết. Chu Mẫn chỉ nhìn thoáng qua thôi mà mặt đã biến thành đen. Cô hận không thể chọc mũi dùi mắt của mình đi, sao cô lại nhìn thấy tình cảnh muốn mạng người như vậy a? Mấu chốt là vị trí mà hai người này chọn cũng thật khéo!

Chu Mẫn đang chuẩn bị xoay người muốn chạy thì lại nghe thấy cuộc đối thoại của 2 người bên trong.

Thiếu nữ ở bên trong đã không thể nhận nhìn được nữa mà phát ra tiếng rên rì run rẩy: “Thật là khó chịu...”

Trong giọng điệu mềm nhu tràn đầy phong tao.

“Nhỏ giọng một chút!”

Chu Mẫn không nhìn thấy bộ dạng của tên đàn ông nhưng nghe qua thanh âm thì chắc hẳn hẳn cũng là sinh viên.

Tên đàn ông nâng thân thể của cô gái kia lên rồi để cô ta khóa gối ở trong lòng ngực mình, sau đó không hề nói gì mà ngay lập tức liền cuồng hôn mãnh liệt.

“Ân... Ân... Dừng mà ~ Anh Nguyễn... Anh thật xấu... Mấy ngày vừa rồi anh đã đi đâu a?”

Khườn một có chút rầu rìa của tên đàn ông hơi hơi có xát trên da thật non mịn của Tô Tiểu Tiểu và mang đến cho cô ta một trận ngứa khôn kể. Ngay lập tức, thân thể sớm đã nếm qua tình dục liền nổi lên phản ứng.

Tên đàn ông được gọi là anh Nguyễn kia nghe được thanh âm nhu mà làm nũng của Tô Tiểu Tiểu thì thân thể liền ngang chóng mềm hơn phần nữa. Bàn tay to liên kéo áo quần sớm đã rách nát đáng thương của Tô Tiểu Tiểu xuống dưới để lộ ra da thật phấn nộn. Tên đàn ông vội đẩy nịt ngực của Tô Tiểu Tiểu lên trên cao. Nhìn hai vú tuyết trắng nửa lộ, tên đàn ông nuốt nước miếng rồi dùng sức kéo nịt ngực của cô ta ra.

Tiếng vải dẹt rách nát vang ló, toàn bộ thân thể mềm mại trắng nõn của Tô Tiểu Tiểu lộ ra ở trước mắt tên đàn ông.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy Tô Tiểu Tiểu ở trường, hắn liền thích mùi vị tươi sống nhiệt tình của thiếu nữ này. Sau một lần uống say và xảy ra quan hệ với Tô Tiểu Tiểu, hắn liền thích cô ta bởi vì từ lúc hưởng qua cảm giác dục tìen dục từ khi ở trên người Tô Tiểu Tiểu, hắn đã mất hết tính thú vị với những cô gái khác.

Vì Tô Tiểu Tiểu, chuyện gì hắn cũng sẽ làm. Tô Tiểu Tiểu nói muốn cùng Liễu Hạo Ngọc làm một đêm xuân, chỉ cần một đêm thôi thì cô cũng vừa lòng. Tuy hắn rất khổ sở nhưng hắn còn sợ cô sẽ thương tâm hơn. Tô Tiểu Tiểu giống như có ma lực, cô làm hắn phát điên ái ân cùng cô.

Cho nên, vì Tô Tiểu Tiểu, hắn đã bỏ thuốc người đàn ông đáng sợ kia. Nhưng hắn đã xem nhẹ người đàn ông kia, không ngờ rằng, hắn đã dùng loại thuốc mạnh như vậy được mà Liễu Hạo Ngọc vẫn có thể chạy thoát.

Hôn nữa, sau vụ đó, hắn đã phải trả giá bằng cả nhà họ Tề và chính bản thân hắn.

Mọi đau đớn cho đến khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt này, Tề Nguyên liền cảm thấy tất cả đều đáng giá. Vì Tô Tiểu Tiểu, cho dù là phải trả giá bằng chính hắn thì hắn cũng sẽ không tiếc!

Nhìn cảnh đẹp trước mắt, Tề Nguyên nuốt nuốt nước miếng, hắn đã không chạm qua thiếu nữ này suốt một tuần!

Hai vú tuyết trắng như ngọc dựng đứng, bụng nhỏ bình thần bóng loáng cùng với rừng cây màu den giữa hai chân và đùi ngọc tron bóng của Tô Tiểu Tiểu làm hắn càng thêm hưng phấn.

“Ân... “Tề Nguyên cảm thấy bản thân giống như đang ở ảo cảnh trong mộng.

Nhìn sòng mắt mê người kia, khóe miệng hắn nhếch lên ý cười dâm tà.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Xuyên Nhanh Thẻ Muốn Phác Gục Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 25

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Từ Anh

Beta: Su Bà Bà

Bởi vì đây là chương chỉ nhắc đến mình TTT nên team sẽ để ngôi xưng là “cô” cho dễ hiểu nhé ><

Bởi vì tình dục mà Tô Tiểu Tiểu cảm thấy vô cùng khó nhọc, lúc này, cô đã sớm ửng đỏ mặt mày, hai mắt long lanh, đôi môi đỏ mọng hé to ra làm tên đàn ông nhìn không nổi mà liền hung hăng cầm nam cần sung to vào trong cái miệng nhỏ nhắn kia. “Em thật là dâm dăng!”

Tên đàn ông nhìn không được mà nuốt nước miếng, bụng dưới sung to làm hắn cho dù nghĩ cũng không muốn ra vào với tốc độ chậm, cổ họng khô khốc trầm thấp phát ra tiếng rên rì. Hai mảnh môi ẩm nóng dán lên trên cơ thể tuyết trắng của Tô Tiểu Tiểu, hân hôn lên bà vai mượt mà của cô rồi dần dần trượt xuống dưới thân, như thật đấy đã bị nhéo đến cuồng nhiệt ở trong lòng bàn tay hắn. Dương vật to lớn dưới hạ thân đã sớm cương cứng lên. Tô Tiểu Tiểu hơi hé hé mắt, nhìn thấy nam cần to lớn kia, cô liền cảm thấy động tâm.

Năm 13 tuổi, Tô Tiểu Tiểu đã bị chính cha nuôi của mình cưỡng hiếp. Kể từ đó, cô dùng chính thân thể của mình để đổi lấy cơ hội được đi học và dùng tiền của cha nuôi. Khi Tô Tiểu Tiểu thi vào đại học, cha nuôi liền trở nên vô dụng nên cô liền khiến cho ông ta “thần không biết quỷ không hay” chết ở trong cơn cao trào rồi dùng tiền tiết kiệm trong ngân hàng của ông ta để tạo ra cho mình một cái “màng trinh giả” bởi vì dù sao thì vẫn có rất nhiều người thích cái màng trinh giả của cô a. Trải qua không biết bao nhiêu lần làm tình vui thích, cô cũng sớm đã không còn là một thiếu nữ đơn thuần không biết gì rồi. Còn về phần tên đàn ông này, ánh mắt của hắn khi nhìn về phía cô khiến cô rất rõ ràng một chuyện: Hắn thích cô! Hắn sẽ biến thành “người cha nuôi” thứ hai của cô giống như cha nuôi, cô sẽ làm hắn tin tưởng rằng hắn là người đàn ông đầu tiên của cô!

Tô Tiểu Tiểu vốn cho rằng cái tâm hồn dơ bẩn này của mình sẽ không còn rung động nữa nhưng chính vào lúc nhìn thấy Liễu Hạo Ngọc và cảm nhận được khí chất ngọc thụ lâm phong, ưu nhã cao quý kia của anh, cô liền chỉ muốn làm cho trong mắt anh chỉ có mỗi hình bóng của mình. Tô Tiểu Tiểu cho rằng trong lúc vô ý đó, mình sẽ trở thành người mà anh luôn tìm kiếm. Cô âm thầm điều tra Liễu Hạo Ngọc nên biết anh vẫn luôn đang tìm kiếm một cô gái. Sau đó, cô lợi dụng sự trợ giúp của người khác và biểu hiện giả dối cho Liễu Hạo Ngọc xem nên đã khiến anh mắc bẫy vì dù sao thì anh cũng không còn lưu lại bất cứ thứ gì của cô gái lúc còn nhỏ kia. Vậy cho nên, Tô Tiểu Tiểu muốn cho anh thấy cô chính là cô gái kia. Thật ra cũng rất đơn giản, chỉ cần khiến cho người thân của Liễu Hạo Ngọc phối hợp một chút là tốt rồi. Cái cô muốn chính là tất cả đàn ông ở trên người cô muốn ngừng mà không ngừng được. Ai cũng không thể kháng cự được thân thể tuyệt mỹ của cô. Tô Tiểu Tiểu cô giống như một cái vuu vật làm tan cửa nát nhà người khác vậy. Cha nuôi nói thật không sai, đàn ông chính phục thể giới, còn phụ nữ thì chỉ cần chinh phục đàn ông, tốt nhất chính là khiến đàn ông đối với mình muốn ngừng mà ngừng không được... Hôn nữa, tất cả đều thực thuận lợi và cũng rất thành công bởi vì cô đã trở thành cô gái duy nhất có thể đến gần Liễu Hạo Ngọc và đứng ở bên cạnh anh. Nhưng khi đã được đứng cạnh anh, cho dù cô có quyền rũ như thế nào thì anh cũng không hề dao động, vậy cho nên cô cần Tề Nguyên giúp đỡ.

Chỉ là, không ngờ rằng Liễu Hạo Ngọc đã trúng thuốc kích dục mạnh như vậy mà vẫn có thể chạy trốn. Hôn nữa, khi nhìn vào cái cách mà anh đối phó với thủ đoạn của Tề Nguyên cũng khiến Tô Tiểu Tiểu có chút kinh hồn. Nhưng không thể không nói, tên đàn ông này thực sự rất yêu cô, cho dù cô bị ép đến như vậy mà hắn cũng không hề vạch trần cô. Nếu hôm nay không phải hắn chủ động gọi cho cô, nếu không phải vì bị bức đến bước đường cùng và vì trấn an hắn, cô mới sẽ không muốn đến gặp cái tên vô dụng này. Chỉ có điều giờ chính cô lại bị hắn cưỡng hiếp để ở dưới thân. Tô Tiểu Tiểu không thể không thừa nhận rằng bản thân rất nhớ cảm giác khi bị hắn làm. Trước kia, khi cùng hắn trộm ở cùng nhau, mỗi một đêm, hắn đều tận tình đưa bốn cơ thể cô và lần lộn cô đến dục đến tận cùng. Đến khi hắn mất tích, cô liền cảm thấy chỗ kia thật khó chịu. Hiện tại bị hắn đưa bốn cơ thể, mặt dịch ó hoa huyết liền ào ạt trào ra. Bàn tay thô ráp, nóng bỏng của hắn vuốt ve thân thể cô, cao nhè nhẹ làm thân dưới của cô một mình ướt át, cảm giác ngứa ngáy từ chỗ đó truyền đến. “An... An”

“Tiểu Tiểu, em thật là dâm dăng a!” Nhìn Tô Tiểu Tiểu bởi vì dục vọng nóng bỏng mà bất an, vận vẹo cùng cơ xát hai chân, Tề Nguyên liền để cô xuống đệm rồi sau đó xoay người khóa gối ở trên thân Tô Tiểu Tiểu và cảm nhận cảm giác khi bàn tay vuốt ve nhũ hoa nóng nực. Hạ thân giờ đã nóng bỏng và phình to. Nhìn cô gái kiều mị trước mặt này, trong đầu hắn chỉ còn một trận choáng váng. Hắn cúi mặt xuống, hơi thở nóng nực phả lên da thịt trơn bóng của cô. Nụ hoa đỏ tươi ở ngay trước mắt bị ngấm vào trong miệng, đầu lưỡi linh hoạt quay qua khuấy lại.

Tiếng rên rì yếu ớt bay vào bên tai, Tề Nguyên chỉ cảm thấy toàn thân trở nên mềm nhũn, không có chỗ nào là không sáng khoái. Hắn liền dùng sức mút mạnh một viên tiểu anh đào rồi khỏi. Hai bàn tay to cũng không chịu để yên, miệng thì cắn nhũ hoa một cái rồi dùng sức vuốt ve xong nhét chúng vào trong miệng.

“An... Không cần. Anh Nguyên... Không cần. Đau quá... Nhẹ thôi... A.” Tô Tiểu Tiểu nhẹ nhàng đóng cửa thân thể. Bởi vì lúc ở bên cạnh Liễu Hạo Ngọc, Tô Tiểu Tiểu phải đóng thật tốt vai diễn là một cô gái hiền lành và hoạt bát nên cô đã không ngừng áp chế dục vọng của bản thân. Mà đối với Tô Tiểu Tiểu, chuyện làm tình nam nữ này, cô đã sớm khao khát. Trước kia, cô có thể sung sướng mà nhận lấy dục vọng của Tề Nguyên, còn bây giờ, cô lại cảm thấy thật sự sắp nghẹn chết.

“Đẹp... Em thật sự quá đẹp... Anh... Anh không dừng được... Tiểu Tiểu... Tiểu Tiểu...” Tề Nguyên vì mặt mình vào giữa khe ngực của Tô Tiểu Tiểu, môi như có như không mà quệt nhẹ qua hai quả anh đào. Bởi vì tránh né sự trợ giúp của Liễu Hạo Ngọc nên hắn đã rất nỗ lực cho đến khi được ma sát có, gương mặt lila tình thái mới có xát ở trên vú cô. Còn thật sung to nóng bỏng đã sớm không chịu nổi, Tề Nguyên nằng thân lên. Hắn dùng sức xô đẩy hai bên cánh hoa, sau đó nhét còn thật đen nhánh vào bên trong hoa huyết rồi trượt vào xong lại rút ra. Móng tay liên tục dùng sức gãi gây hai đầu vú cương cứng.

“A.. Ân.. A.. A.. Anh Nguyễn... Không.. Thật thoải mái.. Ân...” Tô Tiểu Tiểu ngẩng đầu. Cô cảm thụ được khoái cảm như triều dâng.

“Còn sẽ thoải mái nhiều hơn nữa!” Nhìn dưới thân là một mảnh ướt đầm đầm dề, Tề Nguyên nuốt nước miếng. Hắn chậm rãi hướng hạ thân ngay hoa huyết của Tô Tiểu Tiểu rồi “Phụt” một cái, còn thịt không hề có chút khó khăn nào mà cắm vào trong. “Tiểu Tiểu, em thật là khàn trương a, em làm anh sướng chết mất!” Cảnh hoa ướt đầm cùng với còn thịt của Tề Nguyên nặng nề ma sát hao huyết, ngay lập tức, khoái cảm như thủy triều ập tới.

“Aaaaaa...”

Hai con người yêu đương vùng vẫy trộm không khỏi đồng thời phát ra tiếng rên ri một cách sung sướng. Thế là lần thứ hai ma sát, rồi lại lần ba, lần bốn.

“Không.. A.. Anh Nguyễn.... Nhanh... A.. Không cần nhiều như vậy... A... Sẽ có người đến... A... Ân... Mau... A... Mau buông em ra...”

“Muốn nhanh sao? Được được được, anh cho em, anh đều cho em, anh muốn làm chết em.” Tề Nguyên cố ý xuyên tạc lời nói của cô. Cảm nhận được hoa huyết ướt đầm, hắn lại càng tăng nhanh tốc độ và càng dùng sức đâm ra thọc vào trong hoa huyết của cô

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Xìuhen Nhanh Thề Muốn Phác Gục Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 26

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Tú Anh

Beta: Su

Tô Tiểu Tiểu đỡ lấy bà vai rộng lớn của Tề Nguyên. Vì muốn thoát khỏi tình dục nên cô ta bắt đầu giãy giụa và chống đỡ không cho hắn tiếp tục nhưng Tề Nguyên thấp giọng nói mấy câu ở bên tai cô ta khiến cô ta cuối cùng cũng mất đi sức chống cự: “Không được phản kháng anh, không phải em muốn đàn ông sao? Chẳng phải mỗi tối em đều dùng dương vật giả vừa tự an ủi vừa kêu tên Liễu Hạo Ngọc sao?”

“Anh... Sao anh lại biết?” Tô Tiểu Tiểu có chút kinh hãi nhìn tên đàn ông trước mặt, cô ta thờ ơ mạnh đến nỗi hai má ửng đỏ.

“Việc tại sao anh biết thì em không cần biết. Em chỉ cần biết rằng anh so với cái thứ đồ giả đó vẫn tốt hơn nhiều, không phải sao?” Ngay lúc nói xong, Tề Nguyên đột ngột đâm sâu vào trong khiến cho cái bụng nhỏ của Tô Tiểu Tiểu phình lên một chút.

“A! Quá mạnh rồi... Không cần sâu như vậy... A... Ân... Nhẹ một chút... A... Dừng lại...” Hạ thể bị Tề Nguyên điên cuồng, hết sức mân mê và va chạm càng ngày càng mạnh làm tiểu huyết của cô vô cùng tê mõi, khoái cảm nhộn nhạo từng đợt tràn khắp cơ thể. Mấy ngày nay phải hết sức áp chế tình dục xuống, nay lại được thoải mái bạo phát ra hết nên cô ta không tự chủ được mà ôm lấy cổ hắn, hai đùi tuyết trắng kẹp chặt eo của hắn, cái móng vuốt đen đen càng nâng lên để đón hùa theo Tề Nguyên.

“A... A... Thật sướng... A... Mau... Mau lên... Anh Nguyễn... Tốt... Thật tốt. A... Làm em... Mau... A... Nga...”

Đầu vú bị Tề Nguyên ngâm trong miệng và ra sức hút, hạ thể bị dương vật thô to nhanh chóng thọc vào rút ra. Đang ở giữa khoái cảm tình dục và yêu đương vùng trộm nên khiến Tô Tiểu Tiểu cảm thấy tội lỗi.

“Nga... Ân... Em muốn... A... Em muốn... Bắn cho em... A...” Một ánh sáng lóe lên trong tâm trí của Tô Tiểu Tiểu.

Tình dịch nóng bỏng liền phun đầy hoa huyết.

Mà Tề Nguyên sau khi bắn vào thân thể Tô Tiểu Tiểu thì dương nhiên vẫn thấy chưa thỏa mãn. Hắn đơn giản ôm cô lên, ngay sau đó liền trở mình. Nhưng đúng lúc này, sắc mặt đỏ bừng và ánh mắt quuyền rũ cộng thêm gương mặt mê ly của Tô Tiểu Tiểu đã bị Chu Mẫn nhìn thấy.

Đó là Tô Tiểu Tiểu! Tuy vừa mới nghe người đàn ông kia gầm lên nhỏ nhỏ, cô còn có chút cảm thấy không đúng. Nhưng lúc này khi tận mắt nhìn thấy thì cô thật muốn chọc mũi hai mắt của mình!

Việc này thật sự khiến Chu Mẫn cảm thấy quá kinh ngạc. Hiện tại, người đang thần thiết nóng bỏng và quần quýt với tên đàn ông kia thật sự là Tô Tiểu Tiểu! Nhưng theo lý mà nói thì chắc hẳn tên đàn ông đó chỉ có thể là Liễu Hạo Ngọc a! Nữ chủ đầu thế nào yêu đương vùng trộm chứ? Hơn nữa, theo trong trí nhớ của cô thì Tô Tiểu Tiểu vẫn luôn là một thiếu nữ đơn thuần và không hiểu sự đời a. Nhưng bộ dạng này của cô ta thì quả không giống, đây quả thực chính là tài xế giàu a!

Có lẽ là đã quá kinh ngạc, Chu Mẫn bắt đầu xem nhẹ trí nhớ của chính mình. Cô nhớ lại tự liệu Giang Mẫn cung cấp cho bản thân rồi tìm kiếm kí ức. Càng nghĩ càng không hiểu, Chu Mẫn không khỏi khẽ thờ dài một tiếng. Cô vừa mới chuẩn bị quay đầu đi xem tên đàn ông đang vùng trộm với vợ tương lai của Liễu Hạo Ngọc đối trước là ai thì một bàn tay lại đột ngột từ phía sau vòng đến eo trước của cô. Người ở phía sau chỉ mới nhẹ nhàng kéo mà đã liền ôm được cô vào trong lòng ngực.

Cô muốn giãy giụa nhưng lại bối vì thứ cứng rắn có mang chút nhiệt khí đang đâm chọt cô ở phía sau lưng thật sự quá quen thuộc, tiếng cá kinh của Chu Mẫn vừa đến bên miệng thì lại bị cô cắn môi nuốt xuống.

Nhưng trong nháy mắt, chỉ là tiếng hít thở hơi lớn một chút mà thôi nhưng thân thể tên đàn ông đang chơi đùa đến lửa nóng ở bên trong đột nhiên cứng đờ, một giọng nữ kinh hô vang lên: “ Không cần, dừng thôi... A, đau...”

Lúc này hơi có chút xấu hổ, Chu Mẫn vừa mới có ý định từ bỏ lại định đẩy cửa ra một chút để xem nhưng Liễu Hạo Ngọc lại xoay người của cô lại xong dùng một tay ấn mặt cô vào trong lòng ngực của mình.

Còn bên trong, giọng nữ theo đó cao vang lên thống khổ, tiếng thờ dục của tên đàn ông cũng lớn hơn một chút: “Kê lưá đảo, có đau không? Em rõ ràng còn kẹp chặt đến như vậy cầu xin tôi,...” Chu Mẫn nhìn không được mà run lập cập, cả người toàn khí lạnh. Sau một trận thờ dục kịch liệt, giọng của Tô Tiểu Tiểu giống như muốn chết đi sống lại xong lại phát ra âm thanh kiểu suyền giống như đang thỏa mãn. Liễu Ngạo Ngọc nhìn về phía hai người đang làm tình ở bên trong, ánh mắt lảng lệt và trào phúng. Anh thuận tay hái một nụ hoa phấn trắng ở trên dây thường xuân xanh bó quanh nhà gỗ xuống, mặt trên còn có 1 vài giọt sương trong suốt, có lẽ nguyên nhân là do nơi này bị bóng cây che lấp nên cây bim bim nó diễm lệ mà

tuổi đẹp.

Nhẹ nhàng nói chuyện, giọt sương bám vào phía trên cây bím bím, ánh sáng của giọt nước lóe lên tinh túy dưới ánh mặt trời, năm ánh sáng mười màu sắc đẹp đến kinh người. Sau đó, anh tự nhiên cái hoa lên phía trên dây buộc tóc của Chu Mẫn xong thân hình cường thế mới nửa ôm có nghiêng ngang rồi đi!

Liễu Hạo Ngọc vừa rồi đi thì ở trong ngôi nhà gỗ, ánh mắt âm u của Tề Nguyên nhìn về phía chỗ Chu Mẫn vừa đứng, hẳn rõ ràng cảm giác được có người ở bên ngoài, nhưng sẽ là ai đây? Tề Nguyên cứ mãi suy nghĩ. Tâm tình có chút sung sướng bởi vì vừa mới làm tình với Tô Tiểu Tiểu xong đến khi suy nghĩ có khả năng đã bị người khác phát hiện ra thì trầm trọng lên.

Chu Mẫn ngoan ngoãn để Liễu Hạo Ngọc ôm đi mà không dám lên tiếng. Bởi vì mới này vừa bị anh bắt được bản thân đang nhìn trộm người khác hẹn hò nên lúc này, cô lại càng cảm thấy vừa xấu hổ vừa thấp thỏm. Chu Mẫn tùy ý để anh ôm mình thẳng đến vườn trường. Tận đến khi mở ra của xe đẩy khí lạnh, cô mới thở dài một hơi và cảm thấy nhẹ nhõm.

“Đẹp sao?” Liễu Hạo Ngọc lần đầu tiên thấy bộ dáng nhu thuận như vậy của cô nên liền cảm thấy vừa lòng ở bên trong nhưng trên mặt lại không biểu hiện gì. Đầu tiên, Chu Mẫn vuốt vuốt lại mái tóc đẹp có chút ẩm mồ hôi của mình, nhìn bộ dáng, ánh mắt cô có chút dao động, không biết nên khóc hay nên cười.

“Em thích xem người khác đánh đã chiến đến thế sao?!”

“Ai... Ai thích xem người khác đánh đã chiến! Đó... Đó...” Rõ ràng là yêu đương vụng trộm được không?! Không đúng! Đến khi nhớ lại bản thân vừa mới suy nghĩ cái gì vào thời điểm đó thì gương mặt của Chu Mẫn tràn đầy vạch đen, chuyện này hình như không phải là trọng điểm đi!

Hon nữa, cũng không phải là cô muốn xem trộm. Cô chỉ tò mò, sau đó lại nghe thấy tiếng kêu nhỏ nên càng cảm thấy tò mò! Đặc biệt là muốn nhìn xem một chút đó là ai mà dám cho Liễu Hạo Ngọc đội nón xanh!

Chu Mẫn cuối cùng cũng có chút tự tưởng méo mó. Sau đó, khi nhìn thấy người đàn ông trước mặt cười như cô như không, Chu Mẫn càng cảm thấy chột dạ nên liền không biết phải giải thích như thế nào. Cô cảm thấy thật xấu hổ a! Xấu hổ! Giang Mẫn a Giang Mẫn, đã nói là phải giả trang nữ thần cao lãnh nhưng lại bị chính cô làm cho tan vỡ hình tượng...

Chu Mẫn nhìn mặt. Cô cẩn thận ngẩng đầu nhìn sắc mặt anh. Cô không rõ trong lòng anh lúc này đang nghĩ cái gì nhưng lại theo bản năng ngồi ra xa một chút: “Tôi... Tôi không nghĩ tôi là ở đó sẽ có người làm... Ân... Loại chuyện này, tôi thật sự là chỉ đi dạo tới đó... Thật sự... Không nghĩ tới sẽ là...!”

“Là Tô Tiểu Tiểu!” Còn thêm Tề Nguyên!

Liễu Hạo Ngọc kéo cô vào trong lòng ngực. Anh vuốt tay sờ sờ trán cô rồi lúc này mới cầm lấy điện thoại từ ghế dựa bên cạnh lên xong phản phó một câu: “Điều chỉnh độ âm lên cao một chút.”

Ở bên ngoài vừa mới bị một trời chiếu thẳng vào người, trong xe lại đang mở khí lạnh nên Chu Mẫn có chút khó chịu trong người. Nếu cứ như vậy thì một lạnh một nóng sẽ khiến cô dễ dàng bị cảm nắng.

Anh thăm nghĩ trong lòng, lần sau phải chuẩn bị sẵn một cái thảm lông ở trên xe để lần sau khi lạnh thì cô có thể đắp một chút. Liễu Hạo Ngọc không chú ý tới sắc mặt có chút kinh hãi của Chu Mẫn: “Anh biết đó là Tô Tiểu Tiểu sao? Anh... Vì sao anh...”

“Em muốn hỏi cái gì?” Liễu Hạo Ngọc cùng Chu Mẫn mặt đối mặt nhìn chăm chú vào đối phương. Trong ánh mắt của Chu Mẫn là sự kinh ngạc cùng với không thể tin tưởng, còn trong ánh mắt Liễu Hạo Ngọc lại chỉ có lạnh lẽo cùng bình tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Xuyên Nhanh Thẻ Muốn Phác Gục Nam Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 27

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit & Beta: Su Bà Bà

Tôi muốn hỏi cái gì, tôi muốn hỏi, anh biết chuyện này từ khi nào? Vậy ở kiếp trước, có phải anh cũng đã sớm biết hay không, hay thật sự giống như biểu hiện của anh. Có thật là đến cuối cùng anh mới biết chuyện đó không?

Chu Mẫn không hề ý thức được sắc mặt của mình lúc này trở nên có bao nhiêu sắc sỡ, có hoang mang, có mờ mịt, có kinh hãi, có hoảng loạn, còn có bị thương cùng khổ sở giấu thật sự sâu nhưng cũng không thể trốn khỏi hai mắt của Liễu Hạo Ngọc...

Nghĩ đến chuyện kiếp trước Liễu Hạo Ngọc kết hôn với Tô Tiểu Tiểu, hon nữa, sau khi biết Tô Tiểu Tiểu không phải là cô gái quen khi còn nhỏ mà anh vẫn lựa chọn Tô Tiểu Tiểu như cũ thì trái tim của Chu Mẫn ngay lập tức vừa co rút vừa đau đớn. Nhưng Chu Mẫn rất rõ ràng, đó là tình cảm mà Giang Mẫn dành cho Liễu Hạo Ngọc chứ không phải của chính cô!

Chỉ có điều là vẫn không thể thay đổi được mọi chuyện như cũ. Chu Mẫn của hiện tại nhìn Liễu Hạo Ngọc bình tĩnh tự nhiên ở trước mắt thì trong lòng chua xót đến lợi hại. “Anh... Vì sao anh không kinh ngạc?!”

Vì sao không kinh ngạc người yêu đương vụng trộm chính là Tô Tiểu Tiểu?

Tuy câu hỏi không đầu không đuôi của Chu Mẫn được nói rất nhỏ nhưng vẫn không thể trốn thoát được lỗ tai của Liễu Hạo Ngọc.

Từ nhỏ đến lớn, anh đều bị người trong gia tộc ngầm gọi là rắn độc bởi vì trái tim anh tàn nhẫn cùng ác độc, cứng rắn như thạch đá, dù là mẹ ruột của mình thì anh cũng có thể không chút do dự mà tính kế. Thật giống như khi ông trời sáng tạo ra anh thì đã quên cho anh một trái tim bình thường! Đối với chuyện tình cảm, anh càng khắt mõi coi thường. Tuy nói chừng mắt tìm hiểu những chuyện tình tình ái lộn xộn đó nhưng cũng không đại biểu là anh ngốc!

Anh nhìn ra được, Chu Mẫn khổ sở cùng với đột nhiên bàng hoàng vô thố, còn có cảm xúc bi thương, tuy không biết vì cái gì, nhưng khi sâu chuỗi những câu nói phía trước của anh và cô thì không khó để tưởng tượng chuyện này có liên quan đến Tô Tiểu Tiểu!

Thế cho nên, Chu Mẫn là bởi vì Tô Tiểu Tiểu và anh nên mới khổ sở cùng bi thương? Nhưng vì sao a? Kết hợp với câu hỏi nhỏ giọng nói thầm khi nãy của Chu Mẫn rồi liên tưởng đến tất cả lời đồn được lan truyền trong trường học, Liễu Hạo Ngọc đột nhiên nhướn mày. Anh đã đoán được rồi cuộc là cô bị làm sao...

Chỉ có điều là, khi nhìn biểu tình mê mang của Chu Mẫn, anh lại muốn nhẹ nhàng ôm cô vào trong lòng ngực. “Vì sao phải kinh ngạc?! Có ta chẳng qua chỉ là một quân cờ hữu dụng mà thôi...”

Tô Tiểu Tiểu cùng Tề Nguyên đã mua được người bên cạnh của anh, khiến người đó thay 2 người họ làm việc, chuyện này nếu là trước đây thì có lẽ anh đã không thể phát hiện được lúc. Nhưng từ sau khi xảy ra chuyện ở KTV, anh đã có đề phòng. Hơn nữa còn cho người đi tra chuyện kia, đồng thời cũng cho người đi tìm tư liệu về Giang Mẫn, không ngờ rằng sẽ tra được thêm nhiều chuyện khác, mà càng làm cho anh ngoài ý muốn chính là chủ Vương anh tin nhiệm nhất từ nhỏ và cả người kia lại sẽ bởi vì một người phụ nữ mà dám lừa gạt anh!

Nhưng điều càng làm anh bất ngờ chính là Tề Nguyên tình nguyện của nát nhà tan, cũng muốn bảo vệ người phụ nữ kia, thật đúng là vượt ngoài ý muốn của anh!

Và càng làm cho anh kinh ngạc hơn nữa là người phụ nữ Tô Tiểu Tiểu này lại có thủ đoạn cao siêu đến như vậy, cư nhiên còn có lui tới với người kia! Thật đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong. Anh vẫn luôn cho rằng cô ta chỉ là âm hiểm giả đàng qua. Dù cho chưa có người dùng qua, với loại người như Tô Tiểu Tiểu thì hẳn mất một cái là có thể nhìn thấu, người phụ nữ đối trả làm người khác ghê tởm, anh cũng khinh thường!

Người phụ nữ kia có thể dùng thân thể để lũng lạc đa số người làm việc cho mình, hơn nữa đến nay vẫn đều bình an không có việc gì thì không thể không nói, cô ta rất lợi hại!

Chỉ có điều là, Liễu Hạo Ngọc nhìn đỉnh đầu của Chu Mẫn xong nhất thời vô ngữ (*không nói nổi*). Cũng không biết trong đầu cô rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì? Mà cho dù có nghĩ như thế nào, anh cũng chịu, anh sẽ không dùng đồ mà người khác đã dùng qua. Dù cho chưa có người dùng qua, với loại người như Tô Tiểu Tiểu thì hẳn mất một cái là có thể nhìn thấu, người phụ nữ đối trả làm người khác ghê tởm, anh cũng khinh thường!

Chỉ là hiện tại, lưu trữ cô ta vẫn còn có chỗ hữu dụng, nếu không thì sao anh sẽ dễ nói chuyện với người như cô ta, những người lừa gạt anh đều phải trả cái giá lớn hơn gấp trăm ngàn lần, nếu không thì sao sẽ dễ mấy người kia sống đến bây giờ!

Bọn họ vẫn đều còn có giá trị, thế cho nên, anh không ngại làm cho bọn họ sống lâu thêm vài ngày để nhảy nhót như vai hề, coi như là đang nhìn xem tiết mục giải trí miễn phí!

Liễu Hạo Ngọc cũng không có chơi chữ. Anh có một nói một, gọn gàng dứt khoát, làm Chu Mẫn ngay tức khắc ngẩn cả người. “Quân cờ?!”

Chu Mẫn ngẩng đầu lên từ trong lòng ngực của Liễu Hạo Ngọc, hai mắt tinh lạng nhìn anh, vừa lúc Liễu Hạo Ngọc cũng cúi đầu. “Em cảm thấy, tôi chính là người không biết chọn như vậy sao, cái gì cũng đều ăn bầy hã?”

Liễu Hạo Ngọc cười như không cười, câu trả lời nhẹ nhàng băng quơ làm cả người Chu Mẫn cứng đờ, bởi vì cô cảm giác được có một bàn tay to đang vuốt ve ở trên lưng của mình, ngay tức khắc, cô nỏ da gà một trận. “Cái kia, cái kia... Chờ thêm hai ngày nữa nhé, tôi... Tôi còn chưa hồi phục...”

Lúc nói ra những lời này, Chu Mẫn liền lặn không thể chôn chính bản thân. Biểu tình xấu hổ và giận dữ muốn chết của cô ngay lập tức chọc cho Liễu Hạo Ngọc cười. Anh dùng một tay ôm Chu Mẫn lên, để cô nghiêng người ngồi ở trên đùi mình xong, anh liền ôm cô vào trong lòng ngực. “Sau khi về nhà, thu thập vài bộ quần áo xong dọn đến nhà tôi! Về sau, cuối tuần thì đến công ty của tôi làm, đảm nhận chức thư ký cho tôi!”

“Khụ khụ, cái... Cái gì? Tôi... Tôi nghe không được rõ...” Chu Mẫn bị hành động không theo lẽ thường của Liễu Hạo Ngọc dọa sợ tới mức suýt chút nữa bị nước miếng sặc chết.

Liễu Hạo Ngọc chỉ là cười như không cười mà nhìn chăm chăm cô, ánh mắt thanh lãnh lại rất có cảm giác áp bách, một đôi mắt phượng đơn hẹp dài hơi hơi nheo lại, rất có một loại cảm giác nguy hiểm

Chu Mẫn mới vừa nói xong câu đó, nhìn đến ánh mắt này của anh, giọng liền dần dần nhỏ đi xuống, thân mình càng không tự chủ được mà run run.

“Thật sự không nghe rõ sao?” Liễu Hạo Ngọc nhún nhả tủy ý xả mái tóc cột gọn của Chu Mẫn xuống, mái tóc đen như thác nước bao phủ ở sau người, ngón tay anh xen kẽ ở trong sợi tóc, mềm mại làm anh yêu thích không buông tay. Hình như từng vòng sợi tóc cuốn lấy ở trên tay anh không phải quấn quanh ngón tay mà là làm trái tim anh tê tê dại dại.

Anh ở trước mặt cô, hình như luôn có một loại cảm giác nôn nóng và vội vàng không khống chế được, giống như có thứ gì đó ở sâu trong nội tâm sắp áp chế không được nữa. Liễu Hạo Ngọc vốn cho rằng khi thượng đế sáng tạo ra anh thì đã không cho anh có những cái cảm xúc lung tung rồi loạn đốn, nhưng từ lần đầu tiên gặp được cô ở KTV và sau khi xảy ra quan hệ với cô, thật giống như là chiếc chìa khóa mở ra hộp Pandora đang ngủ say.

Rất nhiều cảm xúc từ trước đến nay đều không có nhưng từ sau khi lần lượt tiếp xúc với cô thì lại dần dần xuất hiện, loại cảm giác này rất nguy hiểm nhưng là lại mạc danh làm anh cảm thấy thích thú!

“Tôi không ngại lặp lại một lần nữa, tuy những người bắt tôi lặp lại lần thứ hai hiện tại phần mộ đều đã mọc đầy cỏ dài, nhưng đối với em, tôi sẽ bỏ nhiều thêm một chút kiên nhẫn, em cảm thấy thế nào...”

Liễu Hạo Ngọc vừa nói vừa chú ý đến biểu tình ở trên mặt của Chu Mẫn, cái loại muốn phản kháng rồi lại không dám, rõ ràng là ngay lập tức muốn khởi nghĩa vũ trang rồi lại nhanh chóng tắt lửa, phát điên không nói nổi, biểu tình một giây khác không ra nước mắt của cô đều làm Liễu Hạo Ngọc cảm thấy tươi sống mà thú vị.

Chu Mẫn nhìn tia sắc bén ở trong mắt Liễu Hạo Ngọc cùng với lời nói ẩn ẩn uy hiếp cảnh cáo, còn thêm cả biểu tình “ban ơn” không cần hỏi báo của anh thì thật muốn dùng một cái tát đập chết anh!

“Thư ký sao!? Tôi... Tôi chưa từng làm qua... Hơn nữa, ba và mẹ tôi sẽ lo lắng, tôi...” Chu Mẫn mặc kệ ánh mắt sắc bén của Liễu Hạo Ngọc để làm hấp hối giây giữa cuối cùng, nhưng khi nhìn đến khóe miệng hơi hơi nhếch lên một nụ cười tà của Liễu Hạo Ngọc thì Chu Mẫn hoàn toàn bại trận.

Khi trang của nam chủ thật lớn, cô không dám tranh phong cùng! Nam chủ chính là lão đại! Nam chủ là tất cả a!

Ở trong tầm mắt ẩn chứa sự áp bức của Liễu Hạo Ngọc, Chu Mẫn không tự chủ được mà lại một lần từng quẫn. Cô cũng không cam tâm mình nhảy nhót như một vai hề rồi đến cuối cùng bị Liễu Hạo Ngọc xem đến chột dạ nên quyết định lại một lần nữa thỏa hiệp với thế lực ác bá.

484, người ở đầu, người mau ra đây, ta khó có thể sống tiếp cuộc sống này...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Xuyên Nhanh Thẻ Muốn Phác Gục Nam Chủ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Quyển 2 - Chương 28

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit & Beta: Su Bà Bà

484 nghe được lời Chu Mẫn kêu gọi ở trong đầu xong liền quyết định che chắn liên kết ý thức. Nó cảm thấy bị ai thay cho vị chủ nhân gốc hết thuốc chữa này của mình. Chẳng lẽ cô không nhận ra, nam chủ ngay từ lúc bắt đầu đều đang đùa cô chơi sao?

Liễu Hạo Ngọc nhìn Chu Mẫn bị chịu đã kích lớn với vẻ mặt ‘sống không còn gì lý luận tiếu’ trong lòng ngực thì nhìn không được mà muốn cười. Anh lại lần nữa khẳng định phỏng đoán của mình, Giang Mẫn vẫn luôn được phong tặng danh hiệu Nữ thần Băng Tuyết ở Khánh Đại này không phải là cao cao tại thượng, bộ dáng ngăn cách với người bên ngoài mà là ngốc nghếch, không hiểu đạo lý khi ở chung với người khác. Nói đơn giản thì Giang Mẫn chính là kiểu người ngại giao tiếp!

Nhưng như vậy cũng tốt. Ngốc nghếch khá tốt, như thế thì cô vĩnh viễn sẽ không trốn thoát được lòng bàn tay nắm giữ của anh, sẽ vẫn luôn bị anh giữ ở bên người, thẳng đến khi anh nói kết thúc mới thôi!

Chu Mẫn không lên tiếng. Cô cọ cọ ở trong lòng ngực của Liễu Hạo Ngọc xong sau đó quyết định già chết, nếu không thì cô sẽ bị chính bản thân mình khinh bỉ đến chết. Còn Liễu Hạo Ngọc lại rất vừa lòng với hành động này của Chu Mẫn. Anh vươn tay xoa xoa ở trên đầu của cô, cảm nhận được xúc cảm mềm mại của mái tóc trong lòng bàn tay xong cũng không nói chuyện nữa.

Chu Mẫn cắn khăn tay nhỏ ở trong nội tâm rồi yên lặng rút nước mắt. Đã nói là phải phác gục nam chủ, nhưng khí tràng của người nào người nấy cũng đều mạnh như vậy, đây vốn là cục diện không phải một cô gái nhỏ bé như cô có thể xoay người được a?

484, cái Hệ thống không đáng tin cậy này, sao cứ tìm nam chủ khó có thể phác gục như vậy cho ta a...

“Ký chủ, người không được phép chửi bới Hệ thống, bốn Hệ thống đã sắp xếp cho người nam chủ đơn giản nhất để người xử lý rồi, chỉ có điều là bốn Hệ thống không dự đoán được ký chủ người cư nhiên lại là người... Rác rưởi đến như vậy...”. 484 bắt đầu dĩ lặc đầu, rất có một loại cảm giác buồn bực muốn ngửa mặt lên trời thét dài.

“Sao có thể vậy a, không nói đến hoàng đế ca ca trong thế giới trước, khí tràng của hắc cường đại đó là bởi vì hắc là bá chủ của ngôi cửu vũ. Nhưng... nhưng vì sao người đàn ông này lại cho ta cảm giác càng thêm nguy hiểm, điều này không khoa học!”

484 trầm mặc...

“484, 484 người nói chuyện đi a!” Thấy lâu không có ai trả lời, Chu Mẫn có chút nôn nóng.

“Trước mặt có 193 người đang xếp hàng, người có thể trước miêu tả vấn đề đơn giản cần cố vấn, xin cảm ơn...”

Trời ơi!

Chu Mẫn chỉ cảm thấy toàn bộ thế giới đều không tốt. Suốt cả đường đi, về mặt của cô như đưa đám. Về tới nhà, Chu Mẫn liền gấp không chờ nổi mà thoát ra khỏi lòng ngực của Liễu Hạo Ngọc, nhưng bởi vì động tác quá lớn nên cô lập tức đụng vào nóc xe.

‘Phanh!’, nghe tiếng động thì liền biết có bao nhiêu đau, Chu Mẫn ôm đầu xong lại lần nữa ngã ngồi ở trên đùi của Liễu Hạo Ngọc, sau đó thuận thể nằm vào trong lòng ngực anh. Khi đầu của Chu Mẫn va chạm với nóc xe thì trong ánh mắt của Liễu Hạo Ngọc có xẹt qua một tia bất đắc dĩ. Anh mềm nhẹ vuốt tay xoa xoa đầu bị đau của Chu Mẫn.

“Làm việc vụng về, lần sau cẩn thận một chút!”

Chu Mẫn lần đầu tiên nghe thấy Liễu Hạo Ngọc dùng giọng điệu đồ trẻ con này nói chuyện với mình nên nhìn không được mà đỏ mặt, trái tim đập mạnh và nhanh. Cô có chút không được tự nhiên bước xuống xe. Trước khi cô rời đi thì lại bị Liễu Hạo Ngọc đột nhiên kéo nửa người trên vào trong xe, sau đó anh hung hăng ngăn chặn đối mặt đó thắm của cô.

Mỗi lời bá đạo chân thật đáng tin chui vào khoang miệng, tùy ý quyết ngang, nước bọt không ngừng tràn ra từ khe miệng. Chu Mẫn có cảm giác không khí ở trong lòng ngực đều bị người đàn ông đang chặt chẽ đè lại cái ột của cô, không cho phép có lùi bước này hất hết.

Mỗi bị ngang ngược cắn xé và liếm mút, đầu lưỡi cường thế của anh không ngừng khiêu khích lưỡi thom ngượng ngùng của cô cùng múa, Chu Mẫn bắt đầu dĩ vuốt tay chống ở trên ghế dựa để đỡ nửa người trên của mình, thân thể hơi nghiêng vào trong khoang lái của xe. Bởi vì động tác khom lưng này mà vật áo trước mở rộng ra làm Liễu Hạo Ngọc không chút nào có sức vào trong áo cô rồi cảm nhận thật tròn trịa, sau đó chà đạp.

Tay anh thì xoa bóp, mặt Chu Mẫn cũng càng lúc càng hồng. Cô hơi giãy giụa, miệng rớt cuộc cũng tìm được khe hở. Chu Mẫn có chút thờ hờn hẳn rồi nghiêng đầu. “Đừng...”

Yếu thể kiều mềm khiến Liễu Hạo Ngọc khó có được ôn nhu. Anh lui thân mình ra phía sau, khoe miệng còn lời kéo một sợi chỉ bạc trong suốt, làm người ta có cảm giác sắc tính. Liễu Hạo Ngọc gio tay lên sờ sờ gương mặt hồng như máu của Chu Mẫn rồi nhẹ giọng cười nói. “Đã làm em nhiều lần như vậy rồi mà vì sao em vẫn dễ dàng bị một đó a?!”

Chu Mẫn ngay lập tức hết nói nổi. Cô không biết nên trả lời những lời này như thế nào nên đành phải nghiêng đầu, không đáp lại, nhưng ánh mắt hoảng loạn của cô vẫn làm Liễu Hạo Ngọc rất vui vẻ. “Tối tối tới đón em!”

Chu Mẫn hoảng loạn quay đầu lại. Cô không thể tin tưởng nhìn Liễu Hạo Ngọc. “Nhanh như vậy sao, em...”

“Cần tiến biến thành hiện tại liền đồng giới mang em đi, lực nhân nại của tôi có đôi khi là dựa vào tình huống...” Liễu Hạo Ngọc vươn ngón trỏ để ở trên môi bị cắn đến sưng đỏ của Chu Mẫn rồi cảnh cáo nói.

Chu Mẫn há miệng thờ đốc, cuối cùng hóa thành ngoan ngoãn nghe lời gật đầu. Được đến hồi đáp của Chu Mẫn, Liễu Hạo Ngọc mới để cô rời đi.

Nhìn bóng dáng Chu Mẫn dần dần biến mất ở trong ngôi biệt thự, ánh mắt vốn ôn nhu của Liễu Hạo Ngọc ngay lập tức trở nên quý dị khó lường. Anh lạnh nhạt quay đầu lại phản phất tài xế lái xe rời đi. Chu Mẫn đứng ở bên cửa sổ phòng ngủ của

mình nhìn chiếc xe hơi phía dưới chạy đi, trong lòng chẳng biết vì sao mà có loại cảm giác ngổn ngó vị tạp trần.

Bí kịch kiếp trước của Giang Mẫn, tuy không đến mức nói là do Liễu Hạo Ngọc tự tay tạo thành, nhưng con dao làm thương tổn Giang Mẫn sâu nhất lại chính là chuyện sau khi Liễu Hạo Ngọc biết hết tất cả mà vẫn lựa chọn cùng Tô Tiểu Tiểu ở bên nhau như cũ. Tuy đến cuối cùng, Liễu Hạo Ngọc có cho cô số tiền lớn nữa đời sau cũng tiêu không hết, nhưng trái tim cô cũng đã vỡ nát, sống còn khó hơn so với chết!

Nhưng lúc đó, cô còn có thể tự an ủi mình, Liễu Hạo Ngọc làm như vậy chỉ là vì không nhìn thấu được lớp mặt nạ giả của Tô Tiểu Tiểu. Anh bị lừa, thế cho nên mới sẽ làm như vậy! Chỉ có điều là, hôm nay, khi ở trong xe, anh nói như chém đinh chặt sắt, nói lạnh nhạt mà bình tĩnh, giống như vốn không hề bị lớp mặt nạ giả của Tô Tiểu Tiểu mê hoặc. Vậy rốt cuộc là bởi vì chính cô đã quấy rầy đến diễn biến vốn có của câu chuyện này hay là do kỳ thật, mặc kệ kiếp trước hay kiếp này, việc Liễu Hạo Ngọc sẽ cưới Tô Tiểu Tiểu là có nguyên nhân gì đó không thể nói?!

Đầu óc của Chu Mẫn vừa như vừa đau. Cô bắt đầu đi đánh phải dựa vào vách tường rồi thở phì phò, sắc mặt nhanh chóng chuyển sang trắng bệch, mồ hôi lạnh đầm đìa, thân mình không tự chủ được mà mất đi lực khống chế, phòng ngừa chuyển động, hai mắt cô biến thành màu đen...

Không tự chủ được, Chu Mẫn gất gao bám vào vách tường ở phía sau rồi hơi hơi thở dốc. Chờ sau khi cảm giác đau đớn ở trong đầu biến mất, cô mới mất hết sức lực ngồi bệt trên mặt đất, cuộn thân mình lại ôm đầu gối xong nghỉ ngơi.

Thực nhanh, bảo mẫu ở trong nhà liền lên lầu kêu Chu Mẫn xuống lầu ăn cơm. Chu Mẫn thay đổi bộ quần áo khác xong mới tới nhà ăn. Cô nói với mẹ Giang một chút về chuyện trợ ở trường cùng với việc đi làm vào cuối tuần. Ngoài dự đoán là, mẹ Giang thực tán đồng với dự định của Giang Mẫn vì dù sao, nếu làm như vậy thì cũng có thể kết thêm nhiều bạn, Giang Mẫn sau khi trải nghiệm công việc thì cũng có thể dễ dàng tiếp nhận công ty của ba Giang hơn. Hơn nữa, đối với chứng ngại giao tiếp của con gái, ba Giang và mẹ Giang đã từng rất lo lắng. Hiện tại thấy Giang Mẫn nguyện ý thử thay đổi, hai ông bà thực vui mừng.

Chỉ là, 2 ông bà còn thắc mắc về việc tại sao Giang Mẫn không tới thực tập ở công ty của nhà mình? Chu Mẫn giải thích là không nghĩ đi làm nhờ vào quan hệ. Mẹ Giang cũng không làm khó con gái nhiều. Dù sao thì việc con gái nguyện ý thử thay đổi, nguyện ý đi bước đầu tiên, hai ông bà tất nhiên là tán thành!

Mọi chuyện trở nên cực kỳ thuận lợi quý đi, Chu Mẫn nói đêm nay sẽ về trường học ngay vì cuối tuần này liền phải đi thực tập ở công ty mới nên mẹ Giang mới thuận miệng hỏi một câu. “À đúng rồi, là công ty nhà ai vậy con?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Xuyên Nhanh Thẻ Muôn Phác Gục Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Quyển 2 - Chương 29

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Phương

Beta: Su Bà Bà

Chu Mẫn không một chút dấu điểm. Cô liền nói địa chỉ công ty của Liễu Hạo Ngọc ra, mẹ Giang trong phút chốc cảm thấy rất kinh ngạc rồi nhanh chóng bình thường trở lại, sau đó vui sướng gật đầu với Chu Mẫn. Mẹ Giang vừa tự tay giúp cô thu thập quần áo vừa không ngừng tán thưởng: “Mẹ có nghe ba con từng nói qua về người đàn ông họ Liễu kia, cũng chính là người tiếp quản trẻ tuổi nhất, thủ đoạn sắc bén của Liễu gia. Cậu ấy quả là một người rất lợi hại, con có thể làm thư ký cho một người như vậy thì thật ra cũng giúp con học được không ít! Bła blah...”

Chu Mẫn nghe được lời mẹ Giang dùng một vụn từ tán thưởng Liễu Hạo Ngọc thì trong nội tâm như có một vụn con đê gào thét chạy qua...

Ai có thể xác định Liễu Hạo Ngọc mà cô và mẹ cô biết chính là cùng một người sao? Có thể nào Liễu Hạo Ngọc mà cô quen là giả không?

Hơn nữa, xem bộ dáng mẹ Giang hứng thú đại dáo, Chu Mẫn thật sự không thể nói nên lời, nội tâm buồn bực không thôi. Nếu mẹ Giang biết việc này chính là đem con gái nhà mình đưa sang nhà người khác để ‘đội làm thật’ rồi thị tẩm thì không biết có còn hứng thú bưng bưng như thế này hay không?

Màn đêm buông xuống, bởi vì chiều nay không có tiết học nên cả buổi chiều Chu Mẫn đều không ra cửa. Khi thấy điện thoại nhấp nháy, trên màn hình hiện lên tên của Liễu Hạo Ngọc, Chu Mẫn bắt đầu đi nghe điện thoại.

“Xuống đây!”

Chu Mẫn còn chưa kịp lên tiếng thì ở đầu bên kia, thanh âm lãnh khốc ưu nhã của Liễu Hạo Ngọc liền vang lên, giọng điệu vừa bá đạo vừa khiến người khác không dám cự tuyệt.

“Biết rồi à!” Chu Mẫn hữu khí vô lực trả lời, sau đó đứng lên rồi đi đến bên cửa sổ thì liền nhìn thấy nơi chiếc xe buổi sáng mới rời đi lại một lần nữa xuất hiện một chiếc xe hơi màu đen, trầm ổn mà khiêm tốn, không khiến cho người trong khu này chú ý. Nhưng có ai có thể ngờ được rằng, người ngồi trong khoang lái của chiếc xe kia lại chính là người chỉ cần chạm một chân thì có thể làm cho kinh tế của cả thành phố rung chuyển – Liễu Hạo Ngọc!

Từ trên cửa sổ nhìn xuống, biểu tình của Chu Mẫn thực phức tạp. Cả buổi chiều nay, cô đã xem lại hồi ức của Giang Mẫn một lần nữa, sau đó liền thấy có rất nhiều chuyện hình như đã thay đổi. Việc duy nhất không thay đổi chính là chuyện giữa Tô Tiểu Tiểu và Liễu Hạo Ngọc. Tựa hồ cũng không phải bởi vì việc cô đến thế giới này mà mọi chuyện phát sinh nhiều thay đổi. Trước khi nhận được điện thoại của Liễu Hạo Ngọc thì Nguyễn Như đã gọi điện thoại cho Chu Mẫn.

Thông qua lời nói của Nguyễn Như, Chu Mẫn biết chiều nay Liễu Hạo Ngọc mang Tô Tiểu Tiểu tham dự tiệc rượu của lễ khai mạc điện ảnh. Ở kiếp trước, đây là thời điểm mà sự nghiệp của Tô Tiểu Tiểu bắt đầu phát triển, nó cũng là một tình tiết quan trọng!

Cũng chính trong hôm nay, Liễu Hạo Ngọc rõ ràng thấy được Tô Tiểu Tiểu cùng một người đàn ông xa lạ ở trong phòng hóa trang diễn cảnh trên giường mà vẫn có thể đối xử với Tô Tiểu Tiểu như cũ, chuyện này thật đúng là không thể hiểu được...

Cái gọi là quân cờ chính là gì? Người khiến Liễu Hạo Ngọc dùng đến Tô Tiểu Tiểu như một quân cờ để đối phó là ai? Hay là người nào mà có thể khiến Liễu Hạo Ngọc phí tâm tư để đối phó đến như vậy?

Nhờ tới việc Liễu Hạo Ngọc khi nhắc tới tên của Tô Tiểu Tiểu mà không chút nào che dấu sự trào phúng cùng khinh thường thì thật khó để tưởng tượng rằng kiếp trước anh sẽ cười người như Tô Tiểu Tiểu.

Chẳng lẽ ở kiếp trước, có thời điểm nào hay có chuyện gì mà Giang Mẫn xem nhẹ, hoặc là trong khi Giang Mẫn sống không bằng chết ở nước ngoài thì có manh mối nào đó mà cô không chú ý hoặc nhớ sai mất tình tiết quan trọng nào đó?

Nhưng mặc kệ là cái gì thì Chu Mẫn cũng đều không thể nghĩ ra. Đúng lúc này, một ý nghĩ thoáng hiện qua trong đầu, hai mắt Chu Mẫn đột nhiên hiện lên khiếp sợ cùng nghi hoặc.

Nếu Liễu Hạo Ngọc đã sớm biết Tô Tiểu Tiểu là dạng người gì, như vậy thì có phải anh đã sớm biết người mà anh đang tìm kia không phải là Tô Tiểu Tiểu hay không?! Anh có biết rằng người mà anh tìm là chính cô hay không?!

Ý nghĩ như vậy khiến cho Chu Mẫn phát điên, đầu óc trì độn. Chu Mẫn kéo theo hành lý, không biết mình bằng cách nào xuống tầng hay biến ra lý do với mẹ Giang, cũng không biết mình ngồi vào xe của Liễu Hạo Ngọc ra sao. Chờ Chu Mẫn hoàn hồn thì thấy trong khoang xe an tĩnh, Liễu Hạo Ngọc đang đeo mắt kính mạ vàng, bộ dáng ‘đạo mạo không vui’ ưu nhã lật xem văn kiện trong tay.

Thì thoảng anh lại nhu mày hoặc đẩy đẩy mắt kính trên sống mũi, mỗi một động tác đều mang bộ dáng thần si của phần tử tri thức và mười phần mười là nhân vật quý tộc nổi tiếng. Cả người đều để lộ ra sự tôn quý, chỉ là ánh mắt lãnh lệ bị gong kính che dấu đã làm giảm đi sự mát lạnh cùng lực công kích của anh.

“Em đã nhìn tới suốt cả một đoạn đường mà vẫn còn thấy chưa vừa lòng sao?” Lời nói của Liễu Hạo Ngọc làm Chu Mẫn sững sốt.

“À!? Cái gì?” Chu Mẫn chớp chớp đôi mắt, vẻ mặt mơ màng của cô chọc cười Liễu Hạo Ngọc.

Khép lại văn kiện trong tay, tháo mắt kính xuống, không có mắt kính che giấu, ánh mắt anh mang tính công kích mười phần khiến cho Chu Mẫn không thể ‘HOLD’ được.

“À! Bầu trời đêm nay thật đẹp!” Trong tâm mắt độc ác của Liễu Hạo Ngọc, Chu Mẫn cứng đờ thay đổi đề tài để che giấu việc bản thân vừa mới xuất thần.

Liễu Hạo Ngọc cười khê rồi vuốt tay. “Lại đây!”

Chu Mẫn vừa bất động thanh sắc dịch người đến bên cạnh cửa xe, trong lòng vừa thầm cầu nguyện rằng hành động nhỏ của mình sẽ không khiến cho Liễu Hạo Ngọc chú ý. Ai ngờ rằng người vốn đang nhìn về phía trước lại đột nhiên vuốt tay với cô, muốn cô xích gần qua?!!

Chu Mẫn không khỏi cảm thấy động tác vừa rồi của bản thân thật ngốc nghếch... Đối với việc bị tai trọng chuông của cô thì không khác gì đang làm trò trước mặt Liễu Hạo Ngọc, thế mà cô còn hy vọng xa vời tại không gian nhỏ hẹp này thần không biết quỷ không hay về hành động của mình...

Lần đầu tiên Chu Mẫn cảm thấy thất thất vọng... Với chỉ số thông minh của bản thân mình. Trước kia, khi làm ở công ty, cô thật sự không phải là người không mang theo đầu óc như vậy... Thật sự... Hiện tại mà nói ra thì chắc hẳn 484 sẽ bày ra vẻ mặt khinh bỉ nhìn cô đi...

Thật là muốn khóc...

Chu Mẫn bất chấp tất cả như một người chiến sĩ quật cường. Cô đẩy tay của Liễu Hạo Ngọc đang đặt ở dưới móng nhỏ mình sang nơi khác. Giống như khi ở trước mặt Liễu Hạo Ngọc, Chu Mẫn càng ngày càng bất chấp tất cả mọi thứ...

Nhìn biểu tình như đang gần đổi của Chu Mẫn, Liễu Hạo Ngọc cười khê: “Được rồi, cùng lắm thì về sau tôi sẽ vô như không phát hiện ra vậy...”

Chu Mẫn nghe thấy lời này xong liền càng thêm muốn khóc, nói như thế này thì thà đừng nói còn hơn...

Biệt thự của Liễu Hạo Ngọc ở ngoại thành, trên đường từ phố xá sầm uất về vùng ngoại thành, quang cảnh hai bên đường dần đổi từ cao ốc đến cây xanh rậm rạp, đèn hai bên đường đã lên từ sớm, đường đi lên núi phải vòng rất nhiều vòng thì mới đến được khu dân cư cao cấp ở trên miền núi.

Chu Mẫn không biết giá đất ở đây được tính như thế nào, cô chỉ biết là một đồng biệt thự ở đây được rao bán với giá vượt xa giá của cả một ngôi nhà của nhà tư bản cỡ vừa nơi thành phố. Nơi Liễu Hạo Ngọc ở là biệt thự trên đỉnh núi, quả thật là phong cách của nhà giàu, nếu nói nhà họ Liễu là phú khả địch quốc thì thật đúng không sai!

Nhưng mà, sao nhìn nơi này có chút quen mắt vậy...

Sau khi xuống xe, Chu Mẫn thỉnh thoảng đánh giá trái phải rồi lại đột nhiên nhớ đến chuyện, nơi này là tòa trang viên tiêu tốn hơn 1 tỷ ở kiếp trước khi cho hấp thụ ánh sáng – Biệt thự mộng ảo. Nó đắt vậy bởi lẽ từ cách trang trí, thiết bị công nghệ cùng với kiến trúc và diện tích đều do kiến trúc sư nổi tiếng nước ngoài đảm nhiệm. Nhiều người muốn đến gặp mặt chủ nhân của ngôi biệt thự này để xin vào đánh giá, nhưng chi tiết là chủ nhân của căn biệt thự này đến khi có chết vẫn không chịu xuất hiện.

Sau khi Liễu Hạo Ngọc xuống xe thì liền thấy vẻ mặt kinh ngạc của Chu Mẫn, sau đó anh lại cảm thấy thỏa mãn, anh biết cô sẽ thích nơi này mà!

“Đây là Never Land sao?”

“Never Land? Em thích cái tên này?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Xuyên Nhanh Thẻ Muốn Phác Gục Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 30

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit & Beta: Su Bà Bà

“Giờ có? Có ý tứ gì vậy? À, hóa ra là nó không có tên...”

Lôi Chu Mẫn nói làm Liễu Hạo Ngọc kinh ngạc, nhưng anh vẫn duy trì tính nhẫn nại. “Đúng là nó không có tên, chỉ có điều là...”

Liễu Hạo Ngọc xem về mặt kính ngác của Chu Mẫn nhìn mình, nghe được cô buột miệng thốt ra cái tên này liền cảm thấy thích. Anh quay sang với vị quản gia không biết xuất hiện từ khi nào đang đứng bên cạnh rồi nói. “Chỉ có điều là từ nay về sau nó đã có tên rồi... Về sau, nơi này được gọi là Never Land!”

“Vâng thưa thiếu gia!” Lão quản gia cung kính nói. Chu Mẫn bị lời anh nói làm á khẩu không trả lời được, không phải thế! Nay, hình như xu thế phát triển của sự việc không đúng a!

Cảm giác như chuyện này sao lại tùy ý như vậy a...

Hơn nữa, vì sao cái tên này lại giống như do chính cô nghĩ ra? Tuy rằng toà trang viên này có ở nước ngoài cũng được biết đến là nhờ vào truyền thông tranh nhau đưa tin, nhưng chuyện vẫn không nên phát triển theo cái dạng này nha!

Mà hình như có gì đó không đúng, sao nơi này lại có thể là biệt thự của Liễu Hạo Ngọc được? Có kiếp trước, hay nói đúng hơn là từ trong trí nhớ của Giang Mẫn, cô cũng có biết về mấy chỗ bất động sản đứng tên của Liễu Hạo Ngọc, chỗ nào không biết cũng bọn vị phóng viên đào ra, nhưng tuyệt đối chưa từng nghe nói đến chỗ này.

Chẳng lẽ là bởi vì, Liễu Hạo Ngọc cố ý để người điều tra ra những chỗ đó nên họ mới biết đến, còn những chỗ anh vốn không muốn cho người khác biết thì họ cũng sẽ không biết. Kết quả cũng giống như toà trang viên này, tới tận lúc cô chết, phóng viên cả trong và ngoài nước đều không biết vị chủ nhân thân bí của toà trang viên khổng lồ này là ai, cho dù mọi người có suy đoán như thế nào thì cũng không có chút tiến triển.

“Này Liễu Hạo Ngọc, anh...” Chu Mẫn vừa liên tiếp chỉ vào toà trang viên vừa nhìn Liễu Hạo Ngọc, vẻ như muốn nói lại thôi. Nhưng Liễu Hạo Ngọc tựa hồ đã biết được trong đầu Chu Mẫn đang nghĩ gì. Anh xoa đỉnh đầu cô: “Đây mới là nơi ở chân chính của tôi, mấy chỗ trước kia cho phóng viên biết chẳng qua cũng chỉ là mấy chỗ rêu rùa mà thôi.”

“Rêu rùa!!!” Chu Mẫn suốt chút nữa nháy dưng lên. Những chỗ đó mà là rêu rùa, quy đổi thành tiền có khi còn có thể vui chết cô ấy chứ, thế mà anh cũng chỉ nói được một câu đơn giản tóm tắt như thế sao?

Chu Mẫn phản ứng mạnh như vậy làm Liễu Hạo Ngọc tò mò. Anh xoay người đối mặt với cô. “Hãy suy xét đến gia thế của nhà tôi, nếu không xây mấy chỗ làm bia đỡ đạn thì đã sớm bị người ta giết sạch.”

“Thò khôn có ba hàng?!” Chu Mẫn lập tức suy một ra ba.

“Là trí giả thiện mưu (người thông minh sẽ biết dùng kế sách).” Liễu Hạo Ngọc sửa lại đứng cụm từ cô nói.

“Hừ, rõ ràng là chính bản thân gian xảo, vậy mà còn tự đặt cho mình cái danh thơm, da mặt thật dày!” Chu Mẫn khẽ thấp giọng nói.

Nhưng không ngờ lại bị Liễu Hạo Ngọc nghe thấy, anh không nhịn được cười khê: “Tôi sẽ coi lời em nói là khích lệ.”

“Anh, anh nghe thấy được...” Chu Mẫn kinh ngạc xoay người lại, hai mắt mở to nhìn anh.

“Nghe thấy cái gì?! Em có nói gì sao? Ở đây gió lớn quá, em vừa mới nói cái gì?” Biểu tình giả ngu của Liễu Hạo Ngọc cho thấy rằng anh mới chút cũng không để tâm, bộ dáng qua loa đại khái! Lá cây bốn phía đều đang im lìm bất động, lấy đâu ra gió mà nói...

Tên xấu xa!

Thấy Chu Mẫn bị mình chọc đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, Liễu Hạo Ngọc ngay tức khắc cảm thấy một cỗ tự hào kì lạ dâng lên. Chuyện này so với việc thành công kí hợp đồng mua bán có giá vài tỷ càng làm anh thêm phần thỏa mãn.

“Được rồi, chúng ta cứ vào trong trước đã, vào rồi hãy trừng tôi!” Liễu Hạo Ngọc dùng giọng điệu đồ trẻ con khiến Chu Mẫn cực kì bất đắc dĩ, cô rất không hiểu a! Thế nào nói không có liên là không có...

Mà lão quản gia vẫn luôn đứng ở bên cạnh Liễu Hạo Ngọc càng kinh ngạc hơn khi nhìn anh đùa với Chu Mẫn. Hai mắt ông trừng lớn như sắp rớt ra đến nơi. Đây là cậu chủ vô tình vô tâm, không nhận cả người nhà, cho dù là mẹ ruột cũng không chút lưu tình mà tính kế của nhà bọn họ đây sao? Vậy người dùng giọng điệu và thái độ thật căn hận, ánh mắt nhu tình như nước, khoé miệng mỉm cười, từng giây từng phút đều để lộ ra một cỗ thỏa mãn này là ai?!

Vậy là nhà họ Liễu sắp có đời sau rồi! Lão gia vẫn luôn lo lắng nhà họ Liễu tuyệt hậu nếu biết chuyện này thì sẽ kích động đến mức làm lễ bái thần...

Trong khi lão quản gia với biểu tình si hán nãi không có dấu hiệu hoàn hồn thì Liễu Hạo Ngọc đang đi ở phía trước bỗng nhiên ngoái đầu nhìn lại. Tia cảnh cáo cùng với giấy giết trong mắt anh lại làm lão quản gia rơi lệ đầy mặt, thì ra cậu chủ nhà bọn họ vẫn chẳng thay đổi gì cả!

Lão gia, không phải tôi không chuyên nghiệp báo cho ngài mà là tôi không dám chuyên nghiệp a! Không có sự cho phép của cậu chủ, tôi rất sợ sẽ bị cậu ta trừng dạ dịch cốt! Thiếu gia cũng không phải là chưa làm việc này bao giờ!

Thấy lão quản gia thành thật lui xuống, Liễu Hạo Ngọc mới thần nhiên như không ôm Chu Mẫn rồi mang theo chút không thể bước vào bên trong toà trang viên. Toà trang viên này ban ngày thì thanh tĩnh u nhã, buổi tối lại mộng ảo kỳ dị, đây là nguyên nhân khiến cho các nghệ thuật gia điên cuồng vì nó.

Đi ba bước thì thấy tĩnh xảo, năm bước thì phát hiện đẹp để quý giá, càng đi càng biến hoá. Chỗ này quả thực hoàn mỹ, hẳn là chi tiêu rất nhiều tiền a!

Nếu Liễu Hạo Ngọc biết toà trang viên do tự anh thiết kế ở trong mắt Chu Mẫn lại là tình cảnh này thì chỉ sợ là sẽ có xúc động muốn bóp chết cô!

Tuy Chu Mẫn nhìn toà trang viên này nhưng trong lòng lại đang nghĩ đến một chuyện khác. Đó chính là chuyện, hình như nơi sau khi Tô Tiểu Tiểu và Liễu Hạo Ngọc kết hôn trụ là ở một toà biệt thự trên núi Thanh Nguyên chứ không phải ở nơi này. Đến cuối cùng, anh và Tô Tiểu Tiểu cũng chỉ ở toà lâu đài trang nghiêm của nhà họ Liễu ở nước ngoài.

Chu Mẫn đi theo Liễu Hạo Ngọc, bên tai là giọng nói trầm thấp thường ngày của anh. Nhưng lời giới thiệu của anh cũng không làm ảnh hưởng đến tâm tình phức tạp cổ quái của Chu Mẫn. Cô vẫn nhìn chăm chú vào hẻm dưới thanh tuần cùng với góc mặt nghiêng sắc bén của ai kia.

“Làm sao vậy?” Liễu Hạo Ngọc hỏi.

“Không có gì, chỉ là em đột nhiên muốn biết, Liễu Hạo Ngọc anh rốt cuộc là người như thế nào?” Chu Mẫn dừng lại bước chân rồi dùng hai mắt nghiêm túc đánh giá anh, tựa như là muốn từ ánh mắt sâu thẳm giống biển khơi kia để xem sâu trong lòng anh đang cất giấu điều gì.

“Em muốn biết sao?” Liễu Hạo Ngọc cười như không hỏi. “Em có biết, trên đời này không có bữa ăn nào là không phải trả tiền không, cái gì cũng đều có cái giá của nó! Nói như vậy mà em vẫn muốn biết?”

“Vậy thì thôi đi! Em chỉ tùy tiện hỏi một chút, anh đừng để ý...” Chu Mẫn lập tức đưa ra phủ quyết. Ở trong khoảnh khắc nháy mắt kia, cô bỗng cảm giác được không khí trên người Liễu Hạo Ngọc đột nhiên trở nên quý dị, giống như chỉ cần cô gạt đầu một cái thì liền sẽ bị kéo vào vực sâu vô tận, quá khủng bố!

Nhìn Chu Mẫn dần cất nhanh bước chân, Liễu Hạo Ngọc vẫn đều đều đi theo ở phía sau, khoé miệng mỉm cười lại dắt theo sự quý dị đến cực điểm, làm cả người anh nhìn sơ qua tựa như yêu ma. “Giàng Mẫn, trò chơi chính thức bắt đầu, em hiện tại không thể xuống sân khấu nữa rồi, đây là luật chơi của tôi...”

Nhưng Chu Mẫn đang hoảng loạn đi ở phía trước làm sao có thể nghe lọt tai những lời này, mà lão quân gia vừa theo kịp tốc độ thoáng run run một chút. Nhìn tươi cười quý súc của Liễu Hạo Ngọc rồi lại nhìn đến vẻ mặt vô tri phía trước của Chu Mẫn, ông yên lặng thấp nền cho cô ở trong lòng và thầm chúc cô may mắn!

Liễu Hạo Ngọc chỉ khi gặp được người hoặc chuyện gây cho anh sự hứng thú thì mới dễ lộ ra vẻ tươi cười như vậy. Ông nhớ lần trước, là tự tay Liễu Hạo Ngọc đã trừu da dịch cốt các anh trai của mình cực kì nghệ thuật, mà sau mấy năm mới lại thấy anh tươi cười như thế này. Không biết ý nghĩa của tươi cười lần này là cái gì?

Chu Mẫn đang đi đầu bỗng dừng nừng mình, cuối tháng hè nóng bức như vậy sao đột nhiên lại lạnh thế a!

484 nhìn tình cảnh giữa cô cùng Liễu Hạo Ngọc thì không khỏi che mắt, vị kỳ chủ này của mình sống ở trong thế giới trước kia được đến độ tuổi này thật đúng là không dễ dàng gì...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Xuyên Nhanh Thẻ Muốn Phác Gục Nam Chủ* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.